

Giới thiệu Định Mệnh... Nước Mắt

Nước mắt là một chất lỏng tiết ra từ tuyến lệ có công dụng làm sạch mắt, giúp cho mắt không bị khô, và có nhiệm vụ giải tỏa sự xúc động những lúc buồn quá cũng như vui quá vì vậy khi ta chảy nước mắt có thể là bị buồn, buồn quá hoặc vui quá.

Ta khóc là phản ứng tự nhiên để giải tỏa những cảm xúc buồn, vui đang trào dâng trong lòng mà nếu không khóc ta không thể nào chịu nổi. Nước mắt có khi còn được sử dụng như một loại vũ khí làm siêu lòng, chuyển hướng những quyết định quan trọng ảnh hưởng đến nhiều người: Nước mắt giai nhân. Nước mắt để đưa tiễn kẻ thù: Nước mắt cá sấu.

***

“Vì cô là bạn gái của cậu chủ nên sáng ngày mai, chúng tôi sẽ đến nhà cô thu dọn đồ đạc”- Một người trung niên trong toán người áo đen nói nhẹ nhàng (lúc sau cô mới biết ông ấy là quản gia Đinh)

Thu dọn đồ đạc? Ý gì đây? Cô đang bức xúc và ngỡ cả ra vì cái sự tình quái quỷ này thì đám người đáng ghét đó đã nối đuôi nhau bỏ đi nhưng kẻ đáng ghét nhất vẫn còn ở đây. Cô hít 1 hơi thật sâu, dùng toàn bộ nội công, hét to nhất có thể: “Chuyện này là sao? Anh là ai hả?” - Cô hét to đủ để cậu bật chặt tai và cô trở thành “tâm điểm” của tất cả ánh mắt nơi đây, nếu là bình thường thì cô sẽ ngượng chín mặt mà bỏ chạy nhưng hiện tại cô đang nổi điên nên chẳng quan tâm nữa.

Cậu ta dùng ngón út ngoáy ngoáy vào tai, tay còn lại xoa bên vai lúc này bị cô cắn tóa ít máu (phải tóa máu thôi, vì cô dùng hết sức để cắn mà), đôi chân mày thanh tú nhăn lại, bất cần nói:

“Xin lỗi! Vậy được chưa?”

“Chưa!”

“Cô muốn sao đây?” - Cậu nói rất bình thường nhưng cái nhử mày của cậu cho cô thấy rõ sự đe dọa.

“Muốn anh bồi thường thiệt hại và bảo đảm người lúc này không được đến nhà tôi”- Cô bất chấp sự đe dọa, gân cổ cãi.

“Tôi sẽ cho cô 6 triệu để bồi thường cái ôm lúc này”- Cậu dừng dung nói.

6...6 triệu? Cô có nghe nhầm không vậy? Cậu ta đúng là loại người tiêu tiền như nước mà! Với lại cô đâu có ép cậu đưa số tiền nhiều như vậy, nhưng tiền trên trời rơi xuống mà, có kẻ ngốc mới không lấy và cô không phải kẻ ngốc.

***

Vậy đến với truyện teen - Định Mệnh...Nước Mắt của tác giả Yuri Phạm nước mắt ấy sẽ mang đến những ý nghĩa gì đây? Tuy tác giả mới bước sang tuổi 13 là một cô gái dễ thương nhưng đã có đầy hoài bão trở thành tác giả viết truyện chuyên nghiệp trong tương lai.

Mặt khác, truyện hay— Cô Vợ Trẻ Con Của Tổng Tài Lãnh Tuyệt và Nhóc... Em Dám Giả Trai Lừa Anh Sao hứa hẹn sẽ là những tác phẩm thay thế đáng trải nghiệm mà bạn đọc có thể thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Một buổi sáng trong lành, từng giọt nắng loe hoe chiếu sáng yếu ớt, mặt trời vẫn chưa lên hẳn, không gian phẳng phất cái hơi lành lạnh của những giọt sương đêm còn sót lại. Tại thành phố X, một dáng người nhỏ bé bước trên đường, miệng khẽ hát 1 bài hát nào đó. Cô gái ấy mang vẻ đẹp đến lạ lùng, đó chính là Trương Mỹ An, một cô bé 17 tuổi và hôm nay là ngày đầu tiên cô vào lớp 11.

*Giới thiệu tí về nhân vật chính: Trương Mỹ An: 17t, thuộc chòm sao Xử nữ+Tính cách: dễ thương, tốt bụng, đôi lúc hung dữ với ai đó, thích sự hoàn hảo, mắc bệnh sạch sẽ quá mức.+Gia cảnh: con của 1 gia đình công dân bình thường (chỉ là vô bọc, còn thân thế thực sự đọc truyện sẽ rõ), ba mất từ khi lên 7, sống với mẹ tại thành phố X. Luôn mang trong người kỷ vật của ba, đó là 1 sợi dây chuyền bạc, bên trong mặt dây chuyền có ảnh gia đình.+Diện mạo: mái tóc màu hạt dẻ xõa ngang vai, đôi mắt trong veo màu nâu sẫm, đôi chân mày thanh tú gần như hoàn mỹ, khuôn mặt xinh đẹp trắng hồng, tính khiết tựa thủy tinh Quay lại truyện nhé các bạn:

***

Đang bước đi trên đường thì tự nhiên ở đâu hiện ra 1 tên con trai đẹp miễn chê đứng trước mặt cô. Tên đó đột nhiên ôm chầm lấy tấm thân bé bỏng xinh xắn của cô bằng vận tốc ánh sáng. Chuyện gì đang xảy ra thế? Cô choáng toàn tập, bối rối, đơ trong giây phút! Cô chưa từng ôm con trai bao giờ ngoài ba của mình! Chắc chắn 100% người con gái nào như vậy cũng sẽ có phản ứng giống như cô.

Định đưa tay đẩy tên biến thái đó ra thì cô lại nghe vang bên tai 1 giọng nói nhỏ:

“Đứng im!”- Rồi cậu siết cô chặt hơn. Cô như 1 con rối, lập tức tuân lệnh vô điều kiện mặc dù vô cùng không cam tâm=]]. Ngay sau đó có 1 toán người mặc vest đen ủa tới, mặt mày biến sắc, họ kinh ngạc thốt lên: “Cậu chủ! Cậu có người yêu rồi à?”

“Thế loại gì đây trời!”- Cô nói nhỏ đủ để mình nghe thấy trong khi căng mắt nhìn đám người áo đen và bị tên con trai ôm cứng ngắt, định lên tiếng bác bỏ câu nói điên rồ ấy thì 1 câu nói đã tung ra trước khi cô phản bác: “Đứng vậy! Thế nên đừng ép tôi xem mặt nữa!”

Đôi mắt trong veo màu nâu sẫm của cô mở to, rồi hít 1 hơi thật sâu, cô nhe răng cạp vào vai cậu ta 1 cú đau điếng rồi bỏ chạy với vận tốc ánh sáng mong thoát khỏi cái tình cảnh điên rồ này... Nhưng không may, cô đã bị tóm bởi 1 kẻ mặc vest đen chỉ trong tích tắc .

***

“Vì cô là bạn gái của cậu chủ nên sáng ngày mai, chúng tôi sẽ đến nhà cô thu dọn đồ đạc”- Một người trung niên trong toán người áo đen nói nhẹ nhàng (lúc sau cô mới biết ông ấy là quản gia Đình)

Thu dọn đồ đạc? Ý gì đây? Cô đang bức xúc và ngỡ cả ra vì cái sự tình quái quỷ này thì đám người đáng ghét đó đã nối đuôi nhau bỏ đi nhưng kẻ đáng ghét nhất vẫn còn ở đây. Cô hít 1 hơi thật sâu, dùng toàn bộ nội công, hét to nhất có thể: “Chuyện này là sao? Anh là ai hả?” - Cô hét to đủ để cậu bị chặt tai và cô trở thành “tâm điểm” của tất cả ánh mắt nơi đây, nếu là bình thường thì cô sẽ ngượng chín mặt mà bỏ chạy nhưng hiện tại cô đang nổi điên nên chẳng quan tâm nữa.

Cậu ta dùng ngón út ngoáy ngoáy vào tai, tay còn lại xoa bên vai lúc này bị cô cắn tóa ít máu (phải tóa máu thôi, vì cô dùng hết sức để cắn mà), đôi chân mềm thanh tú nhún lại, bất cần nói:

“Xin lỗi! Vậy được chưa?”

“Chưa!”

“Cô muốn sao đây?”- Cậu nói rất bình thường nhưng cái nhử mày của cậu cho cô thấy rõ sự đe dọa .

“Muốn anh bồi thường thiệt hại và bảo đảm người lúc này không được đến nhà tôi”- Cô bất chấp sự đe dọa, gân cổ cãi.

“Tôi sẽ cho cô 6 triệu để bồi thường cái ôm lúc nãy”- Cậu dừng dung nói.

6...6 triệu? Cô có nghe nhầm không vậy? Cậu ta đúng là loại người tiêu tiền như nước mà! Với lại cô đâu có ép cậu đưa số tiền nhiều như vậy, nhưng tiền trên trời rớt xuống mà, có kẻ ngốc mới không lấy và cô không phải kẻ ngốc.

“Nhưng cô chẳng nhận được gì đâu, vì 6 triệu đó là dùng để chữa vết cắn do cô gây nên ở vai tôi!” - Cậu cười gian xảo.

Rầm... Câu nói của cậu kéo cô từ 9 tầng mây xuống 18 tầng địa ngục, giấc mơ nắm 6 triệu trong tay tan vỡ trong chốc lát, cô hóa đá sau khi nghe câu nói tàn nhẫn xấu xa ác độc ấy. Tên chết bầm, tên chết giẫm, tôi ước cho anh chết không toàn thân, hồn phách tiêu tan, ngàn năm không được đầu thai, bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục!

“Oh! Hóa đá rồi à? Thế đứng tiếp đi nha, tôi đi học đây, bye bye!” - Cậu cười gian ơi là gian (mặc dù rất quyến rũ) và buông câu nói chết tiệt ấy sau khi gõ vào đầu cô mấy cái.

Cô nổi đóa, định chạy theo giết chết cái tên chết bầm đó thì bị khựng lại bởi cụm từ “đi học” trong câu nói đáng ghét ấy... “Chết rồi! Hôm nay là ngày đầu tiên mình vào lớp 11 mà! Sao lại như vậy chứ? Trễ rồi trễ rồi trễ mất rồi!”- Cô quỳnh lên, xem chút nữa là la làng giữa thanh thiên bạch nhật rồi. Cô chạy nhanh hết sức có thể, cảm đầu chạy không biết trời trăng mây đất gì nữa! Chạy và chạy.

***

Học..học, tới trường rồi! Thật may vì khi cô cảm đầu cảm cổ chạy như con điên vừa trốn khỏi nhà thương điên đã không va phải ai!

Reeng... Reeng... Reeng! Tiếng chuông báo vào học vang lên khiến cho nơ-ron thần kinh của cô kịp xác nhận hoàn cảnh thực tại và cũng khiến đôi chân cô cuồng quật chạy vào trường.

“11A5...11A5”- Cô vừa thở vừa chạy vừa lăm bầm tên lớp, mắt thì lảo liêng dòm mấy cái bảng tên .12A1,12A2,12A3... Trờ ị ị rồi cuộc khối 11 ở đâu cơ chứ, lúc này rối loạn với cả đang gấp rút nên An có xem sơ đồ lớp đâu, ai dè hậu quả của nó lại như vậy.

Trong lúc đang thất vọng tràn trề vì đã 7h vẫn chưa tìm được lớp thì có 1 giọng nói cứu sống cô: “Khối 11 phía bên kia!” - Vừa nói “ân nhân” ấy vừa chỉ tay về phía đối diện. Định cảm ơn người đó thì nơ-ron thần kinh cô đã kịp xác định, “ân nhân” này chính là cái tên đáng ghét khiến cô bị trễ học. Cô lập tức thay đổi về mặt. “Hừ” 1 cái rồi một, hai, ba... Cô chạy hết sức có thể sang phía đối diện...

Học... học... cuối cùng cũng lết bộ dạng người không ra người, ma không ra ma của cô đến được trước cửa lớp 11A5. Cô cố lê tấm thân tàn tạ vào lớp, cô chủ nhiệm ngạc nhiên hết sức có thể nhìn cô, mọi người trong lớp cũng mắt chữ A mồm chữ O kinh khiếp nhìn cô. Gì chứ? Tôi đâu phải quý đầu mà nhìn tôi dữ vậy? Tôi biết bộ dạng hiện tại của tôi rất rất thấy ghê nhưng làm gì đến mức như vậy chứ? Cô nghĩ rồi đưa mắt nhìn xung quanh tìm chỗ, gần cuối lớp còn 1 chỗ trống. Thế là cô vật vờ vất vưởng như người sắp chết đi đến chỗ đó. Chính cô cũng chả biết là đi hay là lết nữa. Đúng là thảm hại mà.

Cô đã “lết” được đến chỗ đó, để người mình “roi tự do” xuống chiếc ghế thân yêu. Sau khi “đáp ghế” an toàn, bà cô chủ nhiệm lập tức gọi lớn tên cô không để cô được yên: “Trương Mỹ An! Mới ngày đầu tiên mà em đã đi trễ thế này rồi! Lại còn đến lớp với bộ dạng tiêu tụy đến như vậy! Em có phải học sinh lớp 11 không... bla bla bla” - Bà cô tuôn 1 tràng khiến cô nhức cả óc, cô đang rất rất mệt nên chả buồn đứng dậy, chỉ đáp nhẹ như người sắp chết sau 1 tràng hùng hồn của bà cô: “Vâng... sẽ không... có... lần sau đâu ạ.” Bà cô chỉ lắc đầu rồi điền tiếp cái gì gì đó cô cũng chả biết.

Mọi người vẫn đưa những cặp mắt ngạc nhiên về phía An, kể cả nhò ngồi cạnh, cô bất cần, dùng tí sức cuối cùng đáp trả: “Tôi là người chứ có phải quý đầu mà nhìn dữ vậy? Mà tôi có máu điên đấy nhá, nhìn nữa là tôi không biết mọi người sẽ như thế nào đâu, để tôi yên!” - Nói xong cô đã hoàn toàn hết năng lượng, gục mặt xuống bàn mà... ngủ ngon lành đến hết buổi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Tôi hôm đó

Mình làm cái gì vậy nè? Dự định vào buổi học đầu tiên sẽ làm quen hết tất cả mọi người, nhưng mình đã làm gì chứ? Tất cả chỉ là... ngủ đến hết buổi T-T. Cái tên đáng ghét chỉ được cái mã đó đã hại buổi đầu tiên đi học của mình thảm hại đến thế này. Vỡ rồi vỡ hết rồi, hình tượng của mình vỡ rồi hu hu hu..! Bằng mọi giá mình sẽ trả thù hắn!

Cô lòi trong ngăn kéo ra 1 quyển sổ màu đỏ, trên đó ghi dòng chữ: “Nhật ký những ngày học lớp 11” mà cô đã nắn nót viết vào tối qua, lật trang đầu tiên, cô liền điền vào dòng chữ to tướng bằng mực đỏ, cố gắng đồ đậm đến gãy cả đầu bút và rách 1 phần trang giấy: “Ngày đầu tiên thảm hại. Lý do: bị 1 tên điên phá đám”. Xong rồi cô bày mưu tính kế trả thù cậu.

Đang “trần trề sát khí” lập mưu hại cậu thì cô bỗng nhớ câu nói của người trung niên mặc vest đen lúc sáng (nếu các cậu quên thì xem lại chap 1 nhé).

“Không thể nào!!! Không thể để bọn họ tách mình rời xa ngôi nhà thân yêu nơi mình nương tựa suốt 16 năm trời được!! Còn mẹ nữa, nếu họ thực sự đến gom đồ đạc thì phải bảo với mẹ sao đây? Chết tiệt! Câu trời khấn phạt cho họ dừng đến!! A! Mà họ có biết nhà mình đâu? Há há vậy sao mà đến gom đồ được? Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, mệt óc rồi, chuyện mai để mai tính, đi ngủ thôi! ~~~” - Cô nói 1 mình rồi tắt đèn, đắp chăn, khép đôi mi đen tuyền lại, nhanh chóng bị bản nhạc buồn trong điện thoại đưa vào giấc ngủ say.

6h sáng

RẦM... Một tiếng động kinh hoàng vang lên khiến An bừng tỉnh. “Cái gì thế? Nhà sập à? Hay trời sập?” - An ngồi bật dậy, nói trong vô thức, dụi dụi mắt, cô đưa đôi mắt trong veo nhìn xung quanh. Cảnh 1 đám người cũng vest đen giống hôm qua đi ra đi vô phòng cô nhưng lúc đi ra người thì cầm cái vali đồ của cô, 2 người cùng khiêng cái bàn học của cô, 3 người chia nhau ôm đồng tập cùng đồng truyện yêu dấu của cô đã nhanh chóng được thu vào tầm mắt. Oái! Chẳng lẽ họ đến dọn đồ mình đi thật sao? Không được không được không thể được! Hừ, đám người này đáng ghét thật! Chưa có sự đồng ý của mình tại sao có thể ngang nhiên gom đồ đi như vậy chứ? Đọc thoại nội tâm xong cô mặt đỏ tía tai, đứng bật dậy kéo chiếc ti vi xinh xắn cuối cùng trong phòng của cô, nín lại trước khi phòng cô chỉ còn trơ lại chiếc giường ngủ. Người đó buông chiếc ti vi ra, cúi chào cô, sau đó hoảng hốt nhận ra cô... đang bị chiếc ti vi đè mún xiu. @@ Trời ạ, nghĩ sao có thể buông tay mà để 1 đứa con gái mỏng manh dễ vỡ yếu ớt như tôi bê nguyên cái ti vi nặng chình ịch được chứ! Hừ! Cô nghĩ.

Người đó xin lỗi rồi rút rồi mới chịu nhấc chiếc ti vi ra khỏi người An! Ngay sau khi được “giải thoát”, cô lập tức đứng bật dậy, “hình sự” hỏi người đó mặc dù cô vẫn chưa đánh răng và mặc bộ đồ ngủ trông đến lố bịch: “Các người là ai mà đến đây gom đồ của tôi đi vậy hả?”

“Chúng tôi đến đây để dọn đồ rước cô chủ về nhà! Chẳng phải hôm qua quần gia Đình đã nói rồi sao ạ?” - Một người áo đen khác cung kính nói với cô. Người lúc này đã khiêng chiếc ti vi ra khỏi phòng cô rồi.

AOA! “Thái độ cung kính này là sao đây?? Cô chủ cậu chủ gì chứ? Với lại đây là nhà tôi! Các người định đưa tôi đi đến “nhà” nào nữa đây?” - Cô chả hiểu cái mô tê gì, đôi chân mày đen tuyền khẽ nhủ lại vì cô nói thật mà bọn họ cứ như đùa, quay lưng lại phía cô cười khề.

“Gi... Gì chứ? Tôi hơi đáng cười lắm sao? Nè, trả lời tôi đi chứ!”. Cô bắt đầu nổi dóa (cô nổi từ lâu rồi chỉ là kìm chế đến bây giờ thôi)

“Thưa cô chủ, chẳng lẽ cô là bạn gái cậu chủ mà không biết quy tắc của tập đoàn SPO sao? Khi người thừa kế có bạn gái thì họ sẽ phải sống cùng nhau như vợ chồng 1 năm sau đó mới quyết định có cưới nhau không. Cô là người thứ 33 phải thực hiện quy tắc này! Xin cô vui lòng thay trang phục và đi cùng chúng tôi!” - Người lúc này sau khi quay lưng lại cười cô đã đòi, lập tức trở lại về lạnh lùng vốn dĩ, dùng chất giọng trầm nói với An.

Đùa á? Mình phải sống cùng với cái tên âm binh đầu đình ấy trong suốt 1 năm trời á? Có đùa không vậy chứ? Mình thậm chí còn chưa gặp mặt hắn ta trước khi hắn ôm lấy mình và kéo theo mớ rắc rối này! Mình không chịu đâu! Cô tiếp tục công cuộc độc thoại nội tâm=]]

“Không! Tôi không đi đâu! Các người có đánh chết tôi cũng không đi!”- Cô nổi đóa trong khi 2 tay ôm sát chặt cái cột trong phòng. p(> “

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

An trở ra với chiếc áo phông màu trắng hình gấu pooh, chiếc quần jeans màu xanh dương phớt bạc, mái tóc màu hạt dẻ buộc trái 1 bên kiểu tiểu thư kiều kì, mái chài xéo che mắt vàng trán, mặt đánh phấn nhẹ, làn môi mềm ửng hồng dưới ánh nắng ban mai, tay trái đeo chiếc đồng hồ màu trắng lịch 1 bên, chiếc nịt quần cá tính vắt chéo nơi thắt lưng màu nâu cùng vài sợi xích bạc mỏng rủ xuống như tăng thêm vẻ ngạo nghễ của cô. Trông cô lúc này giống với đi đánh nhau hơn là đến nhà người yêu, nhưng biết sao được, cô thích mặc thế này mà, hình tượng này gắn với cô từ năm cô 10 tuổi rồi. (An thuộc cung Xử Nữ nhưng tính cách không có “điệu” như cái cung của cô, các cậu đừng thắc mắc nhé ^_^)

Khi cô bước ra, mấy người ở đó choáng toàn tập, không ngờ với hình tượng này của cô, cô phốt lờ, bảo:

“Này, các anh định đứng đó đến bao giờ? Tôi nhớ anh ấy đến sắp chết rồi đây!” Thay đồ xong cô đánh đá hân=]]. Mà cái câu “tôi nhớ anh ấy đến sắp chết rồi đây!” cũng đủ làm cô tự choáng và nếu có 1 cái xô ở đây cô lập tức gục đầu vào mà nôn. Vì sự nghiệp trả thù cậu ta, cô phải hi sinh thời T-T.

“Vâng thưa cô chủ!”-Đám người miễn cưỡng đồng thanh rồi dẫn cô đi ra, đến bên 1 chiếc xe sang trọng màu đen mới cầu. (lúc sau cô mới biết đó là chiếc BMW đắt tiền) 1 người mở cửa cho cô, nói: “Mời cô chủ!”

“Cám ơn!”-Cô bước vào xe 1 cách rụt rè, Đò giờ cô có bao giờ đi xe 4 bánh mà không phải taxi đâu. Ngay sau khi cô bước vào xe, lập tức 2 người bước vào ngồi cạnh cô, cô bị kim chính giữa =.=. Cô thấy cô giống bị bắt cóc hơn là về nhà bạn trai @@.

Rồi chiếc xe lăn bánh, cô ngồi yên như 1 món đồ hàng ở trong xe, không nhúc nhích cũng chả Nói chuyện=.=. Khung cảnh hình sự bao trùm lấy chiếc xe ...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 4

Chiếc xe lăn bánh được một quãng đường thì dừng lại trước 1 ngôi biệt thự hoành tráng lạ đối với An. Đúng là nhà giàu có khác! An cứ đơ mãi trong xe với ánh mắt ngưỡng mộ thì cánh cửa bật mở. Một người áo đen cung kính đưa tay mời cô vào, cô như con robot bước ra khỏi xe. Theo bước chân bọn họ vào nhà, lúc này là 7h30p.

Khi An bước vào nhà, người đàn ông trung niên cung kính chào cô: “Chào cô chủ, tôi là quản gia Đình Hải Minh, cứ gọi tôi là quản gia Đình, ông chủ và bà chủ đang chờ cô.”

Cô cũng lịch sự đáp lại ông ấy: “Chào bác, cháu là Trương Mỹ An, sau này mong bác giúp đỡ ạ!”-Cô như cô dâu mới về nhà chồng, lễ phép nhưng mục đích của cô là trả thù cậu ta, dù việc làm của cậu ta không đáng để cô phải làm như vậy nhưng đối với cô sĩ diện là tất cả, cậu đã phá sĩ diện của cô, cô bắt buộc phải trả thù cậu!

An tò tò đi theo sau quản gia Đình sau khi nhận được nụ cười hiền nhưng nghiêm của ông ấy. Đi một hồi, cô thấy trước mặt mình là 1 căn phòng trang nghiêm với cánh cửa làm bằng gỗ theo cô là quý vì nó trông rất đẹp và sang trọng. Quản gia Đình gõ cửa: “Thưa, bạn gái cậu chủ, cô Trương Mỹ An đến rồi ạ!”

Bên trong vang lên giọng ồm ồm của 1 người đàn ông trung niên: “ Vào đi!” Quản gia Đình nhẹ nhàng mở cửa, mời An vào rồi ông ấy vào sau cô.

Bầu không khí u ám đến ngột ngạt bao trùm lấy căn phòng, chiếc máy lạnh ở góc phòng liên tiếp phả ra làn hơi lạnh ròn rợn cũng không làm giảm được sự ngột ngạt nơi đây. Cô đứng im nhưng trong đầu tưởng tượng đủ thứ, nào là ngôi nhà này đã từng có người chết, nào là đã có người tự tử ở đây, nào là có 1 vụ thảm sát kinh hoàng ở đây mấy trăm năm trước. Mớ truyện + phim ma lại ám cô nữa rồi@@, chỉ tại con bạn hồi cấp 2 quái đản, lập dị chết tiệt suốt ngày dòn vào đầu cô mớ truyện ma khủng khiếp khiến chúng ám cô đến tận bây giờ. (Quên chia sẻ với các cậu, cô là chúa sợ ma, cô đã từng thức nguyên đêm chỉ vì con mèo gây ra tiếng động lạ trong nhà bếp, thế nhưng con bạn cứ nhồi nhét mớ truyện ma kinh hãi vào đầu cô làm cô sợ diêm người, thật may vì lên cấp 3 cô không phải gặp mặt nó vì nó phải đi Mỹ định cư.)

“Cháu ngồi đi!”- Giọng 1 người phụ nữ vang lên kéo An trở về thực tại.

“Dạ!”-An ngồi xuống chiếc ghế salon đối diện với bà ấy. Không dám nói gì nhiều.

“Cháu là bạn gái của Huy?”-Bác gái nở nụ cười, điềm đạm nói với cô.

“Vâng! Cháu là Trương Mỹ An ạ, sau này mong 2 bác chỉ bảo!”- Cô cố gắng niềm nở, trả lời bác ấy.

“Cháu và Huy quen bao lâu rồi?”-Đột nhiên bác trai chen vào khiến cô hơi giật mình.

Trời ạ!Trước khi hẳn gây họa cho cô, cô có quen biết gì hẳn đâu chứ? Chẳng lẽ nói gặp lần đầu hôm qua rồi tự nhiên yêu?=.Nói thế có kẻ đại ngốc mới tin, cô suy nghĩ mãi chả ra nên buộc miệng:

“1 năm ạ!”-Cô chả biết tại sao cô lại bảo cô với hẳn quen nhau 1 năm nữa nhưng phóng lao thì đành phải theo lao thôi =.

“1 năm?”-Cả bác trai và bác gái đều sững sờ.

“Bác không ngờ 1 đứa con gái như con lại có thể níu giữ nó được tận 1 năm đấy, cái thằng quỷ này, tìm được chân tình mà còn giấu 2 bác rồi quen người khác để che đậy mối quan hệ giữa nó với cháu đấy, giờ thì bác hiểu tại sao 1 năm gần đây nó cứ quen hết cô này đến cô kia, khiến bác phải tìm cho nó 1 mối vào sáng sớm còn nó thì lại chối đây đẩy, đúng là khi ép mới lộ sự thật mà !”- Bác gái nói xong rồi cười với cô, uống 1 ngụm nước rồi lại tiếp :

“Chắc thằng Huy nó quen hết cô này đến cô kia là để che giấu chuyện nó yêu 1 người gia cảnh bình thường như cháu, vì nó là người thừa kế tập đoàn SPO này mà! Đúng là thằng ngốc, tình yêu thì không thể miễn cưỡng được đúng không cháu? Bác là người rộng rãi, con trai nó yêu người thế nào thì để nó lấy người đó, chứ bác không có ép hôn hay ép buộc con mình phải lấy người giàu sang, có thể lực như ai kia đâu!”-Bác gái vừa nói đến chữ “ai kia” thì lại ngoảnh sang phía bác trai. Không nói cô cũng hiểu ba cậu ta là người thế nào rồi.

Thấy vợ nói bóng gió mình, bác trai lên tiếng: “Bà cứ chiều thế này thì con nó hư đấy!”

“Thế ép buộc con phải quen người giàu có là nó sẽ ngoan sao? Con lớn rồi, ông đừng có ràng buộc nó nữa, nó có con đường riêng của nó mà!”

“Bà biết cái gì mà nói? Chúng ta là tập đoàn SPO, tập đoàn đứng thứ 7 trên thế giới và đứng nhất trong Việt Nam đấy! Chẳng lẽ người thừa kế của chúng ta phải lấy một người vợ tầm thường, không thể lực sao?”

“Ông nói vậy mà nghe được hả...”

Trước mắt cô đã xảy ra 1 cuộc hỗn chiến giữa bác trai và bác gái, 2 người đứng đầu tập đoàn SPO, cánh nhà báo mà thấy cảnh tượng này thì sao hả trời!Cô cũng thấy mất thể diện thay cho họ,Aizz.Mà...sao tự nhiên cô lại thấy buồn ý nhỉ?

Tại sao bác trai lại ép con mình phải lấy người có thể lực chứ? Tầm thường thì sao? Không thể lực thì sao? Chẳng phải vẫn là con người và con trai ông yêu người như vậy sao? Chẳng lẽ ông đồng ý phá hoại cuộc đời con mình chỉ vì sự kỳ thị giữa tầng lớp thượng lưu như ông và hạ lưu như chúng tôi? Cô thấy đáng trách thay cho cái sự kỳ thị lạc hậu đó. Mà thôi, đó là chuyện của cái nhà này, chẳng liên quan gì đến cô cả, mục đích của cô chỉ là trả thù cậu ta thôi, sau đó cô sẽ rời bỏ nơi quái quỷ này, ngay lập tức trước khi cô nổ tung vì không chịu được sự kỳ thị lạc hậu của người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

An đang lặng im nhìn cuộc cãi vã giữa 2 người và thầm khinh bỉ cái người đàn ông đó thì quản gia Đình đã lên tiếng “giải thoát” cho cô:

“Thưa ông, bà! Đã đến giờ ăn sáng rồi ạ! ”

Đang tranh cãi bỗng quản gia Đình lên tiếng và có cả cô ở đó nên 2 người đã dừng lại, bác trai nói:

“Thằng Huy đã dậy chưa mà ăn với chả uống?”*Thưa ông, cậu chủ vẫn chưa dậy ạ!”*Thế An này! Con lên phòng đầu tiên ở tầng 2 kêu nó dậy giúp bác!”- Bác gái nói chen vào. Thật sự không thể phủ định rằng trong căn nhà này người cô quý nhất chính là bác gái, không hiểu sao nhưng cô thấy có 1 cảm giác rất thân thuộc với bà ấy.

“Vâng ạ!”- Cô lễ phép cúi chào 2 bác và QG Đình rồi ra ngoài, đích đến của cô là căn phòng đầu tiên ở tầng 2, phòng của tên chết tiệt đang nướng ở trong. (TG:sau này chữ quản gia Đình tớ sẽ viết tắt là QG Đình nhé ~^^~)

Cô bước từng bước một lên cầu thang... “Wow!Đúng là nhà giàu có khác, cầu thang cũng được trải thảm đỏ nữa!Cứ như đang trong cung vậy!”- Cô không che được sự bất ngờ, khẽ thốt..bước thêm vài bước, căn phòng của tên chết tiệt ấy đã hiện ra trước mắt cô, phòng của hắn cũng hoành tráng không kém. Cô bước tới, gõ cửa mà chả thấy ai trả lời.

***

Cô đứng bất động 1 tí rồi nhanh chóng nhận ra mục đích lên đây của mình, hắn ta đang ngủ như heo làm sao mà nghe thấy tiếng gõ cửa? Cô biết mình bị vẻ hào nhoáng của căn nhà làm cho bấn loạn nên bực tức nắm mạnh ,mở toang cánh cửa. Ô!Cửa không khóa!Cô mon men bước vào... Mắt cô mở to hết cỡ khi thấy đằng sau cánh cửa hoành tráng là 1 bãi chiến trường! Đồ đạc la liệt vương vãi khắp phòng, nhìn chả khác gì vừa trải qua 1 cuộc chiến tranh kinh thiên động địa ấy!Hắn đứng là heo mà! Thật đáng tiếc khi hắn được trời ban cho cái mã đẹp trai và giàu có, đúng là...

An nhìn quanh cái “bãi chiến trường” rồi đặng đặng sát khí nhìn cái tên chết tiệt đang trằm mền mà ngủ như heo mọi đó, bước đến gần hắn, giơ cao cái chân “vàng ngọc” về phía con heo mọi tập trung hết năng lượng mà... đập liên tục, đập không biết trời đất, đập nhiệt tình mặc cho hắn đã tỉnh hẳn mà la oai oái:

“Nè, cô làm cái gì vậy? Sao tự nhiên chui vô phòng tôi quậy vậy hả? Cô có dừng lại không thì bảo!”

Vừa nói hắn vừa cố gắng né từng cú đập trời giáng của cô, lấy gối quơ quạng lung tung.

“Anh yêu, em có làm gì đâu! Chỉ là đánh thức anh dậy thôi mà! Anh ngủ như heo ý, phải dùng cách này mới đánh thức anh dậy được mà! Xin lỗi nhá!”- An được 1 phen trả thù đã đòi, trong lòng vui như nở hoa.

“Tôi là người yêu của cô hồi nào? Có quỷ mới đi yêu cô đồ sư tử Hà Đông!”- Cậu ta mặt đỏ tía tai gân cổ quát.

“Á à! Anh dám bảo tôi là sư tử Hà Đông á!Thế thì tôi không nhịn nữa, chơi tới bến cho anh tức chết!”- Cô thì thầm rồi nói rõ to:

“Anh yêu à, chẳng phải hôm qua anh đã nói em là người yêu của anh sao?Nếu anh không nhận thì anh chết chắc!”- Cô cười man rợ.(Cả cô cũng không ngờ cô lại nói thế @@)

“Cô ... được... chờ xem. ... tôi không ngờ cô là người như vậy đó! Mà sao cô lại ở nhà tôi vậy hả?”- Cậu ta từ cứng họng đến ức chế chuyển sang điên tiến gào lên khiến cô hơi giật mình, cũng may căn phòng này có bộ phận cách âm. Cô yên tâm phần nào, gào lại với cậu ta:

“Chính người nhà anh đem tôi về đây đó! Anh đã làm mất sĩ diện của tôi ngay ngày đầu tiên, đã vậy còn kéo theo mớ rắc rối này! Vì thế từ bây giờ, tôi sẽ bám anh làm cho anh sống không được yên, tôi sẽ trả thù anh!”-Cô nhấn mạnh về cuối chèn thêm cái nghiêng răng uy hiếp.

“Cô...cô tưởng hôm qua tôi muốn ôm cô chắc! Không ngờ tôi chỉ khối 11 ở đâu thì lúc đó cô đã mất sĩ diện nhiều hơn rồi! Đúng là làm ơn mắc oán mà!”- Cậu ta gào như heo bị thọc tiết.

“Mặc kệ anh! Từ giờ anh hãy chuẩn bị tinh thần đi là vừa!Tôi thề trên danh dự của Trương Mỹ An rằng sẽ trả thù anh!”- Cô nói với giọng tức giận.

“Được...để xem cô có thể làm gì tôi!” - Cậu ta mặt đỏ bừng vì tức vẫn cố gắng quát vào mặt cô rồi quay lưng bước vào phòng tắm. Cô mặt mải cau có, hứ 1 tiếng rồi bước ra khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

“Trời ơi là trời, cái tên này có phải con trai không vậy trời? Đã 30p trôi qua rồi vẫn chưa chịu lếch ra khỏi cái phòng là sao? Có cần làm VSCN lâu vậy không chứ? Tính cảm rề trong đó luôn chắc!” - Cô đứng trước cửa phòng cậu, thầm rủa xả .(lúc đi ra khỏi phòng QG Định có nói với cô là phải chờ hắn đi cùng, vậy nên cô mới phải đứng trước cửa phòng hắn như con cóc thế này >”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7

“Cháu chào 2 bác!” - Vừa vào đến phòng ăn, cô đã bắt đầu vở kịch của mình.“Chào ba, mẹ!” - Cậu buông ra cái câu chào cụt ngủn, ra vẻ nhàm chán.

“Chào 2 con!” - Bác gái đang xem cái gì đó trên điện thoại, thấy cô và cậu xuống thì tắt điện thoại chào. Còn ba cậu thì đặt tờ báo đang đọc dở xuống bàn, lạnh lùng nói như mĩa mai cô: “Con với chà cái, có bạn gái rồi thì cứ lo quán lấy nhau, để 2 ông bà già này chờ hơn 30 phút!” “Dạ, cháu xin lỗi bác ạ!” - Cô nhin rồi nở 1 nụ cười duyên hết cỡ xin lỗi bác ấy.

Sau màn chào hỏi chẳng đâu vào đâu ấy thì bữa ăn sáng cũng bắt đầu, nhà giàu có khác, chỉ 1 buổi ăn sáng còn con con mà cũng làm như tiệc, đủ món cao lương mỹ vị.

Suốt bữa ăn, người huyền thuyên đủ thứ chuyện trên trời dưới đất không ai khác ngoài bác gái, dĩ nhiên người ủng hộ và đóng vai “con dâu hiền” vẫn là cô, 2 người đàn ông trong nhà là Huy và ba cậu thì chả thèm nói lấy một lời. Cô tự hỏi, nếu không có bác gái, gia đình này sẽ âm thầm đến mức nào nữa đây? Haizz

Sau bữa sáng, bác trai nhận được điện thoại của ai đó thì vội vã kêu tài xế đến rồi ông đi mất, chẳng chào cô và bác gái lấy một tiếng. Một lúc sau, bác gái cũng phải đi đâu đó có việc, còn QG Đình thì cũng biến đâu mất, người làm thì đang dọn dẹp nhà ăn và các thứ linh tinh sau nhà. Thế là lúc bấy giờ chỉ còn cô và cái tên heo mồi Gia Huy chết tiệt trong phòng khách, sao đột nhiên tình hình lại như vậy chứ? >”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8

Hôm sau, An thức dậy lúc 6h, làm VSCN rồi thay đồng phục, bước ra khỏi phòng trong trạng thái mệt mỏi (vì hôm qua cô cảm rẽ trong phòng tắm tận 2 tiếng đồng hồ), vừa mở cửa ra cô đã gặp cái bàn mặt trời oi của Huy, cô thấy cậu còn đứng ở cửa, chắc là trùng hợp thôi mà, cô cố tình mĩa mai: “Anh yêu dậy sớm thế à??? Chúng ta đúng là 1 cặp trời sinh đúng không anh?”. An thán thán phục trước tài diễn xuất của mình.

“Ai là “anh yêu” của cô chứ? Cô sáng thức dậy còn ngủ mớ hả?” - Huy ra vẻ bực dọc nói.

“Ngủ mớ cái đầu anh ấy! Tôi đã hoàn toàn tỉnh giấc!” Cô lại bị cậu châm chọc rồi, buông câu đó xong, cô phi thẳng xuống nhà, cậu cũng phi theo, cố tình chen đi với cô, cô cũng không chịu thua, chen lấn với cậu. (TG:chắc chắc, tôi nghiệp “bé” cầu thang quá đi! *khoanh tay, lắc đầu* =.=)

Chen chúc 1 hồi, An bèn dùng kế hơi tiểu nhân tí, đó là giẫm mạnh oi là mạnh lên cái chân của Huy, cậu đau đến la oai oái còn cô thì thừa cơ xông thẳng xuống nhà (đúng là 1 chiến thắng oanh liệt mà~^^~).

Cô chào hai bác mặc cho cậu mặt nhăn nhó đi theo :D Suốt bữa ăn sáng, mặt cậu cứ hậm hực đưa ánh mắt hình viên đạn về phía cô, cô thì cứ “vô tư” buồn đưa lê với bác gái, buồn mãi tới khi bác gái thốt ra 1 câu làm cô hóa đá tại chỗ: “Huy này, tí nữa con đưa An đi học nhé!”

Cô hóa đá, cậu thì đơ toàn tập, chối đây đẩy: “Thôi mà mẹ, cô ta có chân mà, sao bắt con phải đưa đi học chứ?” “Sao con lại nói vậy? Con lấy xe chở bạn gái đi học xấu hổ lắm à?” “Nhưng...” Cậu đang ú ớ thì cô ngắt ngang: “Thôi bác ơi, anh ấy không chịu thì con đành đi bộ vậy, bác đừng ép tội anh ấy!” - An ra vẻ “con dâu hiền”.

“Như vậy đâu có được, không nói nhiều, con phải đưa An đi học mỗi ngày, nếu không, khoản tiền tiêu vặt của con sẽ là con số 0, tài khoản ngân hàng của con sẽ bị đóng băng, con chọn cái nào?” - Bác gái lên tiếng uy hiếp.

Cô không biết nên cảm ơn hay oán trách bác gái nữa, lúc này cô chỉ thấy cái bàn mặt như người sắp chết của cậu thôi, trông tức cười quá đi mất, cô khề bụm miệng cười, sau đó cho cậu knock out: “Anh à! Anh không đưa em đi học cũng được, em đành bắt taxi đi vậy!” Rồi toan đứng lên định ra ngoài. Huy đã hoàn toàn chịu thua nên vội vã kéo tay cô lại: “Đưa thì đưa, làm gì dữ vậy? Cô ra trước nhà chờ đi, tôi lấy xe!” - Huy khó chịu nói rồi bước ra sau nhà. Cô mỉm cười chào 2 bác rồi đi ra phía trước chờ cậu.

Chẳng mấy chốc, cô đã thấy 1 chiếc xe BMW mới màu đen bóng đổ trước mặt. Cô cười thỏa mãn rồi mở cửa xe, ngồi vào chỗ lái phụ, mặt rạng ngời nói: “Cuối cùng anh cũng phải đưa tôi đi học mỗi ngày!” Cậu lơ cô, hậm hực phóng xe như kẻ điên, cậu chạy với vận tốc như cô đoán thì chắc là 1000km/h (có sử dụng biện pháp nói quá), nhanh như tên lửa khiến cô hơi hoảng, suốt chặng đường cô cứ la oai oái còn cậu cứ thế mà phóng xe như tên điên vừa trốn khỏi nhà thương điên, cô thấy mình giống cây chổi quét nhà lúc này, chỉ dám ngồi yên không nhúc nhích@@. aizz.

***

Với cái vận tốc xé gió của cậu, chẳng mấy chốc đã đến trường, cô lập tức phóng khỏi xe, lập tức hàng ngàn tia điện phóng thẳng vào cô, cô không biết làm gì ngoài việc lơ và đi tiếp=]]. Cô xuyên qua những ánh mắt từ ngạc nhiên đến hình viên đạn, cứ đi đi đi mãi...

Oài! Cuối cùng cô cũng đến được cửa lớp, thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân định bước vào lớp thì thấy có ai đó lao đến ôm chặt lấy mình@@. Sao giống cái tình huống chết tiệt gây ra biết bao rắc rối cho cô vậy nè, cô hốt hoảng đưa tay định đẩy cái cơ thể đó ra thì bỗng nghe vang lên câu nói: “An ơi An à, tớ nhớ cậu quá đi mất, 4 năm ở Mỹ thật sự quá nhớ quá nhớ quá nhớ cậu đó! Hôm qua là buổi đầu tiên tớ vào lớp này, cậu lại không đi học, biết tớ thất vọng lắm lắm không hả?”

“Ồ... ờ” Cô chưa hiểu cái gì sau 1 tràng của người đó. Mà... cái giọng lãnh lút này sao quen quá ta. Nghĩ đoạn cô đẩy người đó ra... Oái! Không sai chạ và đầu nữa! Đây là cái con bạn lập dị luôn nhồi nhét mở truyện + phim ma vào đầu cô mà, không... không phải nó đi Mỹ định cư luôn á? Sao mới có 4 năm đã về rồi? Còn nhập học ngay lớp An nữa, thế loại gì đây trời. Cô choáng đến mất mớ to.

Giới thiệu chútNguyễn Hoàng Thanh Vân, 17t, thuộc chòm sao Bạch Dương+Tính cách: vui vẻ, tinh nghịch nhưng nhiều lúc hơi nóng nên dễ hư chuyện.+Thân thể : chưa rõ. Là bạn thân hồi tiểu học (luôn cấp 2) của An nhưng sau đó nói qua Mỹ định cư, không ngờ mới có 4 năm đã mò về.+Điện mạo : Mái tóc dài màu nâu vàng óng ánh,cái miệng cười toe tinh nghịch,đôi mắt xanh nước êm dịu gắn chặt trên khuôn mặt xinh đẹp, làn da trắng hồng rạng rỡ. Nói chung là dễ thương và mang 1 nét gì đó tinh nghịchQuay lại chuyện thôi

“Mà... Thanh Vân này... không phải cậu đi Mỹ định cư luôn sao? Sao mới có 4 năm đã về rồi?” - Cô thắc mắc.

“Ôi chuyện đó tính sau, đi theo tớ!” - Vân nói xong kéo tay cô đi luôn chẳng cần biết cô có muốn đi hay không.

***

Oh... Đây là chỗ trên chỗ ngồi của cô mà, còn có 1 cậu trai với mái tóc xoăn màu nâu vàng giống hệt bạn cô ngồi ở đấy. Mặt cô hiện rõ 3 dấu chấm hỏi to đùng. Bỗng Vân lên tiếng : “Đây là anh trai tớ đó, tớ với anh ấy là sinh đôi nên nhìn hơi giống nhau, anh ấy sống bên đó từ nhỏ nên cậu không biết sự hiện diện của anh ấy, nhưng giờ tớ kéo anh ấy về đây luôn rồi, 2 người ráng làm quen nhá!” Nói xong Vân ung dung lấy tay An đặt lên tay cậu trai đó.

Cô hơi đơ những cũng vui vẻ hỏi cậu ấy: “Cậu tên gì?”Cậu ta nói: “Hải Dương, còn cậu?”

Xin 1 phút để giới thiệuNguyễn Hoàng Hải Dương, 17t, thuộc chòm sao Bạch Dương+Tính cách: vui vẻ,tốt bụng tinh nghịch, trầm tính hơn em gái nên nắm bắt tình hình tốt hơn+Thân thể : chưa rõ. Đang yên đang lành sống ở Mỹ từ nhỏ tới lớn thì tự nhiên bị nhò em lòi về Việt Nam.+Điện mạo : Mái tóc xoăn màu nâu vàng óng ánh , làn da trắng như con gái , đôi chân mày thanh tú tuyệt vời,đôi mắt hồ phách sáng chói gắn chặt trên khuôn mặt điển trai. Nhìn chung là rất đẹp trai.Quay lại truyện thôi mọi người

Mặt cậu ấy rạng rỡ cười tươi... Chàng trai này cứ như 1 tuyệt tác của tự nhiên ấy. (nhưng xét qua xét lại, Huy nhà ta cũng đâu có thua kém gì.) “Ừm... tớ tên là Mỹ An, có gì sau này giúp đỡ nhé!”. An hớn hờ nói. Cậu ta đáp lại bằng 1 nụ cười rạng rỡ,thoáng đó mặt, cô cũng cười.

“Chà chà, hai người mới làm quen mà đã thân đến vậy rồi sao?” - Vân nói chen vào. Cô không biết nói gì, chỉ cười trừ. Vân lại ghé sát tai cô, thì thầm : “Nè nè, cậu không định làm chị dâu tớ đấy chứ?”. Lập tức mặt cô đỏ bừng , cô huých 1 cú vào sườn Vân : “Nói bậy, sao có chuyện đó chứ?”

“Ai mà biết trước tương lai chứ?”- Vân vừa xoa xoa chỗ bị cô huých vào vừa cười gian xảo nói. Cô hậm hực trả lời : “Ồ, thì không ai biết trước tương lai, nhưng hiện tại thì tớ biết là tớ đang muốn huých vào sườn cậu 1 cú nữa đó!” Ngay lập tức Vân trốn vào sau lưng người anh trai yêu dấu, cậu ta hơi giật mình: “Này Vân, em làm gì thế?”“ Trốn chứ làm gì, anh không thấy An đòi huých vào sườn em hả? Mau mau mau giúp em đi!” - Vân nín vai Dương nói.

“An ơi, tha cho Vân đi mà, nếu không em ấy giết tôi mất!” - Cậu ấy làm bộ sợ hãi nói với An.“Nói gì hả? Em anh xinh đẹp hiền ngoan thế này, sao có thể giết anh hả?” - Vân lên tiếng bác bỏ.

“Thì... ai biết trước được?”- Dương nghịch ngợm nói lại. Vân đỏ mặt tía tai định nhào tới mà đánh Dương.

An không nhịn được nữa ,phá lên cười, không ngờ anh em nhà này đáng yêu đến vậy, 2 người họ hơi đơ nhưng lúc sau cũng phá lên cười. 3 người họ có 1 trận cười thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

***Ngay khi tiếng cười của họ vừa dứt thì đứa bạn cạnh An đã vào, đề cập xuống, mỉm cười trước họ, khẽ nói: “Tớ có làm phiền các cậu không?”“Không có đâu!” - Dương hí hửng.“Cậu tên gì?” - An chen vào.“Tớ tên Nhật Vi!”

Xin lỗi m.n vì sự gián đoạn:*Trần Nhật Vi:17t, thuộc chòm sao Cự Giải+Tính cách: dịu dàng, vui vẻ, đôi khi là người “chữa cháy” lửa giận của người khác.+Thân thể: không biết. Là em họ của Huy(nhưng chưa ai biết)+Ngoại hình: xinh đẹp với đôi mắt màu chocolate pha sữa, mái tóc đen tuyền óng mượt,có 1 vết sẹo nhỏ ở ngón út.(do bị dao cắt trúng).Quay lại nào m.n

Nhật Vi cười dịu dàng khiến cả An và Vân còn ngẩn ngơ hường chỉ là 1 tên con trai như Dương, cô ấy cười đẹp thật, khuôn miệng xinh xắn nhô lên tạo thành 2 lúm đồng tiền trông thật đáng yêu, gương mặt rạng rỡ như ánh nắng ban mai... Không thể bàn cãi nữa, đó đúng là nụ cười thiên thần . Dương đột nhiên nói chen vào : “Cậu cười đẹp thật đó, như là thiên thần!”. Ngay ý của cô luôn .

“Cảm ơn, lúc này các cậu cười cũng đẹp lắm đó!” - Vi đáp trả lại bằng 1 câu nói kèm nụ cười tươi rói không kém phần sáng chói. Cô, Vân và Dương cũng cười theo. Nhật Vi không nhắc đến tình cảnh thảm hại của cô hôm đó. Cô quay sang phía khác,nói khẽ: “Cảm ơn ông trời vì đã cho con thêm 2

người bạn mới vô cùng đáng yêu và xinh đẹp”(TG: chắc chắc, phải cảm ơn tác giả chứ! Ông trời nào ở đây?*chau mày* , MA: Im đi!!!*sát khí ngát trời*)

Họ vui vẻ cười đùa, Vân cứ đem mớ truyện ma kinh dị ra dọa An và Vi (Vi cũng sợ ma giống cô) còn Dương thì hòa theo bằng cách chen vào các chi tiết đáng sợ khiến cô và Vi sợ chết khiếp:

“Đừng nói nữa mà!” - Cô và Vi sợ hãi. Vân không dừng lại mà nói bằng cái giọng rùng rợn:“ Chưa, đang hay mà, rồi cô gái nhìn vào tấm gương... kinh hãi nhìn ra trong gương không phải mình... mà là 1 cô gái máu me đầy mình, nhe đôi răng nanh khát máu, đôi mắt trắng dã sòng sọc tơ máu đỏ tươi... trợn lên trông như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đối diện- ánh mắt của sự thù hận và... từ thân... cái áo trắng ma quái lồm chồm máu... gương mặt hốc hác... đôi bàn tay đầy máu đưa ra phía trước, rên rí: ‘trả mạng... cho tao... trả mạng... cho tao’...”

“Aaaaaaahhhhhhh!” - An và Vi kinh hãi hét lên cắt ngang mạch chuyện của Vân, ôm chặt lấy nhau không cần biết mọi người đang nhìn với cặp mắt ngạc nhiên hết mức. Dương cau mày nói : “2 cậu làm gì mà la to vậy??? Điếc tai tôi rồi nè!”.

“Cho cậu điếc chết, ai bảo em của cậu kể cái đồng truyện ma chi?”- Cô buông Vi ra, nổi cáu.“Hi hi, truyện hay mà!”- Vân hí hửng.“Hay cái gì mà hay, thấy ghê!”- Cô phản bác.

“Hic... hic... đừng có... nói nữa... tớ sợ...” - Bỗng Vi sụt sịt.“Ồi ời!Cậu đừng khóc mà!” - Dương bối rối nói nhưng Vi lại sắp khóc nên theo quán tính, cậu đưa tay ôm lấy tấm thân bé nhỏ của cô, mặt ửng đỏ.

Vi hơi ngán người nhưng cũng không đẩy Dương ra, từ sụt sịt đến nức nở trong vòng tay của Dương. (Vi sợ ma hơn cả An đấy nhỉ?)

Dương đưa tay vỗ nhẹ vào lưng Vi, tựa như dỗ con nít, nói: “Đừng khóc nữa mà, đang trong lớp học mà khóc, người ta cười cho bây giờ!”.Vi không trả lời, cứ nức nở làm ướt cả 1 bên vai Dương, cậu không quan tâm đến việc đó, cứ vừa ôm vừa vỗ nhẹ lưng Vi, trông 2 người cứ như là 1 cặp tình nhân ấy.

“Vi đừng khóc nữa mà, cho tớ xin lỗi... tớ không biết cậu lại sợ đến như vậy!”. Vân ăn năn nói.“Cậu khóc không có đáng yêu tí nào, đừng khóc nữa mà, để lát tớ xử đẹp anh em này cho cậu!” - An vừa dỗ Vi vừa ra sức đe dọa...

Rồi Vi cứ nức nở còn An, Vân và Dương thì tìm đủ trò để dỗ, được 1 lúc lâu sau đó, Vi cũng ngừng khóc, buông Dương ra, còn hơi sụt sịt, giương đôi mắt ửng đỏ lên, nói : “Mình xin lỗi... làm ướt áo cậu rồi!”

Nếu là 1 đứa đáng ghét nào đó làm ướt áo Dương, cậu ấy sẽ lập tức nổi cơn tam bành mà cho đứa đó lên bàn thờ ngấm gà khỏa thân, nhưng đây là Vi, 1 cô gái hết sức đáng yêu khiến cậu rung động ngay lần gặp đầu tiên mà, còn làm cho đôi tay của cậu bất giác ôm lấy và chỉ muốn chở che cô gái đó mãi, làm sao cậu có thể giận hay quát mắng chứ, cậu cười tươi đáp lại : “Không sao đâu, tí là khô ngay ấy mà, với lại nước mắt chứ có gì đâu, hi hi,cậu nín là tôi vui rồi!”. Vi hơi đỏ mặt nhưng cũng lên tiếng:“Cảm ơn cậu... cả Vân và An nữa... cảm ơn các cậu!” Nghe tên của mình, Vân lập tức ra vẻ hờn dỗi nói : “Ái chà chà, tưởng bây giờ trong đầu cậu chỉ có anh Dương thôi chứ, vẫn còn nhớ tụi này mà chưa quên hết đất trời là tốt!^^!”“Đâu... đâu có...”- Mặt Vi đỏ như gấc chín, ngại ngần đáp:“ Cậu thôi đi Vân,Vi vừa nín được có 1 lúc, cậu muốn chọc cho Vi khóc nữa hả?” - An ra mặt quân tử, đỡ lời giúp Vi.

“Ừ... thì thôi!” - Vân chau mày, làm mặt xấu nói. Cái vẻ mặt đó làm An không khỏi bật cười, Vi cũng cười. Thấy thế, Dương chen vào: “Này, em có thôi làm cái mặt thấy ghê đó được không hả?”“Không! Ai bảo anh nhìn chi rồi la!” - Vân vẫn giữ cái vẻ mặt đó, bữu môi đáp lại."Em có dừng ngay không thì bảo!" .Nói xong Dương đưa tay cốc vào trán Vân.Vân giãy nảy: “ Sao anh đánh em?”

“ Anh phải làm thế mới trị được em!”- Dương hí hửng.“ Anh... !?”- Vân khó chịu nói rồi chọt lao đến, cắn vào vành tai Dương.“ Em dám cắn anh hả?” - Dương ra bộ điên tiết.“ Ai bảo anh cốc em! Có giỏi thì đến mà cốc này!”- Vân vừa dứt câu liền chạy vòng vòng. Dương đuổi theo, miệng thì la với theo : “Em đứng lại cho anh!!!!” An nhìn cảnh cặp anh em song sinh này chạy vòng vòng đuổi nhau, chỉ biết nhắm mắt nhắm mũi mà cười ngặt nghẽo, Vi cũng hét sụt sịt, tuy cánh mũi còn ửng đỏ nhưng vẫn cứ cười, trông cô lúc này thật dễ thương

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Reng reng reng! Hồi chuông vào học vang lên cắt đứt tiếng cười của An và Vi, Vân cũng dừng lại, Dương thừa cơ cốc vào đầu Vân 1 cú không đau lắm, Vân tức tối quay lại, bữu môi nói: “Anh chơi ăn gian!”“Hihi, ăn gian với em là sở trường của anh mà!”“Xi, chỉ giỏi bắt nạt em, thôi vào chỗ đi, tới giờ học rồi!” - Vân ra vẻ đứng đắn đáp lại.“ Vâng !biết rồi thưa em gái duy nhất của tôi!” - Dương hí hửng.

Hai người họ bước vào chỗ trên chỗ của An và Vi, ra vẻ nghiêm chỉnh ngồi xuống, nhưng chỉ được 1 lúc đã quay xuống nói chuyện phiếm với họ, 2 người họ em nói anh hòa khiến An và Vi muốn nghiêm túc cũng không được, cả 4 đứa phá lên cười và kết quả là đây. .

“Này, 4 em kia! Ai cho các em cười đùa trong giờ học hả? 4 đứa! Ra khỏi lớp cho tôi!”- Cô chủ nhiệm “hung dữ” như cộp cật cái giọng bực tức lên. Thế là cả 4 đứa đành... bước đều bước ra khỏi lớp .

****“ Hừ, tại anh mà giờ chúng ta phải đứng ở đây!”- Vân cau kinh nói. “ Tại em thì có, cứ nói chuyện hoài !”- Dương cũng cau kinh đáp lại.

Thấy chiến tranh giữa 2 anh em lại sắp bùng nổ và thiệt hại không biết sẽ đến mức nào nên Vi cất giọng êm dịu hết mức có thể: “Thôi, Vân với Dương đừng cãi nhau mà, dù sao cũng ra đây rồi, cãi cũng chỉ tốn hơi có khi tội lại nặng hơn, hay là...” - Vi bỏ lửng câu nói.

An, Vân và cả Dương đồng thanh: “Hay là sao???” Hay là... chúng ta đi khỏi đây đi, hôm nay cô Thanh có tận 2 tiết liên tiếp, cứ đứng ở đây mãi cả đám sẽ bị chết vì nóng và kiệt sức mất!” - Vi chậm rãi nói. “Nhất trí!”- 3 người họ hô to rồi cả đám lại bùm miệng vì biết mình vừa bị... hớ.

Dứt câu, An nói nhỏ đủ để 4 đứa nghe: “Chúng ta đến phòng thí nghiệm ở tòa nhà cấm đi, nơi đó chẳng có học sinh nào đến gần, có lẽ nó có bí mật gì đó đấy!” “Anh tớ cũng nói, đó là nơi cấm kỵ, bất cứ học sinh nào bén mảng đến sẽ bị đuổi học ngay!”- Vi bồi vào. “Chà chà, nghe thú vị ý nhỉ, mau mau mau, chúng ta đi thôi!”- Vân hí ha hí hửng chen vào, đưa tay kéo mạnh áo của An nhưng bị Dương ghi lại: “Em biết nó ở đâu mà đòi đi hả, kiểm chế tí đi, chúng ta phải có kế hoạch rõ ràng đã chứ!” “Ồ ha, em quên mất !”- Vân ra vẻ ăn năn - “Giờ sao???” “Bây giờ việc chúng ta cần làm là qua mặt thầy cô ở phòng giám thị, vì nơi đó đối diện với phòng giám thị, nếu để bị phát hiện là chúng ta chết chắc!” - An lấy tay chống cằm, suy tư nói.

“Vị này, cậu có biết hiện tại phòng giám thị có mấy người không???”- Cô hỏi. “Theo anh tớ là thường có khoảng 3-4 người vào giờ này, anh ấy cũng hay lên đi chơi nên biết rất rõ.” “Vậy thì... Chúng ta đánh nhau để đánh lạc hướng giám thị đi!” - Dương chen vào. “Anh điên à, trong 4 đứa có mỗi anh là con trai, anh tính đánh con gái hả?”- Vân cau mày. “Vậy phải làm sao đây?”- Cậu vò đầu.

“An, cậu giả bệnh nha!”- Vi nhìn An. An hơi lưỡng lự nhưng nhận được ánh mắt “cún con” của cả đám nên cũng không nỡ từ chối, nói: “Rồi sau đó, làm sao tớ có thể tìm lại mọi người?”

Vi suy nghĩ một hồi rồi ghi cả đám sát lại, thì thầm to nhỏ, lúc sau cả đám nhất trí: “Cứ thế mà làm!”. Rồi cả đám khom người, nép sát vào tường rón rén đi như lũ trộm cắp. Mà cũng không hẳn là trộm cắp, họ chỉ muốn tìm ra bí ẩn của căn phòng thí nghiệm đó thôi mà, nhưng vẫn phải cẩn thận vì nếu bị phát hiện là xong đời, nhẹ nhàng... nhẹ nhàng...

Cách 1 phòng nữa là đến phòng giám thị, Vi nói khẽ: “An, cậu bắt đầu đi!” “uhm” - An hơi căng thẳng nói rồi đứng thẳng người, bước đến trước cửa phòng giám thị:

“Ui da! Cô ơi cứu em với em đau bụng quá !”- Cô ôm bụng la toáng lên, lập tức các thầy cô trong phòng giám thị chạy ra, đứng như dự kiến, chỉ có 3 người. Thấy thành công, cô lại ôm bụng mà la quàn quai: “Thầy ơi... cô ơi em đau quá cứu em... em chết mất!!” “Em sao vậy? Sao không đến phòng y tế?”- Một cô tiến lại đỡ lấy An, vẻ mặt lo lắng. “Em đau quá cô ơi... phòng... phòng y tế đóng cửa mất rồi!”- An rên rỉ. “Chết thật, thôi 2 cô giúp tôi đỡ em ấy ra xe đi, tôi đưa đến bệnh viện, đề lâu nguy hiểm lắm!”- Một người thầy nói rành mạch. “Vâng!”- Hai cô kia cũng chỉ biết làm theo, tiến đến mỗi cô 1 bên đỡ An lên, diu theo sau người thầy đó.

Vi, Vân và Dương nép vào để khỏi bị họ phát hiện, hơi thở mỗi đứa như dừng hẳn, tim mỗi đứa cứ đập thình thịch theo nhịp bước của các thầy cô ngoài kia, nín thở... mồ hôi khẽ tuôn trên trán mỗi đứa... thành giọt...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chính Tôi Sẽ Cứu Tôi!

CẠCH

....

Ngay lúc An định nói gì đó thì cánh cửa một lần nữa mở ra. Kế đó là hình ảnh Vân ôm tay Phong bước vào, vẫy vẫy tay với An, cô vô tư nói mà không màng đến cái bầu không khí hình sự ở đây:

“Hi An! Vết thương ở chân cậu sao rồi? Còn đau nữa không vậy?”. Cùng nụ cười tinh nghịch.

“Hó... oh... uhm... Tớ ổn!”- Cô ngó người, đứng hình chớp hai, đáp như máy.

“Hi hi. Vậy thì tốt quá rồi! Ủa mà sao mọi người có mặt đông đủ ở đây vậy? Cơ mà Vi với tên tóc dựng biến thái đâu?”- Vân đáp gọn lỏi An rồi hỏi dồn, điệu bộ ngày thơ hơn con nai tơ.

Đây đích thị là kiểu người vô tư không biết sự đời. ==

Phong bên cạnh cũng chỉ im lặng, dùng bộ mặt lạnh tanh quan sát tất cả.

“Haizz, chuyện là vậy...”- An lên tiếng định kể hết cho hai người này nghe nhưng Kiệt đã chen ngang, thay cô làm điều đó.

“Oh... Uhm... Đã hiểu.” – Vân và Phong ngồi bệt hẳn dưới sàn, chăm chú nghe Kiệt thuật lại, câu nói kia cũng là phát ra từ miệng cô.

“Nhưng mà...” – Cô định mở miệng nói tiếp thì...

PHẬP

Có một con dao găm phóng suốt qua má An... gây nên một vết đỏ chảy dài rồi cắm chặt vào vách tường sau lưng cô..

Cả đám ngỡ ngàng... Vân cũng cứng họng, quên luôn cả chuyện mình vừa nói... Duy chỉ có An là ngỡ ngàng xen lẫn sợ hãi... vết thương nhỏ trên má đang rỉ máu. Toàn thân cô phút chốc bủn rủn, mất hết sức lực, vết thương ở lòng bàn chân và má cứ không ngừng rỉ máu... thân thể cô bất giác trượt xuống, ngồi bệt trên sàn... cô không biết thứ gì vừa chạm vào má mình vì nó quá nhanh!

Sau vài giây đứng hình thì cả đám cũng choáng tỉnh. Huy giật mạnh mảnh giấy đi kèm với con dao ra, căng mắt đọc:

[Sân khấu Siren, đường X phố Cỏ. Bọn tao đang bắt giữ Trần Nhật Vi ở đây. Nếu muốn cứu người thì bảo Trương Mỹ An đến thế mạng, tuy nhiên cô ta phải đi một mình!]

Từng câu... từng chữ của mảnh giấy hiện lên rõ nét trên vồng mạc cậu, kéo dài đồng tử màu hổ phách mờ to... giọt mồ hôi lạnh cũng theo phản xạ mà lăn dài trên trán chàng trai đó...

“Nó viết gì vậy?” – Cả đám nhanh chóng xúm quanh, dán chặt mắt vào mảnh giấy. An cũng thức tỉnh mà đứng dậy theo.

“Chết tiệt!” – Huy vò nát mảnh giấy ngay khi cả đám xem xong rồi cậu đảo mắt nhìn quanh, An đã rời vị trí tự bao giờ.

Cô cố bước chân khập khiễng đi lại phía cửa, vội mở ra sau đó toan bước đi mà không nói một lời.

Cứu.. cứu... Nhất định mình phải cứu Vi! Thế mạng... thế mạng... Thế mạng thì sao? Vi sẽ được cứu! Điều mình cần làm là phải cứu Vi! Mình không thích ánh mắt thần thờ của Dương chút nào! Lại càng không thích đứng yên chờ mọi người tính kế trong khi Vi thì đang sống từng giây, từng phút trong sợ hãi! Cậu ấy là người bạn cực kỳ tốt mà ông trời ban cho mình, lại là em họ của Huy, mình phải cứu... phải cứu...

“Khoan đã!” – Đang vội cất bước, bỗng cô thấy tay mình đang bị ai đó nắm chặt rồi kéo mạnh khiến cô mất đà ngã nhào về phía sau... nhào vào khuôn ngực vạm vỡ của Huy...

“Buông ra! Buông! Mau buông tôi ra! Tôi phải cứu Vi!” – Cô gào lên, giãy giụa trong vòng tay cậu với dòng suy nghĩ nặng trĩu trong lòng.

“Em bình tĩnh đi! Em nghĩ với tình trạng này mình sẽ đến đó được sao? Còn nữa, đến đó đồng nghĩa với việc em phải bị bắt thay cho Vi đó!” – Cậu ôm chặt cô trong vòng tay, gào lên.

Nghe được giọng nói ấm áp mà khản trương đó... cơ thể cô cũng thôi vùng vẫy... buông lỏng. Với cả từ “em” trong câu nói kia cũng khiến tim cô lệch một nhịp. Nhưng chỉ một nhịp thôi! Sau đó sự sốt sắng, lo lắng cho Vi cũng làm cái sự lệch nhịp đó tan biến, thay vào bằng câu nói dứt khoát:

“Đi bộ cũng đến! Với lại bây giờ chỉ có tôi cứu được Vi! Anh không đọc mảnh giấy đó sao?” . Cùng hành động quay lại mặt đối mặt với Huy, máu đã tạo thành một vết dài trên má... nhưng cô không thấy đau!

“... Vậy ai sẽ cứu em hả?” – Cậu dịu giọng sau vài giây thinh lặng, tay chạm vào vết thương trên má cô, nhẹ lau vết máu khiến nó trở thành một mảng hồng do máu nhòe đi.

“Chính tôi sẽ cứu tôi!” – An gằn giọng, đôi mắt đỏ chất chứa sự kiên định khiến người khác phải run sợ!

Cô phải cứu Vi, cô không có dư thời gian để ở đây đòi co với cậu. Cô cũng thừa biết ánh mắt cậu chứa đầy sự lo lắng cho mình, nhưng cô phải đi, không thể để cậu ngăn chặn rồi bỏ mặc Vi ngay khi biết cách cứu cô ấy được! Việc cậu gọi cô bằng “em” cũng không còn mấy quan trọng vào lúc này, kệ đi... muốn gọi sao cũng được...

“...” – Sau khi nghe được năm chữ kiên định đó, cậu chỉ biết im lặng...

Đáp lại là hành động dùng hết sức đẩy cậu ra rồi xoay người bỏ đi của cô. Cô men theo vách tường bước đi... vết thương ở chân cũng theo đó mà để lại từng vết đỏ nhỏ trên sàn...

“Ồ này! Ít ra cũng phải để tôi đưa em đi!” – Như sự tỉnh, cậu vội nói với theo rồi chân cũng bước từng bước dài về phía cô. Chẳng mấy chốc đã đến cạnh An.

“...” – Cô im lặng, bỏ mặc sự tồn tại của cậu, vẫn gượng bước...

“Geez” – Thấy cô bơ mình trắng trợn. Cậu “geez” một tiếng rồi hung hăng bế An lên, không nói không rằng chạy thẳng xuống nhà xe, quăng cô vào chiếc BMW do người của tập đoàn SPO bố trí sẵn ở đây vài ngày trước. Sau đó tăng tốc chạy thẳng về phía sân khấu Siren vốn đã bị bỏ hoang từ lâu, mặc kệ cô giống hệt con nai vâng ngoảnh trong xe.

*** 30 phút sau, tại sân khấu Siren ***

“Đến nơi rồi!” – Cậu nói trong khi đưa mắt quan sát xung quanh, thật đáng khi phải nói rằng cậu phải dùng bản đồ trên điện thoại mới dò ra được vùng này. Là vùng vắng người nhất đảo, xung quanh là đồng cỏ bao la với vài căn nhà cũ kỹ lác đác, mỗi căn cách nhau chắc cũng khoảng vài trăm mét. Trong lòng cậu thấy lạ rằng vì sao khu vực thênh thang này lại chưa bị đô thị hóa? Cũng như từ nhỏ đến lớn cậu đã đến đảo này không ít lần, tuyệt nhiên không hề biết là còn có một nơi thế này trên một hòn đảo gần như hiện đại này. Việc có một sân khấu bỏ hoang ở đây cũng là một ẩn số đối với cậu.

Đang suy nghĩ mông lung và đặt ra hàng tá nghi vấn về nơi hoang vắng này, bỗng cậu nghe một tiếng CẠCH khô khan. Kế đó là hành động bước ra ngoài của An, cô cố bước thật nhanh vào trong sân khấu, bỏ mặc Huy với ánh mắt lo lắng phía sau.

Cậu vội đứng dậy theo phản xạ...

Nhưng ngay lập tức phải ngồi lại vì dòng chữ “Trương Mỹ An đến thế mạng, tuy nhiên cô ta phải đi một mình” của tờ giấy chết tiệt đó.

Tay cậu nắm chặt vô-lăng, việc nhìn người con gái mình yêu đi vào chốn nguy hiểm thật quá sức đối với cậu! Cậu gồng người, cố gắng để mình không chạy đến ôm lấy An và rồi bỏ mặt em gái mình! Trong lòng vô cùng căm ghét bọn dê tiện chi biết bắt cóc người khác đó!

.....

.....

.....

An đã đứng trước cửa sân khấu, chỉ cần đẩy cánh cửa này ra... cô sẽ được gặp và giải thoát cho Vi. Nỗi sợ hãi đột nhiên trào dâng trong cô... Nhưng thoáng chốc chỉ như một cơn sóng... vội tan biến!

Khẽ lắc nhẹ đầu rồi hít một hơi thật sâu, cô nhẹ đẩy cửa mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Cả bọn cứ căng thẳng nín thở chờ đợi bước chân thầy cô biến mất. Thấy có vẻ ổn, Vi mới khẽ nói: “Bây giờ tớ với Dương đi tìm xem có lối nào vào được tòa nhà cấm không, Vân ở lại chờ An nhé!” Vân hiện rõ vẻ ồ ồ, chau mày vì mình không được đi thám thính nhưng vẫn chán nản tuân theo sau mấy câu dỗ dành của bọn họ.

Vi và Dương đi xung quanh xem có cơ sở bí mật gì không, vì cái cửa chính đã bị khóa lâu đến gờ sét cả, họ suy đoán là có cơ sở bí mật vì nếu không nơi này đã bị giải tỏa lâu rồi, Vân thì ồ ồ ngồi ở chỗ cũ.

*** Phía của An***

Khi được các thầy cô đưa ra nhà xe, biết các bạn đã thoát được, An mới đột nhiên nói: “Em quên mất! Tiết sau em kiểm tra Toán, em không thể bỏ được... xin phép thầy cô... cho em trở về lớp ạ!” “Em làm nổi không?”- Người thầy không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, 2 cô đang dìu cô cũng thế. “... Chắc được mà thầy, em cũng thấy đỡ hơn rồi... bài kiểm tra này thực sự rất quan trọng, xin phép thầy cô em đi...” “Ừm, nếu em muốn vậy thì đi đi, nhưng nhớ đừng gắng sức quá đó!”- Một cô nhìn cô, nói. “Vâng, em cảm ơn cô... chào thầy chào cô em đi!”- Cô nói nhẹ rồi đi chậm rãi về như còn đau lắm (diễn đến phút cuối mới không bị nghi ngờ). Trong lúc bước đi, cô nghe loáng thoáng giọng nói nhẹ của 1 cô: “Con bé ngoan thật, bị đau bụng thế kia vẫn sức nhớ có bài kiểm tra, phải chi con tôi cũng được như vậy!”. Cô khẽ cười vì kế hoạch đã thành công mỹ mãn.

*** Phía Vi và Dương***

“Vi ơi, cậu nhìn này!”- Dương kêu lên đủ lớn để Vi nghe. “Chuyện gì vậy?”- Vi đang nhún nhún vào tường lập tức chạy sang phía Dương. Là 1 cái lỗ khoét, nó ẩn dưới đám lá dây cuội, kích thước của nó đủ để 1 người chui qua. Quá bất ngờ vì phát hiện này của Dương, Vi suýt thì la toáng lên để cả trường này biết nhưng cũng may là cậu đã kịp lấy tay bịt miệng cô lại, ra dấu im lặng, cô lập tức hiểu vấn đề, giảm volume đang chực muốn khuếch đại của mình lại: “Sao Dương tìm được chỗ này hay vậy?”- Vi nói đủ để 1 mình Dương nghe. “Vi những cánh cửa hay cơ sở bí mật thường được che giấu trong những bụi rậm!”- Cậu nói ngắn gọn nhưng cũng thật súc tích, kèm theo đó là 1 nụ cười tinh nghịch. “Chúng ta báo cho Vân và An biết nhé!”- Cậu cười rạng rỡ, nụ cười ấy nhanh chóng bị dập tắt sau câu nói của Vi: “Không được! Chúng ta còn chưa biết An với Vân đã gặp nhau chưa mà, kiên nhẫn chờ tí đi!”

*** Phía của Vân***

“Vân ơi!”- An tiến lại chỗ Vân, vui vẻ nói: “Chúng ta đi mau! Thầy cô giám thị sẽ quay lại ngay đó!”. Vân nói rồi kéo cô sang phía tòa nhà cấm, nép

vào 1 góc tường, phía đối diện, các thầy cô đã trở về. Hai đứa di chuyển vòng ra phía sau, né tránh ánh mắt của họ... di chuyển... di chuyển vào 1 bụi rậm...

Lập tức hai đứa bị kéo mạnh vào bụi rậm đó... An hốt hoảng cắn mạnh vào bàn tay cứng rắn đó, Vân thì cố vùng vẫy... Nhưng không được... hai đứa đã bị ngấm thuốc mê... cảnh tượng nhòe hẳn đi... đôi mi miễn cưỡng khép lại... gục ngã... Nụ cười bỗng rực lên trên đôi mắt kẻ bất cóc...

*** Phía Vi và Dương***

Đột nhiên tim Dương đau thắt lại, nhói lên khiến cậu bất giác khuyu chân xuống. Vi lập tức đỡ lấy cậu: “Cậu sao vậy? Một ở đâu à?”. “Vân nó... đang gặp nguy hiểm!” - Dương quay sang thông báo cho cô biết trong khi tay vẫn bóp lấy lồng ngực trái. “Sao cậu biết?” - Vi ngạc nhiên hỏi. “Anh em sinh đôi... thường có chung 1 nhịp tim... nếu 1 trong 2 gặp nguy hiểm, lập tức tim người còn lại sẽ đau thắt! Mau, mau đi cứu nó!”. Dương nói rồi gượng đứng dậy, kéo tay Vi chạy về phía phòng giám thị, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng, cô cố ghi lại: “Cậu bình tĩnh đi! Nếu Vân gặp nguy hiểm đến nỗi tim cậu đau thắt thì chắc không phải bị giám thị tóm, vì thế cậu đừng có manh động, nếu bây giờ chúng ta đến phòng giám thị thì chẳng những không tìm được Vân còn bị tóm gọn đây! Việc chúng ta cần làm bây giờ là vào tòa nhà cấm! Tớ chắc chắn 80% cậu ấy bị nhốt trong đó!” “Sao Vi lại chắc chắn vậy?” - Dương thắc mắc. “Vi nếu Vân và An gặp nguy hiểm trong lúc đến đây tìm tui mình, thì chỗ nhốt ung ý và ít người quan tâm đến nhất là tòa nhà cấm này! Chúng ta đi thôi!” - Vi kéo Dương chui qua cái lỗ khoét đó...***

Đập vào mắt họ là 1 quang cảnh tối tăm, ánh sáng le lói từ ô cửa mục nát rọi vào cang tôn lên về u ám cho căn phòng, mạng nhện giăng kín trần nhà, thỉnh thoảng có 1 ngọn gió lướt qua khiến Vi rùng mình. Và... kinh khủng nhất là.... một cái XÁC NGƯỜI bị treo lơ lửng giữa căn phòng với gương mặt hoảng hốt, đôi mắt trắng dã hiện rõ nỗi uất hận cùng vài sợi tia máu long sông sọc, cái miệng há to còn vương lại giọt máu đỏ thẫm, lồng ngực trái lõm vào 1 lỗ sâu hoắm như bị ngàn vết dao đâm vào, cái cổ bị cắn nát chỉ còn vài mảnh thịt niu lại, đôi tay gầy còm buông thõng giữa không trung, vì cái xác xoay ngược hướng nắng rọi nên trông còn khủng khiếp hơn, Vi suýt thì la toáng lên, gương mặt cô tái đi vì sợ hãi.

Bỗng... 1 cơn gió lạnh thấu tâm can lướt qua... sợi dây treo cái xác kinh tởm đó bỗng đứt “phụt”... RẦM... Cái xác lập tức đổ nhào xuống đất... Mảnh thịt xác xơ giữa thân thể đỏ và phần đầu đứt ra, cái đầu kinh tởm đó lăn trên nền nhà, trùng hợp thế nào cái đôi mắt trắng dã đó lại quay về phía Dương và Vi... mở to trông như đang uất hận nhìn bọn người đột nhập như họ... Như 1 lời cảnh cáo... cô khẽ run.

“...Bộ đồ cô ta đang mặc... là đồng phục trường mình!”. Dương khẽ thốt lên khiến đồng tử cô giãn rộng. “Có lẽ... cô ta cũng giống bọn mình... đột nhập vào đây để... làm mồi cho Tử Thần!!!”. Vi bất giác nói trong vẻ hoảng sợ cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

An khó nhọc nhích đôi mi nặng trĩu lên và kinh hãi nhận ra mình đang bị nhốt trong 1 căn phòng gần như tối đen nếu không có ánh sáng từ ô cửa cũ kỹ chiếu vào, cô khẽ quay sang bên cạnh - là Vân. Cô ngạc nhiên cực độ, cố gắng nhớ lại mọi chuyện... Cô chỉ nhớ có đôi tay nào đó kéo mình vào bụi rậm... Rồi sau đó... sau đó... MÌNH BỊ NGÁT!

Nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, An định đưa tay lay Vân dậy nhưng vô ích, đôi tay của cô đã bị cột chặt vào 1 sợi dây nối với trần nhà... Cô cố gọi tên Vân nhưng miệng bằng keo dán kín miệng không cho phép cô làm điều đó, tất cả những gì cô cố sức nói ra đều là: “uhm...uhm...uhm...”. Cùng ngữ điệu hốt hoảng tột độ hồng đánh thức được cô bạn đang ngủ say cạnh bên.

“Cô em tỉnh rồi à?” - Giọng nói ồm ồm của tên cận bã nào đó vang lên, nhanh chóng thu hút sự chú ý của cô. “uhm...uhm...” - Cô cố gắng nói nhưng không được. “Cô em muốn nói gì à? Xem ra việc này làm khó anh rồi đây!” - Hấn nói bằng cái giọng cận bã rồi tiến lại gần cô, nâng cằm lên, sức của hấn quá mạnh đối với 1 con người đang mệt là như cô, hấn cười đều: “Xinh phết nhì!” - Hấn nhìn chăm chăm vào An rồi bật cười khanh khách.

Bỗng nhiên đôi mắt hấn chuyển sang màu đỏ ngầu trông như máu, nhìn xoáy vào đôi mắt nâu của cô, khẽ cất cái giọng ghê sợ: “Cô em xinh thế này, chắc máu cũng ngon lắm nhì, cho anh nếm thử mùi vị máu của em nào!”. Dứt câu hấn liền nhào về phía cái cổ trắng nõn của An... đôi mắt cô hoảng sợ cực độ... nhắm lại chờ Tử Thần... trong khoảnh khắc... Hàm răng nhơ nhuốc của hấn ghé sát cổ cô... 10cm... 8cm... 6cm... 3cm... 2cm...

PHẬP... máu... máu từng giọt... từng giọt chảy ra... rơi xuống nền nhà dơ bẩn cùng tiếng rít lên đau đớn vang thấu cả căn phòng... 1 cơ thể đồ sập xuống với con dao sắc lẹm ghim sâu sau lưng... đôi mắt chưa hết đỏ... mở to... trừng mắt nhìn An... Đồng tử của cô giãn rộng... kinh hoàng... Vân cũng đã tỉnh giấc... không khỏi bất ngờ trước cái xác đầy máu trước mặt... mùi máu tanh sộc vào mũi 2 đứa... kinh tởm...

“Thứ cận bã không biết kiểm chế như mày không đáng sống!” - Giọng nói lạnh toát vang lên. “Hai cô không sao chứ? Đừng để những tên cận bã đó làm hoảng sợ!” - Một tên con trai cao to bước vào với chiếc áo somi đen cùng cái quần jeans cũng đen nốt, cánh tay phải có 1 vết sẹo dài khoảng 10cm, hấn đang nhìn An và Vân.

Xin phép được giới thiệu Lâm Vi Khang, 18t, chòm sao Bảo Bình (or Ma kết)+Tính cách: khá lạnh lùng, cọc cằn, thích gây chiến tranh+Thân thể: không rõ. Hiện đang là thủ lĩnh của bọn quái vật trong toà nhà Cấm, đang sử dụng MTxx+Ngoại hình: khá đẹp trai với mái tóc nâu nâu sữa, đôi mắt màu đen sâu thẳm thăm lộ rõ vẻ cô đơn và thần bí. Có 1 vết sẹo dài 10 cm ở tay phải (vì 1 lí do gì đó trong quá khứ) Quay lại truyện nha m.n

“uhm...uhm...” - An cố sức lên tiếng “Cô muốn nói chuyện à? Được thôi!” - Hấn ta bước về phía An, nhếch mép, lấy tay gỡ miếng băng keo trên mặt cô ra... “Tại sao lại bắt chúng tôi?” - Cô cố gắng bình tĩnh nói vì cái cần nhất bây giờ là bình tĩnh. “Câu hỏi hay đấy! Tại sao lại bắt 2 cô à? Xin lỗi! Tôi đây không biết, muốn hỏi thì hỏi cái lũ cận bã ấy, bọn chúng mang các cô về đây mà!” - Hấn nói nhón nhờ rồi nhìn về phía cái xác đang bốc mùi tanh kinh tởm. “Vậy thì thả chúng tôi đi!” - Cô gần giọng “Gi cơ? Thả con mồi ngon như 2 cô? Thả bắt tôi lấy dao tự đâm vào tim mình còn hơn!” - Hấn nói rồi lại bật cười. “uhm...uhm” - Vân lên tiếng khó nhọc. “Cô cũng có chuyện muốn nói à? Được, tôi cũng muốn nghe giọng của cô lắm đó !”. Hấn bước đến, gỡ miếng băng keo trên miệng Vân ra, cô lập tức hét to: “Mày thả bọn tao ra trước khi anh tao đến!” “Suyt! Không được hét to thế, nếu không tôi không chắc rằng cô sẽ thoát khỏi lưỡi dao của tôi đâu!” - Hấn nhón nhờ, tay quay quay con dao sắc lẹm chứng tỏ hấn hoàn toàn có thể làm việc đó, Vân thấp giọng: “Vậy khi nào mày mới chịu thả bọn tao?” “Chắc chắn! Cái miệng xinh thế kia sao lại nói những lời thô tục thế? Lịch sự như bé kia có phải hơn không?” - Hấn xýt xoa rồi quay sang An. “Không cần mày phán xét!” - Vân nói như gào. Hấn lại quay quay con dao, ánh mắt hấn lên những tia máu. “Thôi đi Vân, đừng chọc tức hấn nữa!” - Cô lên tiếng rồi lại cố ghé sát tai Vân: “Chúng ta phải chờ Vi và Dương đến cứu nữa, nếu làm hấn tức, e là mọi chuyện chỉ thêm rắc rối!”. Vân hiểu ngay, khẽ “ừ” rồi quay phắt 180°, dịu dàng nói với hấn: “Tôi xin lỗi, anh đừng tức giận nữa nha!” “Ha ha, xem ra cô cũng nghe lời bạn phêt, nề tính 2 cô xinh đẹp, tôi bỏ qua cho lần này, đừng hờn lảo với tôi nữa đó!” - Hấn vất con dao vào thắt lưng, ánh mắt đã trở lại như cũ, mỉm cười nói với họ.

“Khi nào anh mới thả bọn tôi ra?” - An nhanh chóng đóng kịch theo Vân, nhẹ giọng nói với hấn. “Cô thông minh đấy, toàn hỏi những câu khiến tôi đây khó xử, đáp án của tôi là...” - Hấn bỏ lửng câu nói, lại rút con dao ra, làm động tác đâm vào tim mình, khi mũi dao chạm tới lồng ngực trái... gây nên 1 vết máu nhỏ chảy dọc... rồi tách xuống sàn nhà, hấn chậm rãi lên tiếng: “Đến khi tôi bị giết!” Rồi hấn lại dùng lưỡi liếm vết máu đỏ tươi dính trên mũi dao: “Còn không, 2 cô sẽ thuộc quyền sở hữu của tôi, đến khi tôi chán!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

“Dương! Dương có sao không?” - Vi cúi xuống đỡ lấy Dương lúc này, người cậu đầy vết xước, có máu tứa ra từ khoe miệng, chiếc áo học sinh màu trắng đã không còn nguyên vẹn và không che nổi vết thương ở hông phải cậu, vết thương đang rỉ máu. Xung quanh hai người là những cơ thể với đôi mắt đỏ rực như máu, 1 số đã chết còn 1 số thì đang lao đến tới tấp, một vài tên giẫm qua xác đồng loại để bước về phía họ.

30 phút trước

“Vi, ở đây không có gì cả, chúng ta đi tìm Vân và An đi!” - Dương nôn nóng chực kéo tay Vi đi, cô cũng không phản kháng nhưng bị mất đà suýt ngã vào người Dương vì cậu đột nhiên khựng lại ngay phía cửa.

Một đám người với đôi mắt đỏ ngầu bước vào, dáng đi xiêu vẹo trông như lũ quái vật góm ghieee.

“Tại sao thứ này lại ở đây? Vi! Đứng sau lưng tôi!” - Cậu rít lên về khủng hoảng- đám người đó đang lao tới và mục tiêu là... Vi!

Cô hốt hoảng, chỉ biết đứng sau lưng Dương. Còn cậu thì ra thế thủ, quay lưng về phía cô. Cả lũ quái vật góm ghieee lao nhào về phía cậu, cậu rút trong người ra 1 con dao gấp, đâm tới tấp vào ngực những tên tiến lại, máu của bọn chúng hồi thối như chết đã lâu lắm, bắn cả vào 1 bên vai áo và khuôn mặt điển trai của Dương.

10 phút trước

Thời gian chậm rãi trôi qua, lũ quái vật cứ tới tấp còn Dương thì đang dần kiệt sức, cậu vẫn cố gắng cầm con dao đầy máu tanh đâm vào ngực những tên tiến lại nhưng cậu đã để lộ sơ hở, 1 tên khác không biết nhặt được dao ở đâu đã lao đến đâm phập vào hông của Dương, những giọt máu đỏ tươi đã bắt đầu rỉ ra đều đều, sắc mặt cậu tái đi nhưng cậu không quan tâm, lập tức rút dao ra khỏi người tên kia rồi nhanh như chớp đâm vào lồng ngực tên này, hấn ngã khụy xuống dưới chân cậu, cậu cúi xuống nhặt con dao thấm đẫm máu của mình lên. Mặc cho vết thương đang chảy máu loang ra nhuộm một màu đỏ thẫm trên áo, Dương cầm cả 2 con dao đâm liên tiếp vào người những tên quái vật cứ tràn vào mãi.

*** Hiện tại ***

“Dương đừng cố nữa, máu chảy nhiều quá!” - Giọng Vi khề run. “Không... Không sao... Vi chạy đi, em tôi đang gặp nguy hiểm... ở đây... để tôi lo!” - Dương vừa nói vừa thở nhọc, gượng đứng dậy mặc cho mồ hôi lạnh đang tứa ra và vết thương máu đã nhỏ giọt xuống nền nhà, lẫn vào máu đám quái vật. Cậu hít 1 hơi thật sâu, lao vào đám quái vật 1 cách điên dại, cô dùng hết sức đâm vào bọn chúng để mở đường cho Vi.

“Đừng mà!” - Cô gào lên vì biết nếu làm vậy cậu sẽ mất mạng.

Nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng “phập...phập” đảng chát và tiếng máu phụt ra xối xả. Vi thấy hồi hận quá, tại sao lại khuyến khích và bày mưu để vào chốn Địa Ngục này chứ? Nơi đây chẳng có gì ngoài lũ quái vật góm ghieee và không gian đầy mùi máu tanh. Cô thấy dần vật vô cùng, chính cô đã gián tiếp giết chết Dương, ý nghĩ đó làm cho Vi để mặc giọt nước trong veo chảy ra khỏi khoe mắt, rồi thòm xuống xác của tên quái vật dưới chân, vỡ tan... Cô nhìn Dương cay đắng, nỗi tuyệt vọng cực độ vang lên trong lòng... cảm nín nhìn cậu đang liều mạng mà chẳng thể làm gì hơn, cô thấy ân hận quá... thấy mình tệ hại quá.... “Lũ thầy ma khôn kiếp như chúng mày không đáng sống!” - Đột nhiên 1 giọng nói tức giận vang lên... Giọng này... quen quá. Vi lấy tay dụi mắt, nhìn về phía phát ra giọng nói... Cô không khỏi bất ngờ... Là... là Gia Huy! Một tia hy vọng bỗng thấp sáng lên... cô vui đến đơ người ra.

Huy lao đến, bàn tay nổi gân đẫm máu vào ngực của tên quái vật, mạnh đến nỗi tên đó chết ngay tại chỗ vì tim bị bóp nát. Tiếp đến những tên kia cũng có cái chết tương tự, người con trai đi cùng Huy cũng đã rút ra 1 con dao và nhập cuộc, về mặt lạnh băng.

Đột nhiên có 2 người đến trợ giúp, Dương cũng thấy ngạc nhiên nhưng việc quan trọng bây giờ là xử lý đám này nên cậu cũng không nói gì, tiếp tục cầm 2 con dao đâm tới tấp...

Chẳng bao lâu sau, đám quái vật đã tạm gọi là không xuất hiện nữa, máu của chúng đã vấy lên 3 khuôn mặt điển trai và làm áo của 3 người gần như chuyển sang màu đỏ, cả cánh tay phải của Huy toàn máu là máu vì cậu không dùng dao như 2 người kia mà trực tiếp dùng tay không. Huy quay lại phía Vi, cô cằn nói: “Sao em không lo học mà vào đây làm gì hả?” “C... Chỉ là muốn tìm xem trong này có gì bí mật thôi mà, sao anh biết em ở đây?” - Vi thắc mắc. “Chính mắt anh thấy em và tên kia vào đây mà! Sao mà không biết được chứ?” - Huy gắt. “Mau... mau... đi cứu em thôi... làm ơn!” - Dương đã kiệt sức, yếu ớt nói rồi ngã gục, đôi mắt màu hổ phách yếu ớt khép lại. “Còn có người bị bắt à?” - Huy nhìn về phía Dương, lại gắt. “Là bạn em...” - Vi lí nhí. “Chết tiệt! Không biết tên khốn đó đã làm gì chưa nữa! Phong, cậu lại đỡ lấy tên đó mau lên, chúng ta tới chỗ hẩn!” - Huy căng thẳng nói.

Vi đi cùng với Huy, còn Phong (tên con trai đi cùng Huy) thì mặt lạnh băng dìu Dương bước theo phía sau.

Hoàng Vũ Phong, 18t, chòm sao Thiên Yết+Tính cách: Có thể gọi là “tảng băng di động”, lạnh lùng, huyền bí, không muốn người khác quan tâm mình, ít nói+Thân thể: là đứa con riêng bị đuổi khỏi gia tộc. Có 1 nỗi buồn trong quá khứ nhưng thường giấu nỗi đau trong lòng không muốn chia sẻ cho ai (kể cả Huy)+Ngoại hình: Đẹp trai với mái tóc màu xanh dương, đôi mắt màu tím thẫm lạnh và sâu mang đậm vẻ lạnh lẽo

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

“Mày thả bạn tao ra!” - Huy xông vào căn phòng đang nhốt An và Vân, gào lên giận dữ. An bất ngờ không còn gì bất ngờ hơn. Sao cái tên heo mọi lại ở đây chứ? Lại đi cùng Vi nữa, tên lập dị nào đang đỡ Dương thế kia? Cả 3 tên đó người toàn máu là máu. Tình hình gì đây? Một đồng dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong An. Mặt cô cứ ngệt ra, không biết nói gì luôn.=.

“Anh! Không thể nào!” - Vân hét hoảng nói. Chực lao về phía Dương bất động, người bê bết máu và máu từ vết thương ở hông cứ rỉ ra mãi nhưng cái dây trói tay chết tiệt không thể tháo ra được, Vân giãy giụa liên hồi, nước mắt trào ra, đau đớn...

“Cậu ta còn sống!” - Giọng nói lạnh băng của Phong vang lên khiến Vân đã bình tĩnh phần nào nhưng vẫn cố giãy giụa mong thoát khỏi cái sợi dây chết tiệt trong vô vọng.

Ánh mắt lạnh toát của Phong cứ nhìn Vân mãi, ánh nhìn thán phục...

“Oh! Ra 2 cô em này của mày sao? Làm gì mà để 2 bé đi lạc vào lãnh địa của tao vậy?” - Tên đó nhón nhơ quay quay con dao nói.

“Đi lạc mà mày trối lại thế kia à?” - Huy nhìn về phía An rồi cô cằn nói với hẩn.

“Không phải tao, là người của tao cơ! Mà vào đây được chắc mày giết không ít người của tao rồi nhỉ?” - Hẩn dùng quay dao, ánh mắt đang hằn lên những tia đỏ ngầu, khát máu. “Mày thả họ ra mau nếu không muốn bị tao giết, cả bọn thầy mà gớm ghiếc của mày nữa!” - Huy nghiêng rặng. “Oh! Mày quên giao kèo của chúng ta rồi à? Người của mày vào đây thì sẽ tùy tao xử lí, người của tao dám bén mảng ra ngoài thì sẽ bị mày giết, bây giờ, người của mày vào đây, đáng ra phải bị tao xử lí chứ?” - Hẩn thân nhiên nói. “Nhưng bọn đàn em chết tiệt của mày bắt người của tao! Tao có quyền đến đòi lại!” - Huy gắt. “Nhưng chẳng phải 2 bé đã ở đây sao? Tao còn chưa xử lí bọn đột nhập như chúng mày đó!” “Hừ! Không nói nhiều! Có thả người không?” - Huy điên tiết gào, con dao ở thắt lưng đã được rút ra, sáng loáng không dính dù chỉ 1 chút máu. “Mày giết hết đám người của tao mà không dùng đến dao à? Khá đây, tất nhiên là tao cũng muốn xung đột 1 tí với mày, lâu quá không có ai để chém giết, tao chán lắm rồi đây này!”

Nói rồi hẩn rút trong người ra 1 lọ thuốc nhỏ màu đỏ tươi trông như máu, uống cạn, tay cầm con dao ra thế chuẩn bị, đôi mắt dần chuyển sang màu đỏ ngầu, trông thật kinh tởm. Vân vì giãy giụa nhiều kèm thêm đói nên đã mệt lả, thiếp đi còn An căng mắt nhìn trận đấu sắp bùng cháy giữa 2 người... không! 1 người và 1 quỷ dữ!!

Hẩn cầm dao trên tay điên tiết lao về phía Huy, Huy cũng thế. Hai con dao khát máu chạm vào nhau, thứ chúng muốn là cả thân hình nhuộm máu của kẻ đối diện. Cái tiếng dao cứa vào da thịt vang lên vô tình, trào lên giữa không gian u ám... đáng chết...

Tiếng máu phụt ra hòa vào từng giọt mồ hôi lạnh của chủ nhân chúng, rồi tách xuống sàn nhà như nước... Mùi máu tanh của lũ quái vật lúc này bắt đầu sộc lên... xâm chiếm cả căn phòng... Cảnh tượng 2 cơ thể tàn sát nhau sao khủng khiếp... ghê sợ quá...

1 trong 2 người... đang bị những lưỡi dao đáng chết liên tiếp cắt vào thân thể... cố gắng phản kháng lại... nhưng không được... người đó nhắm mắt... chờ lưỡi dao đó ghim thẳng vào tim... Nhưng:

“Anh Huy, anh dừng lại đi mà!” - Một giọng nói thiên thần vang lên lẩn át không khí tàn nhẫn nơi đây.

Lưỡi dao của Huy dừng lại, cậu quay sang nhìn đứa em họ duy nhất, cậu thương yêu nhất đang gào lên vô vọng - Là Vi.

Ánh mắt đỏ ngầu yếu ớt cũng nhìn về phía Vi, hấn bất ngờ! Tại sao cô lại kêu dừng lại chứ? Hấn là kẻ thua cuộc, sao lại không để Huy kết liễu hấn? Hấn không hiểu nổi lý do là gì. “Em nghĩ... Anh tha cho anh ta đi!” - Vi nói nhẹ. “Tại sao? Hấn đã bắt cóc bạn em và gây ra biết bao nhiêu chuyện mà?” - Huy khó hiểu. Vi ngập ngừng 1 lúc rồi mới lên tiếng: “Dù sao... anh ta cũng không làm hại bạn em mà, cũng là... bọn em sai trước, đột nhập vào lãnh địa của anh ta nên mới gây ra bao nhiêu là chuyện! Anh tha cho anh ta đi mà!” - Vi ra sức năn nỉ Huy, chính cô cũng thấy có lỗi.

Huy nhìn cô 1 lúc, rồi cậu bước lại phía An và Vân, lấy con dao vẫn còn dính máu của tên kia cắt đứt sợi dây, An nói nhẹ: “Cảm ơn... anh!” - Cô nghĩ dù sao mình cũng phải cảm ơn cậu vì đã cứu cô. “Sẽ không có lần sau!” Cô bắt giác cười nhẹ vì câu nói đó của cậu, không biết nói gì hơn.

Vân tỉnh giấc, không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, chỉ thấy anh cô đang bị ngắt, được Phong đặt ngồi dựa vào tường, cô lập tức chạy về phía ấy...

Còn Vi chạy lại đỡ lấy tên quý dữ lúc này mắt đã trở lại màu đen sẫm, bây giờ chỉ cần 1 nhát dao nữa, lập tức tìm hấn sẽ ngừng đập, máu từ bụng hấn vẫn không ngừng chảy, cô khẽ đưa tay chạm vào vết thương, hấn lập tức đưa cái tay dính máu gạt tay Vi ra: “Không cần cô thương hại!” - Hấn cau mày, giọng hơi run, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm trán. Nhìn kỹ, tên này cũng đẹp trai phết, mái tóc màu nâu sẫm hơi xoăn, vết chém đang rỉ máu trên gương mặt đẹp đẽ như tăng thêm vẻ đẹp kiều ngạo ấy. “Máu chảy nhiều quá!” - Vi lơ câu nói của hấn, đưa tay mở từng chiếc cúc áo sơ mi rộng thùng thình, hấn chống cự nhưng không còn đủ sức, đành yên lặng. Sau khi tháo chiếc cúc cuối cùng, cô cởi luôn áo hấn ta ra, rút trong người 1 chiếc khăn tay, lau vết máu đang không ngừng chảy ở bụng hấn.

“Nè! Anh cũng bị thương mà, sao em lại chỉ chăm sóc cho hấn chứ?” - Huy cau có. “Hihi, anh bị thương nhẹ mà, với lại máu đã ngừng chảy rồi, anh ưu tiên cho người bị thương nặng đi. Còn không, anh kêu An ấy!” - Vi mỉm cười dịu dàng nói rồi đưa mắt về phía An. An cứ ngệt ra đó, lúc sau mới hiểu hết ý cô.

An nhìn Huy, thấy cậu bị thương không ai chăm sóc cũng tội, với lại cũng phải làm gì đó báo ơn chứ, cô định lại đó chăm sóc cho cậu nhưng đã nhận ngay 1 câu nói như búa bổ thẳng vào đầu của cậu: “Thôi! Anh không thích sư tử Hà Đông chăm sóc!” “Vậy anh tự mà lo liệu đi nhá!” - Cô nổi quạu. “Thế nhưng tôi thích con sư tử Hà Đông như cô chăm sóc, mau mau, lại đây chăm sóc tôi đi! Đau quá này!” - Huy ra vẻ khó chịu, cởi phăng cái áo trắng nhuộm máu, đưa cái vết cắt ở vai về phía cô, vết cắt vẫn đang rỉ máu. Vi đang lau máu cho tên bắt cóc cũng ngạc nhiên quay qua: “Em nhớ lúc này 2 người chém nhau anh đâu có bị chém trúng vai? Sao lại có vết thương sâu thế kia?” “Lúc giết mấy con quái vật ở phòng lúc này đó, chắc hỗn loạn quá nên em không thấy!” - Huy trả lời Vi rồi nhăn nhó nhìn An: “Sao cô còn đứng đó, qua đây chữa cái vết thương giúp tôi đi chứ!” “Biết rồi!” - An cau có đáp trả rồi đi về phía cậu. Cô hít 1 hơi thật sâu, đưa cái bàn tay “dịu dàng uyển chuyển” lên bên vai đang bị thương của cậu, ra sức mà... Bóp... bóp mạnh oi là mạnh bóp không thương tiếc vào cái vết thương của cậu 1 cách tàn nhẫn và không kềm phần dã mạn, cô bóp thật mạnh mạnh hết sức có thể làm thứ máu màu đen sẫm ấy tuôn ra không ngừng. Còn cậu thì la oai oái, cố gắng đẩy đôi tay “dịu dàng” của cô ra khỏi người nhưng cô cứ thế mà bóp bóp không ngưng nghỉ khiến cậu chỉ biết cắn răng mà chịu đựng. Hành động tàn bạo này khiến cho Vi, tên bắt cóc, Vân và cả Phong giương mắt éch lên mà nhìn, vài giọt mồ hôi túa ra trên trán tên bắt cóc, hấn thậm mừng rỡ vì cô không phải là người chăm sóc hấn, mà cô cũng chẳng quan tâm, cứ tập trung hết sức mà bóp vào vết thương ở vai tên heo mọi 1 cách ác độc, sẵn dịp trả thù he he.

Đến khi cậu đau đến mức không còn sức để nói chuyện và bên vai bị thương của cậu cũng bắt đầu chảy ra màu máu tươi thì cô mới dừng lại mà thở phào nhẹ nhõm. Mục đích cô bóp vào vết thương không nương tay là để ép cho máu độc của bọn quái vật ra khỏi người cậu, mặc dù không biết chúng thuộc dạng gì nhưng cứ thử vậy, thử thử còn hơn không thử, cô nghĩ thế.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi được đôi tay “dịu dàng nhẹ nhàng” của An buông tha, cậu thờ hồng hộc, quay sang cô, giọng yếu xìu: “Cô... đúng là sư... từ Hà Đông... mà!” An không trả lời, lườm cậu 1 cái rồi quay sang phía Vi: “Vi ơi, cậu còn khăn tay không?” “Còn đây này, An bắt lấy nhé!” Nói xong Vi ném cái khăn tay về phía cô, cô nhanh tay bắt lấy trước khi nó rơi xuống nền nhà nhờn nhớt, mỉm cười nói: “Cảm ơn cậu nhé!” Vi đáp lại cô bằng 1 nụ cười rạng rỡ rồi cô lại tiếp tục lau máu cho tên bắt cóc, hấn được Vi xử lý vết thương nên không phản kháng nữa, chỉ thấy vui vui.

An lấy chiếc khăn tay của Vi lau vết máu đen sẫm vẫn còn vương trên người tên heo mọi, cơ thể trần của hấn đẹp quá đi mất! Cô đã thấy 1 lần rồi nhưng không kỹ như lần này... Máu đỏ thẫm như tăng thêm vẻ đẹp của tên nà... màu đỏ của máu... hòa vào màu trắng của da thịt... thật cuốn hút... những bắp cơ khỏe mạnh nổi lên để khiến người ta khao khát... Cô vừa lau vừa ngắm nghía khiến cậu đang mệt là cũng phải gắng lên tiếng: “Làm gì mà... nhìn tôi dữ vậy? Nước dãi sắp rớt... ra rồi kia!”

An bối rối như bị ai đó bắt quả tang việc mình ăn vụng, bắt giác đưa tay quệt miệng, gương mặt hơi đỏ: “Đâu... đâu có! Anh ngồi im đi, nếu không tôi đè anh ra bóp vai nữa bây giờ!” - Cô bối rối hóa quạu, lấy tay chọc mạnh vào vết thương khiến Huy rên siết. Biết nếu nói nữa cô sẽ lại đè ra bóp vai thì đau chết mất nên cậu biết khôn mà im lặng. Cô lườm cậu 1 cái rồi lau tiếp vết thương.

Vân cũng đã cởi áo Dương ra tự bao giờ, đôi mắt cô đã đỏ lên vì khóc, cô vừa thút thít vừa lấy chiếc áo nhuộm máu của Dương lau vết thương chần chịt trên người cho cậu, lau, lau mãi... chiếc áo cũng trở nên đỏ thẫm. Phong ngồi cạnh nhìn Vân mãi, không chớp mắt, nhìn không biết chán. Đột nhiên cậu cởi áo của mình ra, đưa cho cô, chiếc áo của cậu cũng nhuộm máu nhưng vẫn tốt hơn chiếc áo cô đang cầm. Cô lo nhưng vì cậu cứ dí vào nên cũng

nhận lấy, cái giọng khản đặc vì nấc cụt nhẹ: “Cảm ơn!” Rồi cô lấy chiếc áo đó, tiếp tục lau cho Dương. Phong không trả lời cô, nhìn cô 1 lúc lâu rồi đứng dậy, đi về phía Vi, cậu đưa tay trước mặt Vi: “Khăn tay!” Vi ậm ừ rồi đưa cho Phong 1 cái, Phong giờ tay chộp cả gói khăn tay rồi lấy 1 lần cả 5 cái, thêm cái Vi đưa nữa là 6, cậu im lặng quay về chỗ Vân. Cậu đưa ra 1 cái cho Vân: “Dùng cái này!” Vân vẫn thút thít, quãng áo của cậu 1 bên, lấy khăn tay lau máu ở hông cho anh trai, cô cố gắng nhẹ nhàng, còn Dương thì vẫn bất tỉnh, ngồi dựa vào tường.

Phong nhìn Vân 1 lát, cậu thấy khó chịu với hai hàng nước mắt trên khuôn mặt xinh xắn đó, như lẽ thường tình, cậu vớ lấy 1 chiếc khăn tay, chồm người tới, lau nhẹ hai hàng nước mắt của cô, có lẽ đây là người con gái đầu tiên được cậu lau nước mắt, nhưng Vân không biết điều đó, mà giờ cô cũng đang buồn nên không quan tâm đến, mặc Phong muốn lau thì lau. Trông 2 người như đã thân quen lắm, cứ như là họ đã thuộc về nhau từ lâu lắm rồi.

Thấy khuôn mặt Vân đã tạm ổn, Phong mới dừng lại, đút chiếc khăn tay vào túi thay vì vứt đi, không ai hiểu được cậu đang nghĩ gì, Vân cũng thắc mắc, hỏi bằng cái giọng khản đặc: “Sao anh không vứt đi?” “Không muốn!” - Cậu lơ đãng trả lời: “uhm... Anh tên gì?” - Vẫn bằng cái giọng khản đặc và nghẹn đi vì nấc, cô cất tiếng hỏi: “Hoàng Vũ Phong!”. Trả lời cô xong, cậu ngược nhìn Vân như muốn hỏi lại, cô hiểu ý, trả lời trong khi tay vẫn lau vết thương cho anh trai: “Nguyễn Hoàng Thanh Vân!” Sau khi nhận được câu trả lời, Phong nhìn thẳng về nơi vô tận, miệng lẩm bầm gì đó không ai có thể nghe được.

*** 15 phút sau ***

Máu từ vết thương của cả 3 người đã tạm ngừng chảy, tuy nhiên vẫn còn rỏ ra những giọt máu li ti, An quan sát tình hình rồi nói: “Giờ tôi sẽ ra ngoài lấy hộp y tế vào, mọi người chờ nhé!” Vi cản lại: “Lúc này An giả đau bụng rồi, bây giờ ra ngoài đó nữa thế nào cũng đổ bể, Vân thì tâm trạng không tốt, dễ tổn thương!” An thấy vậy cũng ổn nên nói với Vi: “Cậu cẩn thận nhé!” “Quay lại nhanh đây!” - Vân chen vào. “À, cậu lấy bông băng và thuốc sát khuẩn nhiều vào!” - An sực nhớ rồi nói với Vi: “Biết rồi! Lấy cả hộp luôn hiiii!” - Vi cười rồi quay sang nói với tên bất cóc: “Anh Khang, anh ráng chờ tí nha!”. Khang nờ 1 nụ cười nhẹ: “Ừ!”. Có lẽ đây là nụ cười thật sự và ấm áp nhất của cậu trong cả quãng đời tăm tối.

Vi chào họ rồi đi ra ngoài qua cái lỗ khoét, sau khi ra được bên ngoài, cô liền nép vào tường để giám thị không phát hiện, chờ cho giám thị quay vào trong thì cô mới nhanh thật nhanh chạy qua phía đối diện, men theo vách tường đến phòng y tế, cô thở phào vì không bị phát hiện. Bước vào phòng y tế, Vi mừng rỡ vì cô y tế đã đi đâu mất, khẽ bước về phía giá thuốc, cô rón rén lấy cái hộp y tế trên cao, cố rón rón hết sức cô mới với tới được, lấy xong cô ngã bập xuống sàn, khẽ rên, xoa xoa chỗ mông. Trong khi xoa Vi thấy có lộ thuốc giảm đau, nghĩ là bị thương nặng vậy chắc cần nên cô chộp luôn. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cô lập tức lên ra ngoài trước khi cô y tế trở về, men theo đường cũ trở về. Tới căn phòng cạnh phòng giám thị, Vi căng mắt quan sát, tìm hộp. Thấy đứng đây quan sát cũng không được gì, cô nép tường tới cửa sổ phòng giám thị, lên nhìn vào bên trong. May quá, các thầy cô đang bận xử lý vụ gì đó của học sinh, không để ý tới nhà cấm. Cô hớn hờ đi qua phía tòa nhà cấm.

*** Tòa nhà cấm ***

Vi vui vẻ bước vào, đưa chiến lợi phẩm ra trước bọn họ, An mỉm cười: “Mừng Vi an toàn trở lại!”. Tên heo mọi (Huy) an tâm nhìn Vi, này giờ cậu lo có em họ của mình sẽ bị tóm, thấy cô an toàn, mặt cậu đã không còn căng thẳng. Khang nhìn cô đang bước về phía mình - 1 cái nhìn ấm áp, hoặc ít ra là cô nghĩ thế. Phong cũng nhìn Vi nhưng không nói gì, thần mặc. Vân bước lại phía cô và Khang: “Cho tớ một vài miếng gạc và băng urgơ nhé, anh Dương bị xây sát nhiều quá!” “Cậu lấy đi!” - Vi mỉm cười, quay sang phía An và tên heo mọi đang nhăn nhó: “An lấy cái này mà lo cho anh mình!” rồi lấy vài miếng băng và gạc đưa cho cô, Vân cũng đã lấy rồi trở về phía Dương và Phong. An nhận lấy chúng rồi ngạc nhiên hỏi Vi: “Cái tên heo... À không, anh Huy là anh của Vi hả?” - Cô đang cố kiềm chế để không phải hét toáng lên. “Uhm... anh họ duy nhất của tớ đó! An quen anh ấy hả?” - Vi hỏi ngược lại cô. Huy thì im lặng không nói gì, cô đang băng bó vết thương cho cậu. “Ồ thì... chút chút!” - An hơi rối vì không biết trả lời sao, sẽ thật khó tin nếu cô nói cô đang sống chung nhà với cậu. “Uhm... thôi tớ băng bó cho anh Khang đã, máu anh ấy bắt đầu chảy nữa rồi!” - Vi nhìn về phía Khang rồi nói với An, An gật đầu rồi Vi cũng trở về băng bó cho Khang, Khang thì này giờ cứ nhìn cô mãi, ánh nhìn ngạc nhiên.

Vân băng bó cho Dương, dùng băng urgơ dán lên những chỗ bị xây xước, Phong thì cứ để trần, nhìn về phía xa xăm qua ô cửa sổ, lặng lẽ, bóng chiều đã dần buông xuống, 1 ngày nữa sắp kết thúc rồi, cậu vẫn nhìn về nơi vô tận.

Bỗng nhiên có gì đó thôi thúc đôi mắt cậu rời khỏi cửa sổ để nhìn vào cánh tay của mình, vết thương vẫn đang rỉ máu đang được Vân băng bó lại, cậu nhìn Vân, ánh nhìn khó hiểu, cô không nói gì, chỉ mỉm cười rồi tiếp tục băng lại cho Phong.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

*** 30p sau *** Những vết thương từ nhỏ đến lớn, từ nặng đến nhẹ của Phong, Khang, Huy, Dương đã được băng bó gọn gàng, máu cũng ngừng chảy, Dương cũng đã tỉnh lại trong sự mừng rỡ của Vân, cả An cũng vậy. An bất giác nhìn về phía cửa sổ... Oái!! Mặt trời đã lặn mất tiêu từ bao giờ rồi! Hic làm sao đây làm sao đây tới rồi mà cả đám vẫn chưa ra khỏi trường, cái ý nghĩ đó khiến cô hét toáng lên: “Tối mất rồi làm sao đây?”

“Chờ đến khi trường đóng cửa, leo rào ra!” - Tên Khang đang nói chuyện với Vi, quay qua nói với cô. Cái gì? Leo rào á? Có lộn không vậy? Bọn con trai các người leo ra thì dễ rồi! Không lẽ bắt 3 đứa con gái mỏng manh yếu đuối như chúng tôi xách vác leo rào á? Không thể được tuyệt đối không được!! An vô đầu bứt tóc đi qua đi lại cố kìm cái ý nghĩ đang muốn biến thành lời nói mà thoát ra khỏi cuồng hòng của mình. Cô đi về phía tên Khang và Vi: “Nè! Chẳng lẽ không có cách khác sao? Chẳng lẽ chúng ta phải leo rào thật á?” “Chỉ còn cách đó nếu cô muốn về nhà!” - Cậu buông ra 1 câu độc ác hết sức.

Cô mặt mày ủ dột, đi về phía Dương, Vân và Phong. “Dương ơi! Còn cách nào ra khỏi đây mà không phải leo rào không vậy?” - An nhẹ nhàng hỏi Dương. Cậu mỉm cười: “Tớ mới từ Mỹ về và chỉ nhập học vào hôm qua, sao mà biết được?” “Uhm... tớ cũng không biết nữa!” - Vân e dè chen vào. “Aizz... tớ quên mất là 2 người mới từ Mỹ về!” . Cô đau khổ nhìn qua phía Phong và nhanh chóng thất vọng khi Phong nhìn về phía khác (Nói thẳng thừng là làm lơ cô >”)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

1 tiếng sau

Phong im lặng ngắm nhìn về nơi bắt tận 1 cách lạnh lùng, Vân vẫn ngủ say trong vòng tay cậu, chốc chốc lại cọ đầu vào ngực cậu như 1 chú mèo con quần quýt bên chủ, thỉnh thoảng lại đưa tay nắm chặt vai cậu như không muốn cậu biến mất, Phong không thấy khó chịu với những hành động ấy của Vân, cậu thần mặc, không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Huy đang tựa lưng vào tường, bấm bấm cái gì đó trong điện thoại, tay cậu lướt nhanh trên màn hình. Dương ngồi yên, nhắm mắt, lơ đãng chờ thời gian trôi qua chậm rãi, chốc chốc mở mắt quay sang nhìn Vi rồi lại nhắm. An đang mãi mê nghịch tóc Huy, thỉnh thoảng lại bứt 1 sợi khiến cậu phải dừng lướt mà la oai oái. Khang đang đi bảo chế MTxx cho bọn thầy ma, nếu không bọn chúng sẽ điên tiết xông vào đây hút cạn máu những cô gái trong này mất. Vi tựa người vào tường, đối diện Dương, đang ngủ say 1 cách yên bình, bờ môi mềm mọng đỏ chốc chốc mỉm cười – nụ cười thiên thần.

“Chán quá đi!” - An bứt 1 sợi tóc của Huy, chán nản nói. “Chán cũng đừng có bứt tóc tôi chứ!” - Cậu ngừng lướt điện thoại, nhăn nhó nhìn cô. “Nhưng mà chán quá à!” - Cô làm mặt mèo xù. “Hừm...” - Cậu cau mày nhìn cô - “Cô muốn gì nữa đây?” “Muốn anh chơi với tôi, đừng có bấm điện thoại nữa!” - Cô làm nũng. Thú thật là bây giờ cô đang rất rất chán và chỉ muốn chơi cái gì đó thôi.

Cậu không nói gì, xoay người hẳn sang cô, chăm chăm nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, khe khẽ nhếch mép. Cô không hiểu cái quái gì, định mở miệng hỏi thì đã bị câu nói của cậu chặn ngang: “Cô buồn quá đấy!” Rồi cậu mặc kệ cô đang nghệt cả ra, quay lại tiếp tục công cuộc “lướt trên điện thoại” lúc này bỏ dờ. An cứ nghệt ra đó, việc cô buồn với việc cô muốn cậu chơi với cô giống nhau chỗ nào cơ chứ? Cô khó chịu bứt 1 hơi cả núm tóc của cậu, cậu khó chịu quay sang cô: “Cô không dừng cái việc ngớ ngẩn ấy được à?” “Không! Cho đến khi anh chịu chơi với tôi!” Cậu lại xoay người, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt màu hổ phách ánh lên tia nhìn đáng sợ. 1 giây... 2 giây... 3 giây...

“Vậy tôi với cô chơi oẳn tù tì há!” - Huy quảng cho cô 1 câu hết sức lằng xẹt cùng điệu cười nhơn nhơ khác hẳn với khuôn mặt hình sự cách đây 3 giây. Cô thật sự không hiểu nổi cậu, cứ như vậy hoài chắc cô chưa kịp trả thù đã chết vì đứng tim bởi thái độ kỳ quặc của tên này. “Chơi thì chơi!” - An hất cằm nói. “Ai thua bị véo mũi!” - Cậu tiếp lời. “OK!” . Nói rồi cô sát khí đằng đằng nhìn cậu. 1 ván... 2 ván... 3 ván... 4 ván... 5 ván... “Ha ha ha, cô thua tôi liên tiếp 5 ván rồi nhá! Mũi cô sắp thành mũi tuần lộc rồi ha ha ha!” - Cậu cười vẻ đắc thắng làm An chỉ muốn nhào tới mà giết chết con heo như cậu ngay lập tức >”

“Chơi lại chơi lại!” - Cô sôi máu. “OK!” - Cậu vừa nói vừa cười. 6 ván... 7 ván... 8 ván... 9 ván... 10 ván... >”

“Hey!! Giận rồi hả?” - Huy hươ hươ cánh tay rần rần trước mặt An, cô làm lơ, nhìn sang hướng khác, lập tức cậu nhảy qua tiếp tục hươ hươ cánh tay trước mặt cô, cô quay trái, quay phải, đi tới, đi lui, đi đâu cũng thấy cái bản mặt “giả nai” cùng cái tay cứ hươ trước mặt cô mãi.>”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Chỉ tiêu khiến tí thôi mà!” . Nói rồi Huy lao tới đâm mạnh vào ngực tên quái vật gần đó, bóp nát quả tim của hắn, máu hắn xịt ra tung tóe. Cô thật không hiểu nổi cái tên quái gờ này@.@.

“Mày đang làm cái quái gì vậy hả?” - Khang gào lên rồi sấn đến định bóp cổ Huy nhưng đã bị An ngăn lại. “Thôi đi! Hai người định đánh nhau nữa à? Đừng quên là vết thương 2 người vẫn chưa khỏi đó!” - Cô nói dóc. “Nhưng cậu ta khiêu khích tôi trước!!” - Khang gân cổ cãi. “Thì cô chán nên tôi dẫn cô đến đây tiêu khiển tí mà, nhưng nếu không làm như vậy còn lâu cô mới chịu mở miệng!” - Cậu nói thần nhiên. “Hừ! Tôi có bảo anh giết con quái vật đó không hả? Nó đâu có hại tôi và anh đâu!” “Nếu tôi không giết làm sao gây chuyện với cậu ta và làm sao cô mới nói chuyện chứ? tôi không thích cảm giác nói 1 mình như thằng điên tí nào!” - Cậu nhủ mày nhìn cô. “Chuyện 2 người liên quan gì đến tôi chứ? Sao tự nhiên chạy vào đây giết người của tôi vậy?” - Khang cáu. “Em xin lỗi anh Khang, anh tha cho tên không có đầu óc này đi mà!” - An nhấn mạnh cụm từ “không có đầu óc”, liếc sang tên heo mọi rồi xin Khang tha lỗi. Khang chau mày, nhìn An 1 lúc lâu rồi mới hạ giọng nói: “Thôi được rồi! Cô dẫn hắn đi khuất mắt tôi nhanh đi!!” . Rồi cậu 1 tay

sờ trán 1 tay vẩy vẩy như bảo họ đi.

Cô như được hồi sinh, cảm ơn Khang rồi kéo cái tên heo mọi ra khỏi chỗ đó mặc cho cậu không bằng lòng và không ít lần dần tay khỏi tay cô : “Cô làm cái gì thế? Đang vui mà!!” Cô quạu, lườm cậu : “Vui cái con khi, xem chút nữa anh với anh Khang đánh nhau to rồi!” Cậu nhận được cái lườm đó của cô, làm mặt xụ : “Nhưng tôi đang muốn giết mấy con quái vật đó xem như giết thời gian! Sẵn tiện làm cô phải mở miệng, 1 công đôi việc mà, cô chịu nói chuyện với tôi rồi, cho tôi giết mấy con đó đi mà!!”. Dứt câu cậu liền làm cái mặt mèo con trước mặt cô như xin phép. ~3~ Sao dễ thương dữ vậy nè? Cô suyt nữa đã gật đầu đồng ý nhưng nghĩ đến thái độ khó chịu của Khang cô liền thẳng thừng : “Không là không! Anh muốn lại bị thương toi tả máu đỏ tùm lùm lần nữa hả? Tôi ớn lạnh cái cảnh máu phụt ra xối xả rồi! Nếu anh còn nhất quyết làm vậy thì đừng có nhìn mặt tôi nữa! Tên đáng ghét!!” - Về cuối cô nói như gào, trừng mắt nhìn cậu đầy “sát khí”.

“Ồ thì... Không thì không, đi về phòng lúc này vậy!” - Cậu nhú mày, thờ dài thườn thượt lộ rõ vẻ chán nản. Í! Tên này uống lộn thuốc sao ta? Hồng lẽ bị thương ở vai mà làm đứt dây thần kinh não bộ? Hay là giết quái vật nhiều quá hóa điên rồi? Sao tự nhiên nghe lời dữ vậy ta?

An không trả lời, lấy tay sờ trán Huy, tay còn lại sờ vào trán mình đo nhiệt độ, cậu ngoan ngoãn như con cún đứng yên đó để cô sờ. Đáng sợ hơn là cậu còn cười toe trước mặt cô! @@ Thế loại quái gì đây trời?

Nhiệt độ hần bình thường mà ta, không lẽ hần uống lộn thuốc thật sao ta? Dây thần kinh cau có quạu quọ hung dữ của hần bị đứt luôn rồi hả ta? Cô như con cóc nhìn từ trên xuống dưới người cậu, sẫm soi từng centimet nhưng ngoài cái bản mặt cười toe đến ngoác cả miệng ra, cái vết thương to khủng bố ở vai đang được băng và vô số vết xước nhẹ ra chẳng có gì đặc biệt. Cô mất mớ to cứ sờ vào trán cậu rồi lại sờ vào trán mình, cứ lặp đi lặp lại hành động điên rồ đó mãi, bỗng cậu bình thần nói: “Cô ‘sảm sỡ’ tôi đủ chưa?” cùng cái bản mặt cười toe.

@@ Cái gì? Ngay giờ hần nghĩ mình sảm sỡ hần á? Cái tên điên khùng mất từng ba trợn này rốt cuộc chứa cái gì trong não thế??

“Làm gì có!! Ai thêm ‘sảm sỡ’ cái tên heo mọi như anh chứ??” “Thật hả? Không muốn ‘sảm sỡ’ tôi mà lúc băng bó vết thương cô ngấm người tôi đến mất muốn nhảy cả ra ngoài hả?” - Cậu nhón nhờ đánh trúng tim đen An. Mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, sax sax sax. Lúc đó hần đau sắp chết mà cũng để ý á? Đúng là không xem thường tên này được, đầu hần chứa toàn chuyện điên rồ thôi !!

“Tất nhiên không có rồi! Lúc đó là anh đau quá nên nhìn lầm thôi, tôi có điên mới ngấm người tên heo như anh!” - Cô cãi bướng.

Cậu nhìn cô, cười hi hi. Chả biết cái đầu quái ở của tên này nghĩ gì, cô thật sự vô cùng vô cùng vô cùng muốn moi não cậu ra xem cậu đang nghĩ cái quái gì! Khó chịu quá đi à!! “Mặt cô đỏ kìa!” - Cô đang bức rức khó chịu với cậu thì lại bị cậu cho 1 vố đến knock out tại chỗ@@. “Kệ tôi! Ai cần anh để ý!” - Cô xấu hổ đến quạu. “Tôi có để ý đâu! Tại mặt cô đỏ thật mà!” - Cậu vừa sẫm soi gương mặt đỏ như gấc chín của cô vừa nhón nhờ nói làm cô tức chết!

Cô định lao tới cắn phập vào vai cậu như lúc trước nhưng đã bị hành động của cậu ngăn lại. Cậu ghé sát vào tai cô, phả hơi vào làm cô nhột phát khiếp, bần rần cả tay chân, không nói được gì luôn, mặt cô đã nóng bừng như lửa đốt. Còn cậu thì vẫn chưa chịu rời khỏi tai cô, nói nhẹ : “Cô, đáng yêu thật đấy!”. Nhẹ như gió khiến cô không tin nổi vào tai mình. Hôm nay hần uống lộn thuốc, không sai chạ vào đâu nữa! Chắc chắn là như vậy! Mà... câu nói của hần rốt cuộc là ý gì nhỉ? Chỉ đơn giản là muốn trêu mình hay là... Trời ạ! Mỹ An ơi mày bị điên hả? Tên này chẳng có ý gì khác ngoài trêu chọc mày đâu! Sao mặt mày lại đỏ thế hả hả hả?? Không được nhất quyết không được. Dù hần có làm gì đi nữa! Mày! Không được có tình cảm với hần dù 1 chút! Tinh lại tinh lại đi!! Cô đấu tranh tâm lý kịch liệt. Cô vô đầu bứt tóc để trấn tĩnh lại trước tình cảnh điên rồ này, còn cậu thì sẫm soi nhìn cô như quái vật ngoài hành tinh. Hic, chắc hần nghĩ mình bị điên đây mà! Bực quá!!

“Cô tỉnh đứng đây vô đầu bứt tóc tới sáng hả?” - Cậu nói nhẹ bằng sau khi “chiêm ngưỡng” quái vật ngoài hành tinh là cô đã đòi. Nghe cậu nói, no-ron thần kinh An lập tức nhận ra 2 đũa đang đứng ngoài hành lang và gió đã bắt đầu thổi vào lạnh toát, cô xem tí nữa là quên bếng tình hình này, lập tức dừng ngay hành động không giống ai, im lặng nhìn cậu.

“Đi về thôi!” - Cậu nói rồi nắm tay An kéo đi. Cô đành để thế vì cô biết, bàn tay cậu rất ấm!! Nắm thế này sẽ bớt lạnh hoặc có thể là... lúc đó cô tự dối lòng mình...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Phong nhìn Vân, ánh nhìn đó như muốn nói: “Tôi sẽ bảo vệ em, dù có ra sao!”, cậu đưa tay luồn vào mái tóc màu nâu vàng ấy, khẽ vuốt, Vân hơi cựa người khiến Phong giật mình, lập tức buông tay khỏi làn tóc mềm. Nhưng ngay sau đó tìm cậu lệch hẳn 1 nhịp vì khuôn mặt cô đang áp sát vào người cậu, đôi tay nhỏ bé vươn ra ôm trọn lấy bờ vai rắn chắc của cậu, siết lại như sợ cậu biến mất, đôi chân mày khẽ nhăn lại, đôi môi ửng hồng khẽ mấp máy: “Minh Vỹ... Minh Vỹ... đừng đi mà...”

Giương mặt Phong tối sầm lại, cảm giác này... Là sao? Cảm giác đau đớn như ngàn mũi dao đâm xuyên tim này là sao đây? “Minh Vỹ”... Minh Vỹ... 2 chữ đó đã chìm Phong vào hố sâu của sự đau đớn... Minh Vỹ là ai? Cái tên đó sao lại làm tim cậu đau thế? Cảm giác đau đớn này là thế nào, tại sao cậu lại đau chỉ vì hai chữ “Minh Vỹ”? Có lẽ cả cậu cũng không biết được.

Cậu chỉ biết 2 chữ đó thốt ra từ miệng người con gái ấy làm cho cậu chỉ muốn nổi điên, chỉ muốn vùng lên mà xé tan tất cả, biến mọi thứ trở thành 1 đồng cát bụi, chỉ muốn tự moi trái tim băng giá của mình ra mà cắn, mà xé cho vỡ tan tành... Cậu như chết lặng... đôi mắt màu tím sẫm vô hồn, chỉ nhìn về nơi vô định.

Cánh cửa mở toang, An và Huy đang bước vào, ngay sau đó Khang cũng vào, cậu bước lại phía cửa sổ, nhìn ra phía phòng bảo vệ rồi nói : “Bây giờ các người có thể ra khỏi đây rồi!”

Dương đứng dậy, vớ lấy chiếc áo dính đầy máu của mình, định mặc vào nhưng lập tức cậu lại vứt nó đi vì mùi tanh sộc gồm ghê của lũ quái vật, cậu nói : “Vậy còn chờ gì nữa? Tôi không muốn ở đây lâu hơn nữa đâu!”

An hơi lưỡng lự nhưng lại không mở miệng được. Cô không muốn leo rào nhưng cũng không muốn ở lại, nhưng cũng không thể ở đây mãi, cô đang phải đấu tranh tâm lý rằng có nên đi hay không.

Huy nhặt con dao ở góc phòng, vắt vào thắt lưng, nụ cười rạng lên trên môi: “Ta không muốn bỏ mi lại nơi này đâu, cùng đi thôi!”

Cùng lúc đó, Vi đứng dậy, phui vài hạt bụi còn vương lại trên áo, nhặt chiếc hộp y tế lên định mang theo nhưng đã bị Huy ngăn lại: “Em định ôm theo cái hộp đó leo rào à?” “Ồ ha, em quên mất, hi hi!” - Vi đặt lại chiếc hộp y tế, cười cho qua. “Aizz, sợ em luôn! Đây Phong, cậu mau kêu cô ta dậy đi chứ!” - Huy nói với Vi rồi quay sang Phong. Phong lơ đi, cậu vẫn ngồi yên như thế, cho tới khi :

“O... Oaaaaa! Ngủ ngon quá!” - Vân tỉnh giấc, đẩy Phong ra, vươn vai về thoải mái rồi nhanh chóng nhận ra tất cả ánh mắt nơi đây đang dồn thẳng vào mình. Cô vừa tỉnh giấc nên không biết gì cả, cứ ngệt mặt ra: “Mọi người làm gì nhìn tôi ghê vậy?” “Cô ngáp to quá!” - Cái giọng lạnh băng của Phong cất lên.

“Kệ tôi! Mà mọi người đang làm gì thế?” - Vân gắt với Phong rồi quay ra phía mọi người hỏi. “Thì định kêu con heo mê ngủ như em dậy để còn ra khỏi đây đó!” - Dương trêu đùa em gái song sinh của mình. “Xì, còn đỡ hơn anh đồ đại gái!” - Vân bĩu môi.

“Anh đâu có đại gái!” - Dương quạu rồi lại nhìn Vi. Thật không may phút giây nhìn Vi đó đã lọt vào tầm mắt đứa em ranh mãnh.

“Ồ, không phải đại gái, mà là đại Vi!” - Vân nói thẳng thừng làm cậu mặt đỏ ửng. Vi cũng thế. “Có tin anh cóc em không hả?” - Dương nói rồi đưa tay lên thế cóc đầu.

Vân lập tức nép sau lưng Phong: “Plè Plè! Anh qua đây mà cóc!” Vân hí hửng nói, Phong không đẩy ra mà cứ thờ dài. Bó tay 2 anh em này rồi. Nhưng cậu cũng cảm nhận được, cái cảm giác đau thấu tâm can lúc này đã vơi bớt, chỉ còn cảm giác thoải mái thôi.

Dương muốn cóc lắm mà chả cóc được, thế nên 2 anh em cứ đấu qua đá lại mãi mà người bị lấy làm “lá chắn” và “vật cản” tất nhiên không ai khác ngoài Phong rồi. “Stop!!” - Một giọng nói cao, to ỏi là to vang lên khiến Vân và Dương đứng hình. “Hai người tính cãi nhau tới sáng hả?” - An nói tiếp.

“Đâu phải tại tôi! Tại anh Dương chứ bộ!” - Vân bĩu môi. “Tại em chọc anh trước!” - Dương đáp trả. “Anh trước thì có!” - Vân không thua. “Trẻ con!” - Lại cái giọng lạnh như băng, Phong ném 2 chữ ấy vào mặt Dương và Vân, lập tức 2 cái “radio” im bật không điều kiện.

Phong bước lại phía cửa sổ, im lặng. Khang nhường cửa sổ lại cho Phong, quay vào nói với mọi người: “Các người rút cuộc có muốn ra khỏi đây không? Đã hơn 1 h tôi rồi đây!” “Dĩ nhiên là muốn rồi!” - Cả bọn đồng thanh (trừ Huy, Phong) “Vậy thì theo tôi!” - Khang nói, giọng nói của kẻ thù lĩnh. (đúng là thù lĩnh quái vật có khác)

Rồi cậu quay chân bước ra ngoài, cả đám bước theo. Dĩ nhiên 2 chàng trai của chúng ta đi cuối cùng và không tỏ ra về gì thân thiện. Haizz

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cả bọn theo bước chân Khang đi qua rất nhiều ngõ ngách, tuyệt nhiên không thấy 1 bóng quái vật nào cả ngoại trừ đồng xác chết trong căn phòng lúc nãy, khi bước qua xác mấy chục con quái vật, Khang xuyết xoa: “Các người làm hao tổn của tôi hơi nhiều quái vật rồi đấy!” “Nếu không giết thì bây giờ bọn em chết cả rồi!” - Vi nhìn mấy cái xác, bĩu môi. “Oh... cũng đúng, tôi chịu hao tổn 1 lần vậy! Các người đứng là phiền não!” - Khang suy nghĩ 1 lúc rồi nói lơ đãng. “Hi hi!” - Vi cười cho qua, nụ cười thiên thần ấy khiến cho tim Khang lệch 1 nhịp. Khang không trả lời, rào bước qua xác đám quái vật. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy được sự bất thường ở gương mặt cậu.

***Bọn họ đi trên hành lang của tòa nhà cấm, nơi đây tối mịt, chỉ thấy ánh sáng le lói của trăng rọi vào, bỗng chốc 1 làn gió lạnh thấu tâm can lướt qua. An thoáng rùng mình, khẽ nép người về phía Huy, nắm lấy tóc cậu, Huy chau mày: “Cô làm gì thế?” “Tôi... tôi lạnh!” - An lí nhí, vúi tóc Huy mạnh hơn làm cậu đau điếng. “Lạnh có cần nắm tóc tôi không vậy? Đau chết được!” “Chứ anh có mặc áo đâu! Anh bắt tôi nắm tay anh à?” - An cãi. “Hừ! Cô phiền chết được!” - Huy quạu rồi bàn tay to, ấm nóng của cậu tìm đến bàn tay nhỏ bé của An, hai bàn tay đan xen vào nhau. An cảm nhận rõ hơi ấm từ bàn tay cậu, thoáng bất ngờ! Cô không nghĩ cậu lại nắm tay mình, nhưng... ấm quá! Cô siết chặt bàn tay to, rắn chắc đó hơn nữa, muốn cảm nhận hơi ấm đó nhiều hơn nữa... Cô không biết cảm giác ham muốn này là gì, cô cũng không biết tại sao lại như thế, cô chỉ biết... bàn tay cậu mang lại sự an

toàn và ấm áp cho cô!Chỉ có vậy!

Huy thoảng ngạc nhiên vì bàn tay nhỏ bé của An siết lấy tay mình, chặt hơn! Cậu chỉ định nắm tay An để cô không vúi tóc cậu nữa nhưng không ngờ cô lại siết tay cậu. Mặt cậu đột nhiên ửng đỏ, không thể kiểm soát được, kể đó là nhịp tim! Nhịp tim cậu không đều nữa rồi, nó cứ đập loạn xạ, vì người con gái đó ư? Đôi tay cậu đã nắm không ít những đôi tay mịn màng, kiều sa, xinh đẹp,nhưng chưa có bàn tay nào mang đến cho cậu cảm giác bình yên, ấm áp lạ kì này, chưa có bàn tay nào lại rụt rè siết lấy tay cậu cả, chưa từng có! Cho đến bây giờ! Cho đến lúc tay cô đan vào tay cậu,cho đến lúc tim cậu lạc nhịp...

Nơi đó, cảm giác lạ lẫm, ấm áp không chỉ đến với 2 con người ấy, nó cũng len lỏi, trà trộn vào 2 con người khác. Họ đi bên nhau, không nắm tay, chỉ song hành thôi! Chỉ có vậy! Nhưng... an toàn lắm! Dễ chịu lắm! Cái khoảnh khắc 2 con người bước đi cạnh nhau, 2 trái tim chung nhịp đập. Dương và Vi, họ đi bên nhau, song hành với nhau trên hành lang lạnh giá, im lặng, cảm nhận rõ nhịp tim của đối phương, lắng nghe cái sự rạo rức, an toàn đến từ đối phương, không mạnh bạo, không mãnh liệt, không thiêu đốt, không lạnh lẽo, chỉ có cảm giác an toàn vây quanh họ thôi. Giây phút người con trai quay sang ngắm nghía khuôn mặt người con gái, cũng là lúc 2 ánh mắt chạm nhau,2 khuôn mặt cùng đỏ bừng quay sang hướng khác.

Lướt qua sự bình yên,chở che của 2 con người kia, là sự ấm áp đến thiêu đốt của 2 con người khác,đó là Vân và Phong.Cảm giác như có thứ ánh mặt trời áp áp chiếu sáng trái tim băng giá của Phong, làm tan dần những tảng băng lạnh giá,thiêu đốt cái vỏ bọc lạnh lẽo của cậu, để trái tim cậu được sống, được vẫy vùng trong miền hạnh phúc, được giải thoát khỏi cái vỏ bọc dìm chết con người cậu, và cũng làm dâng lên trong người cậu thứ cảm giác ham muốn, thứ cảm giác muốn được chiêm ánh mặt trời đó-là Vân. Cái cảm giác lạ kỳ ấy đến khi bàn tay ấm của Vân nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo, không sức sống của cậu, truyền thứ hơi ấm như ánh mặt trời đến cơ thể cậu, chỉ là... nắm tay thôi mà! Cách đây vài giây cậu còn định vùng tay ra khỏi hơi ấm đó, nhưng Vân không tha cho cậu,cô cứ siết chặt tay cậu, với 1 lý do hết sức đơn giản, lạnh thì nắm tay, chỉ vậy thôi!

Cô không hề biết, hơi ấm từ tay mình, đang sưởi ấm con tim Phong, không hề biết!

6 con người, 6 tính cách, có lẽ họ đã tìm được định mệnh của riêng mình, nhận ra... hay không nhận ra... họ vẫn đang đi bên nhau, lắng nghe nhịp đập hạnh phúc của trái tim mình, cảm nhận thứ cảm giác lạ lẫm của 2 chữ mang tên “tình yêu”. Còn kẻ thống lĩnh của chúng ta, vẫn mang dáng vẻ của kẻ thống lĩnh cô độc. 10 năm rồi! Đã 10 năm từ cái ngày cậu ngu xuẩn tiêm thứ chất độc MTxx vào người chỉ để đánh bại những kẻ bắt nạt mình, sau đó cậu đã phải chịu nỗi đau quằn quại dường như tan da nát thịt, phải chịu nỗi cô đơn quanh văng, để rồi dần trở thành kẻ thống lĩnh, chôn chân nơi góc khuất chỉ toàn mùi tanh sọc của những cái xác, nghe tiếng rít kinh tởm của những kẻ đến giới hạn, dìm mình nơi hố sâu của tuyệt vọng. Để con tim còm cõi, lụi tàn,chôn sâu những cảm xúc của bản thân, vùi dập nụ cười của chính mình. Mặc cho nỗi cô đơn ngày ngày gặm nhấm thân xác cô độc của cậu. .

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Bọn họ đã đến được cái lỗ khoét lúc trưa,Huy kéo tay An ra, dĩ nhiên là với nét mặt khó ưa thường trực và luôn kêu ca, kể đó là Dương rồi đến Vi, nổi đuôi là Phong và Vân. Thoảng chốc, họ đã ra khỏi tòa nhà cấm. An dang 2 tay hết cỡ, hít 1 hơi thật sâu rồi thở ra, thoải mái nói : “Tuyệt quá đi! Bầu không khí thật trong lành!”“Haizz,cuối cùng cũng thoát được cái nơi quái quỷ đó!” - Dương thở dài.“Oa... buồn ngủ quá!” - Vân ngáp rồ to.

“Em mới vừa dậy, giờ đòi ngủ là sao?” - Dương chau mày, ra vẻ khó hiểu.“Kệ em! Giờ này khuya lắc khuya lơ rồi! Không buồn ngủ mới lạ! Mà cái người dẫn chúng ta ra đây đâu rồi?” - Vân cãi bướng rồi ngo qua ngó lại về dò tìm.

“Anh Khang quay trở vào rồi!” - Vi mỉm cười.“Xi! Người gì đâu đi nhanh phết!” - Vân bĩu môi.Vi chỉ cười trừ, Huy chen vào :

“Về thôi, tôi không rảnh ở đây tán gẫu đâu!”“Xi, buồn ngủ nói đại buồn ngủ, bày đặt make color!” - An bĩu môi. (hơi bị dễ thương) “Cô... không trêu tôi cô chết hả?” - Huy quạu. (nhưng mặt cũng hơi đỏ)“He he he, xin lỗi nhưng đích thị là như vậy đấy!” - An trêu cậu.

“Được! Vậy tí nữa khỏi vào nhà nhá!” - Huy cười nham hiểm, tay quay quay xâu chìa khóa.“N...nè! A... Anh dám!” - An bị cứng họng. Hic, tức quá đi à!“Sao tôi không dám chứ?” – Cậu tiếp tục khi thấy khuôn mặt cô ửng đỏ vì tức.

“Thôi thôi 2 người cho em xin! Bây giờ đang giữa khuya, không thích hợp cho trận chiến Huy-An đâu!” - Vi can ngăn trước khi cô bốc hỏa mà lao tới cắn chết cậu.(mặc dù không hiểu tại sao Huy lại có chìa khóa nhà An. Đứng hơn là không biết hai người ở cùng nhau)

“Nhanh đi nhanh đi! Tớ buồn ngủ quá rồi nè... o... oa!” - Vân vừa nói vừa ngáp.“Đúng đó, về đi, mọi người tính đứng đây làm mồi cho muỗi hả?” - Dương vừa nói vừa đưa tay đập con muỗi to ơ là to.

“V... về thì về!” - Huy khó chịu nói vì không thể tiếp tục trêu An nhưng phải chấp nhận cái định luật đa số thắng thiểu số khó bất tuân.“Anh Phong ơ là anh Phong, sao anh như tảng băng thế? Không nói 1 lời!” -Vân lơ câu nói của Huy, sắp lại gần Phong.

“Không có chuyện để nói!” - Cái giọng lạnh lẽo của Phong thốt lên khiến cả đám rùng mình như có trận gió lạnh thổi qua.“Oh! Đề nghị anh không nên nói chuyện vào ban đêm!” - Vân rùng mình, nói với Phong .Ngay sau đó nhận được mấy chục cái gạt đầu lia lịa của cả đám (trừ tên Huy cứng đầu)

“...” Phong im lặng, cậu lập tức tuân lệnh Vân không điều kiện.“Chúng ta đi thôi!” - Vi nói rõ to.Cả đám lại vào vị trí, tiến đến cái cổng trường đóng

chặt.Nó hơi bị cao và không kém phần nguy hiểm.

Cả bọn giương mắt ếch nhìn cái cổng, Huy giẫm chân lên cái bệ xi măng, định phóng ra trước nhưng đã bị An kéo ống quần ghì lại làm cậu suýt ngã bổ chửng. Huy lại dùng cái bản mặt cau có : “Cô làm cái quái gì thế hả? Có buông ra không?”

“Không! Anh định đi trước bỏ tui này lại à?” - An ghi chặt hơn. Cả đám đứng đó xem, không nói 1 lời, Huy ngo sang Phong, lập tức nhận ra Phong hoàn toàn không có ý định giúp đỡ (vì cậu nhận được ánh mắt của Vân=.)An nắm ống quần Huy, Huy đang bám vào cái song sắt,giấy giữa cái chân đang bị An nắm chặt với cái mặt nhăn nhó. Cô ghì quần cậu xuống thấp hơn. Cậu lập tức dùng tay níu lại cái lưng quần, không làm vậy chắc chắn cậu sẽ phải quỳ lạy cả thiên hạ.

“Cô muốn tôi làm gì mới tha cho tôi đây hả?” – Cậu giấy nãy.“Leo xuống! Liền,ngay và lập tức!” - Cô đe dọa rồi nắm ống quần cậu ghì xuống nữa.Cậu đỏ mặt, giấy nãy: “X... Xuống thì xuống! Cô buông ra đi!”

An nói lỏng tay, Huy liền gờ trò “gian lận”, cậu lập tức giằng chân ra, định phóng qua cánh cổng nhưng An của chúng ta càng nhanh trí hơn, giật mạnh khiến cậu mất đà... ngã nhào về phía sau,tay còn níu cái lưng quần. Thế là Huy nhà ta lại có 1 cú “đáp đất hoành tráng lẹ” (Hung thủ là An đã nhanh chân né trước khi cái thân xác cao ngệu của cậu đề lên người mình).

Cậu đứng bật dậy, tay xoa xoa mông: “ Cô làm cái gì vậy hả?”“Ai kêu anh gờ trò gian lận?”- Cô gân cổ nói:“Hừ! Cô muốn tôi làm gì đây?”Cậu cau có.

“Cúi xuống, làm bệ giẫm cho tôi!” - Cô buông ra 1 câu ác không còn gì ác hơn.“Nhưng vai tôi đang bị thương mà!” - Cậu giấy nãy.

“Không liên quan, mà tôi giẫm lên lưng anh chứ có phải vai đâu, cúi xuống mau lên!”“Thôi An đừng làm vậy, anh Huy đang bị thương mà, để tớ giúp!” - Vi lo cho ông anh họ tội nghiệp của mình,bèn nhập cuộc. “Cậu là con gái, sao mà làm được?” - An thắc mắc.

“Vậy để tôi! Cậu lên đi!” - Dương đứng cạnh Vi cũng lên tiếng, sau đó cậu tiến về phía cánh cổng, đưa tấm lưng trần hoàn mỹ về phía An,cúi người xuống “Được không?”

“Ok cả mà! Cậu lên đi!” - Dương mỉm cười.“Uhm... nè nè nè, tôi tha anh hôm nay đó, tự leo ra đi!” - Cô mỉm cười, bám lấy Dương, không quên quay qua hân học với tên heo mồi.

“Biết rồi!” - Huy cau có đáp rồi phóng lên bệ giẫm, định leo ra ngoài nhưng cái ống quần thảm thương lại bị níu lần nữa.“Phải đợi anh em đưa An ra đây!” - Vân nói.

Huy “hừ” 1 tiếng rồi cũng tuột xuống (sợ gấp rắc rồi 1 là giống lúc nãy, 2 là Phong ấy mà)An ôm lấy cổ Dương,cậu siết chặt lấy thanh sắt,từ từ đưa An ra ngoài, sau đó cậu quay trở vào.

Dương đứng bên kia cánh cổng,nhìn vết thương ở tay phải An lúc bấy giờ đang chảy máu, chau mày: “Tay cậu chảy máu rồi!”

“Không sao! So với vết thương ở hông cậu còn nhẹ chán!” - Cô khề nhìn vết thương rồi xua xua tay,nói với Dương ra vẻ không cần cậu lo. Mặc dù vết thương ấy đang rỉ máu và khiến An đau đớn.“Như vậy mà bảo không sao à?”. Bỗng 1 cánh tay săn chắc chộp mạnh tay An làm cô đau điếng người-là Huy. Cô tự hỏi không biết cậu bay ra từ cái nơi xó xỉnh nào nên đã giằng tay cậu ra(An nhà ta không hề biết lúc Vân vừa buông tay ra, Huy đã phóng lên cánh cổng phụ, leo ra ngoài bằng tốc độ kinh dị)“Anh qua đây lúc nào thế?” -An hơi giật mình, hỏi.

“Nói nhiều, đưa tay đây!” - Huy gắt, rồi lại chộp lấy cánh tay cô. Biết không thể chống đối nên cô đành để mặc . Cậu dùng tay lau máu xung quanh vết thương,rồi đưa cánh tay cô lại gần gương mặt điển trai của mình. Cô không khỏi bất ngờ:“Anh làm gì vậy?”

“...” - Cậu không trả lời, đưa cánh tay nhỏ bé ấy gần mình hơn. Rồi như 1 dòng nước êm dịu, đôi môi cậu áp vào vết thương vẫn đang rớm máu đó. Ngay khoảnh khắc ấy, khoảnh khắc môi cậu áp vào vết thương, đầu óc An trở nên trống rỗng, sự đau đớn xác thịt dường như tan biến, tan theo dòng nước êm dịu từ đôi môi ấy, trái tim cô cứ đập liên hồi, chực muốn nhảy cả ra khỏi lồng ngực mà lao ra, mà hòa vào trái tim yên vị trong lồng ngực vạm vỡ, hoàn mỹ kia. Chính cô cũng chẳng biết, sự rạo rực và cảm xúc khó tả này là gì, cô chỉ biết, anh ta mang lại cảm giác ấm áp cho mình...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Ngay sau khi đôi môi êm dịu của Huy rời khỏi cánh tay An, cô lập tức giằng tay ra, mặt đã đỏ ửng. Còn cậu chỉ cười khề rồi ra vẻ như không biết gì, quay sang nói với những người đang ở bên kia cánh cổng:“Này! Các người còn không mau lên! 12 giờ rồi đó!”

“Biết rồi! Ra ngay!” - Dương nói rồi đưa tấm lưng về phía Vi: “Nhanh lên, anh họ cậu đang hối kìa!”“Cậu mới vừa đưa An qua bên kia, có được không đó?” - Vi lưỡng lự.“Ủây! Cậu khéo lo! Không sao đâu mà, tôi còn khỏe lắm!” - Dương hí hửng.“Nếu vậy thì...”

“Lên đi chứ sao?” . Bỗng Vân ngắt ngang câu nói của Vi rồi đẩy cô về phía Dương khiến cô mất đà ngã nhào ra, ôm trọn lấy tấm lưng trần. Vân đứng

phía sau cười ranh mãnh.

Nhận thức được cái tình cảnh hiện tại, Vi đỏ mặt, nhanh chóng rời khỏi người cậu: “X... Xin lỗi!” “...” Dương không trả lời, Vi ở phía sau không hề biết rằng nhịp tim cậu đang đập loạn cả lên, gương mặt cậu đỏ ửng. Cô cứ tưởng cậu giận nên không dám đến gần, cứ lững lờ đứng phía sau, đột nhiên: “Lên đi! Anh cậu đang chờ đó!” - Cái giọng âm áp của Dương vang lên. “U... Uhm!” - Vi ậm ừ rồi cũng ôm lấy vai Dương. Cậu lại tiếp tục hành động lúc nãy, đưa cô ra ngoài.

***

Thế là lúc bảy giờ chỉ còn Vân và Phong chưa leo ra ngoài. Đôi mắt màu xanh nước long lanh của Vân lăm lét nhìn Phong. Cô thừa biết “tàng băng” như cậu sẽ chẳng bao giờ tốt bụng như anh mình.

Về phía Phong, cậu cứ đứng đó, bất động, không hề có chuyển biến gì từ gương mặt băng lãnh ấy. Vân... Không! Tất cả mọi người ở đây đều không biết ở chân cậu, khuất trong ống quần là một vết cắt sâu hoắm và nó đang chảy máu. Cậu đang cố hạn chế đi lại hồng không để mọi người phát hiện ra nó, nhất là Vân. Cũng chính vì vết thương đang đau rất nên cậu sợ khi đưa cô qua bên phía kia sẽ không chịu nổi mà ngã xuống, sẽ làm cô bị thương. Vân không nhận ra, đơn giản là cô không quan tâm hoặc khả năng che giấu của cậu quá tốt. “Vân ơi! Cậu qua đây nhanh lên! Đã trễ rồi đó!” - Giọng nói nhẹ, trong vắt của Vi cất lên. (An nhà ta vẫn chưa hết choáng vì cái “kiss” vào tay của Huy và còn choáng hơn khi tên ấy cứ làm như không có chuyện gì)

“Em tính ở trong đó đến sáng hả?” - Dương chen vào. “Mọi người đợi em tí! Em ra ngay!” - Vân nói vọng ra. Rồi cô lại đưa đôi mắt xanh nước nhìn Phong. Bỗng đôi mắt xanh ấy thu nhận được hình ảnh người con trai khê run - cái tàng băng ấy đang run rẩy! Cô không tin vào mắt mình, lấy tay dụi dụi rồi lại mở căng ra... Quả nhiên! Thứ đôi mắt mở căng ấy tiếp nhận lại là cái hình ảnh băng lãnh đến âm ảm của Phong, không gì khác! Cô tự hỏi liệu mình đã nhìn nhầm chẳng? Chắc chắn vậy rồi, tàng băng như cậu sẽ chẳng bao giờ run rẩy đâu! Cô nghĩ thế rồi giẫm lên bệ xi măng cổ trườn người bám vào cánh cổng.

Phong đứng bất động, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Vân, cậu không thể làm gì cả, vết thương ở chân đang rỉ máu, nó không để cậu yên, nó cứ ngoác ra, để cho từng dòng máu đỏ thẫm chảy ra ngoài, loang cả ra, biến màu xanh dương của chiếc quần học sinh hóa màu đen thẫm.

SOẠT

“Aaaa!” - Một cơ thể nhỏ bé rơi khỏi thanh sắt... rơi khỏi vị trí cao nhất của cánh cổng. Hình ảnh đó nhanh chóng thu vào tầm mắt Phong, cả Vi, Dương, Huy, An cũng hướng mắt theo. Tiếng “cẩn thận”, “coi chừng” vang lên rồi nhanh chóng tan vào không gian tối tăm, cuốn theo những ánh mắt mở to, những đồng tử giãn rộng...

Còn cái cơ thể ấy đang gãy giữa trong không gian tối mịt, nỗi sợ hãi tột độ bua vây lấy Vân, nuốt chửng cô vào màn đêm khủng khiếp, ánh trăng chiếu xuống thân xác bé nhỏ nhưng cũng không cứu lấy được thân xác ấy. Cô nhắm mắt, chờ thân thể rơi xuống nền xi măng lạnh ngắt...

BỘP

Cô đã rơi xuống...

Nhưng không phải đất!

Cả thân hình cô rơi vào vòng tay ai đó, cô thấy người ấy ngã về phía sau, mang theo cơ thể cô, vòng tay ấy vẫn ôm chặt lấy thân xác bé nhỏ. Đúng vậy! Chính là Phong, ngay lúc cô rơi xuống, đầu óc cậu trống rỗng, chỉ còn lại ý nghĩ “phải cứu cô ấy”, cậu đã làm theo, mặc kệ vết thương mà lao đến đỡ lấy cô, dù biết sẽ khiến vết thương rách toạc ra và máu sẽ chảy nhiều hơn kéo theo cơn đau thấu tâm can nhưng cậu vẫn làm cái điều mà trước đó cậu xem là ngu xuẩn. Rốt cuộc thì con người lạnh giá như cậu cũng cảm nhận được thế nào là cảm giác không muốn người ấy bị thương dù chỉ 1 vết xước, muốn bản thân gánh chịu tất cả. Rồi theo bản năng, đôi tay cậu siết lấy cơ thể cô, chặt hơn.

Cô cảm nhận rõ hơi thở ròn rợn của Phong ngấm vào tóc mình, thật quyến rũ biết bao. Trong khoảnh khắc, cô muốn đắm chìm trong hơi thở ròn rợn đó mãi, muốn được đôi tay to lớn, cô độc ôm ấp thể xác mình biết nhường nào. Nhưng cô chợt nhớ đến chuyện cậu đã lao ra che chở cho mình (suýt thì bị cái cảm giác mê mẩn này làm tan hết lý trí), không được rồi! Phải nhanh nhanh đứng lên mà xem cậu ta thế nào đã. Ý nghĩ đó khiến cô tách đôi tay Phong ra, tách người khỏi hơi thở ròn rợn của cậu:

“Anh không sao chứ?” “...” Cậu im lặng. “Nè, sao không trả lời?” “Hạn chế nói vào ban đêm!” - Cái giọng lạnh toát của cậu vang lên làm cô nhớ lại đề nghị của mình lúc nãy. “Oh... À... Anh cứ xem như tôi chưa nói câu đó đi!” - Cô mỉm cười tình nghịch. “...” - Cậu lại im lặng. “Hm... Thôi được rồi! Anh đứng dậy đi! Chúng ta ra ngoài!” - Thấy cậu không nói gì nên cô đành chuyển chủ đề.

Cậu cố nhấc cái chân đang chảy máu, gượng đứng dậy, cố gắng hết sức để mình không run rẩy. Nhưng bộ não không thể ra lệnh cho cơ thể không thoáng run, và hình ảnh đó đã lọt vào đôi mắt xanh của Vân: “Anh sao vậy?” - Cô hỏi. “... Không sao!” - Phong cố để giọng không run.

Vân nhìn Phong bằng ánh mắt dò xét, rồi bất giác nhìn xuống đất. Đôi mắt ấy 1 lần nữa giãn rộng khi thấy 1 vũng máu ướm đầm, đỏ ngầu dưới chân phải cậu. Cô lập tức sấn đến, kéo toạc cái ống quần cậu lên và nhanh chóng nhận ra cả bàn tay mình đang bết bết máu. C... cái gì thế này? Anh ta bị thương sao? Lại còn rất sâu nữa, rốt cuộc là anh ta bị thương khi nào và tại sao lại giấu mọi người chứ? Anh ta nghĩ mình là thánh và có thể chịu đựng 1 vết thương sâu như vậy ư? Đúng là điên rồ mà!

“Anh bị thương khi nào vậy?” Cô hỏi, đầu óc trống rỗng, chỉ chú mục vào vết cắt bê bết máu của Phong. “...” - Cậu lại im lặng. “Tôi hỏi anh bị thương khi nào? Tại sao lại giấu tôi chứ?” - Vân hét toáng lên. “Nói ra... được gì chứ?” - Cái giọng lạnh lẽo cuối cùng cũng chịu thoát ra khỏi cuồng hống Phong. “Đồ ngốc! Anh tính để nó chảy máu đến chết hả? Bám vào tôi mau! Chúng ta đến bệnh viện!” - Vân quát gắt. “Cô đi trước đi! Tôi tự qua được!”

“Không! Anh phải đi!” - Vân nói như gào.

“Ai da... Hai người này phiền chết được! Đây đây, cậu leo lên lưng tôi này!”. Phong chưa kịp phản ứng thì Huy đã chen vào. (Cậu ta leo qua từ khi nào ấy nhỉ?)

“Vai anh băng 1 mảng lớn thế kia, chịu nổi không đó?” - Vân hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của Huy rồi cũng chú ý tới miếng băng trắng toát trên vai cậu.

“Thế vai bên này không sử dụng được hả? Mau đỡ cậu ta lên đi!” - Cậu nói rồi quay lưng về phía Vân và Phong.

Phong không có phản ứng, cậu thấy Huy qua đây là 1 điều tốt và cũng 1 phần cậu đang phải chịu sự đau đớn đến từ vết thương.

“U... Uhm” - Vân đáp rồi kéo đôi tay lạnh toát của Phong đặt lên đôi vai bé nhỏ của mình, cố gắng diu cơ thể cao ngệu của 1 tên con trai 18 tuổi về phía Huy. Phong cảm nhận hơi ấm từ Vân, 1 hơi ấm êm dịu và an toàn tựa ánh sáng mặt trời đang hòa huyền với hương thơm từ làn tóc mềm như lụa, cái hương thơm và hơi ấm ấy đã mê hoặc Phong, nó khiến cậu chỉ muốn vùi đầu vào đó như 1 đứa trẻ... như một bản thể khát tình... mãi mãi... Nhưng vết thương nào tha cho cậu, nó dùng lưỡi dao khủng khiếp của mình cứa vào da thịt cậu, khiến cậu đau kinh khủng. Đồng thời nó cũng tách cậu khỏi hơi ấm và hương thơm ngây ngất ấy, tách khỏi cơ thể Vân, để cơ thể cậu rơi phịch xuống cơ thể Huy - người bạn khắc cốt ghi tâm của mình. Phải rồi! Cô ấy diu mình đến chỗ Huy cơ mà! Sao mà cứ như kẻ dần dột thế? Phong! Mày trở nên đãng trí từ khi nào thế? Ý nghĩ đó chạy vòng vòng trong đầu Phong khiến đôi chân mày đen sẫm của cậu nhú lại. Khi nó dần ra trở lại thì cậu đã được Huy đưa ra ngoài.

Cậu thấy vết thương lại vùng lưỡi dao nhơ nhuốc của nó, rạch vào cơ thể khiến cậu đau nhói. Nhưng cậu cố gạt phăng nó khỏi bộ não của mình để chữa 1 thứ khác đáng quan tâm hơn - là Vân. Vân vẫn còn ở trong đó, cậu dán mắt vào hình hài bé nhỏ đang leo qua cánh cổng, thấy hơi thở gần như sắp rời khỏi mình. Cô ấy đang leo qua, nếu lại trượt chân, thì mình thì chết còn sướng hơn. Cậu nghĩ trong khi đôi mắt màu tím sẫm đang mờ to mà quan sát.

Không riêng gì Phong, cả An, Dương, Vi cũng đang dõi theo cô, họ cũng sợ cô bị trượt chân lần nữa, nhất là Dương, có lẽ cậu lo cho đứa em song sinh của mình chẳng thua gì Phong. Còn Huy thì chẳng quan tâm mấy, cậu cứ nhìn Vân hơi hột rồi đưa mắt qua nhìn chăm chăm vào An.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cả bọn thở phào khi thấy Vân đã an toàn leo được qua bên này, ngay giây phút đôi chân chạm đất, cô đã lập tức lên tiếng: “Anh Phong, chúng ta mau đến bệnh viện!”. Nói xong cô liền chạy về phía Phong trong khi Dương, An, Vi cứ nghệt cả ra (chưa biết Phong bị thương).

“À, bây giờ khuya lắm rồi, chúng ta cứ về nhà đi!” - Vi nói. “Không được, anh Phong bị thương nặng lắm!” - Vân nắm chặt tay Phong, nhấn mạnh. “Hm... Để tớ xem!” - Cô đáp rồi tiến lại gần Phong, Phong định bỏ đi nhưng khổ nỗi cánh tay đang bị Vân nắm cứng ngắt.

“Không cần đâu!” - Lời nói thoát ra từ cuống họng Phong, vẫn lạnh băng. Vi và Vân vẫn không tha cho cậu, Vân thì nắm chặt tay không để cậu “trốn thoát” còn Vi thì đã xắn ống quần cậu lên, vết thương khiến cậu khổ sở này giờ cũng lộ diện trước mắt cặp mắt mở to, Vi nói, giọng hơi run:

“Anh bị thương nặng vậy, sao lại không nói?” “Không thích!” - Phong nói, đôi chân mày lạnh lẽo hơi nhú lại vì chiếc khăn tay thấm nước của Vi đang chà sát vào vết cắt.

“Có đau lắm không?” - Vân hỏi bằng cái giọng dịu dàng chẳng kém gì Vi. “Kh... Không!”. Giọng nói của Vân khiến tim Phong lệch nhịp, khiến lưỡi dao nhơ nhuốc của vết thương không thể làm khó cậu nữa, cảm giác đau nhói phút chốc tan biến.

“Anh đi được chứ?” - An đến gần, hỏi. “Vết thương tí tẹo đó không làm khó được cậu ta đâu!” - Huy trả lời hộ cậu. “Cái gì? Vết thương sâu thế kia mà anh bảo là tí tẹo á? Thế anh muốn ruột gan phèo phổi lòi hết ra ngoài mới nặng hả?”

“Không có đáng sợ như cô nói đâu! Tóm lại vết thương này vài ngày là khỏi thôi mà!” “Hừ, nếu vậy thì để tôi rạch cho anh 1 vết ở vai xem có ‘vài ngày là khỏi’ như anh nói không nhé!”. Nói rồi An quay qua rút con dao vắt ở thắt lưng Dương, đuổi theo Huy.

“Ế nè nè nè, cô tính giết người hả?” - Huy vừa chạy vòng vòng vừa la oai oái. “Tôi chỉ muốn rạch cho anh 1 vết xem có dễ hết như anh nói không thôi!” - Cô đuổi theo, tay lăm lăm con dao. Dương đuổi theo cô: “Nè nè nè, cậu trả dao cho tôi!” “Rạch vai tên này xong tôi sẽ trả!”

“Ê cô định làm thiệt đó hả?” - Huy la oai oái. “Dĩ nhiên rồi, anh có ngon thì dừng lại cho tôiiiiiiiii!” - An nói to. “Hic... Trả dao cho tôi đi màaaaa!” - Dương nói với theo.

Thế là An đuổi theo Huy, Dương đuổi theo An, 3 người họ cứ chạy vòng vòng xung quanh Vân, Vi và Phong khiến 3 đứa chóng mặt.

Vi cố gắng không nhìn, không để ý để khỏi phải bật cười mà làm hỏng thao tác sơ cứu. Phong thì lơ đãng, không để ý. Còn cô nàng mắt xanh của chúng ta thì cũng gắng mà lờ cái tình cảnh quái dị này.

Ngay giây phút mảnh vải trắng quấn chặt lấy vết thương của Phong, Vân lập tức hét to (nãy giờ Vân nhà ta chỉ chờ có thế):“Tất cả dừng lạiiiiiiiii!”

Lập tức ba kẻ nhón nháo đó đứng im như phỗng ở tư thế hơi bị khó coi, cô lại hét:“Nghỉ... Nghỉmm!!” – Ba người lập tức đứng im tư thế chào cò:“Chào cò... Ch... !” - Cô định hét tiếng “chào” nốt thì bị Vi bịt miệng:“Khuya rồi, chào cò gì nữa?”

“Ồ há, tớ quên mất!” - Vân nói tỉnh bơ làm cả đám suýt ngất. Dương thừa lúc An sơ hở đã giật dao lại. “Nè, tôi nói đùa thôi mà cô làm thật hả?” - Huy giãy nảy:“Chứ sao? Anh nghĩ Trương Mỹ An tôi chỉ biết nói mà không biết làm hả?” - An vênh mặt (Hic, sao mà dễ thương vậy nè ~.=.=~)

“Gr... cô đúng là sư tử Hà Đông mà!” - Cậu hơi đỏ mặt nhưng cũng gào lên như con sư tử đực.(nếu sư tử cái thì hóa ra Huy nhà ta bị ái nam ái nữ à?)

“Như vậy mới chịu nổi con sư tử quái dị như anh!” - Cô lại vênh mặt. “Cô nói ai là con sư tử quái dị hả?” - Cậu gân cổ:“Ngoài anh ra thì còn ai thích hợp với biệt danh đó nữa?”“Cô... !” - Cậu cứng họng

“Thôi thôi thôi 2 người cho em xin! Khuya lắm rồi đó, nếu chúng ta cứ vòng vo ở đây mãi thế nào cũng bị mắng cho xem!” - Vi nói:“Ồ, anh quên mất!” - Huy nói tỉnh bơ. Cả bọn lại được 1 phen suýt ngất.

Vân đỡ Phong đứng dậy:“Nhà anh ở đâu?”“Đừng quan tâm!” - Phong cất giọng lạnh lẽo. “Như vậy làm sao đưa anh về được?”“Không cần!” - Cậu nói trong khi tay gạt phăng tay Vân ra, rồi không nói không rằng, cậu lê chân bước về phía ánh trăng soi.

“Cậu ta là vậy đó, chẳng quan tâm ai cũng chẳng cần ai quan tâm, thế nên cô đừng cố quan tâm nữa, vô ích thôi!” - Huy nói trong khi mắt nhìn về phía dáng đi không vững của Phong:“Thôi! Chúng ta về nhà đi!”

“OK” - Cả bọn đồng thanh rồi An đi cạnh Huy-đi nhiên 2 người vẫn cãi nhau chí chóe, Dương đi cạnh đưa em song sinh của mình về hướng khác nhưng mắt cậu vẫn hướng về phía dáng đi cô độc của Vi, một cách say sưa và có nét gì đó muốn đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

“Tôi bảo căn nhà đó mới xây!” - Một cô gái mái tóc màu hạt dẻ chỉ tay về phía đối diện, nói với chàng trai đi cạnh:“Tôi bảo nó xây lâu rồi!” - Chàng trai ấy hung hăng nói lại:“Mới xây!”“Xây lâu rồi!”“Mới xây!”“Xây lâu lắm rồi!”“Tôi bảo mới xây!”“Tôi bảo xây lâu rồi!”“Mới xây!”“Tôi nhà rồi!”

“H... Há? Ủa, tôi nhà rồi hả?” - An nhà ta đang cãi cò bỗng sựng lại, mặt nghệt cả ra:“Có con sư tử Hà Đông ngốc như cô mới không nhận ra!”“Còn anh là đồ sư tử quái dị đó!”

“Khỏi vào nhà ha!” - Mặt cậu cười gian xảo:“Gr... Đồ sư tử chết bầm!” - An thâm rùa xả cậu trong khi cậu tiến tới mở cửa.Ngay khi cửa mở, cái bóng cao lênh khênh của cậu vào trước, sau đó tới cái bóng nhỏ bé của An.

“Cô khóa cửa đi!” - Cậu nói rồi bước vào mở khóa tiếp cửa trong:“Đồ sư tử lập dị!” - An không quên nói xấu cậu rồi mới khóa cửa.Sau đó cô theo bước chân cậu vào nhà, dĩ nhiên người khóa cửa trong cũng là An nhà ta. Ngay sau khi khóa xong cửa trong, cô chạy vụt lên lầu đóng sập cửa lại, tay lần mò mở công tắc đèn. (chắc mọi người vẫn nhớ An nhà ta rất rất sợ ma nhỉ?)

“Tén chết bầm, anh không đợi tôi khóa xong cửa mới đi được hả?” - Cô thâm rùa xả Huy rồi đi vào phòng tắm thay đồ ra, làm VSCN rồi nhảy phóc lên giường. Ánh mắt cô nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ điện tử treo ở góc phòng : 1h46’

“Gần 2h sáng rồi á?” - Cô suýt la toáng lên nhưng cũng đã tự nhận thức được bây giờ là ban đêm:“Phải ngủ thôi, nếu không thì sẽ lại trễ học mất!”

Cô nói nhỏ rồi với tay tắt công tắc đèn, căn phòng nhanh chóng bị bao trùm bởi bóng đêm. Đôi mắt trong veo màu nâu sẫm khẽ nhắm lại, An đã ngủ thiếp đi.

Ở căn phòng đối diện, mọi thứ cũng bị bóng đêm nuốt chửng nhưng chủ nhân của chúng vẫn chưa ngủ. Cậu ta nhìn miếng băng trắng toát trên vai mình, cảm nhận nỗi đau ngấm vào da thịt từng cơn nhức nhối.

Trong cơn đau khủng khiếp, hình ảnh một người con gái hiện lên trong tâm trí cậu, bắt giác đôi mắt màu hổ phách ấy khẽ đưa về phía cánh cửa, nhưng nơi đôi mắt đó kiếm tìm, không phải là cánh cửa, mà là người con gái đang chìm vào giấc ngủ say ở bên kia nó. Đôi mắt ấy như muốn xuyên qua tất cả vật cản mà lao tới, mà chiêm ngưỡng vẻ đẹp thuần khiết diệu kỳ của An.

Đúng! Cậu đang nhớ An... da diết. Rồi một cách vô thức, trái tim đang vùng dậy, giành quyền chiếm lĩnh cơ thể từ trí não! Trái tim cậu, nó mặc kệ vết thương kia đang hoành hành, nó chỉ muốn thúc giục cậu đến với người con gái ấy, để sự khao khát mãnh liệt của nó được thỏa mãn.Và, trí não cậu cuối cùng đã thua, trái tim cậu đập liên hồi bởi hình bóng ấy.

Nó khiến tay cậu vịn nắm cửa, bước đi trong bóng tối, mở toang cánh cửa phòng An ra. Cánh cửa khóa chặt không thể làm khó cậu. Cậu tiến đến chỗ

cô gái ấy. Một cơ thể nằm bất động dưới ánh trăng, trắng xuyên qua khe cửa, vuốt ve khuôn mặt đẹp đến diệu kỳ, nhẹ hôn bờ môi mềm đỏ ửng bởi không khí lạnh của đêm, ôm ấp làn da trắng hồng không tí vết, len vào làn tóc mềm mại.

Về đẹp đó đã khiến cho cậu không thể kìm chế được nữa... Một... chỉ một giây thôi! Đôi môi ấm nóng của Huy khẽ chạm vào đôi môi mềm đến mê hoặc của An. Cậu đã hôn trộm cô! Hành động đó đã được ánh trăng chứng kiến! Cậu chưa một lần hôn trộm ai, đây là lần đầu tiên!

Sau khi tách đôi môi ra khỏi môi An, cậu vén chăn, nhẹ phủ tấm chăn ấm áp lên người cô. Lại nữa, đây cũng là lần đầu tiên cậu có hành động này với con gái, cậu vốn là người chỉ xem con gái như thứ mua vui nhưng không ngờ hôm nay, cậu lại có thể làm những điều điên rồ này. Nghĩ thế nên cậu khẽ bật cười, nụ cười thật sự, không mang sát khí mà cũng chẳng giả tạo.

Cậu cứ đứng đó, ngắm nghía khuôn mặt An mà không biết chán! Quá 2 lần cậu định hôn trộm cô nữa nhưng sợ cô thức giấc nên đành thôi. Đôi mắt màu hổ phách tĩnh lặng nhìn thân thể đó.

An này! Hình như... tôi yêu cô rồi thì phải? Ha ha, kể cũng lạ thật. Có biết bao cô gái ngoài kia ngày đêm mong tôi để mắt đến, tôi những tưởng sẽ không yêu thật lòng bất cứ ai ngoài cô ấy. Nhưng tôi đã lầm, tôi yêu em mất rồi, không những vậy, mà còn yêu chỉ trong vòng một ngày cơ đấy! Ha ha, tức cười quá đi mất, cả tôi cũng không ngờ mình lại yêu em nhanh như vậy đấy. Mà thôi... nghĩ mông lung về em vậy là đủ rồi! Chuyện tại sao tôi có thể yêu em nhanh như vậy thì đành đổ hết cho định mệnh thôi! Còn bây giờ thì... ngủ ngon nhé! Sư tử Hà Đông của anh! Ý, tại sao anh lại nghĩ em là “cua anh” ấy nhỉ?

Không sao không sao! Sớm muộn gì em cũng là của anh thôi! Vì anh là Gia Huy, anh không tin là không thuần phục được con sư tử như em! Cậu tự cười một mình rồi nhận ra cô đang cử động khiến tấm chăn bung ra, để lộ cánh tay trắng nõn. Ôi! Con sư tử này bất cần quá đấy! Để anh giúp em nhé! Cậu nghĩ rồi bước tới, đắp lại chăn cho cô.

Khi tấm chăn màu xanh nhạt đã phủ lấy cơ thể An, cậu mỉm cười – một nụ cười ấm áp rồi quay lưng định bước đi nhưng bỗng khựng lại. Có... một bàn tay... đang nắm lấy tay cậu, cậu chưa kịp định thần thì 1 giọng nói trong và êm dịu, có phần mệt mỏi vang lên: “Anh qua phòng tôi làm gì vậy?”

Cái giọng nói đó khiến cậu sửng người. Em... dậy rồi sao? Ý nghĩ đó khiến cậu quay lại, đối diện với An. Đôi mắt màu hổ phách của cậu lập tức tiếp thu được hình ảnh một cô gái với mái tóc màu hạt dẻ đang giương đôi mắt trong veo màu nâu sẫm nhìn cậu. Còn cánh tay thì đang nắm lấy tay cậu. Cậu không tài nào lường trước được việc này, rồi 1 cách vô thức, giọng nói trầm cất lên:

“Cô... dậy từ khi nào?” “Tôi hỏi anh vào phòng tôi làm gì?” - Cái giọng trong veo đó lại cất lên. “... Tìm cái này!” - Cậu nói rồi đưa chiếc chìa khóa lên. “Tại sao nó lại ở phòng tôi?” “Lúc trước tôi để quên! Mà cô đâu phải cảnh sát, tính hỏi cung tôi như tội phạm hả? Khuya lắm rồi, ngủ đi!” - Cậu hát tay cô ra, chối vì nếu cô hỏi tiếp thì có thể cậu sẽ không thể trả lời được, vì lúc này không biết phải làm thế nào nên cậu đành lấy cớ tìm chìa khóa để trả lời cô.

“Anh đắp chăn cho tôi hả?” - Cô chuyển sự chú ý về tấm chăn. “...C... cô nằm mơ à? Lúc tôi vào thì đã như vậy rồi, đồ sư tử Hà Đông ngốc! Không rảnh nói chuyện với cô nữa, tôi đi đây!” - Cậu lại chối đây đây, sau đó không chờ cô trả lời, cậu đã rào nhanh ra khỏi phòng, đóng sập cửa. Bỏ lại An với khuôn mặt ngệt cả ra.

“Anh ta bị sao thế nhỉ?” - Cô lẩm bẩm rồi lại nhìn vào tấm chăn.

“Rõ ràng trước khi ngủ mình đâu có đắp chăn? Nếu vậy thì...”. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh Huy đã đắp chăn cho mình rồi nhanh chóng bị đập tan bởi ý nghĩ không thể nào có chuyện đó của chính cô.

“... Không có đâu!” - Cô nói khẽ rồi khép đôi mắt trong veo màu nâu sẫm tuyệt đẹp lại, nhanh chóng bị giấc ngủ nhấn chìm. Cậu bước vào phòng, đóng sập cửa, đứng yên cố nén trái tim đang đập hỗn loạn trong lồng ngực. Cô ta... dậy từ khi nào?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Gỡ phăng miếng vải trắng đang dần chuyển sang màu đỏ ở chân ra, Phong đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn vết thương, đưa tay quạt vào giọt máu đỏ thẫm đang bám vào chân. Cậu nhìn bàn tay dính máu của mình, chăm chú. Phong từ khi nào... mảy trở nên nhu nhược với bản thân như vậy chứ?

Cậu để ý nghĩ đó bủa vây lấy mình 1 lúc lâu...

Đột nhiên cậu ngã bật người ra nệm. Đôi mắt lạnh màu tím sẫm nhìn về 1 hướng vô định...

Tại quá khứ, trong tòa nhà cấm

SOAT... Trong khi đang nắm lấy tay Vân, cậu bỗng nghe thấy một tiếng động lạ, nhưng vô cùng nhỏ. Theo phản xạ, cậu nhìn ra phía sau và nhanh chóng nhận ra... trong đám xác chết có một tên còn sống và nó đang lăm lăm con dao vậy máu, cổ lét người về phía Vân với con mắt đỏ ngầu kinh

tôm...

Cậu thoáng giật mình, theo phản xạ, đưa tay về phía thắt lưng nhưng chẳng có con dao nào ở đấy! Cũng chính lúc ấy, hình ảnh tên đó đang lết ngày càng gần Vân hơn đã đập vào mắt cậu.

Đôi đồng tử bất giác giãn rộng...

20cm...

15cm.

10cm...

6cm...

Không... Chữ đó vang lên trong đầu cậu, thôi thúc cậu tách tay mình khỏi tay Vân, nhào về phía sau cô rồi nhanh chóng cảm thấy có 1 lưỡi dao rạch vào chân... đau nhói... kể đó là thứ chất lỏng màu đỏ thì nhau chảy ra qua vết cắt.

Cậu nhú mày, dùng cái chân đâm máu đập mạnh vào đầu tên đó khiến đầu hắn vỡ nát... hắn đã chết mà chưa kịp kêu lên tiếng nào...

“Anh làm gì vậy?” - Bỗng giọng nói của Vân vang lên phía trước. “...Không có gì!” - Cậu cố nén đau để giọng không run trả lời Vân. “Uhm... Anh có lạnh không?” - Một câu hỏi thoát ra khỏi miệng Vân. “...Không!” - Cậu trả lời cô, mặt vẫn lạnh băng. “Uhm...” - Cô không biết nên nói gì tiếp, đành yên lặng bước đi.

***

Tại sao... Tại sao lúc đó mày lại làm như vậy? Tại sao mày lại hứng chịu nhát dao đó thay cô ta? Cô ta là gì của mày cơ chứ? CHẴNG LÀ GÌ CẢ! Tại sao mày lại cảm thấy bình yên khi ở cạnh cô ta? Tại sao chỉ khi ở cạnh cô ta mày mới thấy vui? Không lẽ... mày đã yêu sao?

Không được... Mày điên rồi! Một kẻ nhơ nhuốc như mày không có tư cách đó đâu! Một kẻ được sinh ra trên đời bởi sự ngoại tình chết tiệt của bà ta, một kẻ bị ruồng rẫy khỏi gia tộc, một kẻ đáng khinh miệt như mày... không có tư cách yêu ai hết! Không bao giờ... Đôi mắt màu tím sẫm lộ rõ vẻ cay nghiệt, đau đớn. Cậu đưa tay, bấu lấy lồng ngực trái nơi con tim yên vị, một cách đau đớn. Trong giây phút, cậu muốn xé toạc thân thể đáng nguyên rủa của mình, bóp nát trái tim đáng thương đó, để nó không đập... không gọi tên người con gái đó nữa... mãi mãi...

***

“Anh Phong có sao không anh?” - Giọng nói trong và cao của 1 cô gái cất lên giữa không gian tĩnh mịch. “Chắc không sao đâu mà, em ngủ đi, khuya lắm rồi đó!” Đáp lại giọng nói ấy là giọng trầm, ấm áp của 1 cậu trai với đôi mắt màu hổ phách. “Hm... Không hiểu sao... em lo cho anh ấy quá!” - Vân nói nhẹ, câu nói vang lên rồi tan vào không khí.

“Ôi trời! Em tôi đây sao? What an interesting surprise!” - Dương bất ngờ, buông ra 1 câu tiếng Anh. “Anh đang giễu cợt em đấy à?” - Vân chau mày. “Đâu có! Chỉ là anh bất ngờ quá thôi mà!” “Anh làm như chưa bao giờ em lo cho người khác ấy!” “Ồ, thì có, nhưng lo cho người mới quen lại là chuyện khác!” “Ý anh là sao?” - Cô gằn giọng. “Là em thích người ta chứ sao?” - Dương hí hửng, buông ra một câu khiến mặt Vân đỏ ửng. “Anh... anh nói gì vậy? Sao em lại thích cái tên mặt lạnh đó chứ?” - Vân lắp bắp, mặt đã đỏ ửng. “Thôi đi cô, nếu không phải thì sao mặt lại đỏ thế kia? Đừng chối nữa!” “Anh... Anh cũng như em thôi, đừng tưởng chuyện anh thích Vi em không biết nhá!” - Vân không biết nói sao, đành lảng sang chuyện khác.

“Em... Không nói nữa, ngủ!” - Cậu bị đánh trúng tim đen, cứng họng rồi giờ trò đánh trống lảng. “Nè nè nè, không chơi đánh trống lảng đâu nhá, thừa nhận đi, anh thích Vi đúng không?” - Cô lật ngược tình thế, trấn áp cậu. “Chùng nào em thừa nhận em thích Phong! Anh mới thừa nhận việc đó!” - Cậu phóng lên chiếc giường bên trái, trùm chăn lại, nói vọng ra. (cậu làm vậy để che giấu khuôn mặt đỏ như gấc chín của mình)

“Xi, còn chơi trò đó nữa cơ á? Tha anh lần này đó!” - Vân chau mày rồi nhảy lên chiếc giường bên phải, kéo tấm chăn phủ lên người. “Ngủ thôi!” - Tiếng nói vọng ra từ tấm chăn ở chiếc giường bên trái. Căn phòng nhanh chóng trở lại với vẻ tĩnh mịch vốn dĩ, màn đêm bao vây hai cơ thể đó. Một cậu trai mang nét đẹp hoàn mỹ của biển cả xanh rờn, một cô gái mang vẻ đẹp ấm áp của mặt trời chói lọi. Ánh trăng lạnh giá dần bao trùm lấy thân xác của họ.

Tòa nhà cấm

Một người con trai với vết sẹo dài 10 cm trên cánh tay ngồi dựa vào tường, ánh trăng hắt vào gương mặt cô độc, lẻ loi của cậu. Cậu cứ ngồi thẫn thờ như vậy, tay cầm thanh sắt nhỏ gỗ từng nhip lạnh lẽo xuống sàn nhà. Nghĩ kỹ lại đi Khang, mày đã sống như thế này bao lâu rồi hả? Đã 10 năm... hay nhiều hơn nữa? Mày đã sống như một thẳng cặn bã bao lâu rồi? Ngày rồi đêm... đêm rồi ngày... mày cứ thui thủi rúc mình trong cái nơi này... khái niệm thời gian... chắc cũng đã bị mảy lông quên rồi nhỉ? Ha ha... một kẻ đáng thương như mày, làm gì có tư cách yêu chứ? Nụ cười rạn rở như thiên thần đó... không đến lượt mày đâu...

“Ha ha... ha... Không đến lượt thứ cặn bã như mày đâu Khang ạ!” - Cậu bỗng cười to rồi nói một cách cay đắng.

Cậu ngừng gõ thanh sắt, giơ hai bàn tay lên trước mắt:

“Thứ MTxx chết tiệt đó đang bào mòn cơ thể mày! Rồi 1 ngày nào đó, nó cũng sẽ chiếm lấy cơ thể này của mày, mày sẽ trở nên tàn nhẫn... ha... ha... điều đó... Thật... tuyệt ha... ha ha!” . Cậu cười man dại, rồi bỗng đặt bàn tay lên mặt mình... có thứ gì đó... chảy ra khỏi khóe mắt cậu... một...

rồi hai... những giọt nước mặn chát đó cứ thi nhau tuôn ra... chảy qua kẽ tay cậu, lăn xuống nền nhà lạnh lẽo... từng tiếng nấc đau đớn vang lên giữa không gian u tối... cơ thể cậu run lên từng đợt cay nghiệt...

Nơi đây, có một kẻ đang khóc, hẳn ta khóc một cách đau đớn tột cùng. Hẳn khóc như một đứa trẻ, như một tên con trai yếu đuối, như một kẻ bị ruồng bỏ. “Hức... mà không... có tư cách yêu ai cả... cuộc đời của mày... hức... đã chấm dứt... từ lâu lắm rồi!” Cậu nói, không phải bằng giọng mạnh mẽ của một kẻ thù lĩnh, mà là giọng run rẩy của một tên con trai yếu ớt.

Bộ dạng thảm hại này của cậu chỉ có ánh trăng lạnh lẽo nhìn thấy. Trăng soi sáng những giọt nước mắt mặn chát đó, tưới ánh sáng lạnh toát của mình lên cơ thể cậu như vỗ về, an ủi cậu. Cậu tựa người vào tường... thiếp đi... trong vô vọng... và nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

6h sáng hôm sau

PÍP... PÍP... PÍP. Âm thanh khô khốc, nhạt nhẽo vang lên giữa không gian yên ắng, hòa vào từng giọt nắng đang ôm ấp khuôn mặt hoàn mỹ của An - Chiếc đồng hồ báo thức đang vang lên inh ỏi, kéo đôi mi khép chặt của cô hé mở, đón nhận những tia nắng ấm áp.

An khẽ nhui mày, vươn tay tắt quách đi cái âm thanh khó chịu đó. Cô chán nản ngồi dậy, vươn vai rồi đi vào phòng tắm với khuôn mặt còn vương lại dư âm của giấc ngủ say... “Hm... rốt cuộc đêm qua hẳn ta qua phòng mình làm gì vậy nhỉ?” - Cô nhìn vào gương, vừa cài nút áo của bộ đồng phục vừa tự hỏi.

“Không được rồi, phải nhanh nhanh hỏi cho ra lẽ mới được!” - Cô ngẫm nghĩ 1 lúc rồi nói, sau đó cài tiếp những chiếc cúc áo còn sót lại. Rồi cô bước ra khỏi phòng tắm, lướt nhanh qua chỗ bàn học, vơ vội cái cặp đeo lên vai sau đó nhanh chóng bước ra khỏi phòng. Cánh cửa căn phòng đối diện khép chặt.

“Kỳ lạ, giờ này đúng ra hẳn đã chuông cái bản mặt ra mà chộc mình rồi chứ?” - Cô nói thầm. Bất giác tay cô tìm đến nắm cửa, một cách ngẫu nhiên, cô vận nhẹ và... cánh cửa khóa chặt. Cô dùng sức nhiều hơn nhưng nó vẫn đóng chặt, chỉ có tiếng “loạt soạt” do tay cô gây nên, cô dùng nhiều sức hơn nữa nhưng cũng không có kết quả. Một sự bất an vô hình bỗng trỗi dậy trong tâm trí cô, khiến đôi chân mày thanh tú khẽ chau lại, khiến đôi môi mềm bất giác phải lên tiếng:

“Này! Gia Huy, anh dậy chưa đó?”

“...” - Không có tiếng trả lời.

“Anh sao vậy? Trả lời tôi đi chứ!” - An nhà ta đã hốt hoảng thật sự, cô vận mạnh nắm cửa.

“...”

“Anh đang làm trò gì vậy hả?”

“...” - Vẫn chỉ có sự tĩnh lặng trả lời cô.

“Rốt cuộc anh đang làm cái trò quái đản nào vậy hả đồ sư tử lập dị? Có mở cửa ra không thì bảo?” - Cô đã mất kiên nhẫn, nói như gào, bàn tay siết mạnh nắm cửa đến đỏ tấy.

CẠCH- Tiếng MỞ CỬA! “Cái con sư tử Hà Đông ngốc như cô mới sáng sớm làm gì mà om sòm vậy hả?”

Kể tiếng mở cửa đó là cái giọng trầm đáng ghét cùng cái bản mặt nhăn nhó của Huy. Cô bất ngờ, nhìn chằm chằm vào cậu và nhanh chóng nhận ra tóc cậu ướt sũng, cái áo còn lấm tấm nước. Không nói thì cô cũng biết được lý do tại sao cậu không trả lời cô cũng như bản mặt nhăn nhó khó ưa này.

“Ồ... Làm gì đâu!” - Cô đánh trống lảng, nhìn sang hướng khác.

“Không làm gì mà la hét ồm ồm khiến tôi đang tắm cũng phải chường mặt ra trước mắt cô à?” - Cậu quạu.

“Th... thì t... tôi tưởng anh có chuyện gì thôi mà!” - Cô vẫn không nhìn cậu, nói lấp bắp, tay xoa xoa vào nhau. Trông điệu bộ hơi bị cute quá mức cần thiết.

“Trần Gia Huy tôi mà có chuyện thì mặt trời nên lặn hướng Đông thì hơn! Mà cô tìm tôi có chuyện gì vậy hả? Đừng nói là... cô nhớ tôi nhé!” - Cậu chau mày nói rồi chuyển hăng thái độ từ cộc cằn đến nham nhở nhìn cô.

“Còn lâu!” - Cô cộc cằn nói.

“... Phì... Ha... ha... ha!” Đột nhiên cậu ôm bụng cười khiến mặt cô đỏ bừng.

“Nè! Tự nhiên lăn ra cười là sao hả tên sư tử lập dị kia!” - Cô hét vào mặt cậu.

“Ha... ha... được rồi! Không cười nữa, nói mau lên, cô tìm tôi làm gì vậy?” - Cậu vừa nói vừa cố nhịn cười.

“Hừ... Tôi qua... anh đến phòng tôi làm gì?” - Cô nén giận, hỏi cậu.

“...Thì tìm chìa khóa!” - Cậu do dự một lúc rồi mới trả lời.

“Thật chứ?”

“Tôi nhớ tôi qua tôi đã nói với cô rồi mà, không ngờ cô mau quên thật đó!”

“Geez, nhìn kiểu nào cũng thấy không đúng! Tôi mới chuyển đến nhà anh hôm qua mà, chìa khóa phòng tôi còn chưa có sao lại giữ chìa khóa của anh chứ?” - Cô chau mày.

“Ai biết! Mà cô muốn đi học trễ hay sao mà còn không xuống dưới để tôi thay đồ hả?” - Cậu nhón nhờ nói khiến cô sực nhớ đến việc cậu là người đưa cô đi học => cậu trễ thì cô cũng sẽ trễ theo.

“Ah...Ok sir, tôi đi ngay đây!” - Cô tuân lệnh ngay tức khắc, phấn đi trong vòng 1 nốt nhạc (không muốn đi học trễ đây mà)

“Ha... ha, em đáng yêu quá đấy, Mỹ An!”. Khi bóng cô rời khỏi mắt cậu, cậu khẽ nói rồi đóng cửa.

***

“Hai đứa đi học vui vẻ nha!” - Tiếng bác gái vang lên khi chiếc BMW của Huy lăn bánh. Trên đường đi, không khí trong xe vẫn không tài nào yên tĩnh nổi bởi tiếng cười sảng khoái của một tên con trai cùng bản mặt đỏ bừng vì tức của kẻ ngồi cạnh.

“Sao anh không tập trung lái xe mà chọc tôi hoài vậy hả?” - An hậm hực.

“Chọc cô là niềm vui của tôi mà!” - Huy cười nham nhở.

“Đẹp cái bản mặt đó dùm tôi đi, nhìn thấy mà ón!”

“Ha... ha... đó giờ chưa ai nói mặt tôi thấy ón hết!”

“Thì giờ có tôi nói rồi nè!”

“Ồ... một con sư tử Hà Đông ngốc!”

“Anh bảo ai ngốc hả?” - An quạu.

“Trong xe này ngoài tôi ra chỉ có con sư tử Hà Đông ngốc như cô thôi!”

“Anh nói gì hả đồ sư tử lập dị?”

“Cô nói ai lập dị?”

“Tôi nói anh đó đồ sư tử lập dị!” - Cô lặp lại khiến cậu nổi quạu.

“Sao cô dám bảo vậy hả con sư tử Hà Đông ngốc?”

“Đồ sư tử lập dị như anh dám bảo tôi là con sư tử Hà Đông ngốc hả?”

“bla...bla...bla... \$^%*@(*&%!”

Haizz, thế là trận chiến giữa “con sư tử Hà Đông ngốc” và “đồ sư tử lập dị” chính thức bùng nổ ngay trong chiếc xe BMW sang trọng. Hai người họ cứ chỉ chóc suốt cho đến khi...

“Ehhhhhhhhh! Hình như anh đi lộn đường rồi kia!” - An hét toáng lên.

“H... hả?”

“Đây là đường cao tốc mờ! Làm quái nào chúng ta ra đây luôn vậy?” - Cô vò đầu bứt tóc.

“Sao tôi biết?”

“Quay lại mau lên!”

“Khỏi nói tôi cũng làm! Thắt dây an toàn vào đi, tôi chuẩn bị tăng tốc đó!”

“ Ờ? Anh tính làm gì vậy? Đây là đường cao tốc đó!”

“Thì đường cao tốc nên mới tăng tốc!”. Nói rồi cậu tăng tốc hết cỡ, dùng tốc độ xé gió chạy như điên trên đường, đến khi ra khỏi đường cao tốc, cậu đánh 1 cú xoay “KÍÍÍÍT” rõ to rồi nhận ra có một chiếc xe tải đang lao về phía mình. Cậu hít một hơi thật sâu rồi bẻ lái sang phải để tránh chiếc xe tải, sau khi tránh nó thì xe cậu lại sắp tông thẳng vào cột điện. Cậu “geez” một tiếng rồi phanh gấp xe lại, chiếc xe vang lên một tiếng “KÍÍÍÍT” rồi dừng hẳn khi cách cột điện khoảng 20cm. Cậu thở phào rồi lên ga quay xe đi, vừa quay ra đã gặp ngay 1 bà lão đang qua đường, cậu lại bẻ lái “KÍÍÍT” sang hướng khác rồi phóng thẳng về phía trường học với vận tốc siêu siêu siêu kinh dị. Khi chiếc xe dừng lại, khẽ nhìn đám học sinh, cậu thở phào:

“Cũng may chưa bị trễ học, cô mau xuống xe đi!”

“...”

“Nè... sao không trả lời vậy hả?” - Cậu khó hiểu nhìn qua cô rồi giật mình nhận ra... An nhà ta bất tỉnh nhân sự từ đời tám hoánh nào rồi.

“Ehhhh! Cô giống với tôi đó hả? Tỉnh dậy mau con sư tử Hà Đông ngốc này!” - Cậu gỡ phăng dây an toàn, lao qua lắc mạnh người cô. Cô vẫn “bất tỉnh nhân sự”.

“Haizz,cô đúng là... mới có tí mà đã ngất rồi!” - Cậu kêu ca rồi bước xuống xe, đi vòng qua phía An rồi bế thốc cô lên. Giờ thì cả cơ thể cô đã nằm gọn trong tay cậu.

Cậu vừa đi vừa cau có, xóc người cô lên để không bị rơi.

Đôi mắt màu hổ phách của cậu bất giác nhìn khuôn mặt An, rồi cậu khẽ mỉm cười:

“Mà thế này càng tốt, tôi sẽ có thể bảo vệ...và chiếm giữ em!”

Câu nói đó vang lên rồi tan vào không khí. Cậu cứ thế, bế cô đi xuyên qua những ánh mắt ngạc nhiên của đám học sinh, xuyên qua những câu nói xì xầm bàn tán:

“Đó có phải là Trần Gia Huy, cậu chủ của tập đoàn SPO không?”

“Cô gái cậu ta bế trên tay là ai?”

“Cô... cô ta xinh đẹp quá!”

“Chắc là bạn gái cậu ấy rồi!”

“Nhưng có rất nhiều tiểu thư ve vãn cậu ta, cho dù cô ta đẹp thật nhưng thiếu gì người đẹp hơn chứ?”

“Còn đề cậu ấy bế, cô ta đang ra về à?”

“Đáng ghét thật! Cô ta nghĩ mình là ai chứ?”

“Thật là chướng mắt!”

“Này, Sally! Chúng ta cho con nhỏ đó 1 bài học chứ?”

“Ok thôi, tao cũng chướng mắt nó lắm, nó nghĩ nó là ai mà dám ve vãn anh Huy của chúng ta chứ!”

“He he he, con nhỏ đó tới số rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Nhẹ nhàng đặt An lên chiếc giường trắng toát của phòng y tế, cậu ngắm nghía khuôn mặt cô rồi đưa tay vén tóc mái cô sang một bên. Khẽ đặt một nụ

hôn nhẹ lên trán cô: “Từ lúc nào mà... tôi nghiện việc hôn trộm em đấy nhỉ?” - Cậu nói khẽ rồi đứng thẳng người dậy, lạnh lùng nhìn cô y tế - người đã chứng kiến cảnh đó mặt đã đỏ ửng.

“Cô nhìn gì thế?” “Không... không có gì!” - Cô ấy lắp bắp. “Chăm sóc cô ấy cho tốt vào, nếu không cô coi chừng tôi đó!” - Cậu ra giọng đe dọa. (dám đe dọa cả giáo viên thì chỉ có Huy nhà ta) “U... Uhm... tôi biết rồi, cậu về lớp đi!” - Cô ấy sợ sệt nói lắp bắp. “Cô khỏi nói!” - Cậu lạnh lùng trả lời cô ta rồi bước ra ngoài.

30 phút sau

Ánh sáng trắng toát của phòng y tế tràn vào đôi mắt trong veo màu nâu sẫm của An, cô khẽ nhích người, ngồi dậy: “Đây là đâu?” “Em tỉnh rồi à? Đây là phòng y tế, Huy đã đưa em vào đây đó!” - Giọng của cô y tế vang lên. “Oh... mà sao cô biết tên anh ta?” “Trần Gia Huy, Hoàng Vũ Phong, Lâm Chấn Kiệt, Dương Thiên Bảo, tứ hoàng của trường này, ai mà không biết?” “Oh... vậy à, mà anh ta đưa em vào đây bằng cách nào vậy cô?” “Thì bế em vào! Em là người đầu tiên được cậu ta bế đó!” “Gì chứ? B... bế á?” - Mặt An bỗng đỏ bừng, cô không thể tin những điều mình vừa nghe. Hấn... hấn ta... b... bế mình sao? Cái tên sư tử lập dị đó á? Có thiệt không vậy?

“Không ngờ em phản ứng mạnh vậy, nhưng có vẻ anh ta thích em lắm, lúc này còn hôn lên trán em nữa đó, tôi nghĩ em phải vui chứ?” “Cái gì? Còn hôn lên trán nữa cơ á? Có lộn không vậy? Hay là... cô nhìn nhầm?” “X... xin lỗi em nhưng chính mắt tôi thấy mà!” “Khôngggg!” - An hét toáng. “Hm... dù sao đi nữa em cũng không nên hét to quá, đây là phòng y tế mà!” “Ah... Vâng... em xin lỗi...” “Em nằm nghỉ một tí rồi về lớp đi nhé! Tôi phải đi một lát!” Cô ấy nói rồi bước ra ngoài, bỏ lại An trong đấy.

“Haizz, rốt cuộc hấn ta nghĩ gì vậy chứ? Đúng là...” - An nhìn tán cây ngoài cửa sổ, khẽ nói rồi bất giác nở một nụ cười nhẹ, thuần khiết diệu kì. “Hình như... em đã quên mục đích mình đến nhà anh rồi nhỉ? Lạ thật đấy!” - Cô nói nhẹ, giọng nói đó hòa vào gió, nhẹ nhàng tan vào không khí, roi thơm vào khoảng không vĩnh hằng.

Cô đặt bàn tay lên trán, để ngón tay len vào những sợi tóc mềm mại. “Annnn!” - Khi câu nói đó của An vừa dứt thì có 1 giọng nói khác vang lên làm rung chuyển cả không khí. Kế đó là một cơ thể nhào tới ôm chầm lấy cơ thể cô. Haizz, nhiệt tình thế này chỉ có thể là Vân thôi! Cô mỉm cười, đưa tay ôm lấy bạn mình. Sau đó Vi, Dương cũng vào sau Vân. “Cậu có sao không?” - Vân buông cô ra, lo lắng hỏi. “Hihi, các cậu làm như tớ nhập viện ý, chỉ là ngất thôi mà!” - An mỉm cười. “Mà, sao anh Huy lại bế cậu vào đây vậy?” - Vân mỉm cười đáp lại cô rồi lại hỏi. “Sa... sao cậu biết?” - Cô giật mình. “Một trong tứ hoàng bế một cô gái không danh tính vào phòng y tế! Tin tức đó đã lan ra cả trường rồi, sao bọn tớ không biết được?” - Vi mỉm cười. “Th... thì tớ bị ngất nên anh ta đưa vào thôi mà!” - Cô nhìn sang phía khác. “Chỉ có con nít ba tuổi mới tin lời của cậu!” - Dương chen vào, hít 1 hơi thật sâu rồi cậu nghiêm mặt, nhìn vào mắt An: “Nói thật đi! Quan hệ giữa cậu với anh ta là sao?”

“Ờ thì... nói chuyện vài câu...” Cô nhìn sang phía khác. “An à! Cả tớ cậu cũng đối luôn sao? Nói sự thật đi mà!” - Vân dùng ánh mắt cừu non, long lanh lóng lánh nhìn An. Trên đời này, An nhà ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ ánh mắt này của Vân. Vì mỗi lúc nhìn nó thì ruột gan phèo phối cô đều lòi ra cho Vân xem sạch sành sanh. Và lần này không phải ngoại lệ....

“Anh ta... là bạn trai tớ!” - Cô cúi gằm mặt như con mèo ăn vụng bị chủ phát hiện, nói nhẹ. “Gì chứ? Có thật không vậy?” - Cả bọn cùng hét toáng lên. “Th... thật mà. Chuyện là vậy... bla... bla... bla... bla!” - Cô kể sạch sành sanh từ lúc cậu đột nhiên ôm cô cho đến lúc cô ngất đi vì tốc độ kinh dị của xe cậu.

Sau khi nghe An kể hết mọi chuyện, Vân lên tiếng: “Oh... nghe như chuyện cổ tích ấy nhỉ?” “uhm... uhm!” . Ngay sau đó nhận được mấy chục cái gật đầu lia lịa của Vi và Dương.

“N... nè! Thái độ của các cậu vậy là sao hả?” - An không ngờ họ lại có thái độ kỳ quặc này. “Ờ thì, đâu có gì đâu!” - Cả bọn thay đổi 180°, đưa mấy cái mặt cười tươi rồi nhìn An. “Mà xem ra anh Huy thích cậu rồi đó! Chắc tớ nên kêu cậu một tiếng chị dâu nhỉ?” - Vi mỉm cười, vẫn là nụ cười thiên thần. “Nè, cậu nói gì vậy? Anh ta đâu có thích tớ!” - An bĩu môi. “Không thích cậu mà lại đắp chăn cho cậu, bế cậu vào đây, hôn lên trán cậu hả?” - Vân chen vào, véo nhẹ vào mặt An. “C... còn chưa biết có phải không mà!” - Cô ngượng. “Ồ... việc anh ta đắp chăn cho cậu và việc hôn lên trán có thể không có nhưng việc bế cậu vào đây thì không chối được đâu nhé, rất nhiều người thấy cảnh đó và giờ cả trường đang đồn ầm lên kia!” - Dương ngồi xuống giường bên cạnh, nói chắc nịch.

“Thì... cứ cho là vậy đi!” - An biết không thể cãi lại 3 cái mồm này nên đành buông ra một câu hết hơi. “Và, cậu cũng thích anh ấy!” - Vân mỉm cười nhìn An, nói tình rui. “Còn khuya!” “Mặt trời lên cao rồi cô ơi!” Vân lại tiếp tục nói. “Cậu... !” - Cô cứng họng.

Cả bọn lại phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28

"Mà... hôm qua chúng ta trốn học, hôm nay các cậu lại bỏ tiết để đến đây, có sao không đó?" . Sau khi hậm hực vì bị chọc, An lại trở về với vẻ nghiêm túc vốn dĩ.

“Không sao, cậu đừng lo! Chuyện đó Vì đã giải quyết ổn thỏa rồi!” - Dương lên tiếng “Uhm... đúng đó, trước khi xuống đây bọn tớ có xin phép cô mà! Còn chuyện bọn mình hôm qua...” - Vì bò lúng câu nói.

“Xi, đúng là bà già khó ưa, đã bảo là trường hợp khẩn cấp mà cũng phạt cho bằng được!” - Vân cau có nói chen vào.

“Mà... cô phạt cái gì? Trường hợp khẩn cấp là sao?” - Mấy dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trong đầu An. “Bọn tớ nghe tin cậu bị ngất nên ăn theo, nói hôm qua cậu cũng đau bụng rồi ngất đi, thế nên bọn tớ mới đưa cậu đi bệnh viện, trường hợp khẩn cấp nên không báo cho cô biết!” - Vì giải thích cho An. Vân và Dương gật đầu ra về tán thành.

“Hix... Tớ bị biến thành đũa hay bị ngất từ khi nào thế?” - An nước mắt rùng rùng, đau khổ nói. “Hi hi, xin lỗi cậu mà!” - Dương chỉ cười trừ.

“Vậy còn hình phạt là gì?” - An lập tức trở lại với vẻ mặt thường trực.

“Haizz, mỗi đứa sẽ bị trừ hai điểm trong bài kiểm tra một tiết sắp tới!” - Vân thở dài thườn thượt, chán nản nói. “Vậy tức là 10 điểm chỉ còn 8 á?” - An nhún mạnh câu nói.

“Uhm... uhm...” - Cả bọn đau khổ gật đầu. “...Hờ hờ... bye bye mọi người, tớ nghĩ tớ nên ngất thêm một chút, ngất luôn không tỉnh dậy cũng được...” - Cô nói giọng của người sắp rời xa trần thế rồi ngã phịch ra sau.

Nhưng trước khi lưng cô chạm vào chiếc giường, có một bàn tay đã đỡ lấy nó. “Cô muốn chết hay sao mà đòi ngất luôn không tỉnh dậy hả?”

Cái giọng này... quen quá! Cô quay mặt sang nhìn... là... là Gia Huy! Anh ta vào đây từ lúc nào thế? “Ehhhh! Anh vào đây từ khi nào vậy hả?” - Cô hét toáng lên rồi đẩy cậu ra.

“Đúng đó, sao cả tụi này cũng không biết?” - Dương, Vì, Vân đồng thanh. “Tôi vào lâu rồi, nãy giờ đứng ở phía cửa đó! Tôi cũng nghe hết rồi, 8 điểm thì đã sao? Cô vẫn đâu có bị ở lại lớp?” - Huy cộc cằn nói.

“Nhưng... môn Toán là môn tôi yếu nhất, đã vậy còn bị trừ 2 điểm, kiểu này chết chắc!” - An nói ỉu xiu. “Chừng nào kiểm tra?” - Cậu lại cau có nói. “Hai tuần nữa!” - Cô vẫn nói bằng cái giọng ỉu xiu.

“Dư sức! Tôi sẽ ôn cho cô để cô được điểm tuyệt đối!” - Cậu nói chắc nịch. “Thật không? Anh làm được chứ?” - An nghi hoặc hỏi. “Cô coi thường tôi quá đó!” - Cậu cộc cằn.

“Vậy là tốt cả rồi nhé!” - Vì mỉm cười. “Uhm...” - Vân và Dương đồng thanh. “...Mà... có lẽ chúng ta trở thành kỳ đà cản mũi 2 người họ rồi nhỉ? Tớ nghĩ mọi người không muốn làm kỳ đà cản mũi đâu ha?” - Vân lăm lét nhìn Huy và An rồi nói to.

“Chắc chắn rồi, chúng ta đi thôi! Bye bye 2 người nhá!” - Dương nói rồi bước ra khỏi phòng y tế. “Khi nào khỏe thì lên lớp nha!” - Vì mỉm cười nói rồi cũng bước theo Dương. “He he, bye bye An, tớ đi đây!” - Vân cười nham hiểm rồi cũng ra khỏi phòng. “Eh... nè!” - Cô đơ, không ngờ đám bạn này lại mỗi người quăng cho cô một câu rồi kéo nhau đi hết như vậy.

“Giờ thì chỉ còn tôi và cô ở đây thôi nhá!” - Huy cười nham hiểm. “Eh... nè! Giọng cười quái gở đó là sao hả?” - An mở to mắt nhìn cậu. “Aizz! Chỉ vì cô bị ngất mà giờ tôi bị cả trường đồn ầm lên kìa!” - Cậu lảng sang chuyện khác. “Anh nghĩ tôi không bị gì chắc!” - Cô quạu. “Vậy thì sao tôi với cô không công khai luôn nhỉ?” - Đột nhiên cậu nở một nụ cười tươi rói, ngồi xuống bên cạnh cô. “Ehh! Anh bị điên hả?” - Cô khó hiểu. “Điên cái đầu cô ấy! Vốn dĩ cô đã là bạn gái tôi rồi mà!” - Cậu cộc nhẹ vào đầu cô. “Geez, chỉ là giả thôi mà!” - Cô bĩu môi, tay xoa xoa chỗ bị cộc.

“Vậy bây giờ là thật!” - Cậu đột nhiên nhìn chằm chằm vào cô.

“Eh... hôm nay anh bị gì vậy? Tôi nhớ anh đâu có thích tôi?” - Cô khó hiểu, thấy hơi sợ thái độ nghiêm túc này của cậu. “...” - Cậu bỗng im lặng, nhìn cô không chớp mắt. “N... nè, mặt tôi dính gì hả?” “...” “Anh sao v...” Chừ “vậy” còn chưa kịp thoát khỏi cuống họng cô thì đã bị cậu chặn lại bằng đôi môi của mình. Cậu đang áp chặt đôi môi ấm nóng của mình vào môi cô! Nói đúng hơn là hôn!

Đôi mắt trong veo màu nâu sẫm mở to.

Ấm... ấm quá!

Môi anh ta ấm quá! Không hiểu tại sao nhưng mà...

Mình không muốn rời đôi môi này! Mình không muốn anh ta dừng lại! Không muốn!

Rồi từ từ... nhẹ nhàng... đôi mắt trong veo tuyệt đẹp đó khép lại... nhường chỗ cho cảm giác êm dịu đến từ nụ hôn nhẹ nhàng đó.

Cô thấy mình trở nên nhỏ bé, thấy cả cơ thể mình rơi thõm vào vòng tay ấm áp đó. Thấy đôi môi mình bị nuốt chửng bởi đôi môi ấm áp lạ kì đó!

Vài chiếc lá vàng của thu nhẹ rơi... theo làn gió cuốn vào ô cửa sổ... rơi xuống chiếc giường... nơi có hai con người đang trao cho nhau nụ hôn êm dịu... nhẹ nhàng...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29

“Giờ thì cô biết tôi có thích cô không rồi đó! Sur từ Hà Đông ngốc!” - Sau khi tách môi khỏi môi An, cậu nói, giọng nói ấy vô cùng ấm áp.

“...” - Cô không trả lời cậu, cúi gằm mặt, mái tóc màu hạt dẻ xõa xuống che mắt biểu cảm nơi gương mặt trắng hồng. “Sao cô không nói chuyện?” - Cậu khó hiểu. “...”

“Cô sao vậy?” “...” “Nè! Cô bị gì thế?” - Cậu đặt tay lên vai cô, lay nhẹ. “Nụ... nụ hôn...” - Cô nói, giọng run run.

“Nụ hôn?” “... Nụ hôn đầu của tôi!” - Cô hét toáng lên, nước mắt tràn khỏi khóe mắt. “H...hà? Cô chưa hôn ai bao giờ á?” - Cậu ngạc nhiên.

“Hức... anh là đồ tồi! Hức...” - Cô vừa nói vừa nấc, sau đó òa khóc ngon lành. “O... oái! Sao tự nhiên cô khóc vậy?” - Cậu lúng túng, không biết phải làm thế nào. (chưa từng thấy con gái khóc đây mà)

“Nụ... hức... nụ hôn đầu của tôi... hức... anh... hức... là đồ tồi!... hức...” - Cô vừa khóc vừa nói, giọng lạc hẳn đi, mặt cô lúc này đã đỏ ửng. “Đừng... đừng khóc mà! T... tôi xin lỗi!” - Cậu lúng túng. “Đồ tồi... hức... Tôi ghét anh... hức...” - Cô nói yếu ớt, giọng run run.

SOẠT

Cậu vươn tay, kéo cô dựa vào ngực mình, tay xoa xoa làn tóc mềm mại. “Ừ... tôi là đồ tồi, cô ghét tôi, nín đi mà!” - Cậu chưa từng dỗ con gái nên không biết làm thế nào, chỉ biết làm như vậy.

“Hu hu hu... anh là đồ tồi... đồ sur từ lập dị... tên ngốc... hức...” - Cô để mặc cơ thể nằm gọn trong vòng tay cậu, nói bằng chất giọng khàn đi vì khóc. “Ừ, tôi biết rồi! Tôi là tên ngốc, cô đừng khóc nữa mà!” - Cậu xoa xoa đầu cô, ôm lấy cô. “Hu hu hu... tên lập dị... nụ hôn đầu của tôi... hức!”

Cậu bỗng thay đổi thái độ, không còn kêu cô nín khóc nữa mà ôm cô chặt hơn, nói với cô bằng giọng rất nhẹ nhàng, ấm áp: “... Sur từ Hà Đông ngốc, trông cô bây giờ dễ thương lắm đó, khóc đi, khóc ướt áo tôi cũng được, khóc đến khi cô không khóc nữa thì thôi!” “Hu hu hu... tên ngốc... Gia Huy ngốc...” - Cô khóc to hơn, gọi tên cậu rồi vùi đầu vào vai cậu.

Cậu khẽ run vì cô tựa vào bên vai bị thương của mình nhưng không đẩy cô ra, cứ để yên thế. Bây giờ nỗi đau không là gì đối với cậu, cô mới là sự quan tâm duy nhất của cậu.

20p sau

Cô thiếp đi trong vòng tay Huy, gối đầu trên khuôn ngực mạnh mẽ, ấm áp của cậu, đôi tay cô yên vị trên bờ vai vững chắc. Cậu nằm yên, đưa tay vuốt ve làn tóc mềm mại của An, cảm nhận hương thơm dịu nhẹ phát ra từ làn tóc đó, thỉnh thoảng cậu khẽ run vì tay cô chạm phải vết thương.

“Nè, em khóc cũng kinh thật đó! Khóc đã rồi ngủ như vậy có vô tâm quá không?” - Cậu khẽ nói, tay vẫn vuốt ve làn tóc mềm.

“... Tôi ước mọi thứ cứ mãi như thế này! Tôi ước em sẽ mãi bên tôi, vì tôi yêu em nhiều hơn tôi nghĩ đấy! Em có biết không? Sur từ Hà Đông ngốc!” - Cậu nhìn tán cây ngoài cửa sổ, khẽ nói, giọng nói ấy nhẹ nhàng, ấm áp... không dữ tợn, cũng không mang tính đe dọa... nó êm đềm... như giọng nói của biển cả...

“...umh...” - Đột nhiên cô cử động, vùi đầu vào ngực cậu mạnh hơn, đôi tay nhỏ bé khẽ ôm lấy cậu. Trông cô bây giờ chẳng khác gì con mèo con quấn quýt bên chủ, không muốn chủ mình đi mất. Hành động đó của cô có lẽ chỉ là vô thức... nhưng nó đã khiến tim một người nào đó lệch nhịp.

“Em đúng là... dễ thương quá đó!” - Cậu bật cười rồi ôm cô sát vào người mình. Cảm nhận hương thơm êm đềm từ cô, cả hơi ấm nữa.

“... Nói thật nhé... Tôi đã quen rất nhiều cô gái, hôn cũng rất nhiều, nhưng người con gái òa khóc vì được tôi hôn chỉ có em thôi đó! An ngốc!” - Giọng nói ấm áp của cậu tiếp tục vang lên trong khi tay đã chạm tới khuôn mặt An.

“Aizz, nói sao đây ta? Khuôn mặt em rất xinh. Không! Trên cả xinh đẹp ấy chứ! Nhưng đừng nghĩ tôi chỉ yêu bề ngoài của em! Tôi yêu em vì em là con sur từ Hà Đông hung dữ, ngốc nghếch và còn... yêu đuối nữa chứ!” - Cậu vuốt ve khuôn mặt cô, từ đôi mắt đến cánh mũi rồi đến má, sau đó đến khuôn miệng xinh xắn rồi dừng lại ở chiếc cằm phẳng phiu, mịn màng... nụ cười ấm áp rơi trên khuôn mặt cậu...

“... Giá mà... tôi có thể ôm em thế này... mãi mãi...” - Cậu nói đó rồi khỏi cuống họng cậu, nhanh chóng tan vào khoảng không vĩnh hằng, đó là cái lẽ đương nhiên của bất kỳ câu nói nào, vang lên... rồi tan vào hư vô.

Sau câu nói đó, đôi mắt màu hổ phách của cậu khẽ khép lại, tay cậu ôm lấy cơ thể An. Rồi cứ thế... cậu chìm vào giấc ngủ nhất thời cùng cô. Lại là lần đầu tiên! Lần đầu tiên cậu thiếp đi bên cạnh một người con gái... mà không phải cô ấy! Cái người đã rời xa cậu... người đã tan vào hư vô, chỉ để lại một nắm mồ lạnh lẽo cùng vết thương đau đớn trong trái tim cậu! Mà... có lẽ... vết thương đó đang được xoa dịu... bởi định mệnh của cậu... Trương Mỹ An...

Một ngọn gió nhẹ thổi qua 2 con người đó... mát mẻ... dịu dàng... ngọn gió từ Thiên Đường...

“Em đã tìm được người yêu em thật sự rồi... em trai yêu quý của chị! Chị vẫn thế, vẫn sẽ mãi yêu em! Ngọn gió của chị... ngọn gió đến từ Thiên Đường... sẽ mãi mãi bảo vệ em... cả người con gái em yêu nữa! Gia Huy- em trai của chị! Chị rất muốn ở bên cạnh em... như lúc xưa vậy đó! Nhưng không được nữa rồi... em và chị... đã ở hai thế giới khác nhau! ...Tuy vậy, em đừng lo, chị vẫn mãi bên cạnh em... dưới hình hài của gió... vẫn sẽ mãi yêu em...! Nhưng... Tình cảm chị dành cho em... đành gởi vào người con gái này thôi... Huy ạ! Hãy yêu cô gái đó... như yêu chị khi xưa... Không! Hãy yêu cô ấy nhiều hơn chị... và... đừng đánh mất cô ấy... Chị yêu em!” - Giọng nói dịu dàng, êm đềm, nhẹ hẫng tựa như gió vang lên trong tâm trí Huy, rồi nhanh chóng bị gió cuốn đi... về nơi xa lắm... nơi của những con người không còn tồn tại trên thế gian này... nơi mà cậu không thể nào với tới được... Thiên Đường...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Giờ giải lao

Khẽ nhích đôi mi mỗi một, đôi mắt trong veo màu nâu sẫm từ từ mở ra. Ánh sáng nhanh chóng tràn vào đôi mắt ấy. An từ từ mở mắt ra và...

“Áááá!” - Cô hét toáng lên khi thấy Dương, Vân, Vi đang nhìn chăm chăm vào mình, ngồi bật dậy. Vì ngồi vội nên trùng hợp thế nào tay cô lại đè mạnh vào vết thương ở vai Huy khiến cậu tỉnh giấc vì đau đớn.

“Aizz, cô làm gì mà la to vậy hả? Đã vậy còn đè vào vết thương của tôi nữa!” - Cậu lơ mơ tỉnh giấc, ngồi dậy theo cô. “Ủa, ai đây?”. Nói xong cậu quay qua phía Dương, Vân. Hỏi một câu hơi bị khó đỡ.

“Hình như anh ấy không biết em với anh, mặc dù đã gặp mặt cả ngày hôm qua!” - Vân đau khổ nói. “Ồ... anh nghĩ chúng ta nên giới thiệu với anh ta!” - Cậu nói rồi quay sang phía Huy - “Chào anh, tôi là Dương, còn đây là Vân, em gái song sinh của tôi!”

“Chả giống gì cả!” - Huy nhìn chăm chăm vào hai người, nói tỉnh rụi. “Oh... Ai cũng nói vậy!” - Cả hai đồng thanh, Vi chỉ biết cười trừ.

“Ehh nè nè nè, bây giờ đó không phải vấn đề! Các cậu vào đây từ khi nào vậy hả?” - An xua xua tay, nói như hét. “Hi, bọn tớ vào khi này, thấy cậu với anh Huy đang ngủ nên cũng không dám đánh thức!” - Vi mỉm cười, nói nhẹ nhàng.

“Vậy... vậy là... các cậu thấy hết rồi á?” - Cô hét toáng. “Uhm... uhm...!” - Cả bọn gật đầu. “Tình cảm hai người tiến triển nhanh gớm! Mới đó mà đã...” - Vân cười nham hiểm, sắp lại gần cô.

“Không phải mà!” - An nói, mặt đã đỏ bừng.

SOẠT

Cậu bỗng kéo cô lại gần mình (bây giờ hai người có nhích ra milimet nào đâu). “Cô ấy là bạn gái tôi!” - Cậu mỉm cười, nói nhẹ hẫng. “Woa! Anh công nhận luôn kìa!” - Vi vỗ tay, mỉm cười nói.

“Chúc mừng chúc mừng nha!” - Dương chen vào. “Đã nói là không phải mà!” - An hét toáng lên, mặt đỏ không còn gì trên thế giới này có thể đo hơn. Quay qua đâm thùm thụp vào ngực cậu.

“Ui da... đau! Con sư tử Hà Đông ngốc như cô tính hành hung người bệnh hả?” - Cậu vừa la đau vừa nhăn mặt nói. “Anh là đồ sư tử lập dị! Tránh xa tôi raaaaa!” - Cô hét to, đẩy cậu suýt té giường. “Ehhh... nè nè nè, tôi sắp té giường rồi! Dừng lại đi con sư tử Hà Đông ngốc này!” - Cậu vừa nói vừa đưa tay đỡ từng cú đâm của An, hơi đau nhưng mà... vui!

“Phi... hạ ha ha ha ha ha ha ha” - Dương, Vi, Vân trông thấy cảnh tượng không giống ai đó, bò ra cười lăn lộn. “Các người không chịu dừng con sư tử Hà Đông ngốc này lại giúp tôi mà đứng đó cười là sao hả?” - Cậu giãy nảy.

“Ha ha... xin lỗi nha anh trai! An cậu ấy là vậy đó, ngượng là hành hung người khác à, ráng chịu tí nha anh trai!” - Vân ôm bụng cười, quay qua nói một câu phũ phàng.

“Êêêêê! Tôi sắp té giường rồi nè! Dừng lại đi!” - Cậu đau khổ nói.

“Anh là đồ ngốc!” - Cô hét to, đâm mạnh vào ngực cậu và thế là...

RẦM

Gia Huy - một trong tứ hoàng của chúng ta đã có một cú đập đất hoành tráng lệ bởi An nhà ta. Một cú đập đất không tưởng và vĩ đại trong lịch sử loài người.

“Sao cô dám đẩy tôi hả?” - Cậu đứng phắt dậy, gân cổ hét(bản chất hung hăng của Huy nhà ta lại trỗi dậy rồi). “Đồ sư tử ngốc! Ngốc ngốc ngốc!” - Giọng nói trong vắt của An thoát ra khỏi cuống họng “H... hả?” - Cậu nghệt mặt ra.

“Triệu chứng khi yêu của các cô gái đây mà!” - Vân ranh mãnh nói. “Oh... ra vậy!” Cậu ngơ ra như con sư tử gặp phải vật thể lạ, thộn cả ra. Trong cậu lúc này rất đáng yêu. “Ngốc! Anh là tên ngốc!” - An hét lên.

“H... hình như triệu chứng của An hơi bất thường thì phải!” - Vi đỏ mặt lạnh. “Oh... tán thành!” - Dương cũng nghệt mặt ra, nhìn An với ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh.

“Quá thất thường luôn đó!” - Huy la toáng lên trong khi bị An ôm chặt. “Woa! Thay đổi thái độ nhanh dữ!” - Cả bọn mắt mở to nhìn cô.

“Eh eh eh ... A... An này!” - Huy lúng túng, cậu không biết phải làm thế nào, không ngờ rằng cô lại chủ động ôm mình.

“Này... sư tử lập dị... ngực anh... ầm quá!” - Cô như người say rượu, nhắm mắt lại, vùi đầu vào ngực cậu, nói nhẹ.

Cậu ngạc nhiên, đơ trong giây phút. Rồi một lần nữa, đôi tay rắn chắc đó lại ôm lấy cơ thể cô, nụ cười ấm áp rơi trên môi cậu.

“N... nè An! Cậu quên là có tụi này ở đây rồi hả?” - Dương đơ, nói bằng giọng hơi máy móc. “Cậu ấy bị hơi ảm của anh Huy mê hoặc rồi!” - Vi mỉm cười. “Đúng là... sau bao nhiêu năm trời cậu ấy vẫn là An ngốc xít! Dễ bị hơi ảm của người khác dụ dỗ! Haizz, bạn tôi ơi!” - Vân thở dài thườn thượt. “Ý cậu nói là tớ mê trai á hả?” - Bỗng An buông Huy ra, nói với Vân. “Ồ, đâu có đâu, trai mê cậu thì có chứ làm gì có chuyện cậu mê trai! Hi hi hi! Đúng không anh Dương?” - Vân quay phắt 180°, hớn hờ nói với cô. “Đúng đó đúng đó, cậu xinh vậy chỉ có trai mê thôi!” - Dương tán thành. “Hihi, cảm ơn Dương nha, tha cậu lần này!” - Cô cười với Dương rồi quay sang nói với Vân.

“Mà nè, sắp hết giờ ra chơi rồi đó! Mọi người không định trở về lớp sao? An, cậu cũng nên lên lớp đi, cậu mất tiết hơi nhiều đó!” - Vi nhìn đồng hồ ở phòng y tế rồi nói. “Uh... uhm! Tớ biết rồi mà!” - An mỉm cười rồi quay qua nhìn Huy - “Nè sư tử lập dị, anh không định vào lớp hả?” “Tôi có tên đấy nhá! Đừng có suốt ngày gọi tôi là sư tử lập dị!” - Cậu cau rồi nhìn sang hướng khác - “Tôi cũng chả có ý định muốn lên lớp, mọi người đi trước đi!”

“Oh... vậy tôi đi trước đó, anh đi đâu cũng được nhưng tới giờ về nhớ đón tôi nha!” - An mỉm cười nói với cậu rồi tung tăng đi ra khỏi phòng y tế.

“Ê! Chờ tớ với!” - Vân nói với theo cô rồi cũng chạy ra ngoài. “Chúng ta đi thôi!” - Vi mỉm cười, nói với Dương. “Uhm...!” - Cậu cười đáp trả rồi hai người cùng bước ra ngoài.

Thế là trong căn phòng y tế toàn màu trắng xóa chỉ còn lại Huy. Ngồi xuống chiếc giường lúc này An nằm, cậu từ từ cởi từng chiếc cúc áo rồi cởi hẳn chiếc áo ra, hình ảnh miêng băng trắng toát cùng một vết máu đỏ thẫm hiện ra.

“Aizz!” - Cậu đưa tay tháo miếng băng, miêng khê rên.

Khi vết cắt lộ ra, vẫn còn rớm máu, cậu đứng dậy, tiến lại phía kệ thuốc. Vơ vùi vài miếng băng và gạc rồi trở lại vị trí. Từ từ băng lại vết thương của mình.

Sau đó cậu mặc lại áo, bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

“Đó có phải con nhò được anh Huy bế vào phòng y tế không?” “Nó cũng xinh ấy chứ!” “Cho dù có xinh thật, nhưng phải có chiêu trò gì nó mới quyến rũ được anh Huy, nếu không thì làm sao nó có điểm phúc đó?”

“Đúng là một con nhò mặt dày! Dám cướp anh Huy của chúng ta!” “Nó nghĩ nó là ai chứ?” “Đồ mặt dày!”

“Đồ chánh chọi! Coi cái mặt xác xược của nó kia!” “Tức quá đi! Nếu được tao sẽ rạch mặt cho nó biết tay!” “Tao nữa, tao cũng muốn!”

Những tiếng xì xầm cùng vô vàn ánh mắt đổ kị, ghen ghét, khó chịu của những cô gái xung quanh đang dè bẹp An, nó khiến cô sợ.

“V... Vân ơi! Tớ... tớ sợ quá!” - Cô nép vào người Vân. “Cậu đừng bận tâm lời bọn tép riu đó! Bọn nó ghen tỵ với cậu nên nói vậy thôi! Cậu không cần phải sợ!” - Vân hùng hổ nói.

“Đúng đó, xem như họ là không khí là ồn cả mà!” - Vi nắm lấy tay cô, mỉm cười. “Cậu đừng có sợ! Bọn nó nói kệ bọn nó, đứa nào dám đụng vào cậu là

không yên với Dương này đâu!” - Dương giờ nắm đấm, nói chắc nịch.

“Uhm... cảm ơn mọi người!” - An nở một nụ cười ấm áp, siết lấy tay Vi, tay còn lại thì nắm lấy tay Vân. Bên cạnh những người bạn này, cô thấy an toàn, thấy ấm áp lắm...

“Uhm... Nhưng mà... Dù đã cố gắng xem bọn nó như không khí nhưng tớ vẫn thấy khó chịu lắm! Nếu còn ở đây lâu có thể tớ sẽ không tìm được mà lao ra đâm vào mặt từng đứa mất!” - Vân mỉm cười với An.

“Uhm... Uhm... Tớ cũng vậy! Nghe mấy câu kinh tởm đó, tay tớ sắp ù lên luôn này!” - Vi chỉ vào tai, tình nghịch nói.

“Nếu có thể đánh hết tội nó mà không bị kỷ luật, tôi đã cho vào bệnh viện hết từ lâu rồi!” - Dương nhìn mấy đứa nói xấu An, hung hăng nói.

“Hihi... anh bạo lực quá đó!” - Vân chọc cậu. “Miễn không bạo lực với ba cô nương ở đây là được rồi!” “Uhm... bạo lực của cậu là dùng để bảo vệ bọn này! Đừng không?” - An cười tươi rói.

“Đúng 100% luôn đó!” - Dương giờ nắm đấm, hăng hái nói. “Hihi, bọn này cảm ơn cậu nhiều lắm!” - Vi nói dịu dàng.

“Trách nhiệm của một tên con trai thôi mà!” - Cậu mỉm cười. “Uhm... nhưng anh trai của em ơi! Tớ lóp rồi đó!” - Vân nũng nịu nói, trông điệu bộ quá sức cute luôn!

Khi bốn người bọn họ vào lớp, lập tức nhận được những cái lườm nguýt cùng ánh mắt hình viên đạn của bọn con gái, đa phần những thứ đó đều nhắm thẳng vào An.

“Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người xinh hay sao mà nhìn há?” - Vân phùng mang trợn má, đứng chắn trước An.

“Ha ha ha ha! Nói về độ xinh thì tôi xinh hơn cô ta nhiều!” - Đột nhiên có một giọng the thé vang lên nơi cửa lớp.

“Đúng! Sally của bọn tao xinh hơn con nhỏ đó nhiều!” - Giọng khó nghe của một đứa con gái với thân hình quá khổ đứng bên phải người tên Sally vang lên.

“Sally? Sally là con nhỏ nào chứ? Vác mặt ra đây coi!” - Dương tiến lại phía cửa, hung hăng nói.

“Là tôi!” - Đứa con gái với mái tóc xoắn màu nâu sữa kiểu búp bê cất cái giọng the thé.

“Người gì đâu mà xấu hoắc! Giọng nói thì khó nghe, mặt trét phấn trắng bệch! Tôi nghĩ cô cũng tốn không ít phấn cho khuôn mặt đó nhỉ?” - Vân chần chừ trước anh trai mình, đứng đối diện với Sally. Lên tiếng chê bai thậm tệ. (mặc dù Sally cũng khá xinh).

“Sao cô dám nói người đứng đầu fan club của anh Gia Huy như vậy hả?” - Người đứng bên trái lên tiếng.

“Các người như vậy mà gọi là fan club của anh Huy à? Nếu các người thật sự hâm mộ anh ấy thì khi thấy chuyện này phải vui vẻ chúc mừng chứ? Sao lại đến lớp bọn tôi gây chuyện?” - Vi bước ra, dùng lời nói nhẹ nhàng lấn át cái giọng the thé của đứa con gái đó.

“Thì sao chứ? Cô là ai mà đứng đó thuyết giáo vậy? Cô là cái thá gì chứ? Cô là gì của anh Huy hả? Không là gì thì đừng có đứng đó dạy đời người khác!” - Đứa con gái với thân hình quá khổ cất cái giọng khó nghe, mỗi câu lại bước thêm một bước, dồn Vi vào góc tường.

“Tôi là em họ của anh Huy! Trần Nhật Vi!” - Cô nổi sát khí, nói lạnh băng. “E... em họ sao?” - Đứa con gái đỏ cứng họng, mặt tái đi.

“Đúng vậy! Và xin cô ra khỏi lớp tôi!” Dương đẩy cô ta ra khỏi lớp. “A... anh dám!” “Đi!” - Cậu nói, giọng đanh thép.

“S... Sao chúng tôi phải đi?” - Sally cất giọng the thé. “Tôi bảo các người đi khỏi đây! Mau!” - Dương trợn mắt, hét vào mặt Sally, giọng dữ tợn như hổ gầm.

“Đ... đi thôi Rose, Jane!” - Sally nói nhỏ, khoác tay ra dấu rút lui. Cả bọn lập tức phất đi trong vòng một nốt nhạc.

Ngay khi bọn họ quay đi, tiếng chuông kết thúc giờ ra chơi cũng vang lên.

“An, cậu không sao chứ?” - Vi ngồi vào chỗ, quay sang phía An hỏi. “Không... tớ không sao!! Nếu lúc này mà không có các cậu... tớ sẽ sợ lắm!” - An nói nhỏ.

“Cậu không được nói 'nếu' này 'nếu' nọ đâu đấy! Bọn tớ luôn ở đây mà!” - Dương mỉm cười, khác hẳn thái độ giận dữ lúc này.

“Uhm... Mà Dương nè, sao lúc này cậu lại nổi giận vậy?” - Vi hỏi cậu. “Ờ thì...!” - Cậu nhìn sang phía khác. “Vì anh ấy thấy cậu bị con nhỏ mập đó dồn vào tường ấy!” - Vân mỉm cười tình nghịch, nói với cô.

“Nè! Vậy là cậu đuổi bọn họ đi không phải vì tớ á?” - An bĩu môi. “Eh... không phải mà!” - Dương xua xua tay.

“Vậy là không phải vì tớ ư?” - Vi hùa theo An.

“Không phải luôn!” - Dương đang dần bị đưa vào tình thế rất ư là bí bách. “Vậy thì vì ai?” - An và Vi đồng thanh, dí mắt sát vào mặt cậu. “V... Vì cả hai!” - Cậu nói rồi quay lên.

“Hihihi! Xem bộ mặt khó xử của anh kìa!” - Vân trên Dương “...H... Học đi! Cô vào rồi!” – Cậu nhìn sang phía khác.

“...Cảm ơn cậu!” - Vi nói khẽ, khẽ đến mức chỉ mình cô có thể nghe thấy, có thể cô cảm ơn Dương vì chuyện lúc này, cũng có thể là vì... một chuyện khác...

Ở bên cạnh cô, có một nụ cười ấm áp rơi trên khuôn mặt An. An vớ tay nắm lấy mặt sợi dây chuyền bạc, bấm vào một cái nút nhỏ. Hình ảnh một đứa bé đang nằm trên tay một người đàn ông, có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp đứng cạnh ông ta hiện ra. Cả ba người trong ảnh đều cười rất ấm áp... Ba ơi! Ba có thấy không? Con đã tìm được những người bạn tốt rồi! Con đã tìm được những người bạn thật sự bên cạnh và sẵn sàng chở che cho con rồi! Và... cả người con yêu nhất nữa! Ba có vui không hả ba?...

Con không thể biết được ba có vui hay không... nhưng mà... Con hạnh phúc lắm ba à... Ba có nghe được những dòng cảm xúc này của con không? Con... nhớ ba... nhiều lắm... Ba ơi...

Giọt nước trong suốt, ấm nóng đột nhiên rơi vào bức ảnh đó. An khẽ đưa tay lên mặt và nhận ra... có một giọt nước mắt trong suốt đang bám lấy ngón tay của cô.

Mình... khóc sao?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tối Hôm Đó

“Sai rồi! Bài này phải giải thế này rồi thế này, từ đó suy ra cái này! Sao tôi dạy mãi mà cô cũng không biết là sao hả con sư tử Hà Đông ngốc này!” - Giọng cáu gắt của một chàng trai vang lên.

“Anh nói nhanh quá ai mà nghe kịp chứ?” - An nằm mọp xuống bàn, chán nản nói.

“Tôi nói lại! Từ công thức này ta sẽ được cái này, suy ra cái này, rồi dùng phép tính tính ra cái này, từ đó suy ra kết quả!” - Huy sửa gọng kính, giảng lại cho An.(không phải kính cận, đeo cho đẹp)

“Ồ... tôi biết rồi!” - Cô nói nhẹ như người hết hơi.

“Vậy thì giải bài số 8 trang 27 cho tôi!”

“Ồ ờ... từ công thức này... ta có cái này... dùng phép tính tính ra ... suy ra kết quả...” - Cô vừa làm như lời cậu giảng vừa nói bằng cái giọng ỉu xìu.

“Xong rồi đó!” - Cô quảng quyền tập trước mặt cậu, mắt lim dim như sắp ngủ.

“Sai rồi, làm lại!” - Cậu nói to.

“... nè...”

“Sai, chỗ này không có dấu!”

*

*

*

“Đây...”

“sai nốt!”

*

*

*

“Xong rồi nè!”

“Làm lại!”

*

*

*

“Hix... tôi buồn ngủ quá à... xem xong lần này rồi cho tôi đi ngủ nha! Chúng ta học hơn 3 tiếng rồi đó!” - Cô nói giọng mệt mỏi.

“Đừng rồi đó! Haizz, cuối cùng công thức của tôi cũng đi vào não cô được, thật là khổ khi đảm nhận dạy con sư tử Hà Đông ngốc như cô!” - Cậu xem xong, gấp tập cô lại.

“... May quá! Vậy thì nghỉ ở đây nha... tôi mệt quá à!”

“Cũng được, nghỉ ở đây!” - Cậu nhìn đồng hồ (11h35’), nói.

“...”

“Cô về phòng đi!” - Cậu vừa sắp xếp sách vở vừa nói. Sau đó đi vào phòng tắm.

15 phút sau

Cậu không mặc áo, tay cầm khăn tắm lau mái tóc màu nâu sẫm ướt sũng nước của mình, ung dung bước ra khỏi phòng tắm và...

“Sao cô chưa về phòng nữa hả?” - Cậu giật mình, suýt nữa thì hét toáng lên khi thấy An vẫn chưa về phòng mà tựa đầu vào bàn cậu, thiếp đi.

“Aizz, con sư tử Hà Đông ngốc này, sao lại ngủ trong phòng tôi chứ?” - Cậu nhìn An, chau mày.

Cậu ngắm nghía khuôn mặt cô một lúc lâu rồi bước tới, nhẹ nhàng, từ từ nhấc bổng cô lên như sợ cô thức giấc. Cơ thể An một lần nữa nằm gọn trong vòng tay cậu.

Cậu bế cô bước lại giường mình, nhẹ nhàng thả cô xuống tấm nệm màu xanh dương sẫm còn vương mùi hương dịu nhẹ của cậu.

Nhẹ phủ tấm chăn màu xanh lên người An, cậu ngắm nhìn khuôn mặt cô:

“Nếu không phải sợ em thức giấc, tôi đã bế em trở lại phòng mình rồi!” - Cậu cười nhẹ rồi nói tiếp: “Ngủ ngon nhé! An ngốc!”. Lúc cậu nói đó của cậu vừa dứt cũng là lúc môi cậu chạm vào trán cô... thật khẽ...

“Haizz, giường tôi bị em chiếm mất rồi, đành ngủ salong một bữa vậy!” - Cậu cúi kính nói rồi mở tủ, lấy một tấm chăn nhỏ sau đó bước về phía chiếc salong ở góc phòng.

Với tay tắt đèn rồi cậu thả người lên chiếc ghế salong đó, kéo tấm chăn phủ lấy nửa cơ thể mình. Với lấy chiếc Iphone, cậu chỉnh một bài hát nhẹ rồi gán tai nghe vào tai. Nhanh chóng bị giai điệu buồn đưa vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau

“Ááááá! Đây... đây là đâu?” - Cái giọng trong veo của một cô gái kinh hãi hét lên.

“Ừm... Gì vậy? Mới sáng sớm mà!” - Giọng lè nhè của một tên con trai vang lên bên cạnh cô gái đó.

“Ááá! Sao anh lại ở đây vậy hả? Xê raaaaa!” - Cô kinh hãi hét lên, lấy gối đập túi bụi vào người Huy.

“Oái! Mặc dù không biết tại sao tôi lại nằm cạnh cô nhưng mà đây là phòng tôi đó nha!!” - Cậu vừa né vừa giãy nảy.

“Tránh raaa!! Tôi qua anh đã làm gì tôi vậy hả?” - Cô nhanh chóng nhận ra áo mình bị bong hết hai nút chỗ ngực, vội gài lại mà không quên hét vào mặt cậu.

“C... có làm gì đâu! Tôi còn không biết tại sao lại nằm cạnh cô nè!!” - Cậu la như heo bị thọc tiết.

“Anh không biết thế quái nào tôi biết hả? Mà sao anh lại không mặc áo vậy? Khai mau!! Tôi qua anh đã làm gì tôi vậy hả đồ sư tử biến thái!” - Cô lấy gối liên tiếp đập vào cậu.

“Chúa biết!! À... mà khoan đã! Hình như tôi nhớ gì đó!” - Cậu hét lên rồi như sực nhớ gì đó, chộp lấy gối của cô.

“Nhớ gì hả? Nói mau!”

“Hôm qua tôi bế cô lên giường, rồi tôi lấy chăn lại salong ngủ mà! Đó đó, cái chăn còn trên ghế salong kia!” . Cậu nói rồi chỉ vào tấm chăn màu xám trên chiếc ghế salong ở góc phòng.

“Nếu vậy sao anh lại nằm cạnh tôi hả?”

“Cô hỏi tôi tôi hỏi ai?”

“Có thật anh quên hết không hả?”

“À...” - Đột nhiên cậu nhớ lại toàn bộ cảnh tối qua... “Sai rồi! Bài này phải giải thế này rồi thế này, từ đó suy ra cái này! Sao tôi dạy mãi mà cô cũng không biết là sao hả con sư tử Hà Đông ngốc này!” - Giọng câu gắt của một chàng trai vang lên .

“Anh nói nhanh quá ai mà nghe kịp chứ?” - An nằm mộp xuống bàn, chán nản nói.

“Tôi nói lại! Từ công thức này ta sẽ được cái này, suy ra cái này, rồi dùng phép tính tính ra cái này, từ đó suy ra kết quả!!” - Huy sửa gọng kính, giảng lại cho An.(không phải kính cận, đeo cho đẹp)

“Ồ... tôi biết rồi!” - Cô nói nhẹ như người hết hơi.

“Vậy thì giải bài số 8 trang 27 cho tôi!”

“Ồ... từ công thức này... ta có cái này... dùng phép tính tính ra ... suy ra kết quả...” - Cô vừa làm như lời cậu giảng vừa nói bằng cái giọng ỉu xìu.

“Xong rồi đó!” - Cô quảng quyền tập trước mặt cậu, mắt lim dim như sắp ngủ.

“Sai rồi, làm lại!” - Cậu nói to.

“... nè...”

“Sai, chỗ này không có dấu!”

*

*

*

“Đây...”

“sai nốt!”

*

*

*

“Xong rồi nè!”

“Làm lại!”

*

*

*

“Hix... tôi buồn ngủ quá à... xem xong lần này rồi cho tôi đi ngủ nha! Chúng ta học hơn 3 tiếng rồi đó!” - Cô nói giọng mệt mỏi.

“Đúng rồi đó! Haizz, cuối cùng công thức của tôi cũng đi vào não cô được, thật là khổ khi đảm nhận dạy con sư tử Hà Đông ngốc như cô!” - Cậu xem xong, gấp tập cô lại.

“... May quá! Vậy thì nghỉ ở đây nha... tôi mệt quá à!”

“Cũng được, nghỉ ở đây!” - Cậu nhìn đồng hồ (11h35'), nói.

“...”

“Cô về phòng đi!” - Cậu vừa sắp xếp sách vở vừa nói. Sau đó đi vào phòng tắm.

15 phút sau

Cậu không mặc áo, tay cầm khăn tắm lau mái tóc màu nâu sẫm ướt sũng nước của mình, ung dung bước ra khỏi phòng tắm và...

“Sao cô chưa về phòng nữa hả?” - Cậu giật mình, suýt nữa thì hét toáng lên khi thấy An vẫn chưa về phòng mà tựa đầu vào bàn cậu, thiếp đi.

“Aizz, con sư tử Hà Đông ngốc này, sao lại ngủ trong phòng tôi chứ?” - Cậu nhìn An, chau mày.

Cậu ngắm nghía khuôn mặt cô một lúc lâu rồi bước tới, nhẹ nhàng, từ từ nhấc bổng cô lên như sợ cô thức giấc. Cơ thể An một lần nữa nằm gọn trong vòng tay cậu.

Cậu bế cô bước lại giường mình, nhẹ nhàng thả cô xuống tấm nệm màu xanh dương sẫm còn vương mùi hương dịu nhẹ của cậu.

Nhẹ phủ tấm chăn màu xanh lên người An, cậu ngắm nhìn khuôn mặt cô:

“Nếu không phải sợ em thức giấc, tôi đã bế em trở lại phòng mình rồi!” - Cậu cười nhẹ rồi nói tiếp: “Ngủ ngon nhé! An ngốc!”. Lúc cậu nói đó của cậu vừa dứt cũng là lúc môi cậu chạm vào trán cô... thật khẽ...

“Haizz, giường tôi bị em chiếm mất rồi, đành ngủ salong một bữa vậy!” - Cậu cúi kính nói rồi mở tủ, lấy một tấm chăn nhỏ sau đó bước về phía chiếc salong ở góc phòng.

Với tay tắt đèn rồi cậu thả người lên chiếc ghế salong đó, kéo tấm chăn phủ lấy nửa cơ thể mình. Vớ lấy chiếc Iphone, cậu chỉnh một bài hát nhẹ rồi gán tai nghe vào tai. Nhanh chóng bị giai điệu buồn đưa vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau

“Ááááá! Đây... đây là đâu?” - Cái giọng trong veo của một cô gái kinh hãi hét lên.

“Ừm... Gì vậy? Mới sáng sớm mà!” - Giọng lành nhè của một tên con trai vang lên bên cạnh cô gái đó.

“Ááá! Sao anh lại ở đây vậy hả? Xê raaaaa!!” - Cô kinh hãi hét lên, lấy gối đập túi bụi vào người Huy.

“Oái! Mặc dù không biết tại sao tôi lại nằm cạnh cô nhưng mà đây là phòng tôi đó nha!!” - Cậu vừa né vừa giãy nảy.

“Tránh raaa!! Tôi qua anh đã làm gì tôi vậy hả?” - Cô nhanh chóng nhận ra áo mình bị bong hết hai nút chỗ ngực, vội gài lại mà không quên hét vào mặt cậu.

“C... có làm gì đâu! Tôi còn không biết tại sao lại nằm cạnh cô nè!!” - Cậu la như heo bị chọc tiết.

“Anh không biết thế quái nào tôi biết hả? Mà sao anh lại không mặc áo vậy? Khai mauu!! Tôi qua anh đã làm gì tôi vậy hả đồ sư tử biến thái!” - Cô lấy gối liên tiếp đập vào cậu.

“Chúa biết!! À... mà khoan đã! Hình như tôi nhớ gì đó!” - Cậu hét lên rồi như sức nhớ gì đó, chớp lấy gối của cô.

“Nhớ gì hả? Nói mauu!”

“Hôm qua tôi bế cô lên giường, rồi tôi lấy chăn lại salong ngủ mà! Đó đó, cái chăn còn trên ghế salong kia!” . Cậu nói rồi chỉ vào tấm chăn màu xám trên chiếc ghế salong ở góc phòng.

“Nếu vậy sao anh lại nằm cạnh tôi hả?”

“Cô hỏi tôi tôi hỏi ai?”

“Có thật anh quên hết không hả?”

“À...” - Đột nhiên cậu nhớ lại toàn bộ cảnh tối qua...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Tua Lại Lúc Nửa Đêm

“Aizz, khó ngủ quá!!” - Cậu giật phăng hai cái tai nghe, đập tung cái chăn khỏi người mình.

Đi ra khỏi phòng, cậu bước xuống hầm rượu dưới nhà, vớ lấy hai chai vodka cùng một cái ly thủy tinh rồi trở về phòng.

Đặt hai chai vodka lên bàn, cậu đứng tựa người vào thành bàn, mắt hướng về phía người con gái đang nằm bất động trên giường mình.

Cậu nhìn An một lúc lâu rồi bật nắp chai rượu, tiếng lách tách của thứ chất lỏng màu đỏ sẫm chảy vào ly thủy tinh vang lên giữa không gian tĩnh mịch của đêm.

Thứ chất lỏng đó chậm chậm chảy vào cuống họng Huy... đến khi chỉ còn tro lại vài giọt đọng lại trong chiếc ly đó.

Một... rồi hai... thứ chất lỏng màu đỏ sẫm đó cứ thi nhau tuôn vào cuống họng cậu... đến khi hơi thở cậu đặc sệt mùi vodka... đến khi cậu say...

“Chị... chị ơi!” - Cái giọng lè nhè, đặc sệt mùi rượu của cậu vang lên trong không gian tối tăm. Cậu nhìn người con gái nằm trên giường, đó là... chị cậu!

“Chị đã... chết rồi cơ mà! Vậy sao bây giờ... chị lại hiện ra trước mắt em? Sao lúc sáng giọng nói của chị lại vang lên trong đầu em, rốt cuộc là tại sao? Tại sao chị lại trở về... khi em đã yêu một người khác chứ?” - Cậu nói, giọng xót xa.

Cậu lao đảo bước về phía chị mình, đưa tay sờ khuôn mặt vốn không thể chạm tới đó... nhẹ nhàng...

“...Chị bảo hãy yêu cô ấy nhiều hơn chị, đừng đánh mất cô ấy... Những điều thừa mứa như vậy, chị không nói em cũng sẽ làm! Nhưng... em xin chị... đừng trở về nữa, chị đã là quá khứ... vậy nên... đừng hiện về giày vò em nữa!” - Cậu vẫn nói bằng giọng đau đớn, đưa tay vuốt nhẹ làn tóc mềm của chị, cậu khẽ hôn lên nó.

“Ba năm... ba năm sống với ký ức về chị... là đã quá đủ rồi chị nhỉ? Hôm nay, sẽ là ngày cuối cùng... em nhớ đến chị... nhớ về tất cả... từ lúc em nói yêu chị cho đến lúc chị ngã xuống trước mắt em... tất cả! Và hôm nay, cũng sẽ là ngày cuối cùng... em nói yêu chị...!”

Cậu nhắm mắt, khẽ hôn lên đôi mắt xinh đẹp đó, giọng nói nhẹ, ấm áp rơi khỏi cuống họng cậu, huyền với mùi cay nồng của thứ chất lỏng màu đỏ sẫm.

“Em yêu chị... Linh Nhi!”

Cậu giữ như thế lâu... rất lâu... dường như thời gian xung quanh cậu đang bị ngưng đọng... Và khi đôi mắt màu hổ phách của cậu chậm chậm mở ra... Hình ảnh đầu tiên nó nhìn thấy là khuôn mặt ngủ say... bình yên... êm đềm của An.

Cậu khẽ bật cười rồi nằm xuống cạnh cô, vòng tay qua ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn đó.

Vùi đầu vào mái tóc mềm mại, cậu tận hưởng hương thơm ấm áp từ An - người con gái cậu yêu hiện tại... và mãi mãi...

Trở về thực tại

“Anh đang nghĩ gì vậy hả?” - Giọng của An vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu.

“Ồ đâu... đâu có gì đâu!” - Cậu nhìn sang phía khác.

“Rốt cuộc tại sao tôi lại ở phòng anh và tại sao anh lại nằm cạnh tôi vậy hả?” - Cô dí sát mặt vào cậu.

“Ờ thì... tôi qua cô ngủ quên... tôi sợ cô thức giấc nên đưa cô lên giường... sau đó...”

“Sau đó thì sao?” - An nói, một luồng sát khí khổng lồ bao quanh cô.

“Cô xích ra một tí được không?”

“Sau khi anh nói rõ mọi chuyện!” - Cô trừng mắt nhìn cậu.

“Thì... sau khi tôi bế cô lên giường, tôi qua ghế salon ngủ mà!”

“Vậy tại sao anh lại nằm cạnh tôi?” - Sát khí bao quanh cô có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Tôi chưa nói hết! Vì khó ngủ nên tôi xuống hầm lấy hai chai vodka lên uống cho dễ ngủ, sau đó thì tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa!”

“Thật chứ?”

“Nói dối chết liền!”

PÍP PÍP PÍP

Khi cô đang dồn cậu vào cạnh giường mà hỏi cung thì tiếng đồng hồ báo thức vang lên.

“... Gì cơ? 6h30’ rồi á?? Không thể nào!!” - Cô nhảy khỏi người cậu, vớ lấy cái đồng hồ rồi hét toáng lên.

“Tôi sẽ giải quyết anh sau! Mau chuẩn bị thay đồ đi!” - Cô hung hăng nói rồi phẫn khởi phòng cậu trong vòng một nốt nhạc.

“Gì chứ? Cái đồng hồ đó bị hư rồi mà! Cái đang kêu là cái này cơ mà!” - Cậu đơ.

“Mới có 6h mà?” - Cậu nhìn vào cái đồng hồ trên tay, nói rồi bỗng bật cười.

“Cái con sư tử ngốc này! Cô đáng yêu quá đó!” - Quăng chiếc đồng hồ lên giường, cậu ung dung bước vào phòng tắm.

10 phút sau

RẦM

An đẩy mạnh cửa phòng cậu, hung hăng bước vào.

Quan sát thấy căn phòng vắng tanh, cô lập tức chú ý tới cánh cửa phòng tắm đang đóng chặt và có tiếng xả nước ở trong.

“Anh còn không mau lên nữa! Trễ giờ rồi đóóó!” - An đứng trước cửa phòng tắm, hét toáng lên.

“Nè... Nhìn kỹ cái đồng hồ lúc này cô xem đi!” - Cậu nói vọng ra, giọng nói hòa vào tiếng rào rào của nước.

An thực hiện theo lời cậu, vớ lấy cái đồng hồ lúc này (6h30’). Đôi mắt trong veo màu nâu sẫm lập tức mở to.

“Gi... gì chứ? Sao y chang lúc này vậy?” - Cô ngỡ ngác, tay lắc lắc cái đồng hồ.

“Nè sao không nhích tí ti gì vậy? Cái kim đồng hồ này, nhích cái coi!” - Cô lắc chiếc đồng hồ mạnh hơn, trông cô lúc này chẳng khác nào con sư tử ngốc nghịch cái đồng hồ hư.

“Nè nhúc nhích coi!” - Cô vẫn tiếp tục công cuộc lắc cho tới khi...

“Ủa mà... Cái đồng hồ này hư mất tiêu còn đâu! Làm tốn công này giờ à!” - Cô tức giận hét rồi quăng cái đồng hồ vào góc tường, mặt đỏ bừng vì tức.

CẠCH

“Giờ cô mới nhận ra nó hư hả?” - Cậu bước ra khỏi phòng tắm, nói như cười.

“Cái gì? Anh không nói ai mà biết hả cái tên sư tử biến thái?” - Cô quay qua, trừng mắt nhìn cậu, với bộ dạng hậm hực này của An nhà ta thì chỉ cần thêm hai cái sừng nữa là thành ác quỷ toàn tập.

“L... Làm gì mà hung dữ vậy? Mà tôi không có biến thái nhá!”

“Gi? Nói gì hả đồ sư tử biến thái?”

“Tôi không có biến thái!” - Cậu gằn giọng.

“Nè, anh là đồ sư tử biến thái mà nói không biến thái là sao? Rõ ràng anh là đồ sư tử biến thái hơn cả tên biến thái mà còn không nhận mình biến thái là như thế nào hả?” - Cô si và cậu thậm tệ.

“Này, còn cô là con sư tử ngốc đến mức cái đồng hồ hư mà cũng không biết là nó bị hư đấy nhá!” - Cậu hét sau một tràng đó của cô.

“Anh...” - Cô định tiếp tục công cuộc cãi lộn thì bỗng nhận ra QG Đình đang đứng lù lù trước cửa phòng.

“Chào buổi sáng, cô chủ!” - Đáp lại ánh mắt hết sức kinh hãi của An là câu nói âm áp cùng với nụ cười tươi rói của QG Đình.

“V... vâng! Chào buổi sáng ạ!” - An lập tức thay đổi thái độ, nở nụ cười rạng rỡ.

“Có chuyện gì?” - Cậu lạnh lùng nói.

“Hôm nay ông bà có chuyện đi từ sớm, mời cô, cậu chủ xuống nhà dùng bữa!” - Ông ấy cung kính nói.

“Biết rồi, bọn tôi xuống ngay!” - Huy nói. QG Đình lui ra ngoài.

“Đi thôi, sư tử ngốc!” .Ngay sau khi bóng QG Đình khuất. Cậu nói với cô rồi bước ra khỏi phòng.

“Biết rồi, sur từ biến thái!” - Cô xỏ xiên cậu rồi bước theo.

***

Bữa sáng trôi qua theo tiếng cãi cọ giữa người thừa kế tập đoàn SPO và con dâu thứ 33 tạm thời của tập đoàn SPO.

Sau đó là tiếng động cơ của chiếc BMW lăn bánh trên đường tới trường THPT New World mang theo hai con người có thể lực đó.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ngày hôm đó sẽ là một ngày yên ổn đối với An, Vi, Vân, Dương nếu như bọn Sally không xuất hiện trước mặt họ ở căn tin vào giờ giải lao...

“Trương Mỹ An!” - Đang ngồi nói chuyện với Vân thì bỗng vang lên cái giọng the thé trước mặt An. Kế đó là Sally, Jane, Rose cùng một đám ô hợp không quen biết tiến về phía An.

Ngay lập tức vang lên tiếng xì xầm bàn tán của đám học sinh xung quanh cùng những người bán hàng trong căn tin.

“Giữ đây? Ăn không rảnh rồi không có gì làm tôi gây sự hả?” - Vân đứng phắt dậy, đặt một chân lên bàn, hung hăng nói: “Không phải chuyện của mày, tránh ra đi con nhỏ tóc vàng!” - Đứa con gái tên Jane tiến lên, trừng mắt nhìn Vân, nói như đe dọa: “Chuyện của bạn tao cũng là chuyện của tao! Nếu muốn động vào bạn tao thì bước qua xác con này đã nhé!” - Vân đáp mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn Jane.

“Oh my god! Cái bọn không biết nhục hôm qua bị tao đuổi mà giờ còn dám vác mặt tới đây nữa cơ đấy! Sao? Muốn gì đây hả?” - Dương đá phăng cái ghế, bước tới đứng đối mặt với đứa con gái quá khổ tên Rose.

“Bọn mày muốn bao che cho con nhỏ xác xược dám quyền rũ anh Huy này cũng được, nhưng đừng trách bọn tao độc ác!” - Sally cắt cái giọng the thé khó ưa.

“Đây là việc fan club của anh Huy nên làm sao? Vừa nghe tin anh ấy bế một cô gái vào phòng y tế đã nổi thái độ ghen tỵ mà đến đây gây sự rồi, các người chẳng khác gì một lũ đáng khinh!” - Vi chống tay lên bàn, nói bằng giọng trong vắt của thiên thần nhưng ẩn chứa trong đấy là một sự khinh miệt và có phần kiêu căng.

“À, Trần Nhật Vi! Tao nói cho mày biết! Nếu mày còn tiếp tục bênh vực con nhỏ xác xược này nữa thì cho dù mày có là em họ của anh Huy đi chăng nữa thì cũng đừng mong bọn tao nhẹ tay nhé!” - Sally lấy tay vỗ vào ngực Vi về giễu cợt.

“Đủ rồi đó nha con chán cái! Ai cần đám ô hợp bọn mày nhẹ tay chứ? Thích thì nhào hết vô đây! Bỏ ngay cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi người cô ấy!” - Dương điên tiết xông tới gỡ phăng tay Sally ra khỏi người Vi.

“Mày bảo ai là chán cái hả?” - Sally điên tiết gào: “Tao nói mày đó!” “Mày...”

“Thôi đủ rồi!” - An đập mạnh tay lên bàn, đứng phắt dậy, lập tức tất cả tiếng nói xung quanh tắt hẳn. “Nói đi... Nói mau đi... Rốt cuộc các người muốn gì ở tôi hả? Các người muốn sao mới chịu tha cho tôi đây hả?” - Cô nói như gào, giọng nói dường như lạc hẳn đi.

“Ha ha ha! Coi cái mặt làm bộ ra vẻ ngây ngô đến tức cười của nó kia tui bây!” - Sally cười to rồi nói với giọng điệu khinh bỉ, kế đó là tiếng cười hỗn độn của đám người đó.

“Cái đám ô hợp chết tiệt này!” - Dương nói rồi tiến tới định đâm vào bộ mặt đang cười nhạo của Sally nhưng có một bàn tay nắm lấy tay cậu nhằm ngăn cản hành động đó. Cậu khó hiểu quay lại, lập tức nhận được cái lắc đầu của Vi. Thế là cậu không còn cách nào khác ngoài nắm chặt tay thành hình nắm đấm mà đứng yên cổ kiễng chân soi gạn trong người mình.

“Bọn mày cười cái gì hả? Có gì đáng cười chứ?” - Vân hét kiên nhẫn, chực nhào tới bọn khốn đó nhưng An đã ngăn lại: “Cậu buông ra! Tớ phải cho đám đười ươi với con chán tính này biết tay!” - Vân khó chịu nói với An.

“... Không! Đừng làm vậy... Tớ xin cậu!” - An cúi gầm mặt, nói giọng yếu ớt, bàn tay nắm lấy vạt áo Vân thoáng run.

Vân yên lặng nhìn An.

Khoảng 2s trôi qua...

“... Uhm... Tớ biết rồi!” - Câu nói đó thoát khỏi miệng Vân rồi tan vào bầu không khí khó chịu đang rộ lên những tiếng cười khô khan nơi đây. Cô chẳng biết làm gì hơn ngoài việc lặng yên dùng ánh mắt căm phẫn tột độ nhìn vào đám khốn trước mặt, bất lực, không thể làm gì hơn.

Một lúc sau, các tiếng cười giảm dần rồi tắt hẳn. Sally hít cảm về phía cái bàn trước mặt An, lập tức một tên con trai bước tới đá văng nó tít ra xa. À tiến về phía An, dùng bàn tay thon dài nâng cằm cô lên.

“Mày hỏi bọn tao muốn gì hả? Tất nhiên là tránh xa anh Huy của bọn tao ra rồi! Còn nữa, dẹp ngay cái bàn mặt xác xược này đi! Biết không hả?” - Giọng nói đó rất dịu dàng, nhưng trong ngữ cảnh này nó trở nên thật đáng ghét và chua ngoa, nó đặc sệt âm điệu giễu cợt và đầu đó vang lên mùi rác rưởi.

“Mấy lời đó mà cũng nói được nữa hả chần cái?” - Dương nổi điên, chực lao về phía Sally. “Đừng Dương, để bọn họ tự giải quyết!” - Vì siết chặt tay Dương khiến cậu không thể thực hiện ý đồ được. “Geez, biết là thế nhưng ức chế quá!” - Dương cau có nói nhưng cũng đứng yên. Vì chỉ biết cười trừ.

“Không được, gì cũng được nhưng chuyện đó thì không!” - An nói rồi đưa tay giật phắt tay Sally ra khỏi người mình.

“Các người chẳng khác gì một lũ dê hèn cổ gắng đoạt được thứ mình không thể có bằng cách tước đi của người khác cả! Gia Huy của các người ư? Nực cười, chính miệng anh ta nói điều đó? Hay chỉ là các người bịa ra để thỏa mãn sự cuồng loạn của mình? Các người tự lập ra một cái fan club rồi lại dùng danh nghĩa đó để ép buộc tất cả những cô gái mà anh ta tiếp xúc phải tránh xa anh ta! Các người tự nhận mình là fan của anh ta để làm gì chứ? Chiếm đoạt anh ta ư? Dùng cái danh đó để khoe khoang khắp nơi rằng anh ta của mình à? Thật đáng thương!” - Cô nói tất cả những gì mình nghĩ, biến đôi sự chịu đựng từ nãy đến giờ thành lời nói trước đám người này.

“Á à! Bây giờ còn lên tiếng dạy đời tao nữa cơ đấy! Tao là người lập ra fan club, tao có quyền làm như vậy! Ý kiến gì nữa không?”

“... Một lũ thâm hại!” - An nói nhẹ đủ để Sally tức điên, à ta lỏng lẻo nhào tới bóp lấy cái cổ trắng nõn của cô. “Mày nói gì hả? Mày dám bảo bọn tao thâm hại sao? Mày chán sống rồi!” - Sally hét to trong khi tay siết chặt cổ An. Đôi mắt mờ to, hằn lên những tia máu đỏ lôm. Trông à ta lúc này chẳng khác gì một con ác quỷ đội lốt người.

“Ừm... Bu... buông... ra!” - An khó nhọc nói, đôi tay yếu ớt cố gắng gỡ cái gọng kim đang siết chặt cổ mình ra. Mối cô tái đi, cô thấy hơi thở đang dần lìa khỏi mình.

“Con khốn! Bỏ đôi tay gớm ghiếc của mày ra!” - Văn hét to rồi lao về phía Sally nhưng bị Jane chặn lại.

“Tụi bây! Đừng để nó đến gần Sally!” - Rose đứng chắn trước Dương lúc này chẳng khác gì con hổ đói điên tiết nhào tới, hét to ra hiệu cho đám đàn em tấn công rồi lùi về phía sau. Lập tức cả đám lao về phía Dương và Văn. Hai người họ điên tiết lao vào đánh tất cả những tên cản đường bằng các thế võ Karate của mình. Một trận hỗn chiến diễn ra ngay tại căn tin trường THPT New World mà đối tượng là một đám du côn với hai người một nam một nữ. Đám học sinh chạy tán loạn nhằm tránh những tàn dư của trận chiến, không ai dám xen vào.

“Nào! Để xem bây giờ ai có thể cứu mày!” - Sally nói, giọng đặc thảng trong khi tay vẫn bóp chặt cổ An nhằm cướp đi sự sống từ cô. À ta không cần biết hậu quả sẽ như thế nào nếu cướp đi mạng sống của một con người, tất cả những lý trí đó đã biến mất! Thứ duy nhất còn đọng lại trong à là ý định giết chết đứa con gái trước mặt. À ta không nhận ra rằng mọi chuyện đã đi quá xa và giờ đây à sắp giết chết An.

An thấy mọi thứ đang trở nên nhạt nhòa, những tiếng binh bốp hỗn loạn xung quanh cũng dường như biến mất, cô thấy sự sống đang dần lìa xa mình, đôi bàn tay yếu ớt vẫn cố ghì chặt tay Sally nhằm giải thoát cho cái cổ đáng thương. Minh... sẽ chết thế này sao? Sẽ chết tại nơi này thật sao? Khó... thở quá! Làm sao đây? Minh không muốn chết dưới tay con người này! Không muốn!

“G... Gia Huy... cứu!” - An thều thào, cổ dùng tí hơi sức cuối cùng để gọi tên Huy. Giờ đây, trong khoảnh khắc này, cô muốn cậu cứu mình, cô muốn ôm lấy bờ vai vững chắc của cậu, muốn tìm cảm giác an toàn từ cậu, đó là tất cả mong muốn lúc này của một con người sắp bị sự sống bỏ rơi.

“Lúc này mà mày còn gọi tên anh Huy nữa à? Chết đi con nhò xác lảo!” - Sally hét lên rồi bóp chặt cái cổ trắng nõn của An, đôi tay An buông lỏng, tí sức cuối cùng cô cũng đã trút hết. Đôi môi tái đi, đôi mắt trong veo màu nâu sẫm mờ dần... mờ dần... hơi thở lúc này trở nên thật xa xỉ đối với cô... cô thấy... sự sống đang bỏ rơi mình, thấy cái bóng đen của Tử Thần đang lơ lửng trước mặt... Sắp... sắp rồi... Tử Thần sắp nuốt chửng linh hồn thuần khiết của cô rồi... Đừng vậy... chỉ vài giây nữa thôi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tập Hợp Tứ Hoàng

“Bỏ ra! Bỏ cái tay bẩn thỉu của mày ra khỏi cô ấy!” - Khi sắp bị Tử Thần nuốt chửng linh hồn thì An bỗng nghe vang bên tay một giọng nói trầm ấm quen thuộc. Ha ha, mình... đang mơ phải không? Mơ trước khi bị cướp đi sự sống, hay thật!

Cái ý nghĩ đó của An bỗng bị tan biến bởi hành động nói lỏng tay của Sally! Sau đó là buông hẳn. Theo quán tính, cơ thể cô ngã khụy và cô thấy một đôi tay đỡ lấy nó. Từng tiếng ho sặc sụa phát ra khỏi cuống họng An, cố gắng hít lấy không khí để cung cấp cho phổi. Khi hơi thở trở nên ổn định, cô ngược mặt để xác định xem người cứu mình có phải anh ta không. Đôi mắt trong veo màu nâu sẫm của cô mờ to khi thu được hình ảnh của Huy! Anh ta... đang ôm lấy mình!

“Cô không sao chứ?” - Cậu nói, giọng đặc sệt sự lo lắng “Tôi... đang... mơ... phải không?” - Cô nói với chất giọng yếu ớt, vươn tay cố sờ vào khuôn mặt đó. “Chạm... được nè! Vậy... là... không phải mơ rồi...!” - Cô áp tay vào khuôn mặt cậu, mỉm cười rồi ngất đi, bàn tay mềm mại cũng rời khỏi khuôn mặt Huy.

Cậu bé An đến một cái bàn gần đó, nhẹ nhàng đặt cô lên bàn. “Chăm sóc cô ấy giúp anh!” - Cậu quay lại phía sau nói với một cô gái. “Vâng, để em!” - Vì mỉm cười đáp trả rồi tiến đến bên An.

“Giờ thì kêu bọn khốn này dừng lại hay muốn tôi đánh cô?” - Cậu quay sang phía Sally lúc này mặt đã biến sắc, sợ hãi nhìn cậu. “Và... vâng! Em biết rồi! Tội bậy! Dừng lại!” - Sally sợ hãi nói với cậu rồi quay ra phía xảy ra trận hỗn chiến, ra lệnh dừng lại.

...Mọi việc vẫn không có gì thay đổi, bọn này càng trở nên hung bạo hơn, lệnh của Sally giờ đây chẳng là gì với chúng.

“Dừng... Dừng lại đi mà!” - Á ta hét to nhưng bất lực. “Chết tiệt!” - Huy rủa một câu rồi lao vào đánh bọn chúng. Bỏ lại Sally với khuôn mặt trắng bệch.

“Dừng lại đi... làm ơn!” - Á ta từ từ ra lệnh chuyển sang nài nỉ nhưng vẫn chẳng thay đổi được gì, ả ngồi bệch xuống sàn, bất lực. Rose và Jane cũng tìm cách khống chế đám này nhưng không được, đành đứng yên bất động.

Dương và Vân lúc này cũng đã kiệt sức, đám người lúc này bị họ đánh bại giờ đây cũng đã hồi phục và lao vào đánh họ. Hai người bị dồn vào góc tường, những cú đánh thì cứ giáng xuống mãi.

“Chuyện gì vậy? Sally ra lệnh dừng lại rồi mà?” - Vân vừa cố chống trả yếu ớt vừa khó hiểu.

“Ha ha, sao bọn tao phải nghe lời con nhóc đó chứ? Nó thuê bọn tao, khai chiến với tội mày. Nhưng nghĩ xem, những đồng bạc lẻ của nó chẳng ngấm vào đâu. Bọn tao nhận lời chỉ là muốn giết chốc thôi. Sau đó thì cao bay xa chạy hahaha ha!” - Một trong số chúng nói rồi cười nhạo nhỏ, tiếp - “Sao? Kế hoạch hoàn hảo chứ? Bé tóc vàng? Hm... Giờ thì kết thúc thôi!”. Ngay khi kết thúc câu hắn liền giơ cây gậy sắt với tư thế sẵn sàng cho một cú vào đầu cô.

“Bọn khốn!” - Vân gào lên cố chống trả nhưng không được. “Gào đi, chửi đi! Dù gì thì mày cũng sắp chết rồi bé ạ!” - Hắn vẫn nói bằng giọng rác rưởi. Sau đó cây gậy giơ cao lấy đà rồi nhả vào đầu Vân giáng xuống.

Cô không còn sức chống trả nên đành nhắm mắt chờ đợi Tử Thần...

BỐP

Một tiếng gậy va vào da thịt vang lên, hòa vào bầu không khí hỗn loạn.

Vân từ từ mở mắt... Sao? Không thấy đau vậy?

Cô khó hiểu ngẩng đầu lên... đôi mắt trong veo màu xanh nước ngọc nhiên mở to khi thấy hình ảnh một chàng trai đứng chắn trước mặt với cánh tay đỡ lấy cây gậy sắt... mái tóc màu xanh dương thẫm lạnh... làn da trắng lạnh lẽo như mùa Đông... không... không phải chứ? Là anh ta thật sao?

Vân rướn người định gắng sức đứng dậy nhưng có một giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến cô dừng lại: “Ngồi im đi!” - Phong nói bằng giọng lạnh toát thường trực, sau đó gạt phẳng cây gậy khỏi tên đó mặc dù vết thương ở chân vẫn còn đau nhói và cánh tay đau rát bởi cú đập của cây gậy sắt.

“Mày... mày là thằng nào?” - Hắn ta nói khi bị tước mất gậy sắt, giọng hơi run.

CRÁC

Đáp lại câu hỏi của hắn là tiếng xương gãy của chính hắn và một cú đấm thẳng vào mặt khiến hắn bất tỉnh nhân sự. Sau đó Phong cũng nhập cuộc.

Dương nhìn sang phía Vân, thấy em mình đã an toàn nên cậu không còn lo lắng nữa mà nở một nụ cười nhẹ.

“Ái chà chà, bị dồn vào góc đường cùng mà còn cười được nữa! Đúng là chưa thấy ai như mày! Giờ thì bất tỉnh đi nhé!” - Tên trước mặt cậu nói rồi giơ cái chùy định phang vào đầu Dương. Nhưng trước khi cái chùy kịp hạ xuống thì nó đã văng khỏi tay tên đó bởi cú đá vào tay của một người con trai khác.

“Khien tăng bằng như Phong và một kẻ không quan tâm tới người khác như Huy phải vào cuộc! Các người lợi hại đấy!” - Người đó nói với hắn ta rồi quay sang phía Dương - “Giờ thì nghỉ ngơi đi, chuyện còn lại để Dương Thiên Bảo này lo nhé anh bạn!”. Nói rồi người đó mỉm cười với Dương, sau đó cho hắn ta một cú vào mặt khiến hắn ngã lăn quay.

“Anh là ai?” - Dương nói bằng giọng mệt mỏi. “Dương Thiên Bảo, nhớ nhé!” - Bảo quay lại nháy mắt với Dương rồi nhập cuộc.

*Dương Thiên Bảo. Cung : Song Tử. Một trong tứ hoàng của trường New World. +Tính cách : vui vẻ, hay trêu đùa những cô gái, lẳng nhăng, lạc quan trong mọi hoàn cảnh. +Gia cảnh : Con trai trưởng của một nhà tài phiệt. + Diện mạo: mái tóc màu nâu sữa sáng bóng vuốt cao, đôi mắt màu xanh sẫm mạnh mẽ, làn da trắng cuốn hút.

“Ái chà chà! Tình hình ở đây hỗn loạn quá nhỉ? Xem ra mình phải nhập cuộc rồi! Lâu lâu vận động gân cốt cũng tốt, hê hê!”. Nơi phía cửa căn tin có một

chàng trai với vẻ ngoài cũng chẳng thua kém gì ba người kia lên tiếng. Người đó gỡ phăng cái kính trắng trên mặt vứt sang một bên rồi lao vào cuộc chơi hỗn loạn ở đây với nụ cười trên môi.

“Tên đẹp mã nào nữa đây?” - Bọn du côn đồng loạt hét to. “Yo, cậu đến trễ đó nha Kiệt!” - Bảo vừa đập vào lưng tên du côn dưới chân vừa quay sang cười với người tên Kiệt lúc này cũng đã nhập cuộc.

“Thì các cậu cũng giải quyết được mà, xem kìa, các cậu chỉ có ba người mà đánh bại gần hết thế kia, không có tở cũng xong hết mà!” - Kiệt nhìn đám du côn nằm đo sắn, bình thần nói trong khi tay bẻ ngoặt tay tên trước mặt.

“Đành là vậy nhưng có cậu thì giải quyết nhanh hơn đó! Bọn chúng quả là một lũ phiền toái!” - Bảo trả lời rồi đâm vào bụng tên lao tới.

“Ồ ờ biết rồi! Tở đang đánh đây!” . Nói xong cậu dùng tay đỡ lấy cây gậy rồi theo đà bẻ ngoặt tay tên đó ra sau rồi cho hấn đo ván. Bảo cũng không nói nữa mà tập trung tàn sát lũ này.

*Lâm Chấn Kiệt. Một trong tứ hoàng của trường New World.+Tính cách: dịu dàng , tốt bụng , lịch sự với phái nữ nhưng đôi khi cư xử rất lạ.(là người dễ gần nhất trong tứ hoàng)+ Gia cảnh: con trai thứ của chủ tịch tập đoàn SUN, tuy không phải là người thừa kế nhưng vẫn giữ vai trò rất quan trọng trong gia đình.+ Diện mạo : Mái tóc màu vàng nhạt êm dịu, đôi mắt màu chocolate ẩn sau chiếc kính trắng thông thái.Làn da mịn như da con gái.

Về phía Phong, trong khi cậu đang đối phó với tên này thì tên lúc nãy bị cậu cho bất tỉnh nhân sự đã tỉnh lại, hấn rút trong người một con dao và lao về phía cậu nhanh như chớp.Vì tốc độ của hấn rất nhanh với cả cậu đang bị tên này ngăn cản nên xác suất để cậu tránh nhất dao đó là 0%.

Trong giây phút, giọt mồ hôi bỗng lăn trên khuôn mặt điển trai, cậu không biết làm gì để tránh nhất dao đó... Và rồi...

PHẬP

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Nhất Định Phải Sống!

Con dao đó ngập lút trong một cơ thể, một dòng máu đỏ tươi chảy ra, nhuộm lên màu trắng của chiếc áo đồng phục... chuyển màu xám bạc của lưỡi dao thành màu đỏ thẫm của máu nóng.

Cơ thể đó đổ sập vào vòng tay Phong, con dao vẫn còn nằm trong đấy và máu thì vẫn đang tuôn ra. “Tại sao?” - Giọng lạnh băng pha chút run rẩy vang lên trong không khí.

“Đền...on...” - Giọng thều thào của một cô gái. Từng giọt mồ hôi lạnh toát đang luồn qua kẽ chân lông mà chảy ra, bám vào khuôn mặt trắng bệch đang dần mất đi sắc hồng của cô, rồi con dao phát ra từ vết thương khiến cô ngất lịm đi. “Ngốc!” - Phong thốt ra chữ đó rồi đưa tay nắm lấy cán dao, dùng sức rút nó ra khỏi cơ thể cô gái ấy.

Ngay sau khi con dao được rút ra, máu theo quán tính bắn cả lên không trung rồi bám vào áo Phong, dòng máu nóng cứ theo miệng vết thương mà chảy ra ngoài. Cậu quăng con dao vẫn còn dính máu của Vân vào một góc, bế thốc cô lên rồi chạy về phía phòng y tế một cách điên dại.

***

Lúc cậu chạy ra khỏi căn tin cũng là lúc những giọt nước lập tức tấp vào khuôn mặt điển trai của cậu, hòa vào giọt máu đỏ thẫm của Vân, không khí xung quanh cũng trở nên nhốn nháo. “Đó không phải là anh Phong sao?”

“Không phải chứ? Anh ấy đang bế ai vậy?” “Nếu tở không nhầm thì hình như đó là người đứng cạnh Trương Mỹ An lúc nãy!” “Hình như cô ta bị thương! Máu dính cả lên áo anh Phong kìa!” “Chuyện quái gì xảy ra trong đó vậy?”

Những tiếng xì xầm vang lên bên tai Phong nhưng cậu không quan tâm, tiếp tục lao về phía phòng y tế... Nhưng khi cậu đến nơi thì...

Cửa phòng y tế KHÓA CHẶT!

“Đùa sao?” - Cậu gào lên rồi đá mạnh vào cánh cửa. Sau đó nhận ra máu của Vân vẫn không ngừng chảy nên cậu không suy nghĩ mà lao về phía cổng trường, chạy và chạy...

*

*

*“Mở ra!” - Cậu gào lên trước cánh cổng trường khóa chặt, dùng chân đá liên hồi về phía ổ khóa, mặc cho vết thương bị rách miệng mà chảy máu.

“Nè nè! Em tính phá cổng trường đó hả?” - Từ phòng bảo vệ, một người đàn ông trung niên bước ra. “Chìa khóa! Chìa khóa đâu? Ông mở ngay cánh cổng này cho tôi!” - Phong như một con sói điên dại, hét vào mặt người đàn ông đó.

“Bình tĩnh! Cho tôi xem giấy ra cổng của em đã!” - Người đó cố giữ bình tĩnh để nói với cậu.

“Bây giờ mạng người với cái giấy ra cổng đó cái nào quan trọng hơn hả?” - Cậu gào lên trước mặt ông ta và dùng ánh mắt dữ tợn như có thể giết chết ông ta nếu không chịu mở cửa. Tất cả học sinh ở đó lần ông ta cũng không ngờ một đứa bạn tính lạnh lùng ít nói như cậu lại có thể có thái độ này.

“Chờ... chờ tôi một lát!” - Ông ấy nói với vẻ hoảng sợ rồi lục tìm xâu chìa khóa. “Nhanh lên!!!” - Cậu vẫn gào như con sói điên loạn bởi máu của Vân vẫn đang tuôn ra và nó đã lan xuống đôi tay lạnh toát của cậu.

“Đứng... đứng rồi! Là chìa này!” - Ông ấy nói rồi bước tới tra chìa vào ổ khóa.

Ngay sau khi cánh cổng được mở thì Phong lao ra nhưng bị khựng lại bởi vạt áo bị ông ấy nắm chặt.

“Giữ nữa lão già?” - Cậu quay lại, gần giọng với ông ấy. “Tôi nghĩ nếu em công em ấy thì sẽ dễ chạy hơn! Với lại tôi không nghĩ nước mưa sẽ tốt cho vết thương của em ấy!” Phong dẫn đầu một lúc rồi nhờ ông ấy đỡ Vân lên lưng mình.

Giờ thì cả người cô nằm gọn trên tấm lưng vạm vỡ tuyệt vời của Phong. Cậu lấy đà rồi chạy thẳng về phía bệnh viện gần nhất. Cậu chạy như điên trên đường, xé tan màn mưa và không quan tâm đến xung quanh, bỏ ngoài tai những lời xì xầm bàn tán về mình. Cậu chạy nhanh hết sức có thể nhằm hạn chế tối đa lượng máu đang dần mất đi bởi vết thương sâu hoắm trên cơ thể Vân.

Không! Không được! Tuyệt đối cô không được chết như vậy! Cô tuyệt đối không được chết vì một tên bỏ đi như tôi! Tôi là một kẻ bị gia tộc ruồng bỏ, một kẻ không đáng tồn tại trên thế gian này. Vì vậy cô nhất định không được chết vì tôi! Cố lên, sắp tới rồi, nhất định tôi sẽ không để cô chết! Bằng mọi giá cho dù có phải vứt bỏ cái mạng rác rưởi này! Vì vậy cô nhất định phải sống!

“Nhất định phải sống!!!” - Cậu gào lên giữa không gian nơi đây, giữa những phân tử nước lạnh toát đang thi nhau tuôn xuống, nhuộm cái lạnh thấu tâm can lên cơ thể cậu. Cậu cố gắng chạy ở những chỗ có mái hiên để hạn chế tối đa số phân tử nước tuôn xuống cơ thể Vân, chạy và chạy...

Cậu cứ chạy, chạy mãi, mặc cho cảm giác đau nhói đến từ vết thương ở chân, mặc cho dòng máu đỏ thẫm đã bắt đầu tuôn ra cứ liên hồi bị nước mưa rửa trôi, mặc cho cánh tay nhức nhối khôn khổ. Cậu không quan tâm những điều đó, cậu mặc kệ thân xác mình, thứ duy nhất cậu quan tâm lúc này chính là Vân! Người con gái quan trọng duy nhất trong đời cậu! Chỉ cần đưa cô đến được bệnh viện, chỉ cần cô được an toàn thì cái cơ thể này của cậu có ra sao cũng mặc!

Cuối cùng Phong cũng đến được bệnh viện, lúc này sức lực cậu đã cạn kiệt. Cậu cố gắng bước tới phòng cấp cứu... rồi đột nhiên cơ thể cậu ngã gục... mặc dù cậu không hề muốn điều đó... cũng phải thôi, đã chạy đoạn đường xa thế cơ mà... Với lại, đã đưa cô đến phòng cấp cứu được rồi cơ mà...

Trước khi đôi mắt mất màu tím thẫm lạnh của cậu khép lại, cậu thấy lò mờ bóng trắng của một vị bác sĩ cùng các cô y tá chạy về phía mình...

“Mau! Đưa hai người này vào phòng bệnh!” - Tiếng ồm ồm của vị bác sĩ. “Cô gái bị thương nặng quá!” - Tiếng của một cô y tá. Cậu thấy cơ thể mình được ai đó diu di, cả Vân nữa. Thế là cậu đã hoàn thành nhiệm vụ, đôi mắt mất màu tím thẫm lạnh khép lại...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kết Thúc

*** Tại căn tin trường THPT New World***

“Tất cả đứng yên! Cảnh sát đây!” - Một đám người với bộ quân phục màu xanh lá xông vào. Lập tức Bảo, Kiệt, Huy dừng lại, còn bọn du côn thì hoảng hốt, cố gắng đứng dậy hồng thoát thân. Nhưng chẳng bao lâu sau, chúng đã bị tóm gọn bởi sức lực hiện giờ của chúng không đủ để thoát thân, một số tên bất tỉnh nhân sự nằm dưới sàn cũng bị cho tay vào còng nốt.

“Các người đã bị bắt!” - Một người dẫn đầu đội cảnh sát nói với lũ du côn lúc này là tội phạm.

“Còn các cậu! Vì chúng tôi nghe tin các cậu đánh nhau chỉ để tự vệ nên sẽ không bắt giữ! Tuy nhiên ngày mai các cậu cũng phải đến đồn để cho lời khai!”

“Ái chà chà, các ông đến trễ quá đấy! Có biết là đã có người bị đâm không hả?” - Bảo bắt chéo hai tay sau gáy, nói bằng giọng bất cần.

“Chuyện đó chúng tôi đã nghe, tuy nhiên chúng tôi sẽ điều tra và bắt giam kẻ gây án! Các cậu cứ yên tâm!”

“Biết vậy thì tốt!” - Cậu mỉm cười với họ.

“Này, các ông không định trừng trị kẻ chủ mưu hả?” - Kiệt hất cằm về phía Sally, Jane và Rose.

“Chuyện này chúng tôi sẽ điều tra bọn tội phạm rồi mới quyết định nên để nhà trường xử lý hay phía cảnh sát chúng tôi! Còn bây giờ thì chúng tôi đi đây! Phiền các cậu rồi!” - Người đó nói rồi khoát tay, ra hiệu cho đội cảnh sát giải đám tội nhân về đồn.

“Không tiễn!” - Kiệt mỉm cười nói với theo.

“Mọi chuyện kết thúc rồi! Anh nhỉ?” - Vi nhìn những người cảnh sát giải đám tội phạm đi, dịu dàng nói.

“Uhm! Mà em đã đưa An vào bệnh viện chưa?” - Huy hỏi, giọng điệu có chút lo lắng.

“Lâu rồi! Mà Vân đâu rồi anh?” - Vi hỏi cậu. (lúc Vân bị đâm thì Vi đang đưa An vào bệnh viện nên không biết chuyện này)

“Em xem thái độ của anh ta thì biết!” - Huy chỉ về phía Dương lúc này đang ngồi yên như tượng, ánh mắt chứa đầy sự buồn bã và ủ rũ.

“Sao vậy anh? Chuyện gì đã xảy ra?” - Vi gần hỏi anh họ của mình.

“Khoan đã! Vân có phải là cô gái có mái tóc màu vàng óng không?” - Kiệt xen vào.

“Vâng, đúng rồi! Chuyện gì xảy ra với cậu ấy vậy anh?”

“Cô ấy bị đâm và cái tảng băng di động đã đưa cô ấy vào bệnh viện! Tên đó đã nổi điên mà lao khỏi căn tin đấy!” - Bảo trả lời thay bạn mình.

“Cậu ấy bị đâm sao? Mà... tảng băng di động...?” - Cô nhấn mạnh ý như dò hỏi.

“Chính là Phong đấy!” - Kiệt mỉm cười.

“Vậy chúng ta đến bệnh viện đi!” - Cô nóng lòng nói.

“Định cúp học sao cô bé?” - Bảo mỉm cười hỏi.

“Nè, đừng có ve vãn em họ tôi!” - Huy gần giọng.

“Ủa? Cô bé dễ thương này là em họ của cậu hả? Không tin được luôn đó!” - Kiệt vừa sẫm soi Vi vừa soi mới cậu.

“Không tin thì thôi!”

“Hi hi. À mà khoan đã! Hai anh... là ai vậy?” - Cô cười trừ sau đó chỉ tay về phía Kiệt và Bảo, ngây ngô hỏi.

“Chết! Quên giới thiệu với bé, anh là Dương Thiên Bảo, học cùng lớp với Huy, rất vui được biết em!” - Bảo mỉm cười với cô.

“Còn anh là Lâm Chấn Kiệt, hân hạnh được biết em!” - Kiệt nâng gọng kính, lịch sự nói.

“Chào hai anh! Em là Trần Nhật Vi! Chuyện hôm nay cảm ơn các anh nhiều lắm!” - Vi nở nụ cười tươi rói.

“Không có gì! Lâu lâu vận động gân cốt cũng tốt!” - Kiệt đáp lời cô bằng nụ cười rạng rỡ.

“Không có gì nữa thì anh lên lớp trước nha! Để Kiều Linh chờ lâu thì cô ấy giết anh mất!” - Bảo cười với Vi như xin phép.

“Vâng!” - Vi đáp rồi bóng của Bảo đã khuất sau cánh cửa căn tin.

“Hm... anh cũng đi đây, hẹn gặp em sau giờ học nhé!” - Kiệt nói rồi bước về phía cửa căn tin, tay giơ lên như thể chào tạm biệt.

“Anh Huy, anh không lên lớp hả?” - Cô nhìn theo tấm lưng dài của Kiệt, hỏi anh họ của mình.

“Em lo cho cái cậu đang ủ rũ đằng kia đi! Anh có chuyện cần giải quyết ở đây!” - Cậu lạnh lùng nói trong khi ánh mắt dán thẳng về phía Sally và đồng bọn.

“Vâng, vậy gặp anh sau giờ học nhé!” - Vi nhìn theo hướng ánh mắt cậu, lập tức hiểu chuyện, nói một câu rồi tiến về phía Dương khi nhận được cái gật đầu của cậu.

“Về lớp thôi Dương, mọi chuyện kết thúc rồi!” - Cô chìa tay về phía Dương, nở nụ cười thiên thần.

“...” - Cậu im lặng, vẻ như buồn lắm.

“Sẽ ổn thôi mà!” - Lại nụ cười ảm áp đó.

Cậu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô một lúc lâu, giọng nói trầm ấm của cậu cuối cùng cũng cất lên:

“Uhm, sẽ ổn cả thôi mà nhỉ?” - Cậu gắng nở một nụ cười.

“Uhm! Tất nhiên rồi! Tin tớ đi, giờ thì lên lớp thôi, mọi người đang chờ đó!” - Vì nói bằng giọng dịu dàng, êm đềm của thiên thần, cánh tay nhỏ bé trắng nõn vẫn nằm trước mặt cậu.

“Uhm! Lên lớp thôi!” - Dương đan bàn tay mạnh mẽ của mình vào tay cô, rướn người đứng dậy. Sau đó hai người cùng nhau rời khỏi căn tin.

Giờ thì trong khoảng không thênh thang nơi đây chỉ còn lại Huy, Sally và đồng bọn của ả. Cậu đứng trước mặt Sally, nhìn ả với ánh mắt lạnh lùng, còn Sally thì co rúm người, sợ sệt, mặt ả tái mét đi.

“Anh Huy, tha bọn em lần này đi... chỉ vì bọn em quá yêu mến anh thôi mà!” - Sally méo mào, run rẩy nói với Huy giờ đây lạnh lùng chẳng kém gì Phong.

“Đừng đó! Lần sau bọn em không dám nữa đâu, anh đừng giận bọn em mà!” - Rose xen vào bằng giọng nài nỉ.

“Bọn em chỉ vì quá yêu mến anh nên mới làm vậy, sẽ không có lần sau đâu mà, anh đừng ghét bọn em nha!” - Jane cũng tiếp tục cầu xin mong chút tình thương từ cậu.

Huy nhìn từng người họ một lúc lâu.

“Đe dọa tính mạng người tôi yêu thương, đem tội phạm vào trường, phá hoại tài sản, gây tổn thương học sinh của trường! Các cô còn mong tôi tha thứ sau chuyện ấy chứ?” - Cậu lạnh lùng nói, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm.

“Cũng chỉ vì em quá yêu anh thôi! Em thấy ghen tỵ lắm, tại sao đứa con gái đó lại được anh bảo vệ chứ? Nó có cái gì hơn em chứ?” - Sally thét bằng chất giọng ghen tức.

“Cô ấy đẹp hơn cô gấp 10 lần, tốt bụng hơn cô gấp 100 lần, đáng yêu hơn cô gấp 1000 lần, vậy đủ chưa?” - Cậu vẫn nói bằng giọng lạnh băng và có chút khinh miệt.

“E... em sẽ thay đổi, em sẽ cố gắng để đẹp hơn cô ta, cố gắng tốt bụng hơn cô ta, đáng yêu hơn cô ta, v... vậy anh có chịu không?” - ả ta vẫn cố gắng hòng vớt vát được chút ít sự chú ý của cậu, nước mắt đã bắt đầu tuôn khỏi khóe mắt.

“Cô có cố gắng đến mấy cũng vậy thôi, người tôi yêu mãi mãi là cô ấy, cô đừng hoang tưởng nữa! Còn các người, nếu còn dám động vào Trương Mỹ An một lần nữa thì hãy chuẩn bị ra khỏi trường này đi!” - Cậu quát cho bọn người đó một câu lạnh nhạt rồi bước ra khỏi căn tin, bóng lưng của cậu chảy dài theo vệt nắng ấm áp sau cơn mưa.

“Trương Mỹ An, mày đừng vội đắc thắng! Sẽ có một ngày, mày phải biến mất khỏi thế gian!” - Sally trừng mắt nhìn theo bóng Huy khuất sau cánh cửa, ánh mắt của ả ghê sợ, khủng khiếp quá! Nó hằn lên tia máu của sự căm thù, ánh lên tia nhìn như muốn phá hủy tất cả! Đó không phải ánh mắt của con người! Mà là ác quỷ! Một con quỷ đội lốt người...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tỉnh Lại

PÍP... PÍP... PÍP

Âm thanh của chiếc máy đo nhịp tim kéo đôi mắt trong veo màu xanh nước từ từ hé mở. Ánh sáng trắng toát của phòng bệnh tràn vào đôi mắt ấy, mùi thuốc nhanh chóng sộc vào cánh mũi. Đây là... bệnh viện? Câu hỏi đó vang lên trong đầu Vân, cô mở mắt nhìn vào cánh tay đang được truyền nước biển.

Đến nước này sao? Xem ra vết thương nặng hơn mình tưởng... Mà... hình như có cái gì đó đè lên người mình thì phải?

Ý nghĩ đó khiến Vân bất giác nhìn về phía cơ thể mình. Đôi mắt trong veo màu xanh nước lập tức thu nhận được hình ảnh... một cậu trai với mái tóc màu xanh dương thẫm lạnh đang tựa đầu vào người cô mà ngủ, dáng vẻ rất thanh bình...

Là... anh ta sao? Không lẽ... anh ta vẫn ở cạnh mình suốt??

Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang ngủ say của Phong, ánh nhìn đó lúc đầu chứa đựng sự ngạc nhiên nhưng sau đó lại nhường chỗ cho sự bình yên... ấm áp...

Nụ cười roi trên khuôn mặt cô.

“Ngốc thật, đầu cần phải ở bên cạnh tôi chứ? Tôi bị đâm một lỗ sâu hoắm thế này, có muốn cũng chả đi đâu được!” - Vân nói khề rồi để mặc câu nói của mình bị gió cuốn đi mất. Cô ngắm nhìn Phong một lúc lâu, cứ ngỡ rằng lúc ấy thời gian đã bị ngưng đọng. . .

Bất giác, bàn tay yếu ớt của cô đặt nhẹ lên mái tóc mềm mại của Phong, để cho ngón tay len vào từng sợi tóc mềm. Rồi cứ thế, cô dịu dàng vuốt ve mái tóc xanh lạnh lẽo của cậu.

“Lúc ngủ, trông anh thật... ấm áp!” - Câu nói đó nhẹ nhàng rơi khỏi bờ môi Vân.

Rồi không còn câu nói nào vang lên trong căn phòng này nữa, mọi thứ chìm vào âm thanh khô khốc của cái máy đo nhịp tim cùng tiếng chim ríu rít loáng thoáng ngoài cửa sổ, còn cô thì mãi mê vuốt ve mái tóc lạnh lẽo của cậu cho đến khi. . .

“Cô... tỉnh rồi hả?” - Phong tỉnh ngủ, ngẩng đầu lên nhìn Vân. Hành động đó khiến tay cô rời khỏi mái tóc mềm của cậu. Bất giác mặt cô ửng đỏ.

“U... Uhm! Tôi vừa mới tỉnh!” - Cô ngượng ngùng đáp trả.

“Vẫn chưa khỏe hẳn nhì?” - Cậu nhìn thấy sắc đỏ trên khuôn mặt cô, cứ ngỡ do vết thương.

“Uhm, mới tỉnh sao khỏe nổi?” - Cô trả lời cậu, tuy nhiên mặt vẫn chưa hết đỏ.

“Khát không?” - Phong hỏi cô bằng giọng điệu lạnh băng.

“Ồ... uhm, phiền anh vậy!” - Cô hơi lúng túng khi cậu bỗng chuyển chủ đề.

Phong tiến lại cái bàn ở góc phòng, rót nước vào một cái cốc thủy tinh. Sau đó mang lại chỗ Vân.

“Ngồi được không?” - Cậu hỏi trong khi vẻ mặt chẳng có một tí biểu cảm.

“Chắc được!”. Nói rồi Vân cố rướn người để ngồi dậy nhưng vết thương ở hông nhói lên kéo cô ngã phịch xuống giường lại. Cô cố gắng một lần nữa nhưng đành chịu thua cái vết thương quái ác. Hic, bây giờ đến cả ngồi cũng không nổi là sao? Đúng là thảm hại mà!

Bỗng cô thấy có một đôi tay to lớn chạm vào vai mình, kẻ đó là giọng nói của Phong:

“Thử lại đi!”

“Uhm.” - Cô hơi đỏ mặt vì cậu ở gần cô đến mức cô có thể nghe được hơi thở cậu. Nói rồi Vân rướn người một lần nữa và đôi tay to lớn của Phong đỡ cô dậy, thế là Vân nhà ta đã thành công việc ngồi dậy!

Đưa tay đón lấy cốc nước từ Phong, cô từ từ để dòng nước trong suốt chảy vào cuống họng, từng ngụm cho đến khi cốc nước cạn hẳn. Sau đó bất cần đặt cái cốc vào tay Phong, Phong đặt lại cái cốc ở chỗ cũ.

“Tại sao?” . Sau khi đặt chiếc cốc lên bàn, hai chữ đó lãnh đạm rơi khỏi khuôn miệng cậu.

“Hả?” - Cô không hiểu ý cậu.

“Tại sao lại hứng chịu nhát dao đó thay tôi?” - Giọng trầm uất lạnh lẽo của cậu thốt ra.

“Tôi đã nói rồi, để đền ơn!” - Vân trả lời nhanh chóng kèm theo nụ cười tinh nghịch.

“Đền ơn?” - Cậu lặp lại hai chữ đó như muốn hỏi.

“Vết thương ở chân anh đó, là lúc đó phải không?” - Cô nhìn về phía chân Phong.

“Tôi không hiểu ý cô!” - Câu nói lạnh lẽo đó vang lên trong không khí.

“Đừng chối nữa, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có lúc anh đứng sau lưng tôi thôi, vết thương trên chân anh đáng ra nằm trên người tôi cơ! Anh đã lãnh vết thương đó cho tôi, đã vậy lúc ở căn tin còn cứu tôi, tôi hứng chịu vết thương này cũng đáng thôi! Đền ơn mà!” - Vân giải thích rồi kết thúc câu bằng một nụ cười tinh nghịch. Sau đó cô bỗng dùng tay xoa lấy hông vì đau .

Hành động đó không tránh được đôi mắt tím tím lạnh của Phong. Cậu tiến về phía Vân ,đỡ cô nằm xuống, vén chăn đắp lên người cô. Mặt Vân thoáng ửng đỏ, cô rướn người cố ngồi dậy nhưng bị bàn tay của cậu ngăn cản.

“Nằm yên!” - Cậu nói như ra lệnh rồi giữ tay ở vai cô cho đến khi cô chịu nằm yên rồi mới buông ra.

“Geez, nằm thì nằm! Mà sao anh quan tâm tôi dữ vậy? Tôi nhớ anh là người không quan tâm đến ai mà?” - Vân bĩu môi rồi nghiêm giọng hỏi Phong.

“Không biết!” - Cậu trả lời Vân trong khi chỉnh lại cây kim ở tay phải cô.

“Sao lại không biết?” - Cô gắt hỏi.

“...” - Cậu không trả lời.

CÁCH

Cánh cửa phòng bệnh mở toang ngay khi Vân định tiếp tục hỏi cung Phong.

“Vân, cậu không sao chứ?” - An chạy vào đẩy Phong qua một bên rồi ngồi xuống cạnh Vân.

“Tớ không sao mới lạ! Đau ối là đau!!” - Vân than đau như một con cừu non rồi choàng tay ôm lấy An nhưng ngay lập tức hét toáng lên rồi buông An ra. Lý do không gì khác ngoài cây kim truyền nước biển vì bị kéo căng nên bị lệch làm máu chảy ngược vào ống truyền.

“Cái cây kim truyền chết tiệt!! Đau quá à hu hu hu!” - Vân la oai oái trong khi tay nắm lấy cái tay bị lệch ống kim đau điếng.

“Đồ ngốc!” - Phong phán một câu rồi tiến tới dùng tay trái bóp đầu phần ống đang đỏ mầu máu để ngăn máu chảy ngược lên trong khi tay kia chỉnh lại ống kim. Sau đó đường truyền ổn định lại và phần máu đỏ cũng được quay trở lại chủ thể theo nước biển.

“Oh, hết đau rồi nè!” - Vân nói rồi tỉnh ngịch lắc lắc tay để chứng tỏ là đã hết đau.

“Cấm cử động tay này!” - Cậu nắm lấy cánh tay Vân, dùng giọng điệu đáng sợ ra lệnh cho cô.

“Biết rồi biết rồi mà!” - Cô bĩu môi rồi quay sang An - “Ừa, mà sao cậu mặc đồ bệnh nhân vậy?” - Cô nhìn chăm chăm vào bộ đồ bệnh nhân trên người An.

“Cậu đi mà hỏi cái tên sư tử lập dị ấy! Hắn ta không cho tớ xuất viện!” - An cộc cằn nói.

“Nè nè nè, cô chưa khỏi hẳn mà đòi xuất viện là sao hả?” - Huy đứng cạnh cánh cửa, nói giọng cộc cằn rồi tiến vào. Sau đó là Dương, Vi, Kiệt, Bảo.

“Chưa thấy ai linh như anh! Mới vừa đề cập tới đã xuất hiện rồi!” - An nhìn cậu, bĩu môi.

“Chỉ tại con sư tử ngốc nào đó lên qua đây nên tôi mới phải xuất hiện ở đây đó!” - Cậu tiến tới cốc vào trán cô.

“Geez, anh đúng là đồ sư tử bạo lực!” - An xoa xoa chỗ bị cốc, nhăn nhó nói.

“Vi cô cả thôi!”

“Xi, mà cái người đeo kính với tên tóc dựng kia là ai vậy?” - Cô chỉ tay về phía Kiệt và Bảo.

“Anh là Dương Thiên Bảo, bạn của Huy, em đúng là một cô bé xinh đẹp và hấp dẫn đó!” - Bảo cười nhăn nhó trước mặt An.

“Ai là em của anh hả tên tóc dựng biến thái?” - An dính lấy Vân, quay qua hăn học với cậu.

“Tóc... tóc dựng biến thái á?” - Cậu hóa đá, lặp lại bốn chữ đó một cách cay đắng, chưa có cô gái nào dám gọi cậu như vậy cả và người đầu tiên là An đã khiến cậu sốc toàn tập.(mặc dù đúng thật là biến thái nhưng vì là Tứ Hoàng nên chẳng ai dám nói)

“Chào em, còn anh là Lâm Chấn Kiệt, rất vui được biết em!” - Kiệt sửa gọng kính, mỉm cười nói với An.

“Uhm... chào anh! Em là Trương Mỹ An!” - An mỉm cười nói với cậu ta.

“Hic... tại sao em lại không dùng thái độ đó nói với anh chứ?” - Bảo đau khổ nói.

“Tại anh là tên tóc dựng biến thái!!” - Cô lặp lại bốn chữ đó khiến cậu hóa đá tập hai.

“Mà Vân nè, em còn đau không?” - Kiệt hỏi Vân trong khi vỗ vào vai đứa bạn đang bị hóa đá.

“Đau lắm anh à, nó cứ nhức nhói khó chịu lắm!” - Vân xoa xoa vết thương trong khi trả lời Kiệt.

“Nhưng sao anh lại biết tên tôi?” - Như sức nhớ gì đó, cô hỏi Kiệt.

“Vô tình biết khi nghe Vi nói về em thôi!”

“Mà nè, lúc đó sao các anh đột nhiên xuất hiện cứu bọn tôi vậy?” - Dương nãy giờ đứng tựa lưng vào tường im lặng đột nhiên lên tiếng.

“Là bé này nè, lúc đó đột nhiên xông vào lớp bọn tôi, lôi Huy ra ngoài một cách tàn bạo đó!” - Bảo đặt tay lên vai Vi, hớn hờ nói.

“Thì... lúc đó tình hình khẩn cấp mà! Với lại em chỉ định kêu anh Huy thôi, ai ngờ các anh cũng tới đó!” - Vi nhìn sang phía khác, nói nhẹ.

“Oh, việc này để anh giải thích! Lúc đó anh thấy đột nhiên có một cô gái dễ thương xông vào lôi Huy ra ngoài nên bọn anh đứng ở cửa sổ lắng nghe câu chuyện của hai người. Sau đó thấy chuyện cũng nguy hiểm nên bọn anh vào nói với Phong rồi chạy theo hai người đó!” - Kiệt dùng chất giọng dịu dàng giải thích với mọi người ở đây.

“Oh... ra vậy!” - Dương và Vi đồng thanh.

“Mà nè, bỏ tay anh ra khỏi người Vi mau!” - Dương nhăn mày, cộc cằn nói.

“Oh... sorry~ Thói quen ấy mà ha... ha ha ha!” - Bảo cười gượng rồi bỏ tay khỏi vai Vi, không quên phúi phúi mấy cái.

“Anh đúng là tên tóc dựng biển thái!” - Vân và An đồng thanh khiến cậu hóa đá toàn tập.

“Hai em đúng là xinh đẹp nhưng nói chuyện tàn bạo quá à! Hiền lành dễ thương như Vi của anh có phải tốt không?” - Bảo lại đặt tay lên đôi vai mềm mại, ầm ập của Vi.

“Nè! Vi là của anh từ khi nào thế hả? Với lại bỏ cái tay của anh ra khỏi người cô ấy!” - Dương khó chịu nói rồi bước tới kéo Vi về phía mình.

“Được rồi được rồi! Cậu có cần đỡ với tôi vậy không?” - Bảo buông tay khỏi Vi, mỉm cười.

“Em xin lỗi vì phải nói điều này nhưng anh đúng là tên biển thái!” - Vi mỉm cười rồi nói bằng giọng điệu thiên thần vốn dĩ.

“Cả em cũng như vậy sao?” - Cậu nước mắt lưng tròng, trắng trời nhìn Vi đang đứng cạnh Dương. Sau đó nhận được nụ cười rạng rỡ của cô nhưng đối với cậu nụ cười đó thật tàn nhẫn.

“Thôi, các em đã an toàn và sắp khỏe hẳn rồi, anh có ở đây nữa cũng chẳng làm gì! Tạm biệt các em, anh đi đây!” - Kiệt nói rồi định quay lưng bước đi.

“Anh không ở đây chơi thêm tí nữa sao? Anh chỉ mới ở có một lát!” - Vi nói.

“Đúng đó kính trắng, anh ở lại thêm tí nữa đi!” - An cũng xen vào.

“Sao anh về sớm vậy?” - Vân cũng lên tiếng hỏi Kiệt.

“Anh ở đây cũng có làm gì đâu? Với lại hai em nên dành khoảng thời gian này để nghỉ ngơi thì hơn!” - Kiệt mỉm cười.

“Vậy à, tiếc nhì, nhưng nếu anh muốn về thì bọn em cũng không níu lại được! Vậy bye bye anh nha!” - An nói giọng ừ ừ của mèo con.

Kiệt chỉ biết cười cho qua.

“Nè, cô có cần làm bộ mặt ừ ừ đó không hả?” - Giọng nói khó chịu của Huy vang lên bên cạnh An.

“Thì anh kính trắng sắp đi mà! Nhưng sao tự nhiên anh quạu thế? Chẳng lẽ tên sư tử lập dị như anh đang ghen hả?” - An bĩu môi rồi chuyển sang thăm dò Huy.

“Còn... còn lâu nhá!!” - Mặt Huy bỗng ửng đỏ, cậu nhìn sang phía khác.

“Thế nhưng em thấy chữ “ghen” viết trên trán anh kia!” - Vi thừa cơ trêu Huy.

“Làm gì có!” - Cậu ngượng quá hóa quạu rồi quay sang Kiệt - “Còn cậu nữa, bảo đi sao chưa đi hả?”

“Th... thì giờ tớ đi nè! Cậu làm gì hung dữ thế?” - Kiệt khó hiểu nói rồi quay sang phía An, Vân, Vi. “Tạm biệt các em! Gặp lại sau nhé!”. Khi cậu nói vừa dứt cũng là lúc Kiệt bước ra ngoài phòng bệnh.

“Tạm biệt anh!” - Cả ba lần lượt nói với theo bóng lưng Kiệt, sau đó là cái vẫy tay của cậu trước khi khuất hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Người Mẹ Của Thiên Nhiên

Lúc bóng Kiệt khuất hẳn nơi cửa phòng, Dương quay qua phía Bảo:

“Nè, anh còn ở đây làm gì thế?”

“Ngắm gái chứ làm gì... À không! Tôi ở đây bảo vệ cho mấy cô gái ở đây mà, hoàn toàn không có ý gì khác đâu ha... ha ha ha ha ha!” - Bảo nói rồi nhanh chóng nhận ra mình bị hớ, lập tức rẽ sang chuyện khác và kết thúc câu bằng một tràng cười gượng và một vài giọt mồ hôi trên trán.

“Đúng là tên tóc dựng biến thái!” - Dương, An, Vân đồng thanh.

“Bệnh cũ ngàn năm không chữa được!” - Huy phán một câu trong khi nhìn Bảo với ánh mắt lạnh băng.

Bảo đơ toàn tập, nhìn qua phía Vi mong nhận được sự trợ giúp từ cô, nhưng hành động cười cho qua của cô đã khiến trái tim cậu vỡ vụn và một lần nữa cậu hóa đá tại chỗ.

“Chúng ta có nên khiêng cái tượng đá này xuống ra ngoài không nhỉ?” - Dương sầm soi Bảo lúc này đã hóa đá, thốt ra một câu tàn nhẫn hết sức.

“Tán thành!” - Vân và An đồng thanh.

“Không ý kiến!” - Huy nói tỉnh rụi.

“Còn Vi, cô thấy sao?” - Dương nhìn Vi.

“Uhm... nếu mọi người đã đồng ý thì... cứ thế mà làm vậy!” - Vi do dự một lúc rồi cũng đồng ý với quyết định đó.

“Huy, anh giúp tôi quăng bức tượng này ra ngoài nhé!”

“Tất nhiên rồi, tôi sẽ giúp cậu!” - Huy nói rồi hai người cùng tiến tới nhấc bổng cái tượng đá là Bảo lên.

“Ê ê ê! Nói chơi làm thiệt cả mấy cha? Bỏ tôi xuống coi!!” - Bảo la oai oái trong khi chân bị Dương giữ chặt còn vai thì nằm trên vai Huy, tay bị cột chặt.

“Cậu im đi! Đây là bệnh viện!” - Huy nhún mạnh về sau.

“Biết là vậy nhưng bỏ tớ xuống đi! Các cậu quăng tớ đi rồi ai sẽ bảo vệ mấy cô bé dễ thương xinh đẹp trong đó hả? Lỡ bọn du côn lại mò vào gây nguy hiểm thì sao?” - Cậu vẫn cố gắng giãy giụa và tìm cách để hai tên này chịu thả cậu xuống.

“Chuyện đó cậu khỏi lo, có tôi, Phong với nhóc Dương ở bên cạnh họ rồi! Về nhà ngủ đi!” - Huy vẫn giữ nguyên ý định của mình.

“Nhưng có thêm tớ vẫn hơn mà!!!”

“Không cần đâu, anh về nhà đi, đừng tưởng tôi không biết mục đích của anh nhá!” - Dương chèn vào.

“Bệnh hao sắc của cậu tôi là người rõ nhất, vì vậy im lặng mà về nhà đi!” - Huy nói trong khi tay giữ chặt vai cậu.

“Hu hu hu, các người đúng là độc ác mà! Bỏ tôi xuống coi!!!” - Cậu vẫn không ngừng la hét giữa hành lang bệnh viện.

“Dương, cậu có khăn tay không? Nhét vào mồm tên này đi!” - Huy nói một câu rất ư là độc ác.

“Có đây!” - Dương nói rồi rút trong túi ra một cái khăn tay đưa cho Huy.

“Không!!! Các người không được làm như v...um.um.um...!” - Bảo hét to và cố giãy giụa nhưng cái khăn tay đã ngập lút trong mồm, cậu không thể nhả nó ra vì bàn tay Huy giữ chặt nó.

“Xin lỗi nhé nhưng để tên hao sắc như cậu ở gần họ là một chuyện quá nguy hiểm!” - Huy vẫn nói trong khi giữ chặt cái khăn trong mồm Bảo.

“Chuẩn như Lê Duẩn!” - Dương ở phía sau tán thành câu nói của Huy vô điều kiện.

*

*

*

“Đến rồi! Bỏ cậu ta ở đây là tốt nhất!” - Huy dừng lại ở một bãi đất trống.

“Tán thành vô điều kiện!” - Dương nói rồi cùng Huy đặt Bảo xuống thêm cỏ xanh mượt.

“Cậu tự tìm đường về đi nhé! Tôi trở về bệnh viện đây! Không thể để họ chờ lâu được!” - Huy nói với Bảo trong khi Dương tháo dây trói ở tay cho cậu sau đó đi mất.

“Tôi cũng đi đây, gặp lại anh sau nhé!” - Dương nói rồi cũng bước theo Huy.

Khi hai người họ đi khuất thì Bảo mới ngồi dậy, nhả cái khăn tay trong mồm ra, ngắm nhìn khung cảnh nơi đây:

“Hai cái tên này, có cần kiêng mình đi xa vậy không chứ? Mà, nơi này cũng đẹp thật!” - Cậu ngắm nhìn xung quanh, lắng nghe tiếng gió chảy qua tai, tận hưởng bầu không khí trong lành và dễ chịu.

Cậu thả người xuống bãi cỏ mượt mà, ngắm nhìn những đám mây lững lờ trôi trên bầu trời, đôi mắt màu xanh sẫm lộ rõ vẻ đắm chìm...

“Mẹ à, có phải bây giờ mẹ cũng đang sống dưới bầu trời rộng lớn này không? Hay là... mẹ đã không còn trên thế gian này nữa?” - Giọng nói buồn bã, khác hẳn giọng điệu bông đùa khi nãy rơi khỏi bờ môi cậu.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng gió lướt qua làm lay động một vài cành cây gần đó trả lời cậu...

“Kể từ ngày ông ta đuổi mẹ đi... không một lần con được gặp lại mẹ... Lúc đó, con cứ ngỡ rằng mẹ bị đuổi đi là do con không tốt. Thế nên ngày qua ngày, con cố gắng làm ông ta vui, ôm ấp hy vọng ông ta sẽ mang mẹ trở về... Nhưng...!” - Nói đến đây, cậu thấy như có một lưỡi dao đang chất cắt vào trái tim mình, như thể vết thương vốn dĩ chưa kịp lành lại một lần nữa bị rách toạc... đau nhói...

“... Mẹ biết không? Thứ con nhận được từ ông ta chẳng là gì khác ngoài những lời mắng nhiếc, thái độ lạnh nhạt cùng những câu nói độc ác, tàn nhẫn về mẹ... Con căm ghét ông ta, căm ghét dòng máu nơ nhuộc của ông ta trong người con... Nếu được... con chỉ muốn tách thứ máu dê hèn này ra khỏi người... chỉ muốn vỏ bọc này mang dòng máu của mẹ thôi... Nhưng làm sao... mà có thể chứ?” - Cậu nói cuối cùng nhẹ như gió, tưởng chừng như nó chưa hề thoát ra khỏi cuống họng cậu, tưởng chừng như là một làn khói mỏng manh, vội tan biến.

Một giọt nước bỗng rơi khỏi khóe mắt, rồi lại một giọt nước ấm nóng, đắng chát lăn trên gò má thanh tú ấy. Nước mắt cậu đã rơi, nhưng đó không hẳn là khóc, chỉ là rơi nước mắt, vậy thôi...

Tiếng gió lay những tán cây rì rào cùng tiếng chim ríu rít tạo nên một khúc ca êm dịu như lời ru của mẹ, đưa chàng trai đáng thương đó vào một giấc ngủ êm đềm, đưa bàn tay dịu hiền của gió đến vuốt ve, ôm ấp hình hài cậu như bàn tay của người mẹ, vệt nắng ấm cuối trời mang đến cho cậu cảm giác ấm áp lạ kì khiến cậu ngỡ như mình đang nằm trong vòng tay mẹ. Thăm cỏ xanh mềm mại, mượt mà như làn da, thớ thịt của người mẹ để cậu gối đầu. Đúng vậy, rất có thể mẹ cậu đã lìa xa cậu mãi mãi... nhưng ở đây... tại nơi này, nơi thăm cỏ mệnh mông, có một người mẹ khác đang an ủi, sưởi ấm cậu... đó là... người mẹ mà thiên nhiên mang đến cho cậu... ấm áp... và yên bình...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Minh Vỹ

Tối hôm đó

“Đến giờ về phòng rồi đó!” - Huy nói với An đang nằm cạnh Vân.

“Jeez, anh chuyển tôi qua phòng này luôn đi, tôi muốn ở với Vân à!” - An bĩu môi, ôm lấy Vân lúc này đang ngủ.

“Không được!” - Cậu cứng nhắc.

“Sao vậy? Tôi ở một mình chán lắm, cho tôi qua đây luôn đi mà! Như vậy các anh dễ trông chừng bọn tôi hơn đó! Đi mà đi mà darling~!” - An nũng nịu, ôm lấy cánh tay Huy, nói giọng siêu siêu siêu cute.

“Ờ thì... không được mà!” - Cậu hơi đỏ mặt vì thái độ này của An với từ “darling” thoát ra từ cô.

“Anh nỡ để tôi còm cõi lại tàn vì chán bên đó hả? Anh là darling của tôi mà, đừng có ích kỷ vậy chứ. Đồng ý đi mà!” - Cô tiếp tục tấn công dồn dập khiến cậu cũng phải giương cờ trắng chịu thua.

“Aizz, được rồi được rồi! Sao con sư tử bước bình như cô lại là bạn gái tôi ấy nhỉ? Đau cả đầu!” - Cậu cắn nhả rồi cũng bước về phía cửa phòng để qua phòng An lấy đồ cô qua đây.

“À khoan đã, sẵn tiện anh ra ngoài mua cho tôi vài cuốn truyện tranh nha, cái nào hay hay á!” - An nói với theo bước chân Huy.

“Cô đúng là biết cách hành hạ người khác!” - Cậu nhíu mày.

“Hihi, ai bảo anh là darling của tôi chứ?” - Cô tỉnh nghịch nói.

“Ờ ờ biết rồi, hết nói nổi cô luôn!” - Cậu chán nản nói rồi cũng bước ra ngoài, bỏ nụ cười tỉnh nghịch của An lại phía sau.

Khi cánh cửa khép lại và hình ảnh Huy biến mất, đôi mắt trong veo màu xanh nước của Vân mở ra.

“Ừm... An hả? Mọi người đâu cả rồi?” - Cô quay sang hỏi An lúc này đang đọc cuốn tạp chí lúc sáng Vi mang vào.

“À, trong lúc cậu ngủ, Dương Vi, Phong không muốn làm phiền cậu nên ra ngoài rồi, còn tên sư tử lập dị thì cũng vừa ra ngoài mua vài cuốn truyện cho tớ rồi!” - An bỏ cuốn tạp chí lên bàn, mỉm cười với cô.

“Oh, vậy à! Thế anh ta còn ở bệnh viện không?”

“Anh ta...?” - An có vẻ không hiểu người cô muốn ám chỉ.

“Phong ấy!” - Cô hơi đỏ mặt.

“À, anh ta chắc ở đâu đó trong đây thôi! Mà sao dạo này hai người thân nhau thế? Lúc cậu còn bắt tình nhân sự, anh ta chẳng chịu rời khỏi cậu nửa mét, lúc cậu vừa ngủ dậy, cậu liền hỏi về anh ta! Tớ còn nghe Dương nói lúc đó cậu bị đâm vì đỡ cho anh ta nữa đấy! Rốt cuộc mối quan hệ của hai người là gì đây? Không phải là... yêu đó chứ?” - An nói một vòng, cuối cùng lại nhấn mạnh về cuối làm mặt Vân đỏ bừng.

“Kh... Không phải mà!! Tớ với anh ta chỉ là...” - Cô ấp úng, bỏ lửng cả câu nói.

“Chỉ là...?” - An ranh mãnh nhìn cô, lặp lại hai chữ cuối.

“Ch... chỉ là đền đáp thôi mà!!” - Cô lúng túng.

“Chắc không?”

“Ch... chắc! Chắc mà! T.. tớ đi ra ngoài chút nha, ở đây ngột ngạt quá!” - Vân nói rồi không đợi An trả lời, cầm giá đỡ nước biển chạy vù đi mất.

“Rõ ràng chữ “thích” hiện trên trán thế mà còn chối!” - Cô nhìn theo hướng Vân vừa chạy đi, nói rồi bắt gặp nở một nụ cười.

“Mà, rốt cuộc mình... có thích Gia Huy không nhỉ?” - Cô tự hỏi bản thân trong khi tay vâng về mái tóc màu hạt dẻ của mình.

“Aizz, thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa!” - Cô nói rồi vỗ vỗ vào mặt, lấy cuốn tạp chí trên bàn đọc tiếp.

***

“Anh làm gì ở đây vậy?” - Vân tiến đến cạnh Phong, đặt tay lên lan can của bệnh viện, ngắm nhìn bầu trời đêm trong khi hỏi cậu.

“Trời đêm nay... rất đẹp!” - Phong chăm chú nhìn những vì sao trên bầu trời.

“Uhm, đúng là đẹp thật!” - Cô nói rồi vươn tay ra, hít lấy bầu không khí lạnh lạnh của đêm.

“...” - Cậu im lặng, cô cũng không biết nói gì. Hai người chỉ lặng lẽ đứng cạnh nhau, lãnh đạm nhìn bầu trời huyền diệu của đêm. Từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua họ, nghịch ngợm mái tóc xanh lạnh lẽo đến âm thầm của chàng trai ấy, vuốt ve mái tóc vàng ấm áp như ánh mặt trời của cô gái bên cạnh. Ánh sáng trắng của trăng làm nổi bật từng đường nét hoàn mỹ đến tuyệt vời trên khuôn mặt họ, từ khuôn mặt thanh tú của chàng trai cho đến đôi môi ửng hồng của cô gái, tất cả những hình ảnh đó dưới ánh trăng trở nên huyền ảo, rực rỡ và đẹp đến biết bao. Và ,thời gian xung quanh họ như bị lắng đọng, cho đến khi...

“Minh Vỹ... là ai?” - Giọng lạnh lẽo như mùa Đông vang lên, hòa vào khung cảnh tuyệt vời ấy.

“Hả? Sao anh biết người đó?” - Cô gái đáp lại câu hỏi ấy cũng bằng một câu hỏi.

“Cô đã gọi tên anh ta!” - Chất giọng băng giá đó lại cất lên.

5s trôi qua...

“Minh Vỹ... là người tôi đã từng yêu hơn cả mạng sống!... Anh ta ấm áp, dễ gần, luôn ở cạnh tôi khi tôi buồn, lắng nghe cảm xúc của tôi, là người có thể làm mọi thứ để tôi vui, nói chung là một người tuyệt vời...” - Ngưng một lúc, giọng nói sâu lắng, có phần đau đớn thoát khỏi khuôn miệng cô: “Đã từng là như vậy...”

“Chuyện gì đã xảy ra?” - Đôi mắt màu tím thẫm lạnh dừng lại ở khuôn mặt cô.

“... Anh ta đã... phản bội tôi!... Còn cho tôi một cái tát trước khi khoác tay đưa con gái đó bước đi...” - Cô đưa tay sờ vào má trái, mái tóc vàng sụp xuống che mắt biểu cảm đau đớn nơi khuôn mặt trắng hồng.

“...”

“Tôi đã làm gì sai chứ? Yêu anh ta hơn cả mạng sống là sai sao? Ở bên cạnh anh ta cũng là sai sao? Tôi thật sự không thể hiểu được, tại sao... tôi lại bị phản bội chứ?” - Cô ngược lên nhìn người con trai trước mặt, giọt nước ấm nóng đang lăn trên khuôn mặt đó, giọng nói ấy run rẩy, thê lương.

“...” - Đôi mắt màu tím thẫm lạnh vẫn nhìn vào khuôn mặt ấy, lặng im...

Một lúc lâu sau...

“Anh biết không... lúc đó, tôi đã tự sát...” - Cô nói rồi đưa tay nắm lấy cổ tay trái, kéo nhẹ mảnh vải đỏ quấn quanh nó ra, một vết sẹo dài 4 cm hiện ra dưới ánh trăng lạnh đậm.

Phong căng mắt nhìn vết sẹo đó, cậu thấy tim mình đau thắt, cứ như là vết sẹo đó nằm trên trái tim băng giá của mình vậy. Cậu hận, hận cái tên Minh Vy đó lắm, nếu có thể, cậu sẽ băm vằm hắn ra thành trăm mảnh cho cá ăn, đem trái tim dơ bẩn của hắn xé nát ra mà nuốt tươi! Con giận đó khiến đôi chân mày của cậu nhíu lại, cắn phần...

“Anh tức giận, tức giận bởi cái sự ngu ngốc này của tôi ư? Đúng vậy, lúc đó... tôi thật ngu ngốc, ngu ngốc đến mức bỏ cả mạng sống chỉ vì bị phản bội... ha ha!” Nụ cười đau đớn rục lên trên khuôn mặt cô, hòa với giọt nước ấm nóng trên gò má, trông cô lúc này sao đau đớn, sao thê lương quá, nụ cười thật đắng cay...

“...”

“Nhưng sự ngu ngốc đó do đâu mà ra chứ? Không phải do tôi quá đau đớn vì yêu anh ta đến mù quáng sao?... Người ngoài... làm sao mà biết được cơ chứ?” - Cô nhìn vầng trăng lạnh toát trên bầu trời, giọng nói ấy run rẩy, như lạc hẳn đi.

“Hắn ta đang ở đâu?” - Giọng nói chứa đầy sự căm phẫn thoát ra khỏi cuống họng Phong.

“... Sau khi biết... anh sẽ làm gì anh ta chứ?” - Vẫn là giọng nói đau đớn.

“Giết hắn!” - Đôi mắt cậu ánh lên tia nhìn đáng sợ, tia máu của sự phẫn nộ hằn lên trên đôi mắt ấy chứng tỏ cậu hoàn toàn có khả năng làm điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Xuất Viện

“...” - Vân không trả lời, dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn cậu.

Khoảng ba giây sau, ánh mắt đó trở nên ấm áp, mặc cho giọt nước mặn chát vẫn bám lấy khóe mắt và chỉ chực trào ra. Tay phải vẫn đang truyền nước biển của cô bắt giác giờ lên, sờ vào khuôn mặt đang giận dữ của Phong, xoa nhẹ gò má thanh tú của cậu.

“Cám ơn anh... vì đã nổi giận vì tôi... Nhưng mà, không cần phải làm như vậy đâu!” - Giọng nói đã trở nên ấm áp, mặc dù vẫn còn run rẩy.

Đôi mắt cậu đã trở lại như cũ, không còn đáng sợ nữa, cậu để mặc tay cô vuốt ve khuôn mặt băng giá của mình, chỉ lặng im nhìn người con gái trước mặt.

Thời gian lại hững hờ trôi đi, lướt qua hai con người này...

“Tôi chưa hề quen biết anh trước đây, nhưng anh lại cứu tôi những hai lần, lại để tôi tựa vào người anh mà ngủ, giờ đây... lại tức giận vì nỗi đau của tôi... rất cuộc... tại sao anh lại làm những điều đó?”. Lúc câu nói kết thúc cũng là lúc tay cô rời khỏi gương mặt Phong.

“...” - Cậu im lặng, tiến tới... ôm chầm lấy tấm thân bé nhỏ, ấm áp của cô...

“Trả lời... tôi đi chứ!” - Cô để mặc vòng tay lạnh giá của cậu ôm lấy mình, nói khẽ.

“Không biết... chỉ muốn bảo vệ... cô!” - Cậu thì thầm vào tai cô, rất nhỏ... nhưng đủ để cô nghe rõ... từng chữ một.

Bờ môi bắt giác nở một nụ cười nhẹ, cô tựa đầu vào vai cậu.

“Một đứa bị phản bội và đã từng tự sát?”

“Không quan tâm...” - Cậu nói trong khi ôm cô chặt hơn.

Cô lại nở một nụ cười ấm áp...

“Tôi biết rồi... nhưng anh không định buông tôi ra sao? Sắp ngạt chết người ta rồi nè!” - Cô dùng giọng điệu bông đùa vốn dĩ nói với cậu.

“Xin... Xin lỗi!” - Phong nói rồi lập tức buông cô ra, nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy gương mặt cậu ửng đỏ.

“Phi... tôi cứ nghĩ người như anh sẽ không thể có bộ mặt này đây!” - Vân phì cười trong khi nước mắt vẫn còn lăn dài trên má.

“Vừa khóc vừa cười, đây mới là bộ mặt có chết tôi cũng chẳng dám tin là có!” - Phong nói trong khi tay lau hai giọt nước trên khóe mắt cô, cậu cũng không ngờ mình lại có thể nói chuyện như vậy.

“Geez, thì sao chứ? Nhưng mà giọng anh bây giờ ảm hơn lúc trước rồi đó!” - Cô chau mày rồi cười tinh nghịch trước Phong.

“... Về phòng thôi!” - Cậu nói rồi cầm lấy giá đỡ nước biển, bước đi. Cô không còn cách nào khác ngoài bước theo cậu.

Hai ngày sau

“Aizz. Cuối cùng cũng được xuất viện rồi!” - Giọng phấn khởi của một cô gái.

“Mấy ngày trong đó thật sự chán quá đi!” - Giọng của Vân. “Oh, Vũ Phong!” - Vân nói rồi lao tới ôm chầm lấy cánh tay Phong.

“Hai người thân nhau từ khi nào thế?” - An khó hiểu.

“Cậu không cần biết đâu!” - Vân nói rồi tinh nghịch dựa đầu vào vai Phong. Phong không có phản ứng, (nói đúng hơn là bất ngờ đến hóa đá luôn rồi còn đâu)

“Này, em chạy đến bên anh ta trong khi quảng cho anh đồng đồ này có nhãn tâm quá không hả?” - Dương cau có.

“Hi hi, thì anh là anh trai em mà! Đó là nghĩa vụ và trách nhiệm thiêng liêng cao cả của anh trai đây!”

“Geez, sao em không đi mà kêu anh ta ấy!” - Cậu nói rồi chỉ về phía Phong.

“No no no, không được không được! Đây là “ân nhân” duy nhất của em mà! Sao lại có thể xách hành lý cho em chứ? Anh đừng phàn nàn nữa, tiếp tục đi!” - Cô nói rồi siết lấy cánh tay Phong.

“Đề tôi giúp!” - Phong đã thoát khỏi tình trạng hóa đá, gỡ tay Vân ra rồi tiến tới cạnh Dương, cầm lấy cái giỏ đồ từ tay cậu. (có thể anh chàng có phản ứng này là vì hai ngày qua bị nàng Vân của chúng ta “hành hạ” bằng phương pháp như trên).

“Ê nè nè! Anh ấy là của em mà!!!” - Vân làm bộ mặt khó chịu như trẻ em bị cướp mất đồ chơi, hậm hực giậm chân xuống đất.

“Thôi mà thôi mà, như vậy thì hai người đó cùng xách hành lý cho cậu rồi còn gì!! Ai như cái tên sư tử lập dị nào đó! Cả xách hành lý cũng không làm nổi, phải nhờ người khuôn vào xe!” An xoa dịu Vân rồi hằn học với “tên sư tử lập dị nào đó”.

“Này, tôi làm vậy chỉ là muốn cho nhanh thôi nhá!!” - Huy đứng cạnh cô lên tiếng quạu quọ.

“Ờ ờ thì cho nhanh! Mà đã khuôn vào xe hết chưa đây?” - An cau có nói.

“Nãy giờ rồi cô ơi!”

“Vậy anh vào xe trước đi!”

“Đuổi khéo tôi đây à?” - Cậu khó chịu.

“Ai thèm đuổi khéo anh chứ? Đây là đuổi thẳng mà!” - An cười tinh nghịch.

“Cô...” - Cậu ức chế.

“Sao?” - Cô dí mắt sát vào cậu.

“Geezz, được rồi!! Cô vào nhanh đây!” - Cậu chau mày rồi thở dài, bước vào chiếc BMW lúc này đang chất đầy hành lý của An.

“Biết rồi mà!” - An mỉm cười.

“Ái chà chà, có vẻ cậu là người duy nhất sai khiến được anh ta nhỉ?” - Vân cười ranh mãnh. Phong và Dương đang chất đồ lên xe.

“Không... Không phải đâu! Tự anh ta muốn thôi!” - An hơi đỏ mặt, nhìn sang hướng khác.

“Oh, không biết có thật không đây!” - Cô làm bộ mặt gian xảo.

“Thật mà! Tại sao tớ phải dối cậu chứ?”

“Hm... vậy chắc là thật rồi ha! Thôi hai người họ chất đồ xong cả rồi, bọn mình chia tay ở đây nha! Có gì mai gặp cậu ở trường nhé!” - Vân gật gù rồi

chuyển ánh nhìn sang phía hai chàng trai, mỉm cười nói.

“Ok cậu! Bye bye!” - An cũng mỉm cười.

“Bye bye!” - Vân nói rồi tiến về phía Phong và Dương. An cũng đã bước về phía Huy. Sau đó hai chiếc BMW lăn bánh.

Tối hôm đó

“Nè, tôi vừa mới xuất viện, sao lại phải học chứ?” - Một cô gái với mái tóc màu hạt dẻ áp gò má xuống chiếc bàn gỗ, chán nản nói với chàng trai bên cạnh.

“Không được! Nhìn lại đi, cô đã mất bao nhiêu ngày rồi hả?” - Chàng trai đó khó chịu.

“Nhưng mà anh cũng phải cho tôi một đêm nghỉ ngơi chứ!!!!” - An chau mày.

“Không được là không được!” - Huy nói rồi tóm lấy vai cô, kéo cô ngồi thẳng dậy. Khi cô định mè nheo đổ người xuống thì liền bị đôi tay to lớn của cậu giữ chặt.

“Anh tha cho tôi một bữa đi mà!” - Cô nũng nịu.

“Không được, cô nhất định phải học nếu không muốn bị điểm kém biết chưa?” - Cậu nói trong khi tay giữ chặt vai An.

“Nhưng tôi...” - Cô định nói gì đó.

“Không được!” - Cậu ngắt lời.

“Anh đ...”

“Bướng bỉnh nữa là tôi ôm đấy!” - Cậu lên giọng đe dọa.

“À ừ... Không!! Tránh xa tôi raaa!” - Cô hét lên rồi xoay người đẩy cậu ra.

“Vậy thì mở sách ra cho tôi!”

“Hix... biết rồi, anh đúng là ác độc hơn cả phù thủy mà!” - An nói xấu Huy nhưng cũng mở sách ra (sợ bị ôm đấy mà!)

“Hôm nay tôi sẽ dạy cô cách giải bài này, lắng nghe cho kỹ nhé!” - Cậu nói rồi hướng dẫn cho cô từng chút một. Thời gian trôi đi theo giọng nói của cậu, không ít lần cô mè nheo đòi nghỉ nhưng cũng đành chịu thua với kẻ sách “35” của cậu. Có lúc cô đột nhiên úp mặt xuống bàn giả vờ ngủ nhưng lại bị cậu phát hiện và kéo ngồi thẳng dậy. Thậm chí có lúc cô vờ đi vệ sinh rồi chuồn luôn nhưng cũng chẳng qua được con mắt tinh tường của “tên” thầy đáng ghét này. Thế là An nhà ta đành ngồi yên mà để cách giải của cậu đi vào não.

Thế rồi ngày qua ngày, giọng nói của cậu từ bài này đến bài khác cứ chảy vào tai An, tìm cách đưa nội dung của nó vào bộ não của cô. Và những chiêu trò lẩn trốn của An vẫn thường bị cậu lật tẩy đến ngày càng ít đi và biến mất. Có những lúc hai người thức đến tận khuya để rồi cô gái xinh đẹp ngốc nghếch của chúng ta gối đầu trên chiếc bàn học bằng gỗ, để rồi chàng trai ấy dịu dàng khoác tấm chăn ấm áp lên cơ thể cô. Tại sao cậu ấy không bế cô lên giường như lần đầu tiên ư? Có lẽ là vì cậu ta sợ cô hiểu lầm và tránh xa cậu. Cũng nhờ những ngày đó, cậu vốn dĩ đã yêu cô nay tình cảm ấy càng sâu đậm. Và, có lẽ, cả cô cũng thế!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ngày Kiểm Tra

Thế rồi, cuối cùng cũng đến buổi tối trước ngày kiểm tra...

“Hôm nay tôi sẽ không dạy mà chỉ cho bài tập thôi! Cô phải tự làm đó!” - Huy nói rồi mở cuốn sách vừa lật vừa đánh dấu. Tay cậu thoăn thoắt khoanh những bài cần giải.

“Biết rồi mà! Tôi sẽ làm tốt cho anh coi!” - Giọng nói hăng hái của cô gái bên cạnh cậu.

“Hôm nay cô hăng hái lắm nhỉ?”

“Geez, ngày mai kiểm tra rồi, hôm nay tôi phải cố chứ! Mà nè, lo đánh dấu bài thi đánh đi nhé!” - An cau có.

“Biết rồi biết rồi! Xong rồi nè, làm hết đồng này cho tôi!” - Cậu nói rồi giờ cuốn sách chặn chặt vết mực đánh dấu bài trước mặt cô.

“Nè nè nè, anh bóc lột sức lao động vừa phải thôi nhá! Tôi là người chứ đâu phải phù thủy như anh đâu mà bắt làm nhiều vậy hả? Bớt vài bài đi chứ!” - Cô nhìn cuốn sách trước mặt, khó chịu nói.

“Không là không! Cô phải làm hết cho tôi!” - Cậu lạnh lùng nói. (Không đề tâm câu giữa của cô là vì suốt hai tuần nay cứ bị cô gán biệt danh mãi riết rồi quen luôn=))

“Bớt vài bài anh chết à?” - Cô chau mày. “Không được!”

“Bớt vài bài đi mà!”

“Không!”

“Anh bớt vài bài cho tôi đi!”

“Không là không!”

“Đi mà đi mà darling~!” - Cô chuyển sang giọng làm nũng.

“Không!” - Giọng nói có tí run.

“Đi mà, anh muốn tối nay tôi bị đồng bài này đè chết sao?” - Cô ôm lấy cánh tay cậu, dụi đầu vào ra vẻ mèo con.

“Eh...Geez, cô buông ra đi đã!” - Mặt cậu đỏ bừng.

“He he, vậy là được rồi nhá!” - Cô cười tươi rói. Sau đó cũng buông tay cậu ra.

Cậu “geez” một tiếng rồi cũng gạch bỏ vài bài không cần thiết lắm cho cô.

“Hm... anh bỏ thêm vài bài nữa đi!” - Cô nhìn vào sách rồi mè nheo với cậu.

“Không được, trong đêm nay cô phải hoàn thành hết cho tôi đó!” - Cậu nói rồi bước ra khỏi phòng.

“Geez, làm thì làm!” - Cô khó chịu nói rồi cũng cầm bút lên làm bài.

Sáng hôm sau

[Trường học sẽ đóng cửa trong vòng vài tháng tới vì đêm qua có sự cố do chập mạch điện gây cháy nổ, mong các em thông cảm!]

Hiệu trưởng

...]

“Cái... cái quái gì thế này???” - Giọng một cô gái hét toáng lên trước cổng trường THPT New World, đôi mắt trong veo màu nâu sẫm dán chặt vào tấm bảng trước mặt.

“Chập mạch điện đến đóng cửa trường, xem ra không đơn giản đây!” - Huy đứng tựa người vào chiếc BMW, liếc nhìn ngôi trường bị cháy sém qua cánh cổng.

“Không đơn giản cái gì mà không đơn giản? Anh có biết tối qua tôi thức tới tận hai giờ sáng để giải đồng bài anh cho không hả? Tôi cố gắng còng lưng ra giải để nhìn thấy cái bảng với dòng chữ quái gở này hả? Grừ, rốt cuộc kẻ nào gây ra cái tình cảnh đáng ghét này vậy haaaaa?? Nếu biết được nhất định tôi sẽ băm hấn ra thành trăm mảnh!!” - An hét toáng lên trước cậu rồi chộp lấy tấm bảng, điên tiết quăng tít ra xa.

CÓP

Tiếng va chạm giữa hai vật gì đó vang lên.

Kế đó là bóng một cơ thể ngã lăn quay, cái kính trắng văng lên không trung, “hung thủ” là tấm bảng yên vị bên cạnh “thi thể” đó.

“Bất tỉnh nhân sự luôn rồi!” - Huy tiến đến cạnh người đó.

“Eh... anh... anh Kiệt!” - An cắn móng tay, kinh hãi nói.

“Cú ném của em kinh thật, làm cậu ta bất tỉnh nhân sự luôn rồi!” - Bảo đứng cạnh gật gù.

“Hic... có phải em cố ý đâu! Tại anh ta đứng không đúng chỗ chứ bộ! À mà... sao anh tóc dựng biến thái lại ở đây?” - An ỉu xù nói rồi chuyển sang thái độ dò hỏi.

“À thì... anh đi cạnh cậu ta ý mà! Nhưng em không thể bỏ cái biệt danh đó hả?” - Bảo chau mày.

“Đĩ nhiên! Với tên biến thái như anh thì cái biệt danh đó là đúng nhất!” - An nói trong khi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Kiệt.

“Hic, em toàn nói những câu làm anh đau lòng!”

“Thì bản chất anh đúng là biến thái mà!” - Cô nói tỉnh rụi.

“Trên đời này có thứ gì tàn nhẫn hơn câu nói đó của em không chứ?” - Cậu đau khổ nói.

“Gia Huy, giờ đưa anh ta đi đâu thì được đây?” - An lơ cậu, quay sang hỏi Huy.

“Cứ để cậu ta vậy đi! Một tí là tỉnh ngay ấy mà!” - Huy nói trong khi bấm điện thoại.

“Nè nè! Anh ta là bạn của anh đó!” - Cô nhấn mạnh.

“Thì sao chứ? Bây giờ còn cách nào khác đâu!” - Tay cậu vẫn lướt trên màn hình điện thoại.

“Jeez, nếu vậy thì...” - Cô bỏ lửng câu nói, ngồi bệt xuống, nhắc đầu Kiệt đặt lên đùi trái của mình.

“Eh... cô làm gì vậy?” - Cậu ngừng lướt, khó chịu nói.

“Như vậy thì sẽ dễ chịu hơn mà! Tôi là người khiến anh ta bị như vậy, phải làm gì đó chứ?” - An thản nhiên.

“Nhưng mà đâu nhất thiết phải làm vậy?” - Huy cộc cằn.

“Có sao đâu! Phải lẽ thôi mà, nhưng sao anh lại khó chịu thế?” - An ngây ngô nói.

“...”

3s trôi qua...

“Nếu vậy...” - Cậu nói thầm rồi tiến đến bên cô, dùng ánh mắt cực kỳ khó tả nhìn cô... chăm chăm...

“Gi... gì vậy?” - Ánh mắt đó khiến An sợ...

PHỊCH

Tình hình là Huy đang gối đầu trên đùi phải cô...

“Cô cũng phải trả ơn tôi!!” Cậu nói thản nhiên kèm nụ cười bướng bỉnh.

“Eh... Ơn... gì chứ?” - Cô khó hiểu.

“Ơn tôi đã tốn sức dạy cô suốt hai tuần qua!!”

“Nhưng...” - Cô định nói gì đó.

“Không nói nữa!” - Cậu áp một ngón tay lên môi An. “Những ngày qua phải thức khuya dạy cô, giờ tôi muốn ngủ!”. Lúc cậu nói kết thúc cũng là lúc ngón tay lạnh ngắt của cậu rời khỏi bờ môi cô.

Như vậy... là sao chứ? Bây giờ còn sớm mà...

“Vừa ngủ dậy...sao lại buồn ngủ?” - An thắc mắc.

“...”

2s trôi qua...

Cô bắt giác nhìn xuống và không khỏi bất ngờ khi thấy cậu đã ngủ tự bao giờ. Cũng chả biết đó là giả hay thật nữa, cô cũng rất muốn đẩy cậu ra khỏi người mình nhưng có thứ gì đó níu lại, không cho cô làm việc đó, khiến cô chẳng biết làm gì ngoài việc để yên như vậy. Để yên cho hai chàng hoàng tử đẹp trai này gối đầu trên đùi mình.

“Anh cũng muốn được như vậy!!~~~~” - Bảo sung sướng nói rồi tí ta tí tòn sấp lại nhưng bị văng tí ra xa bởi cú đấm của An.

“Grừ... Cầm anh đến gần tôi!” - An nổi “sát khí”.

“Hic, anh cũng là tứ hoàng như hai tên đó chứ bộ, em phân biệt đối xử quá à!!” - Cậu mếu máo như con nít.

“Nhưng anh là tên biến thái!” - Cô trừng mắt nhìn Bảo.

“Hic, không chơi với em nữa!” - Cậu nói rồi chạy đến một gốc cây, ngồi bệt xuống. Nhắc điện thoại bấm bấm gì đó rồi...

“Kiều Linh ơi!! Có người ăn hiếp anh nè! bla bla bla...” - Cậu nói xối xả vào điện thoại.

“Em cúp máy đây!” - Bên kia vang lên tiếng lạnh lùng của một cô gái rồi những tiếng tút dài ngoằn vang lên cùng cái cơ thể đang hóa đá trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“An, trường học có chuyện gì vậy? Sao lại khóa chặt thế kia?” - Vi chạy về phía An. Kế đó là Vân, Dương và Phong.

An chưa kịp mở miệng trả lời câu trước thì đã bị câu tiếp theo của Vi làm đứng hình:

“Ủa mà...sao anh Huy với anh Kiệt lại nằm trên đùi cậu vậy?”

“Ah...Ờ thì...bla...bla..bla” - An kể lại toàn bộ sự việc với vẻ mặt chẳng mấy khả quan.

“Oh...Vậy là anh Kiệt thì bất tỉnh còn anh Huy thì đang ngủ hả?”

“... Uhm”

“Còn đây là tấm bảng treo trước cổng trường trước khi bị cậu quăng?” - Vân nhặt tấm bảng lên.

“Uhm! Cậu treo lại giúp tớ nha!” - An cười tươi rói.

“Ok thôi! Nhưng mà nếu đám fan cuồng của anh Huy và Kiệt phát hiện ra thì sẽ thế nào nhì?” - Cô nhận lời An, nói rồi cũng treo lại tấm bảng đó.

“Tôi nghĩ cậu sẽ bị họ nhai đến không còn mẩu xương vụn đấy!” - Dương lên tiếng với vẻ mặt ghê sợ.

“Hic, có khủng khiếp tới vậy không chứ?” - An nuốt nước bọt, giọng run run.

“Có người đã từng bị tung ảnh nóng khi bị các fan của Kiệt phát hiện lúc đang ăn trưa với kiệt đấy!” - Bảo tựa người vào gốc cây, hình sự nói, khác hẳn thái độ “con nít” khi này.

“Sau... sau đó cô ta thế... thế nào?” - Cô sợ đến mức nói như người bị nấc cụt.

“Nhảy lầu tự tử!” – Bồn chữ lạnh ngắt thoát ra khỏi miệng Phong khiến cô không khỏi rùng mình, sồn gai óc.

“Đó... đó... là sự thật?”

“Ừ” - Bảo khẳng định.

“Nếu vậy thì chỉ việc không để họ bắt gặp cậu thôi! Nhì?” - Vân đặt tay lên đôi vai đang run rẩy của An, hí hửng nói.

“Đúng vậy đó, có tụi anh ở đây! Em không cần phải lo!” - Bảo cười tươi rói.

“Vậy... vậy thì tớ... yên tâm rồi!” - Cô không thể không nở một nụ cười ấm áp trước những con người này! Những người bạn tốt nhất thế gian!

“Uhm...Vậy thì tớ, Dương và Phong sẽ đứng ở cổng trường, tìm mọi cách để đám học sinh không chú ý đến nơi này! Đến khi hai người đó thức, thế nhé!” - Vân phấn khởi nói rồi lúi xoành xoạch Phong và Dương về phía cổng trường.

“Vậy thì tốt cả rồi nhì?” - Vi tựa người vào gốc cây đối diện, mỉm cười với An.

“Uhm!” - An mỉm cười tươi rói.

“Mà nè, mặc dù tớ thấy anh Huy cặp với rất nhiều người, nhưng tớ chưa từng thấy anh ấy gối đầu lên đùi một cô gái và ngủ ngon đến như vậy đó! Cậu thật sự quyến rũ anh họ duy nhất của tớ mất rồi!”

“Quyển...quyển rũ gì chứ? Anh ta quyển rũ tứ thì có!!!” - Mặt An bỗng đỏ bừng.

“Hi hi, ai quyển rũ ai cũng vậy cả thôi! Tóm lại bây giờ anh ấy đã quen với việc có cậu ở bên rồi!”

“Thôi thôi... cậu đừng nói mấy câu sến rện đó nữa! Da gà tở nổi hết rồi nè!!!”

“Hi hi, tở nói có gì sai sao?” - Cô nở một nụ cười.

“Nhưng...nhưng...”.

Trong khi An đang ấp a ấp úng và mặt đỏ bừng vì bị Vi chọc thì có một giọng nói cắt ngang:

“Ui da!” - Giọng của Kiệt.

“Ủa, anh tỉnh rồi hả?” - An nhìn chăm chăm vào Kiệt.

“Oái!!” - Kiệt la toáng lên, ngồi bật dậy, lui tít ra xa.

“Tại... tại sao anh... lại nằm trên người em?” - Cậu hốt hoảng nói rồi nhăn mặt, đưa tay sờ vết bầm trên trán.

“Thì...lúc này em lỡ ném tấm bảng trúng anh, em không nhớ để anh nằm dưới đất với vết bầm trên trán mà!” Cô mỉm cười.

“Oh, ra là vậy, anh không sao đâu mà!” - Kiệt nói rồi nở một nụ cười đáp trả - “Mà... sao Huy cũng nằm trên người em thế?”

“À, thì anh ta buống binh đòi em trả ơn vụ dạy em học đó mà! Với lại vì em mà anh ấy phải thức khuya, em cũng không muốn đánh thức anh ấy!” - An mỉm cười.

“Uhm...” - Kiệt đáp trả, ánh mắt có chút không vui.

“Nhưng sao mọi người còn chưa vào trường nữa?” - Cậu lên tiếng hỏi.

“Trường sẽ đóng cửa một thời gian do cháy nổ đó anh! Cái bảng đập vào trán anh là bảng thông báo đó!” - Vi mỉm cười, trả lời câu hỏi của Kiệt.

“Oh”

“Haizz, chán quá! Trường học đóng cửa một thời gian, chẳng biết đi đâu cho đỡ chán đây!” - Bảo bắt chéo hai tay sau gáy, chán nản nói.

“Hm... đúng là chán thật!” - An nói, giọng ỉu xìu.

“Haizz!” - Cả bọn thờ dài thườn thượt.(trừ Huy)

2s trôi qua...

“Ah, hay là chúng ta đi đâu đó chơi đi!” - Vi nảy ra sáng kiến, phấn khởi nói.

“Phải rồi ha!!! Tụi mình đi chơi đi!” - An hăng hái nói, đứng phắt dậy khiến cho cái tên sư tử lập dị đang gối đầu lên đùi cô đập đầu cái “cốp” rõ to xuống đất, tỉnh ngủ mà la oai oái.@@

“Nè!!! Cô tính giết người hả?????” - Huy hét to hết sức có thể.

“Ah... sorry anh. Tại tôi phấn khởi quá ý mà ha.. ha ha!” - Cô xin lỗi cậu, gượng cười.

“Cô...” - Cậu định lên tiếng quạu quọ thì bị câu nói của Vi ngăn lại.

“Thôi mà thôi mà! Anh tha cho cậu ấy đi, cậu ấy đâu có cố ý đâu mà!” - Vi mỉm cười nhằm xoa dịu cơn giận của Huy.

“Đúng đó Huy, cậu đừng giận nữa mà! Bây giờ chúng ta bàn chuyện đi đâu chơi đi!” - Bảo cười tươi rói.

“Cậu tha cho An đi! Em ấy đâu có cố ý đâu!” - Kiệt cũng lên tiếng bênh vực.

Cậu không biết nói gì, đành “geez” một tiếng rồi quay sang hướng khác.

“VẬY là coi như anh hết giận rồi nhá!” - An cười tỉnh nghịch.

“...” - Cậu không trả lời cô.

“Hi hi, vậy thì sao chúng ta không đi đảo Jangeun chơi nhỉ? Hòn đảo đó cũng thuộc tập đoàn SPO đấy!” - Giọng của Vi.

“Hu raa!! Được thì còn gì bằng!!” - Bảo nói, giọng vô cùng phấn khích.

“An, cậu có ý kiến gì không?” - Cô quay sang hỏi An.

“Tất nhiên rồi! Được đi chơi đảo cơ mà!” - An nở nụ cười.

“Vậy thì... anh Huy! Anh nói với chú giúp em nhé!”

“...Nếu em muốn thì anh cũng không phản đối!” - Huy nói bình thản.

“Anh Kiệt, anh đi chứ?”

“Ồ nhà thì chán lắm!” - Kiệt mỉm cười.

“Vậy là xong cả rồi nhé! An, tí nữa cậu nói với Vân, Dương, Phong nhé! Nếu thuận lợi thì tuần sau chúng ta sẽ đi!”

“OK cậu! Bây giờ tớ qua đó nói ngay đây!” - An nói rồi chạy về phía Vân, Dương, Phong.

“Chuyến đi này sẽ vui lắm đây!” - Bảo cười tươi rói.

Thế là chuyến đi bắt đầu của tám người đã được lên lịch. Hứa hẹn sẽ có những tình tiết ấn tượng xảy ra. Sau chuyến đi định mệnh đó, bức màn tối tăm của quá khứ sẽ được bàn tay của sự thật vén lên, phơi bày tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

*** Một tuần sau ***

Đó là một ngày tươi đẹp, vệt nắng ấm áp chảy dọc trên những mái nhà, len vào ô cửa sổ, khẽ khàng đáp mình trên những tán lá xanh rì, cổ ôm lấy những bông hoa ngày mới vào vòng tay ấm áp của mình, gửi đến những áng mây lửng lơ nụ hôn cháy bỏng. Đuổi theo, đuổi theo gió đến một nơi nọ, nơi tập trung của những con người cùng chuyến đi định mệnh của họ...

“An này, cậu không trút bớt đồ ở nhà được hả? Đem nhiều đồ thế kia, cậu không thấy mệt sao?” - Tiếng một cô gái chau mày nói với bạn mình.

“Kệ tớ! Thế còn cậu đang đeo cái gì quanh mình thế kia?” - An vừa nói vừa chỉ tay vào cái phao hình con vịt ở ngang eo Vân.

“Thì đi tắm biển sao mà thiếu phao được chứ? Tớ chuẩn bị trước thôi mà!” - Vân bĩu môi.

“Cậu nôn nóng quá mức rồi đó!” - Vi lên tiếng rồi nhìn xung quanh: “Ừa mà Dương không đi với cậu hả?”

“Uhm, đi giữa đường anh ấy bảo là quên đồ nên quay lại lấy rồi, tí là ra ngay ấy mà!” - Vân trả lời trong khi nghịch cái mõm con vịt với vẻ mặt thích thú. Vì sau khi nghe câu trả lời, không nói gì nữa mà mở ba lô lấy ra một hộp sữa, cầm ống hút vào tranh thủ uống trước khi xe tới.

“Nè Gia Huy, anh làm gì mà suốt ngày cứ bấm điện thoại mãi thế?” - An khó chịu nói với chàng trai mặc áo sọc ca rô trắng bên cạnh.

“Khả nghi thật!” - Cậu lơ câu nói của An, chăm chú nhìn vào bảng tin trên điện thoại.

“Hả? Cái gì khả nghi?” - Cô ngây ngô nói rồi nhìn vào màn hình điện thoại. Là bảng tin thông báo chuyến chập mạch điện gây cháy nổ một tuần trước.

Cậu phóng to một bức ảnh hiện trường vụ cháy, cái cầu chì đã cháy đen cùng một thùng chứa xăng không còn nguyên vẹn hiện ra.

“Có người cố tình gây ra vụ này!” - Huy nói trong khi quan sát bức ảnh.

“Nhưng tại sao hẳn lại làm vậy?”

“...” - Huy không trả lời, cậu chăm chú nhìn vào tàn dư của cái thùng chứa xăng đó. Rốt cuộc kẻ nào làm ra vụ này? Tại sao hẳn ta lại tạo ra một vụ cháy nổ? Hay đúng hơn tại sao hẳn lại muốn trường học đóng cửa? Mong muốn của hẳn khi làm vậy là gì cơ chứ? Những câu nghi vấn trong đầu khiến cậu khó chịu, tất quách cái bảng thông tin đó. Cậu gắn headphone vào tai, tựa người vào tường, khép đôi mắt hồ phách mạnh mẽ lại, để cho từng tiếng hát lặng lẽ chảy vào tai.

Thấy cậu không trả lời mình nên An đành rút trong ba lô ra cuốn “Thiên thần bóng tối”, chăm chú đọc.

“Yaaaa!!! Chào buổi sáng!!! Các “baby” xinh đẹp quyến rũ của anh!!!” - Bảo vừa chạy về phía họ vừa hét to, cái ba lô màu đỏ viền đen nằm chễm chệ trên một bên vai cậu ấy, cái áo thun màu vàng hình đầu lâu rực rỡ đến lóa loẹt lấp đi khuôn ngực vạm vỡ của cậu, mái tóc màu nâu sữa vuốt cao ẩn dưới chiếc nón lưỡi trai màu xanh lá. Trông cậu chẳng khác nào cây “đèn xanh đèn đỏ” giữa mấy cái ngã tư đường.

“Nè nè nè, anh gọi ai là “baby” vậy hả?” - Vân dùng hai tay ôm lấy hai bên cái phao, cau có tiến lại phía cây “đèn xanh đèn đỏ” đó.

“Ồ thì...” [Giai đoạn 1: cứng họng]

“Này anh biến thái tóc dựng! À không, hôm nay tôi sẽ đổi tên anh thành “đèn xanh đèn đỏ biến thái”! Anh nói ai là của anh hả?” - An cũng gấp cuốn sách lại, trừng mắt nhìn cậu.

[Giai đoạn 2: biến thành màu trắng]

“Còn nữa, “quyến rũ” là sao ạ?” - Vi ngưng uống, mỉm cười hỏi cậu.

[Giai đoạn 3 : đông cứng]

[Hoàn tất giai đoạn đông đá 1 cây “đèn xanh đèn đỏ biến thái”]

“Hic, sao các em lại đối xử với anh như vậy chứ?” - “tảng đá sau khi qua giai đoạn” đó đau khổ nói. Đáp lại là tiếng cười “ranh mãnh” của Vân và An cùng hành động tiếp tục uống sữa của Vi.

“Haizz, cậu làm mất mặt Tứ Hoàng quá!” - Kiệt từ phía sau bước tới, vỗ vào vai Bảo, thở dài.

“Ý cậu là sao hả?” - Cậu lấy lại màu sắc, khó chịu hỏi.

“Thì là vậy đó!” - Kiệt nói tỉnh rụi khiến cậu hậm hực mà im lặng.

“Hi hi, vậy là chỉ còn thiếu Dương với anh Phong... thôi nh?” - Vi cười rồi bỗng khựng lại khi thấy Phong đang đứng tựa lưng vào tường bên cạnh Vân, cổ nhà hai chữ cuối cho hết câu.

“Eh...anh Phong, anh đến khi nào vậy?” - Vân mắt chữ A mồm chữ O, nhìn chăm chăm vào cậu trai mặt áo sơ mi đen bên cạnh.

“Vừa nãy!” - Cậu nói lạnh băng.

“Oh...vậy là còn...”

“Xin lỗi!!! Để mọi người chờ lâu rồi!” - Dương vừa nói vừa hi hục chạy lại.

“Nè! Anh lấy đồ gì mà lâu quá vậy hả?” - Cô cau có nói.

“Ồ thì... anh tìm cái này nè!” - Cậu nói rồi cười toe, giơ cái kính bơi màu đen lên – “Đi bơi làm sao quên cái này được hén!”

“Oh! Mà...sao anh không nói sớm! Em lỡ để kính bơi ở nhà rồi còn đâu! Mọi người chờ ở đây nha, em về lấy rồi ra liền!”. Nói rồi Vân xoay người định phóng về nhà nhưng gấu áo đã bị ai đó nắm chặt.

“Xe sắp tới rồi! Cậu mà quay về là trễ cái chắc đó, xài chung với Dương đi!” - An vừa chăm chú đọc trong khi tay nắm chặt gấu áo Vân.

“Geez, xài chung thì xài chung!” - Cô chán nản nói.

“Hihi, vậy là đủ cả rồi nh?” - Vi cười tươi rói.

“Uhm! Đi thôi!” - Cái đám loai choai đồng thanh hét to .(trừ Huy, Phong với Vi).

3s trôi qua...

“À mà... xe đâu mừ đi?” - An đơ, buông câu nói đó ra khiến “cái đám loai choai” đồng loạt trắng bệch.

2s sau...

“Nhật Vi!! Tại sao bây giờ xe chưa tới nữa?” - Đám loai choai đó đồng thanh.

“Ah...ờ thì...” - Vi nhìn sang hướng khác.

“Cậu nói với bọn tớ là 7h30 xe tới mà? Sao bây giờ 7h45 rồi vẫn chưa thấy bóng dáng chiếc xe đâu vậy hả?” - An nhìn chiếc đồng hồ trắng trên tay rồi nói.

“Ah... xin lỗi mọi người! Thật ra 8h xe mới tới, vì tớ sợ có người đi trễ nên mới nói dối mọi người! Tớ xin lỗi mọi người nhiều lắm!”. Nói rồi cô cúi đầu 1 góc 45°.

“Oh... vậy là cậu không muốn bọn tớ lỡ xe hả?” – Vân sau vài giây suy nghĩ cũng lên tiếng. Vì gật nhẹ đầu.

“... Bọn tớ trách lầm cậu rồi, cho tớ xin lỗi nha!” – Cô ra vẻ ăn năn.

“Anh cũng xin lỗi em nha! Chưa rõ mọi chuyện mà lại trách em rồi!” - Kiệt gãi đầu.

“Oh! Vậy anh cũng xin lỗi...” - Bảo chưa kịp nói hết câu thì đã bị tay Kiệt chặn ngang.

“Cậu không cần nói!” - Kiệt nói nhỏ vào tai Bảo vì cậu biết hễ mở miệng là tên này lại nói những từ như “quyến rũ”, “hấp dẫn” v.v...

“Cho tớ xin lỗi nha!” - An cũng ăn năn nói.

Vì ngẩng đầu lên, nhìn mọi người, sau đó lại mỉm cười: “Hihi, tại tớ không nói rõ thôi mà! Nhưng 15p nữa xe mới tới, sao chúng ta không bốc thăm chỗ ngồi nhỉ?”. Nói rồi cô lôi trong túi ra tám mảnh giấy đánh số từ 1-> 8 ở đầu.

“Chơi thì chơi!” - Vân hứng khởi nói rồi bước vào trong nắm lấy tay Phong lôi ra trong khi Huy cũng bị An kéo ra ngoài.

Thế rồi cả đám cùng rút một lượt...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Trên Đường

Trên xe du lịch

“Tại sao tôi lại phải ngồi với anh nhỉ?” - An cau có nói nhưng trong lòng vẫn không mấy khó chịu.

“Cô đi mà hỏi cái thăm chết tiệt ấy!” - Huy chống tay lên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

“Hừ, nó biết nói tôi cũng hỏi lâu rồi!” - Cô bĩu môi. Cậu không nói gì, chỉ cười nhẹ.

“Anh cười cái gì vậy hả?” - Cô hơi đỏ mặt.

“Phì... không có gì!” - Cậu bật cười rồi mở một game trong điện thoại, chăm chú chơi.

An thấy cậu lơ mình nên chỉ “geez” một tiếng rồi mở ba lô, lấy sách ra đọc tiếp.

***

“Măm... măm... Ánh on á!(bánh ngon quá)” - Vân nhai ngấu ngiến cái bánh Oreon trong khi tay cầm thanh chocolate sữa. Cái phao con vịt đã yên vị trong ba lô của cô sau mấy câu của Vi lúc này.

Chàng trai mặc áo sơ mi đen bên cạnh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn khuôn mặt xinh xắn, ngây ngô của cô, một cách chăm chú. Cũng chính vì cậu chăm chú nhìn nên khiến Vân nhà ta ngỡ là cậu thèm nên chia thanh chocolate trước mặt cậu:

“Anh ừng ăn ột ít ỉ!(anh cũng ăn một ít đi)”. Vì trong mồm đầy ắp bánh nên giọng cô trở nên khó nghe, cộng thêm khuôn mặt “ngây thơ” dính vài mẩu bánh khiến Phong chỉ muốn sờ vào mà vuốt ve, mà nắn nót.

Cậu không trả lời Vân, bàn tay cậu giờ lên nhưng không dừng lại ở thanh chocolate, mà là ở khuôn mặt cô, gạt đi những mẩu bánh vụn li ti bám trên đáy đồng thời khiến nó chuyển sang màu đỏ ửng.

“Anh... àm ỉ ậy?(Anh... làm gì vậy)”

“Phùi vụn bánh!” - Phong nói rồi bàn tay to, lạnh lẽo của cậu gạt đi hết những mẩu vụn bánh bám trên mép miệng cô.

Cô đánh “ức” nhằm đẩy hết chỗ bánh trong mồm xuống dạ dày, sau đó lên tiếng mặc dù mặt vẫn chưa hết đỏ:

“Cảm ơn anh!”. Nói rồi cô quay lưng về phía cậu, nhai ngấu ngiến thanh chocolate đó, đến khi còn một nửa.

“Không phải cô nói cho tôi sao?” - Giọng lạnh lẽo như mùa Đông vang lên sau lưng.

“H...hả? Tôi tưởng anh không... ăn” - Chữ “ăn” rơi khỏi miệng cô khi nửa thanh chocolate đó nằm gọn trong miệng Phong, cậu nuốt rồi cười nhẹ.

Thật là... chẳng hiểu nổi anh ta! Trong đầu Vân hiện lên câu nói đó. Xong rồi cô khẽ lắc đầu, bỏ tiếp vài cái Oreon vào miệng nhai. Cố không quan tâm tới ánh nhìn chăm chăm của chàng trai bên cạnh. (đúng là người có tâm hồn ăn uống mà=]])

***

“Không ngờ tôi lại ngồi cạnh cậu đấy!” - Dương mỉm cười.

“Uhm...tớ cũng không ngờ tới luôn đó!” - Cô gái bên cạnh cậu cũng nở nụ cười rạng rỡ.

“...” Thời gian lặng lẽ trôi...

“Dương nè!” - Giọng trong vắt của thiên thần.

“Hả? Có chuyện gì sao?” - Cậu nói trong khi chơi game trên điện thoại.

“Cậu còn nhớ... lúc ở tòa nhà cấm không?”

“Ừ, thì sao?”

“Lúc đó...cậu đã liều mạng vì tớ, để rồi bị thương... cảm ơn cậu... nhiều lắm!” - Giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát tựa như gió chạy vào tai Dương, khiến cậu ngừng chơi, bắt giác sờ vào vết thương ở hông phải giờ đây chỉ còn là một vết sẹo.

“Ờ... lúc đó... chỉ là tôi muốn cậu cứu Vân...” - Cậu nói đứt quãng.

“Chỉ vậy... thôi sao?” - Mái tóc đen xõa xuống, cổ lấp đi gương mặt đang ửng đỏ của cô.

“Eh...cũng không hẳn, lúc đó...” - Dương bỏ lửng câu nói, bàn tay to, ấm áp của cậu đặt lên bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn của Vi, siết nhẹ - “Tôi thật sự... muốn bảo vệ cậu!”

“Thật sao?” - Hai chữ đó nhẹ nhàng rơi khỏi bờ môi ửng đỏ của cô.

“...Thật!” - Cậu siết tay cô chặt hơn như để chứng minh điều mình nói.

“Vậy còn... bây giờ?”

“Cũng thế...” - Dương nói sau một lúc im lặng.

“Nếu vậy... cậu bảo vệ tớ mãi mãi... được không?” - Cậu nói đó khiến Dương không khỏi bất ngờ.

“Cậu... muốn tôi bảo vệ?”

“Uhm... mãi mãi, có được không?” - Cô nói rồi tựa đầu vào vai cậu, thật nhẹ và... ấm áp.

Đây... có thể gọi là tỏ tình không nhỉ?

“...Uh...Uhm! Tôi hứa!” - Cậu nói sau một lúc lâu im lặng, đồng thời đan bàn tay to lớn của mình vào tay cô, thật bình yên...

“Tớ vui lắm!” - Vi nói nhẹ, có... một vệt nước lấp lánh lặn trên gò má ửng hồng đó. Cô đã khóc, khóc vì vui sướng, khóc vì hạnh phúc, khóc vì cuối cùng cũng đã có người... chịu bảo vệ cô mãi mãi, đã có người... đồng ý làm điểm tựa cho cô... suốt cuộc đời này...

***

“Haizz, tại sao tớ lại không được ngồi cùng với các em dễ thương ấy nhỉ?” - Chàng trai mặc chiếc áo vàng hình đầu lâu tựa người vào ghế, chán nản nói.

“Xem ra ông trời... muốn họ đến với nhau!” - Chàng trai mặc áo nâu bên cạnh lên tiếng, giọng nói có chút buồn, đôi mắt đó cứ hướng về phía An đang chăm chú đọc sách mãi.

“Hm... chắc vậy! Mà sao nãy giờ cậu cứ nhìn bé An mãi thế?” - Bảo nói tỉnh rụi.

“H... Hả? Có sao?”

“Có, nhìn không chớp mắt luôn!”

“Ch... chắc do trùng hợp!” - Kiệt quay sang hướng khác, nói, giọng có chút run.

“Trùng hợp hay là... cậu phải lòng bé An mất rồi?” - Bảo lém lỉnh nói.

“Không! Sao có thể chứ?”

“Có thể chứ! Em ấy xinh thế cơ mà, nếu không phải em ấy thuộc quyền sở hữu của Huy thì tớ đã cưa lâu rồi!” - Cậu nói trong khi nhìn chăm chăm vào An.

“Cô ấy... là của Huy à?”

“Uhm... Bộ cậu không nhận ra sao? Hai người đó lúc nào cũng đi chung với nhau, còn nữa, chỉ tính vụ Huy chạy ngay đến căn tin và nổi khùng vì em ấy cũng đủ biết rồi!” - Bảo bóc vỏ một cái bánh chocopie, cắn một miếng rõ to.

“...”

“Cậu sao vậy?”

“... Không có gì!” - Kiệt đáp nhẹ, giọng nói có chút buồn.

Một tiếng sau

Đang mải mê với chiếc điện thoại, Huy bỗng thấy có gì đó ảm ảm, mềm mềm tựa vào vai mình. Theo phản xạ, cậu nhìn sang bên cạnh và... khuôn mặt cậu bỗng ửng đỏ. Không phải tự nhiên, mà là An... đang tựa đầu vào vai cậu, ngủ một cách yên bình...

“Giờ đây?” - Cậu thần thờ khoảng 3 giây rồi cười nhạt. Sau đó vòng tay qua ôm lấy tóc An, để từ ngón tay thon dài luồn vào mái tóc mềm mại đó.

“Đã tựa vào vai anh... thì phải ngủ cho ngon vào nhé! Yêu em...” - Cậu nhìn An, nói khẽ.

Bất giác cậu nhìn vào trang sách cô đang đọc dở :

[Nếu phải giết em, thì tôi sẽ chia súng vào tim mình trước!]

“Phi... Không ngờ em lại đọc thể loại này cơ đấy!” - Cậu khẽ hôn tóc cô - “Nếu thật sự một ngày nào đó phải giết em, tôi cũng sẽ làm như vậy!”

Thế rồi cậu cũng gắn headphone vào tai, nhắm mắt lại, để giọng hát đó đưa vào giấc ngủ mê, bên cạnh người cậu yêu nhất - Trương Mỹ An.

***

Vẫn đang bóc vỏ cái bánh Oreon thứ mấy chục, định bỏ vào mồm thì...

CRẮC... Cái bánh vỡ nát trong tay cô. Tất nhiên người có “tâm hồn ăn uống” như cô chắc chắn không thể nào làm như vậy, trừ khi có điều gì đó làm cô giật mình. Và điều đó là...

“Heh... Cái gì đây? OO” - Cô nhìn về phía “cái đầu xanh” tựa vào vai mình. Eh!!! Anh... anh ta đang... đang... đang tựa vào vai mình! Vậy... vậy là sao?

Nghĩ đoạn cô định đưa tay đẩy cậu ra nhưng...

“Anh lúc ngủ trông dễ thương quá đi! Thôi cho anh mượn vai lần này đó!” - Cô nói tỉnh rụi rồi đặt cái bánh xuống, đưa tay nghịch nghịch mái tóc xanh lạnh lẽo của cậu, hết vò đến xoa hết xoa đến vò. (bó tay rùi =.=)

“Tóc anh mát ghê luôn á!” - Cô vừa nói vừa nắn tóc cậu thành đu kiểu, lúc kéo lên làm thành hai cái sừng, lúc vuốt nhập lại thành hình cánh hoa, lúc lấy kẹp kẹp vào, nói chung là tùm lùm tá lả...

“Uhm...” - Bỗng cậu hơi chau mày khiến cô vội đưa nó trở về hình dáng ban đầu.

Nhưng chỉ vài phút sau lại biến tóc cậu thành đồ chơi, nghịch lên nghịch xuống.

***

Có một chàng trai mặc áo phông xanh biển đang ngủ, chàng trai đó mang vẻ đẹp ấm áp, êm đềm của biển cả. Bên cạnh cậu là một cô gái với chiếc váy trắng thuần khiết, chiếc áo khoác màu kem ôm lấy đôi bờ vai nhỏ xinh, cô đang tựa đầu vào vai cậu trai mang vẻ đẹp của biển cả ấy - chàng trai mà cô cần nhất trên thế gian này, ngủ thiếp đi trong con say của hạnh phúc, trong con say của thứ mạng tên... Tình Yêu...

***

Đang mải mê xem tin tức trên điện thoại, bỗng Kiệt cảm thấy có gì đó nặng nề đè lên vai mình. Cậu liền quay qua và bắt gặp một cảnh tượng khiến cậu

giật bản mình... Tên... tên này đang... đang...d...dựa... vào... v... vai mình!

“Cậu làm cái quái gì vậy hả?” - Kiệt tức giận nói rồi đẩy cái tên “đèn xanh đèn đỏ biển thái” đó ra khỏi mình.

“Ừm... Đang ngủ mà!” - Bảo khó chịu nói rồi lại dựa đầu vào vai cậu.

“Xêêê raa!” - Cậu bực dọc nói trong khi đẩy tên này ra một lần nữa. Nếu không phải sợ An thức giấc cậu đã hét vào mặt tên này rồi.

Cậu giữ tay ở đầu tên đó một lúc lâu nhằm để hắn không dựa cậu nữa nhưng khi cậu buông ra, tên đó liền ngã đầu vào vai cậu. Không những vậy mà còn... còn...

“Măm... măm... Đùi gà ngon quá!” – Bảo nói mớ trong khi ngậm chặt vai Kiệt.

“Vai tớ không phải đùi gà!!!” – Cậu nói rồi cố gỡ cái hàm răng đang cắn chặt vào vai mình ra.

“Geez, có phải cậu đang ngủ không vậy hả? Ngủ gì mà cắn chặt thế này?” – Cậu cố hết sức để mình không hét lên trong khi tìm mọi cách cạy cái hàm răng đó ra khỏi mình.

*** 5 phút sau ***

“Sao không chịu ra vậy nè?” – Kiệt nói trong khi mồ hôi đầy trên trán.

“Mệt quá! Tới nơi cậu chết với tớ!” – Cậu nghiêng răng nghiêng lợi rồi đánh bỏ cuộc, để yên cho tên này cạp vào vai mình với thái độ không mấy khả quan.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đảo Janguen

*** Trên biển***

“Oa~! Đảo Janguen kia rồi!” – Vân đứng ở mũi tàu, chỉ tay về phía đảo Jangeun cách đây không xa. Sở dĩ họ đang ở trên tàu là vì chiếc xe du lịch chỉ đưa họ đến cảng, sau đó họ phải đi tàu mới đến được đảo Janguen vì hòn đảo đó được bao bọc bởi biển và biển. Lúc này khi chuyển từ xe qua tàu, cái cây “đèn xanh đèn đỏ biển thái” đã được Kiệt cho một trận toi bời vì dám cắn vai cậu.

“Gió mát quá Dương nhỉ?” - Vi nói trong khi để từng ngọn gió mát mẽ lùa qua kẽ tóc.

“U... Uhm...” - Suốt từ khi chuyển phương tiện đến giờ, Dương cứ như vậy mãi, ai nói gì cũng ậm ừ còn mặt thì đỏ như gấc chín.

“Cậu... Không thích sao?” – Cô nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Kh... không! Thích lắm!”

“Vậy sao nãy giờ tớ nói gì cậu cũng ậm ừ vậy? Hay là... cậu không thích một con bé như tớ?” – Giọng cô chùng xuống.

“Không... không có! Tớ... Tớ thích cậu lắm!” – Bốn chữ cuối cậu nói như hét khiến cho cả đám nhìn chăm chăm còn cậu thì mặt đã chẳng khác gì quả cà chua chín. Mà Vi bên cạnh cũng chẳng hơn gì =.=.

“Ây da! Anh trai của em đang tỏ tình à?” - Vân tỉnh nghịch xoay xuống, nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cậu. Phong bên cạnh cũng dán ánh mắt lãnh đạm vào cậu.

“Oh! Tớ không ngờ là cậu thích Vi luôn á!” – An cũng xoay xuống.

“Em thích Dương thật sao?” – Huy cũng tháo headphone ra, quay xuống nói nhẹ.

“Vậy hai người mau thành cặp đi!” - Kiệt chồm lên, hí hửng nói. Cái tên bên cạnh cậu thì đã đóng băng luôn rồi, hắn thích Vi cơ mà.

Hai nhân vật chính cũng không nói gì, chỉ đỏ mặt nhìn mọi người, tất cả những ánh mắt ở đây kể cả người lái tàu cũng dán chặt vào họ.

Thời gian lãnh đạm trôi đi...

“Ah! Tới nơi rồi kìa!” – Dương đột nhiên chỉ tay về phía đảo Janguen chỉ cách tàu khoảng vài mét.

***

“Nè, rốt cuộc anh có tỏ tình với Vi không vậy hả?” - Vân dí sát mặt vào Dương sau khi đã bước xuống tàu.

“...Cậu cẩn thận đó!” – Dương lơ Vân trong khi giúp Vi mang ba lô.

Thấy anh trai lơ mình, Vân chỉ “geez” một tiếng rồi hậm hực kéo Phong đi thẳng.

“Cậu làm Vân giận rồi kia!” – Vi e dè nói.

“Không sao đâu mà! Chúng ta đi thôi!” – Cậu nói rồi trả ba lô cho cô.

“Uhm...” – Vi đón lấy cái ba lô rồi bước theo cậu.

“Không khí ở đây trong lành quá à!” – An dang hai tay ra về muốn nuốt hết không khí nơi đây – không khí mang mùi biển cả. Chàng trai mặc áo sọc ca rô trắng bên cạnh cô không nói gì, chỉ khẽ nở một nụ cười nhẹ. Những người đi phía sau cô cũng cười. (trừ Phong)

Cả bọn tám đĩa vác ba lô đi dọc bãi biển, đi đến một khách sạn trong thị trấn ở đó thì dừng lại.

[Khách sạn Biển Hát]

“Vi, phải khách sạn này không?” – Huy tháo headphone ra, hỏi trong khi nhìn chăm chăm vào cái bảng trước mặt.

“Vâng, đúng rồi anh!” – Vi nhìn vào tờ giấy trên tay rồi đáp nhanh.

“Vậy thì còn chờ gì nữa? Vào thôi!” – Bảo hét to rồi chạy tót vào như con nít rồi bảy người còn lại cũng lần lượt vào theo cậu.

***

“Các vị đây là...” – Cô tiếp tân không khỏi bất ngờ khi thấy tám người toàn nam thanh nữ tú bước vào, ai cũng mang vẻ đẹp rất riêng biệt.

“Bọn em là người của tập đoàn SPO, bọn em đã đặt chỗ trước rồi ạ!” – Vi nhanh nhẩu đáp rồi nở nụ cười mê hoặc của thiên thần.

“Đ... đội chị tí!” – Chị tiếp tân thoáng đỏ mặt khi nhận được nụ cười đó, cộng với năm mỹ nam ở đây cũng khiến cô e dè không dám ngẩng mặt lên.

“Uhm... Quý khách có phải là Trần Gia Huy, Hoàng Vũ Phong, Lâm Chấn Kiệt, Dương Thiên Bảo, Nguyễn Hoàng Hải Dương, Nguyễn Hoàng Thanh Vân, Trần Nhật Vi và Trương Mỹ An không?” – Chị ấy nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính trong khi đọc tên từng đứa.

“Đúng rồi đó ạ!” – Vi đáp lời thay cả nhóm.

“Vậy thì phiền quý khách đưa giấy CMND để xác định!” – Chị ấy nói trong khi vẫn dán mắt vào màn hình.

“Rườm rà quá! Bộ cô không biết tôi là Trần Gia Huy - người thừa kế tập đoàn SPO hả? Không phải hòn đảo này thuộc tập đoàn SPO sao?” – Huy ném cái ba lô lên bàn, quát to.

“Nhưng vẫn phải có giấy CMND đã ạ!” – Giọng chị ta hơi run.

“Cô...”

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?” – Cậu định lên tiếng quát vào mặt chị ta thì có một giọng ồm ồm khác chặn ngang.

“Dạ, ông chủ! Những người này không chịu xuất trình giấy CMND ạ!” – Chị ta như người sắp chết đuối vớ được phao, nhanh nhẩu đáp.

“Hử?” – Ông ta nâng cặp kính lên, nheo mắt cố nhìn rõ rồi vui lên trông thấy:

“Ah! cậu chủ, tiểu thư! Hai người dẫn bạn đến rồi à?”

“Vâng, ông đã chuẩn bị phòng cho chúng cháu chưa ạ?” – Vi lễ phép nói. Huy thì mặt vẫn tức tối nhìn chị tiếp tân kia. Còn chị ấy thì cứ ngệt cả ra.

“Dĩ nhiên dĩ nhiên! Khi ông chủ gọi thì tôi đâu dám không làm ngay!” - Ông ấy cười hiền lành rồi quay sang phía chị ta:

“Này Hải Yến! Sao cháu còn không mau dẫn mọi người lên phòng?”

“Ah... Vâng! Xin quý khách vui lòng theo tôi!” – Hải Yến e dè nói rồi bước về phía thang máy, kế đó là gương mặt tức tối của Huy và lãnh đạm của Phong, sau đó đến Vi, An, Dương, Kiệt, Bảo.

Tầng một...

Tầng hai...

Tầng ba...

... TING... Cửa thang máy mở toang sau khi cái âm thanh khô khốc đó vang lên.

“Quý khách đi lối này ạ!” – Chị ấy nói rồi bước về phía trước, tiếng bước chân của cả nhóm trên sàn đá hoa cương vang lên lạnh ngắt.

“Bốn phòng ở đây là của quý khách ạ!” – Hải Yến dừng lại trước bốn căn phòng với biển số 201, 202, 203, 204.

“Ủa? Sao lại bốn phòng? Không phải chúng tôi có tới tám người sao?” – Dương thắc mắc.

“Ah... đây là phòng đôi thừa quý khách!”

“Phòng đôi? Vậy là hai người một phòng hả? Vi ơi ~~~, em chung phòng với anh nha!” – Bảo bước đến cạnh Vi.

“Eh... Dương ơi!” – Vi gọi tên Dương khiến cậu chợt buồn, quay sang hướng khác:

“Anh biết rồi! Anh sẽ chung phòng với Kiệt!”. Rồi cậu bước đến, quàng tay qua vai Kiệt lúc này đang nhìn An, cổ nở nụ cười.

“Em xin lỗi!” – Vi nói khẽ.

“An! Chúng ta ở chung phòng nha!” – Vân nhào đến ôm chầm lấy An.

“Uhm...!” – An mỉm cười, đưa tay ôm nhẹ bạn mình.

“Chia phòng giống lúc ngồi trên xe đi!” – Huy nãy giờ dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Hải Yến cũng quay sang nói. Còn chị ta thì đã trở về chỗ của mình.

“Tại sao?” – Cả đám không ngăn được thắc mắc, đồng loạt hỏi, còn Phong thì cũng đưa ánh mắt sang nhìn Huy, cậu không ngờ Huy lại có thể đề nghị như vậy.

“Đạo này các vụ cướp khách sạn không phải ít, nên làm như thế!” – Cậu nói rồi lướt điện thoại, bấm bấm một hồi rồi giơ ra trước mặt bảy người ở đây bức ảnh một vụ cướp khách sạn gần đây nhất.

Bảy cặp mắt ếch chăm chú nhìn vào đấy...

“Oh! Nguy hiểm thật!” – Bảo, Kiệt, Dương đồng thanh.

“Có người chết luôn!” – Vân làm mặt hình sự.

“Tận ba người!” – An chống cằm.

“Bọn này ghê thật!” – Vi bôi vào.

Huy rút điện thoại lại:

“Tóm lại là như vậy, không nói nữa!”. Rồi cậu kéo tay An vào phòng 201, bỏ lại sáu cặp mắt ếch cứ nhướn lên, à không! Cửa An nữa là bảy.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Đảo Janguen

*** Phòng 201 ***

Vừa bước vào phòng, An đã giằng tay cậu ra:

“Nè, sao anh không để tôi ở với Vân?”

“Tôi đã cho cô xem rồi mà! Con gái ở chung rất nguy hiểm!”

“Nhưng cậu ấy có võ mà!”

“Tôi nói không là không! Cô phải có tôi bên cạnh!” – Huy gần giọng.

“Tại sao?” – An ngẩng khuôn mặt trắng hồng lên, nhìn chăm chăm vào cậu.

Cô đã từng hôn cậu, đúng! Đã từng rung động với cậu, đúng! Đã từng tựa vào vai cậu ngủ, đúng! Nhưng không có nghĩa cậu nói gì cô cũng phải nghe theo!

“Tại vì tôi không muốn cô gặp nguy hiểm!” – Cậu hét lên, dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn cô.

An trân mắt nhìn cậu, cô không ngờ... không ngờ cậu lại hét vào mặt mình như thế. Cô nói ra ý muốn của mình là sai sao? Muốn hỏi lý do là sai sao? Việc gì cậu phải hét lên như thế chứ? Tại sao?

Thời gian nặng nề trôi qua...

“Tôi... Tôi xin lỗi!” – Cậu thấy cô không trả lời, chỉ khẽ nói. Cậu không hề cố ý hét vào mặt cô, chỉ là... chỉ là cậu không muốn cô gặp nguy hiểm... hoặc muốn ở bên cạnh cô... Chỉ có vậy...

An thả người xuống chiếc giường trải drap trắng toát, lặng im, không nói gì với cái bóng lưng cao nghệu đang nhìn thẳng vào mình.

Cậu cũng không nói gì, bước về phía cửa sổ, vén tấm màn xanh dương lạnh lẽo ra...

Trước mắt hai người hiện lên một bức tranh tuyệt vời...

Bầu trời cao vút, trong vắt, những áng mây hững hờ lướt trôi. Ánh nắng ấm áp rọi xuống mặt biển êm đềm. Từng con sóng với mái đầu trắng xóa ào ạt vỗ vào bờ, lấp đi vùng cát vàng óng ánh rồi lại rút ra, biến vùng cát vàng óng ban nãy trở thành màu vàng nâu lạnh đậm. Gió, gió đang ôm lấy hàng dừa trên bãi cát đó, phe phẩy, đùa nghịch với những tàu lá tạo nên thứ âm thanh riêng biệt, trong vắt. Rải rác trong bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ đó là một vài cặp tình nhân đang ngồi trên cát, dùng tiếng nói của biển để hứa hẹn thứ tình cảm vô tận của mình, dùng giọng hát của gió để cất lên tiếng hát ấm áp của con tim mình. Xa xa nơi những con sóng vỗ vào, có những con người đang vui đùa cùng sóng biển, để tiếng cười giòn giã vang lên, hòa vào bầu không khí ấm áp, bình yên đến lạ lùng ấy.

An mở to mắt nhìn bức tranh tuyệt đẹp ấy, miệng bất giác thốt lên:

“Đẹp thật!”

“Như em vậy đó!” – Cái giọng trầm vang lên, đem bốn chữ đó trôi tuột vào tai cô. Khiến cô bất giác nhìn vào cái nhân ảnh đó – ánh nhìn khó hiểu.

“Anh nói vậy... nghĩa là sao?” – Cô nói mà không biết gương mặt mình đã ửng hồng tự bao giờ.

“Không... không có gì! Mà cô tranh thủ nghỉ đi!” – Huy nói sau một lúc lâu im lặng rồi nhanh chân bước ra ngoài, cố không để khuôn mặt ửng đỏ của mình bị cô gái phía sau thấy.

“Anh ta... khen mình sao?” – An thần thờ nói sau khi cánh cửa màu nâu lạnh lẽo khép lại, mang cậu đi khỏi ánh mắt ngơ ngác của cô.

***

Bầu không khí yên tĩnh đến ngọt ngào bao vây căn phòng 202.

Chàng trai mặc áo sơ mi đen lạnh đậm ngồi cạnh cửa sổ, hững hờ ngắm nhìn không gian bao la ngoài kia, nơi có tiếng sóng vỗ rì rào yên bình, mái tóc xanh lạnh lẽo che rù xuống, che mắt vàng trán tuyệt vời. Trong đầu cậu cứ nghĩ mông lung, về tất cả... Về cái ngày cậu bị đuổi khỏi gia tộc, về cái quãng đời không màu sắc của mình, về Huy, về Kiệt... Và, về cả người con gái tên Thanh Vân – người mà có lẽ cậu yêu hơn cả mạng sống nữa...

“Biển rì rào từng con sóng vỗ êm đềm

Cất lên bài ca tuyệt vời muôn thủa

Cất lên tiếng hát của ngàn xưa

Mang tiếng hát hòa vào nhịp điệu của gió

Hòa vào khoảng không vĩnh hằng trắng xóa

Hòa vào trái tim cô độc của anh...

Dâng lên niềm xót thương vô hạn cho anh...

Vỗ về anh bằng tiếng hát bao la...

My prince...” – Giọng hát của một cô gái vang lên, giọng hát cao vút, êm đềm, tựa như giọng hát của biển cả. Giọng hát ấy như xoáy vào sâu thẳm tâm can cậu, như vang lên là dành cho cậu, là để an ủi con người cô đơn đến lạnh lẽo của cậu...

Mọi vật lại chìm vào trong tĩnh lặng...

“Khúc hát đó...” – Cậu nói trong khi mái tóc xanh sụp xuống che mắt đôi mắt màu tím thẫm lạnh.

“Không biết nữa, đột nhiên nó hiện lên trong đầu tôi!” – Vân nói rồi dừng lại một lúc – “Hay không?” – Nụ cười tinh nghịch nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp đó.

“Rất hay...” – Giọng nói đó vẫn rất lạnh lẽo, nhưng hòa huyệt với nó là sự ấm áp khó tả.

Vân ngồi xuống cạnh Phong:

“Nè! Tại sao anh ít nói thế?”

“...”

“Anh đẹp trai vậy mà lại không chịu cười gì hết à!” – Cô nói rồi vén mái tóc xanh của cậu lên, để lộ khuôn mặt khôi ngô tuấn tú lạ thường.

“...” – Cậu không gạt tay cô ra, chỉ nhìn về khung cảnh bao la ngoài kia qua tấm kính trong suốt.

“Anh đúng là tảng băng di động mà!” – Cô vẫn nói trong khi tay vò vào mái tóc xanh mượt của cậu.

Thời gian lặng lẽ lướt đi...

“Yên nào!” – Cậu không thể chịu nổi cái cảnh tóc mình bị biến thành đồ chơi nữa, chớp lấy tay cô.

“Geez, tại anh không chịu nói gì hết tron à! Tôi chán tôi chán tôi chán!!” – Cô bĩu môi rồi chau mày, điệu bộ của cô bây giờ đã làm lay động trái tim lạnh giá của ai đó.

Cậu khẽ cười - nụ cười ấm áp rồi đưa tay kéo cô vào lòng, vào vòng tay lạnh lẽo của mình...

“Anh... buông tôi ra!” – Cái giọng chống cự yếu ớt vang lên... Nhưng cơ thể của cô không nghe lời cô nữa, nó không cự tuyệt, không đẩy cậu ra, nó cứ thần thờ ra đó, để yên.

“Một tí thôi!” – Cậu nói ấm áp đó rơi khỏi khuôn miệng Phong – cậu nói ấm áp nhất từ trước đến giờ, chính cậu cũng không ngờ mình có thể nói ra câu đó, nhưng giờ cậu không quan tâm nữa, cậu chỉ quan tâm đến cô gái ở trong vòng tay mình thôi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhận Phòng (B)

Đó là tình hình ở căn phòng 202, còn ở căn phòng 203 thì....

“Không ngờ anh Huy lại đề nghị như vậy ha!” – Một cô gái với chiếc váy trắng thuần khiết nói trong khi chải lại mái tóc đen của mình.

“Uhm...”

“...” – Cô không biết nói gì nữa, đột nhiên mọi thứ rơi thõm vào yên tĩnh.

1 giây.....

2 giây.....

3 giây.....

“Ah... tớ ra ngoài đi dạo tí, cậu nghỉ ngơi đi nha!” – Cái giọng thiên thần cất lên kéo theo bóng dáng mảnh khảnh, yêu kiều ấy ra khỏi tầm mắt Dương.

Cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn theo, nhìn theo hình ảnh ấy...

Tại sao mày lại không thể nói chuyện bình thường với cô ấy? Chẳng phải mày đã hứa sẽ bảo vệ cô ấy mãi mãi sao? Mày còn thủ nhận tình cảm của mình

trước mọi người cơ mà. Thế sao giờ đây, sau khi nói ra tình cảm của mày, mày lại chỉ âm ỉ trước cô ấy? Thậm chí không dám kéo cô ấy lại... Rõ ràng mày muốn ở cạnh cô ấy, muốn đến mức phát điên kia mà. Nguyễn Hoàng Hải Dương! Mày bị sao vậy?

Cái ý nghĩ đó kéo cậu ngồi bật dậy, dùng tay ôm lấy đầu...

“Aizz... Không được rồi, mình phải vui vẻ với cô ấy. Vì... cô ấy cần mình bảo vệ, và... mình cũng muốn bảo vệ cô ấy!”. Nói rồi cậu đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng 203...

...

...

...

.....

.....

“Tớ xin lỗi!” – Trong khi hững hờ bước đi trên cát, lòng thì suy nghĩ mông lung về chàng trai ấy thì bỗng Vi nghe một giọng nói vang lên phía sau mình. Kế đó là một cánh tay kéo xoay người cô lại, giữ chặt cô trong vòng tay ấm áp...

Khi cô kịp định thần lại thì thấy cơ thể mình nằm gọn trong vòng tay chàng trai đó... Hơi ấm này... giọng nói này... quen quá... Cô bất giác ngước mặt lên nhìn... là Dương!

“Cậu... làm gì vậy?” – Cô nói trong khi gương mặt đã đỏ bừng.

“Tớ xin lỗi! Tớ không cố ý lơ cậu! Tớ muốn cậu... ở bên cạnh tớ! Được không?” – Chát giọng ấm áp, êm đềm tựa như biển cả vang lên, rồi bị cơn gió nặng mùi biển cuốn đi mất, vào cõi hư vô. Nhưng thanh âm của nó – thanh âm nồng mùi yêu thương ấy... vẫn còn đọng lại trong tâm trí cô gái xinh xắn đó, bây giờ... và mãi mãi...

“Uhm...” – Nụ cười bất giác roi trên khuôn mặt cô, nụ cười nhẹ... nhưng ấm áp...

Cô giờ đôi tay đang buông thõng trong không trung của mình lên, ôm nhẹ lấy bờ vai to lớn của Dương, siết nhẹ...

***

CỘC CỘC CỘC...

Cửa phòng 204 vang lên tiếng gõ cọc lóc đến nhàm chán...

“Kiệt! Cậu mở cửa đi!” – Bảo thả mình trên chiếc giường trải drap trắng tinh, nói với Kiệt trong khi chăm chú vào quyển truyện tranh.

Kiệt không nói gì, cậu tháo headphone ra, bước lại phía cánh cửa. Cậu vừa vặn nắm cửa thì cái bóng người với chiếc áo sọc ca rô trắng đã lách qua người cậu, đi thẳng vào trong phòng, ngồi xuống chiếc giường Bảo đang nằm.

“Ủa, sao cậu lại qua đây?” – Bảo quăng quyển truyện tranh sang một góc, ngạc nhiên hỏi.

“Đừng hỏi gì cả!” – Huy buông ra câu nói đó sau khi ngã người xuống giường, hai chân cậu vẫn còn đặt dưới sàn.

“Ôi ôi! Tên này bị sao thế nhỉ? Được ở với một cô bé xinh đẹp mà lại bỏ sang đây, để người ta một mình bên đó là sao?” – Bảo chau mày.

“Để cô ấy một mình!” – Cậu nói rồi nhắm mắt lại.

“Haizz, lại có chuyện gì ấy nhỉ?” – Bảo thở dài rồi cũng dán mắt tiếp vào quyển truyện.

*** Chiều hôm đó ***

Tại căn phòng 202...

“Chúng ta kiếm gì ăn đi!” – Một cô gái với mái tóc nâu vàng tựa người vào khuôn ngực lạnh lẽo của một chàng trai, nói nhỏ.

“Đói rồi sao?”

“Uhm!”

Phong im lặng khoảng 2 giây rồi đẩy Vân ra, đứng dậy. Cô cũng đứng dậy theo.

“Cô muốn ăn ở đâu?” – Giọng nói của cậu vừa mang hơi lạnh lẽo lại vừa ấm áp đến mê hoặc.

“Oh! Tùy anh, nhưng chúng ta phải kêu mọi người đã! Giờ này chắc mọi người cũng đói rồi!”

“... Cũng được!”

“Vây thì đi thôi!”. Lúc câu nói đó của cô chấm dứt cũng là lúc cậu bị cô tóm lấy tay lôi ra ngoài. Cửa phòng 202 đóng chặt sau khi hai nhân ảnh đó đi khuất.

*** Tại nhà hàng Blue Sea ***

Một nhóm tám người mang nét đẹp hơn người bước vào đã trở thành tâm điểm của tất cả ánh mắt ở đây. Làm sao mà không chú ý cho được khi đột nhiên xuất hiện một nhóm trai xinh gái đẹp, mỗi người lại mang một nét đẹp riêng cơ chứ?

Còn nhóm tám người đó thì cứ thong thả bước vào, ngồi xuống tám chiếc ghế xung quanh cái bàn tròn trải khăn trắng muốt. Trên bàn bày sẵn tám bộ bát đĩa, bên cạnh mỗi bộ là một cái ly thủy tinh với mảnh khăn giấy xếp gọn bên trong, ở giữa bàn đặt một lọ hoa hồng đỏ trang nhã.

Vì nhà hàng này nằm ngay bên cạnh khách sạn Biển Hát nên cũng giáp với biển, tại đây trong khi thưởng thức những món hải sản ngon tuyệt, người ta còn có thể ngắm nhìn khung cảnh bình yên, êm đềm của biển cả qua lớp kính cường lực trong suốt. Ngoài ra thực khách còn có thể nghe được những điệu nhạc du dương trầm bổng của người nghệ sĩ bên cây dương cầm ở góc cuối nhà hàng. Những chùm đèn treo sang trọng bám lấy trần cứ liên tục tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ, ấm áp mang đến cảm giác bình yên đến khó tả. Tất cả những điều đó như hòa hợp với nét đẹp của tám người ở đây, họ ngồi xuống, trò chuyện, thưởng thức những món ăn thơm ngon của biển cả...

“Món này ngon thật á!” – Vân nói trong khi gấp miếng mực xào bỏ vào mồm.

“Này giờ món nào em cũng nói ngon là sao vậy?” – Dương ngồi bên trái cô lên tiếng.

“Geez, có ba món chứ mấy! Với lại nó ngon thật mà!” – Cô bĩu môi.

“Ờ ờ thì ngon!” – Cậu đáp rồi gấp một miếng tôm lăn bột bỏ vào bát của Vi cùng nụ cười tươi rói – “Cậu ăn đi!”

“Huh? Ah... Cảm ơn cậu nha!” – Vi thoáng giật mình nhưng cũng mỉm cười.

“Eh... Nè! Sao em lại không có chứ?” – Vân giãy nảy.

“Em tự gấp cũng được mà!”

“Không biết đâu! Anh cũng phải gấp cho em!” – Cô bướng bỉnh nói.

“Rồi rồi, của cô đây!” – Cậu nói rồi thả vào bát cô một miếng mực chiên nhưng không ngờ rằng... Đôi đũa của cậu chạm vào một đôi đũa khác cũng với miếng mực chiên. Cả cậu và Vân đều ngẩn lên nhìn chủ nhân của nó – người ngồi bên phải cô, chính là Phong.

Còn Phong thì hơi lúng túng trước hai cặp mắt ếch đang dán vào mình, tay cậu nhấc lên định đưa miếng mực chiên khỏi bát Nhưng! Có một giọng nói đã cắt ngang hành động đó của cậu:

“He he, nếu đã có hai miếng mực chiên thì em sẽ ăn cả hai! Cảm ơn hai người nha!” – Vân nở nụ cười rạng rỡ rồi gạt hai đôi đũa trong bát ra, gấp cùng lúc hai miếng mực bỏ vào miệng.

Hai chàng trai tuấn tú của chúng ta hơi dờ dạc trước hành động tự nhiên này của cô, nhìn cô một lúc rồi Dương chỉ nhún vai một cái sau đó tiếp tục bữa ăn của mình, “tăng băng di động” của chúng ta thì cũng trở về với vẻ lạnh lùng vốn dĩ, chỉ khác ở chỗ... khóe môi cậu đã vẽ nên một nụ cười, nhẹ... nhưng ấm áp.

An nhìn thấy hình ảnh đó, bất giác cô nhìn vào bát mình, trống rỗng. Trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm xúc hụt hẫng đến khó tả, cô đưa mắt nhìn Gia Huy – người mà có lẽ cô đã yêu, người mà có lẽ cô cần nhất trong cuộc đời này, chủ nhân của câu nói đã khiến cô suy ngẫm và thấy vui cả buổi chiều. Còn Huy, từ nãy đến giờ cậu không nói gì cả, chỉ nghe giai điệu du dương của bản nhạc đang được chơi trong nhà hàng, mắt thì miên man nhìn về phía những con sóng đang êm đềm vỗ vào bãi cát trắng, mái tóc màu nâu sẫm rũ xuống, ôm lấy khuôn mặt thanh tú, cậu không nhìn cô gái bên cạnh, hay đúng hơn là cậu không biết cô đang nhìn mình, cậu đang mải mê với giai điệu ấy và chìm vào dòng suy nghĩ về An. Trong khi cô cũng nghĩ mông lung về cậu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nhà Hàng

“Của cậu này!” – Đang suy nghĩ mông lung về Huy thì bỗng có ai đó bỏ vào bát cô một con tôm to đùng.

“Huh? Gì vậy?” – Cô bất ngờ, xoay người sang bên trái. Là... là Kiệt!

“Hi, anh thấy em này giờ không ăn gì cả!” – Kiệt mỉm cười.

“Ah... Uhm... Cảm ơn anh!” – Cô nở một nụ cười gượng rồi nhìn con tôm trong bát. Tại sao... người làm điều này... không phải anh?

Kiệt ở bên cạnh chăm chú nhìn cô. Có ai biết được... trong lòng cậu hiện đang rất đau. Bởi vì... người con gái cậu yêu... lại yêu Huy – người bạn thân nhất của cậu. Sờ dĩ lúc đầu cậu không tin. Nhưng ánh mắt cô gái đó nhìn Huy... chẳng khác gì ánh mắt của một con người ngắm nhìn người mình yêu nhất cả! Điều đó cũng đã khiến cậu khó chịu. Và sự khó chịu đó cũng đã khiến cậu gấp thức ăn vào bát của An nhằm phân tán sự chú ý của cô. Và cô cũng không hề biết... nụ cười của cậu lúc này hoàn toàn là cười gượng, nó chỉ để lấp đi con đau trong tim cậu thôi!

Còn Bảo thì này giờ chỉ cắm cúi ăn, không nói tiếng nào cả. Bởi vì... Vì đang rất vui bên cạnh Dương mà!

Kết thúc bữa ăn, tám người bọn họ thanh toán tiền rồi thơ thẩn đi dọc bãi biển để tận hưởng cái không khí yên bình của biển đêm. Những cơn gió cứ lùa vào tóc, vào áo, tấp vào mặt họ giá buốt. Điều đó cũng khiến cho những cô gái bắt gặp tóm lấy tay hay nép sát vào người chàng trai của mình hơn. Mặc dù tình cảm đã nhen nhóm trong lòng từ rất lâu rồi, nhưng sáu người bọn họ vẫn chưa đủ dũng cảm để nói lời yêu, tiến xa hết mức thì cũng chỉ dừng lại ở mức “tự thú nhận với bản thân”. Lời yêu... đến khi nào sáu con người này mới chịu nói đây?

Những vì sao sáng lấp lánh vây quanh ánh sáng đêm đẹp nhất... vĩnh cửu nhất, Mặt Trăng. Vật luôn tỏa ra thứ ánh sáng mà có người bảo trắng toát, lạnh lẽo như mùa Đông, còn một số khác thì bảo nó tinh khiết, trong sáng... và ấm áp như lòng mẹ bởi nó có liên quan đến câu chuyện về Nữ thần Lee Kim Chi, bà đã dùng mạng sống để cứu lấy các con của mình. Mặt trăng có nhiều cách nhìn thế đấy, nhưng trong hoàn cảnh này... nó không lạnh lẽo như mùa Đông, cũng chẳng ấm áp như lòng mẹ. Nó mang cái gì đó lạ lẫm, dường như là kết hợp cả hai thứ đó... là lạnh lẽo để kéo sáu người này lại với nhau... là ấm áp để soi sáng... thúc đẩy tình yêu vốn có bên trong họ, để một ngày nào đó... họ có thể nói ra lời từ trái tim mình...

Đêm đó rất vui, họ đi dọc bãi biển, bông đùa, trò chuyện. Dĩ nhiên là không thiếu cái sự tinh nghịch của Vân khi chồm hẳn lên người Phong và hú hét: “Ta là Vua Biển!”, để rồi sau đó ngã lăn quay vì cú trượt chân trên cát của cậu. Cũng không thể thiếu nụ cười tuyệt đẹp của An khi chứng kiến tình cảnh đó, để rồi tên sư tử ngọc nào đấy ngày càng say mê cô. Và quan trọng nhất, cái màn “hồi cung” hai tên “ngoài rìa” Bảo và Kiệt cũng diễn ra ngay tại bãi biển. Vì sao ư? Vì suốt cuộc vui hai người họ chẳng nói năng gì, toàn im lặng và lăm lăm bước theo sau cả đám, và điều đó thì hết sức kỳ lạ!

Nhưng... có cạy miệng thế nào... hai tên này cũng chẳng chịu nói, nhưng bù lại cả hai đã vui vẻ trở lại và sáu người kia cũng không tiếp tục nữa, vì dù sao đó cũng là mục đích của họ, chẳng ai tiếp tục khi đã hoàn thành mục đích của mình cả.

Sau một hồi tham quan biển đêm, cả bọn trở về khách sạn, trao đổi vài câu sau đó ai về phòng nấy để chuẩn bị cho giấc ngủ của mình...

Phòng 201

An mở cửa phòng bước vào, mở balô lấy ra một bộ đồ ngủ màu trắng tay dài với một chiếc khăn cũng trắng nốt rồi đi về phía phòng tắm. Cô đóng cửa lại mà không quên ném ba chữ:

“Cắm nhìn trộm!” về phía tên heo mọi bước vào sau.

Cậu chỉ nhún vai rồi ngã người lên giường, lôi điện thoại ra, gắn headphone vào nghe nhạc + lướt web. Tiếng nước rào rào trong phòng tắm cũng khiến cậu mở volum hết mức. Có thể vì tiếng nước chảy khiến cậu khó chịu, cũng có thể là vì... Cậu đang cố ngăn bản thân làm điều tồi tệ với người con gái bên trong đó bằng chiếc chìa khóa trong người.

Phòng 202

Một cô gái với mái tóc màu vàng óng như ánh Mặt Trời đang chăm chú vào TV đang ở kênh CN, vừa xem cô ấy vừa nhâm nhi mớ bánh chocopie còn thừa lại trong balô. Mà dường như trong balô của cô quần áo thì ít... mà bánh kẹo thì nhiều... (đúng là người có tâm hồn ăn uống).

Còn Phong thì đang tắm trong phòng tắm, để dòng nước lạnh buốt từ vòi sen làm ướt sũng mái tóc màu xanh thẫm lạnh của mình, cậu chẳng bao giờ tắm bằng nước nóng. Chỉ có cái lạnh giá của dòng nước lạnh như băng tan mới thích hợp với cậu, cậu nghĩ thế.

Phòng 203

“Dương... Dương ơi! V...vòi nước nóng... hỏng rồi!” – Vì nép vào cửa phòng tắm với chiếc khăn trắng toát quấn quanh người, để lộ đôi vai nhỏ trắng ngần với cặp đùi mịn màng... hấp dẫn bị che khỏi tầm mắt Dương bởi cánh cửa.

Dương bỏ cuốn tạp chí lên giường, đi lại phía Vì:

“Humm... Để tớ xem!”

“...” – Vì không nói gì, chỉ khẽ mở rộng cửa cho cậu vào với gương mặt đỏ ửng. Cậu bước vào... lúc này thì hình ảnh tuyệt đẹp đến không ngờ của cô hiện lên trước mắt, khiến cậu không thể nào rời mắt được...

Rồi con thú mang tên “tình dục” trong người cậu trỗi dậy... Cậu nhú mày cổ nhìn sang hướng khác nhưng không thể được... Bởi vì...bởi vì...cậu yêu cô...và cũng vì... cậu đã khao khát cô từ lâu lắm rồi!

Thế là ý chí đã bị cậu bỏ rơi... cậu ôm lấy cơ thể cô... áp môi vào đôi môi mềm mại, nhỏ xinh đỏ... hôn thật say... tay cậu tham lam luồn vào khăn... xoa nhẹ ngực cô...

Cô bất ngờ... vội đẩy Dương ra, hét lên:

“Cậu đang làm cái quái gì vậy? Tớ chỉ nhờ cậu sửa vòi nước thôi mà!”

“...Ồ...tớ...” – Cậu thoáng bối rối rồi lại im lặng, mặt tối sầm lại...

Thời gian âm ỉm trôi qua...

“... Hức... Hải Dương... tớ không ngờ cậu là loại người đó đó!” – Nước mắt khề trào ra khỏi khóe mắt Vi... cay đắng...

“...” – Cậu vẫn im lặng... đôi tay buông thõng xuống... buông xuôi...

“... Hức... cậu là đồ tồi! Tớ đã sai khi yêu cậu! Hức...” – Cô òa khóc... đôi tay giữ chặt tấm khăn quanh người... ôm chặt lấy ngực... thất vọng nhìn tên con trai trước mặt...

“Tớ...”

“Cậu đi đi! Đi khuất mắt tớ đi! Tớ không muốn thấy cậu nữa! Hức... Đồ tồi!” – Vi hét lên, sau đó đẩy Dương ra ngoài rồi khóa chặt cửa... không cho cậu cơ hội giải thích thêm...

Cô ngồi co người trong đó rất lâu... để mặc dòng nước lạnh buốt nhấn chìm cơ thể... cuốn đi những giọt nước mắt cứ không ngừng tuôn...

Phòng 204

“Tớ trước!”

“Tớ trước!”

Tình hình là căn phòng này không được “yên bình” hay “sướt mướt” như ba phòng kia, bởi vì đây là phòng của hai tên đực rựa, và hiện tại hai tên này đang cãi nhau với một lý do hết sức “củ chuối”, đó là... giành tắm trước! =.

Kiệt đã trở nên “dị hợm” với cái đầu rối tung rối mù, mà đầu của cái tên “đèn xanh đèn đỏ biến thái” cũng không khác gì ổ quạ. Hai tên con trai với thân thể cao ngệu, to vạm vỡ đang thi nhau lách người vào cái cửa phòng tắm tí tẹo hòng đá người kia ra để được tắm trước....

“Nè nè! Cậu trẻ con quá đó! Để tớ tắm trước đi mà!” – Kiệt vừa thở vừa nói trong khi cổ tổng khứ tên kia ra.

“Cậu mới là “baby” không lớn nổi đó!!! Vậy mới đi giành với tớ! Tránh ra mau!” - Bảo cũng không thua.

“Thế cậu không đang giành với tớ chắc! Tránh ra mau!” – Kiệt gân cổ.

Hai tên này cứ cãi nhau suốt, mà kết quả thì... Thôi không nói... mọi người tự nghĩ đi.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nỗi Lòng Của Kẻ Phạm Tội

*** Sáng hôm sau ***

“Huraaa!! Biển là tuyệt nhất!!!” – Tiếng một cô gái với mái tóc màu vàng óng như ánh Mặt Trời vang lên, xé tan từng ngọn gió lướt qua chốn này, vang vọng lên tận bầu trời cao vút, xanh thăm thẳm. Cô gái đó vừa chạy trên bãi cát mịn với chiếc phao hình con vịt ngang hông, vừa hứng khởi hét to.

Bên cạnh cô gồm bảy con người mang vẻ đẹp tuyệt vời, những bộ áo tắm hai mảnh ôm lấy cơ thể trắng hồng, xinh đẹp của ba cô gái khiến cho những chàng trai ở bãi biển không khỏi thêm thẹn thò, cứ dán mắt vào mãi (tính cả Bảo). Năm chàng trai của chúng ta cũng không thua về độ quyến rũ với khuôn ngực vạm vỡ, săn chắc, làn da trắng huyền với các cơ bắp rục rờ dưới ánh nắng không khiến họ ẻo lả mà còn tăng thêm phần quyến rũ, mạnh mẽ của họ, gương mặt tuấn tú cũng khiến những cô gái ở đây nhìn họ với ánh mắt mê đắm. Đúng vậy, vẻ đẹp của tám con người này, chỉ thực sự được “phát huy sức mạnh hết cỡ” khi “thả rông” họ trên bãi biển ngập tràn ánh nắng ấm áp này. Việc họ đi cùng nhau cũng làm dấy lên sự ganh ghét trong lòng những người ở đây. Ba cô gái khề bật cười khi thấy một vài chàng trai không quen biết vì mãi ngắm họ mà bị... “gấu” của mình véo má, véo tai lôi đi chỗ khác. Cũng như những cô gái “hám trai” bị chàng trai của mình kéo đi chỗ khác nhằm phân tán sự chú ý.

Bọn họ ủa xuống biển, nô đùa, té nước vào nhau khiến cả bọn ướt sũng và cùng nhau bật cười, dĩ nhiên “tảng băng di động” của chúng ta cũng phải hé môi cười nhẹ vì sự ngốc nghếch, tinh nghịch của Vân, “cậu chủ” không quan tâm ai như Huy cũng nở nụ cười ầm ập bởi An đã không chấp nhứt chuyện hôm qua mà bông đùa với cậu. Chỉ trừ ra chàng trai với mái tóc vàng xoăn – cùng màu với Vân ngồi lãnh đạm trên bãi cát trắng. Vì sao cậu không nô đùa cùng những người bạn của mình ư? Không có gì quan trọng đâu... Chỉ là... trong lòng cậu đang nặng trĩu những suy nghĩ về chuyện tối hôm qua.

Cậu dần vật... cậu tự trách bản thân vì sự khốn nạn của mình... về cái việc “không bằng cảm thứ” cậu đã làm với Nhật Vi – người con gái cậu yêu nhất, người chỉ vừa tỏ tình với cậu trên chuyến xe hôm qua. Cậu thấy mình tội tệ... và trên hết... cậu thấy đau... đau vì cậu nói: “Cậu đi đi! Đi khuất mắt tớ đi! Tớ không muốn thấy cậu nữa! Đồ tồi!” mà Vi đã ném cho cậu trong nước mắt... Cậu không biết... thật sự không biết phải làm sao để xóa đi cái tội lỗi đó... để cô thứ tha nữa... thật sự không biết... Thế nên... kẻ ngốc như cậu... chỉ có thể làm theo câu nói đó của Vi... tránh xa cô hết mức thôi... Mặc dù làm như thế trái tim cậu sẽ rất đau... Cậu để ý nghĩ đó bủa vây lấy mình, ngã người nằm dài trên bãi cát, ngắm nhìn bầu trời xanh, cao vút bằng đôi mắt buồn xuôi, chất chứa nỗi đau sâu thẳm...

Còn Vi vẫn thế... vẫn với nụ cười trong vắt của thiên thần, cô nô đùa cùng mọi người, nhưng thấp thoáng trong nụ cười đó... có cái gì đó nhói... Nhói vì cô không ngờ Dương lại có thể làm như vậy, nhói vì cô không ngờ người con trai đó... lại là người dễ dàng để ham muốn thể xác lấp vùi ý chí như vậy. Và, đâu đó trong đầu cô lóe lên cái ý nghĩ: “Phải chăng... cậu ta yêu mình chỉ vì cái thân xác này?” Song song với ý nghĩ đó là hành động nhìn vào cơ thể ướt sũng nước biển do nô đùa cùng mọi người của cô. Đúng thật, chính khoảnh khắc đó... cô mới nhận ra sự quyến rũ của mình, sự quyến rũ với cơ thể hoàn hảo và tuyệt mỹ... Tất cả những cô gái đều mong muốn có được một thân xác tuyệt mỹ nhưng không thể có được... còn cô thì sao? Cô sở hữu được nó từ khi sinh ra, cũng rất tự hào về nó. Nhưng sao trong lúc này... cô lại chán ghét nó? Vì sao ư? Chắc có thể vì nó đã làm tăng thêm phần xác thực cho ý nghĩ “Dương chỉ yêu thân xác này” của cô, tình cảm của Dương không phải thật... ý nghĩ đó khiến giọt nước mắt lăn trên má cô, tan vào vị mặn của nước biển... cay đắng... dù nụ cười vẫn rực trên khóe môi...

Hai người này... ai cũng có ý nghĩ riêng dẫn đến hiểu lầm ghê sợ - hiểu lầm tách họ ra hai con đường trong khi còn chưa kịp thành đôi... hiểu lầm khiến chàng trai không thể đến gần cô gái, hiểu lầm khiến cả hai trái tim đều nhói đau...

“Oi Vi! Em sao vậy?” – Nhận thấy sự bất thường của Vi, Bảo lay lay vai cô.

Thoáng bắt ngờ vì mạch suy nghĩ bị cắt ngang, cô vội đẩy tay Bảo khỏi vai mình:

“Kh...không... không có gì đâu anh! Em chỉ đang suy nghĩ chút chuyện thôi à! Hi hi” – Vi lấp bắp rồi xua xua tay, cười trừ ra vẻ không có gì trước bộ mặt ngệt cả ra của cậu.

“Hm... em khóc?” – Bảo lơ đi câu nói của Vi, dí mặt sát vào đôi mắt hơi đỏ của cô, vì cậu nói với volum “hoi bị nhỏ” nên cả đám đã nghe được mà xúm lại vây quanh cô với đôi mắt ech.

Cô bối rối, chưa kịp trả lời cậu thì đã thấy An tàn nhẫn đập tên “đèn xanh đèn đỏ biến thái” qua một bên với thái độ “tĩnh bơ” rồi cất giọng lo lắng:

“Vi, cậu khóc hả? Ai làm cậu khóc vậy? Nói tới nge!”

“Etou... đâu... đâu có! Tớ đâu có khóc đâu!” – Cô nhìn An, lấp bắp.

“Nhưng mắt em đỏ kìa!” – Huy chen vào.

“Ah...Chắc tại nước biển vào mắt em nên cay vậy thôi anh, chẳng có gì đâu...thật ấy!” – Cô nói rồi gượng cười, nhả ra hai chữ cuối vô cùng nhẹ... nếu ai đó để ý một tí... sẽ thấy đây rõ ràng là một lời nói dối...

“Hm...” – Huy nhìn cô một lúc lâu...

“Eh...Có gì không anh?”

“Hm...Aizz... không có gì, nếu em thấy khó chịu chỗ nào nhớ nói anh!” – Cậu thờ dãi rồi đưa bàn tay ướt sũng nước của mình lên, khẽ xoa đầu cô.

Cô cười tươi hết sức có thể, mà lòng thì vang vọng câu nói: “Em thấy khó chịu ở tim... anh có giải quyết được không...?”

....

Trên bãi cát

Dương nằm đó, đưa cánh tay phải hướng về bầu trời, cao thật cao... Lòng cậu ôm ấp một thứ hi vọng nhỏ nhoi... nhưng hi vọng đó cũng như bầu trời trước mặt cậu vậy... không thể nào với tới... chạm tới được... Hi vọng rằng thời gian có thể quay trở lại... Trở lại lúc cậu chưa làm cái việc khốn nạn đó... Chỉ như vậy mới không tổn thương người con gái đó... chỉ như vậy mới không khiến tim cậu đau nhói... chỉ như vậy cậu mới có thể thoải mái bắt chuyện với Vi được... Aizz... nhưng có lẽ...hi vọng chỉ là hi vọng thôi... Điều đó khiến cậu thu lại đôi tay... buông thõng...

Gió biển lướt qua... ôm ấp, vuốt ve mái tóc và hình hài cậu, lặng lẽ... như muốn thổi đi sự đau đớn nơi lồng ngực của chàng trai đó...

Cậu chỉ khẽ nhắm mắt... ngủ thiếp đi...

.....

.....

.....

“Này, Hải Dương! Anh làm gì mà nằm ở đây vậy? Trời nóng lắm đó!” – Có một giọng nói thân thuộc đánh thức cậu, cũng như cảm giác mát lạnh ở má trái khiến cậu tỉnh ngủ.

Cậu cất giọng lè nhè:

“Hm? Để anh ngủ!”

“Ngốc! Có ai đi tắm biển mà suốt buổi ngủ như anh không hả?” – Người đó lẩn lộn nước trên má trái cậu.

“Aizz... Em chơi thì lo chơi đi! Anh ngủ kệ anh!” – Dương chớp lấy lon nước, ngồi bật dậy.

“Anh nghĩ em có thể nhẫn tâm bỏ mặc anh trai mình nằm như “xác chết” ở đây mà đi chơi hả?” – Vân bĩu môi.

Nghe thấy câu nói đó, đột nhiên cậu bật cười:

“Em vẫn bỏ mặc anh trai mà đi chơi này giờ đó thôi!”

“Eh... Em chỉ chơi thay phần anh thôi mà...” – Cô lèm bèm.

“Thế sao không chơi cho hết buổi luôn đi! Qua đây phá hồng gác ngủ của anh làm gì hả?” – Cậu đặt lon nước xuống, bẹo má cô.

“Ờ... chỉ là thấy anh lạ thôi mà... Đó giờ nghe đi chơi hay tắm biển là anh háo hức lắm... Vậy mà hôm nay lại ngủ... anh nghĩ... làm vậy đưa em gái này không lo chắc!”

Câu nói của Vân khiến cậu chột dạ...

“Rồi rồi! Chỉ là hôm nay anh hơi mệt, được chưa cô nương?”. Cậu nhả câu đó ra rồi bật nắp lon nước, quay hướng khác tu ừng ực trước đôi mắt ếch của cô.

“Anh... khát lắm hay sao mà uống dữ vậy?” – Cô tròn mắt nhìn.

“...” – Không có câu trả lời. Điều này khiến Vân nhà ta hơi bị què, cô chẳng biết làm gì hơn ngoài lủi thủi đi, bỏ lại Dương vẫn đang tu ừng ực lon nước hồng khóa lấp con khát... cũng như nuốt trôi nỗi đau trong lòng...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Xem Ra Ở Nơi Đảo Khơi Này, Tìm Một Ít Băng Gạc Cũng Khó!

“Ááááá!” – Một tiếng thét thất thanh vang lên, thấu tận trời xanh... mang ánh mắt của tất cả những người trên bãi biển này dán chặt vào nhân ảnh đó – nhân ảnh thốt lên âm thanh chói tai kia...

“An! Cậu (cô) sao thế?” – Cả bọn (kể cả Dương) vội chạy về phía người đó, đồng thanh nói.

“... Chân... chân của tớ!” – An nhăn mặt nói khề.

Nghe được câu nói đó, Huy lập tức bế cô lên, chạy lại bãi cát rồi đặt cô xuống. Ngay khi An ngồi lên bãi cát, mảnh kính vỡ cắm vào lòng bàn chân trái của cô lóe lên dưới ánh sáng mặt trời, để cả bọn nhận ra nó cũng như máu đang không ngừng chảy từ chân cô, nhuộm một vết đỏ lên cát...

“Đề em!” – Vì vội bước lại phía cô – “An! Cậu ráng chịu tí nha!”. Nói rồi cô tóm lấy mảnh kính vỡ đó, giật mạnh ra, kéo theo tiếng “Ahh” đau đớn của An cùng dòng máu tuôn ra qua vết thương. Sau đó cô vội tóm lấy chiếc khăn trắng gần đó của một vài người tắm biển để quên, xé nhỏ cho phù hợp với vết thương của An rồi nhẹ băng lấy, về mặt cả bọn vô cùng lo lắng.

“Ồ đây sao lại có mảnh kính vỡ ấy nhỉ?” – Kiệt cầm mảnh kính vỡ còn dính máu An trên tay, sẫm soi.

“Của một vài tên say rượu thôi, ở đây cũng có!” – Phong nói trong khi nhặt mảnh kính vỡ lẫn trong cát lên.

“Nhưng bọm rượu thì mang kính ra đây làm gì?”

Vân vội chộp mảnh vỡ trong tay Phong, giờ giờ trước mặt Kiệt:

“Đây là mảnh vỡ của chai rượu thủy tinh. Xem này, nó hơi cong! Cái An giấu phải chắc là mảnh ở đáy chai”

“Hm... Cơ mà nó là mảnh kính vỡ hay mảnh chai rượu thì có gì quan trọng? Chúng ta nên lo cho... An thì tốt hơn...” – Kiệt quăng mảnh vỡ đó, nói rồi giọng cậu bỗng chùng xuống khi thấy Huy nắm chặt tay An và lo lắng nhìn Vi băng bó, cổ nhả ra bốn chữ cuối. Tim cậu... thấy nhỏ!

“Xong rồi! Huy, anh đưa An về phòng đi, em đi hỏi xem ở gần đây có bán gạc và bông băng không” – Vi nói sau khi đã băng bó cho An.

Huy khẽ gật đầu rồi nhích người định bế An lên Nhưng! Kiệt đã làm điều đó trước cậu, và giờ thì cô đang nằm gọn trong vòng tay Kiệt, cô thoáng sững người:

“Kiệt... Anh... anh làm gì thế?”

“Anh sẽ đưa em về phòng!” – Kiệt nói với cô rồi quay sang phía mọi người – “Huy, cậu nên đi với Vi, vì có hai người sẽ tìm được thuốc chữa và băng gạc nhanh hơn. Với lại tớ không nghĩ cậu sẽ bỏ mặc em họ mình đi một mình ở nơi xa lạ này. Vậy nhé! Tớ đưa An về đây!”. Nói rồi không đợi mọi người trả lời, cậu quay người bế An về phòng trước con mắt éch của cả bọn, để cô tựa vào khuôn ngực trần vạm vỡ của mình, cứ như là cậu muốn An cảm nhận được nhịp đập hấp hối, lạch lạch của trái tim cậu vậy. Còn cô thì cũng thoáng đỏ mặt vì cậu không mặc áo còn mình cũng chỉ có hai mảnh vải trên người, nhưng ánh mắt của cô thì cứ dính chặt vào hình bóng Huy đang xa dần.

Không! Không muốn, Gia Huy... em muốn ở cạnh anh... chứ không phải người con trai này... Dòng cảm xúc đó cứ vang vọng trong thâm tâm cô...

Huy nhìn bóng Kiệt và An dần khuất, chỉ thờ dài rồi nói:

“Hôm nay dừng ở đây, mọi người muốn đi đâu thì đi!”. Sau đó cậu kéo tay Vi vào bên trong khu vực thay đồ, nhanh mặc lại chiếc áo sơ mi nâu sẫm và chiếc quần jeans xanh phớt bạc của mình, cũng như Vi trở lại với chiếc áo phông trắng cùng chiếc quần short đen vốn dĩ. Sau đó cả hai cùng đi hỏi tìm băng gạc....

.....

.....

.....

“Cô ơi, ở đây có bán băng gạc y tế không cô?” – Vi cùng Huy bước vào một hiệu thuốc gần đó, vội hỏi.

Một cô gái vận bộ blouse trắng của bác sĩ đứng trong quầy thuốc khi nghe câu hỏi đó liền đáp:

“Rất tiếc là chúng tôi vừa bán hết rồi thưa quý khách! Đợt hàng mới tuần sau chúng tôi mới nhập về ạ!”. Cùng nụ cười tiếc nuối.

“Vâng, cảm ơn cô!” – Vi cố nở một nụ cười đáp trả rồi kéo Huy đi.

.....

.....

“Ở đây là đảo nên hàng chỉ nhập định kỳ thôi, và hàng thì tuần sau mới đến, các cháu chịu khó hỏi những cửa hàng khác xem có nơi nào còn không!”

.....

.....

“Hết rồi em ạ! Tuần sau thuyền mới giao hàng đến!”

.....

.....

“Aizz tiếc quá, có một bà khách “sộp” đã vợ hết mớ băng gạc y tế ở cửa hàng chú rồi, hai cháu cố tìm xem vài cửa hàng nữa nhé, tuần sau chú mới lại có hàng!”

.....

.....

“Băng với chả gạc y tế, bệnh hoạn hay đứt chân gì đó về nhà lấy vài bịch vào, cửa hàng bố mày hết sạch từ hôm kia rồi, gắng chờ tuần sau nha mày nhóc!”

.....

.....

“Haa... haaa....Mệt muốn đứt hơi luôn! Sao cửa hàng nào cũng có một câu tuần sau hàng mới đến vậy trời??? Lết muốn hét cái đảo còn đâu!” - Huy tựa người vào tường, vừa thở vừa nói, trán cậu lúc bấy giờ đã ướt đầm mồ hôi, chiếc áo sơ mi nào sâu sẫm cũng bết cả vào người cậu. Xem ra ở nơi đảo khơi này, tìm một ít băng gạc cũng khó!

Vì bên cạnh cậu cũng chẳng hơn gì, cô thả người lên chiếc băng đá cạnh Huy, tu ừng ực hết gần phân nửa chai nước rồi nói:

“Haa... Chúng ta đã đi năm cửa hàng rồi vẫn không tìm được, hay là...” – Vi bỏ lửng câu nói.

“Hay là sao nói nhanh đi em!” – Huy nóng vội nói xen vào.

“Vâng, hay là chúng ta chia nhau ra tìm đi anh! Như vậy sẽ nhanh hơn thế này... dù sao cũng chỉ còn hai cửa hàng nữa thôi mà!” – Cô đáp nhanh.

Nghe được câu nói đó, cậu suy nghĩ một lúc...

“Hm... Thôi được rồi! Làm như lời em vậy!”

“Vâng! Vậy mình đi ngay nhé anh!” – Cô nở một nụ cười.

“Uhm!”. Ngay khi Huy kết thúc câu nói thì cả hai cùng đi về hai hướng khác nhau, tách khỏi nhau nhằm đi đến cửa hàng cuối cùng. Lúc đó họ không hề biết rằng... tai họa sắp ập đến và quyết định tách ra của họ là hoàn toàn sai lầm, họ chỉ muốn tìm ít băng gạc cho người bạn của mình thôi.

Cũng như Vi không hề biết rằng... phía sau cô, ẩn sau bóng cây hay vách tường là một chàng trai với mái tóc thuần một sắc đen, khuôn mặt hấn đã bị chiếc mũ lưỡi trai đen che mất, không thể nhận ra được hấn là ai... Hấn đã theo bóng cô suốt từ khi chuyển đi bắt đầu. Hấn đã chứng kiến... chứng kiến hết từ nỗi đau cho đến giọt nước mắt của cô. Và không ít lần hấn định lao ra để che chở, lau hàng nước mắt của người con gái đó... cũng như đám vỡ mặt Dương – người làm cô đau. Nhưng mà hấn không thể làm được gì ngoài đứng yên nhìn theo cô từ phía sau... vì cô lúc nào cũng ở cạnh mọi người... và cô không thiếu người an ủi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bắt Cóc? Lại Nữa Sao?

Vì đang đi đến cửa hàng thuốc còn lại thì đột nhiên... không biết từ đâu có một bàn tay chụp nhanh một chiếc khăn nhỏ lên mũi cô, đúng hơn là chiếc khăn đó có tẩm thuốc mê...

Và điều đó diễn ra quá nhanh khiến cô chỉ kịp mở to mắt... rồi ngất đi... ngoài ra không thể phản kháng, không thể làm gì kể cả việc hét lên...

Hai tên con trai xa lạ đã bế thốc cô lên rồi quẳng vào chiếc xe đen bóng bóng gần đó – chiếc xe đã đi theo cô và Huy từ nãy đến giờ nhưng biển người tấp nập cùng tâm trạng lo lắng cho An đã khiến cả cô lẫn Huy không cảnh giác... và kết quả là đây... Trần Nhật Vi đã chính thức bị... BẮT CỐC!

Còn hấn, ngay khi chứng kiến tình cảnh đó, hấn đã ngay lập tức lao ra, đuổi theo chiếc xe chết tiệt đó và hét:

“Đứng lại! Bọn mày đứng lại cho tao!”

Và dĩ nhiên là đôi chân hấn không thể đuổi kịp vận tốc của một chiếc xe bốn bánh, tất cả những gì hấn kịp làm là lắp thiết bị định vị lên chiếc xe trước khi nó kịp tăng tốc.

Hấn dừng lại khi chiếc xe mất dạng, thở nhọc rồi vội mở điện thoại, xem chiếc xe chết tiệt đó mang người con gái hấn yêu đến nơi nào.

*****

“Mở băng gạc cuối cùng!” – Huy vừa nói vừa cười đắc thắng nhìn túi băng gạc trong tay. Tình hình là cậu đã thành công trong công cuộc lợi dụng nhan sắc trời ban để dụ dỗ một cô gái phải nhường cho mình. Chính cậu cũng không ngờ có ngày mình lại dùng sắc để nịnh nọt ai đó, trước đây toàn là người khác vây quanh, nịnh nọt cậu thôi. Xem ra Trần Gia Huy đã thay đổi đáng kể từ khi gặp Trương Mỹ An và yêu cô gái ấy.

“Ah.. Quên mất... phải gọi Vi đã!” – Như sực nhớ, cậu thốt ra câu nói đó rồi rút điện thoại ra, lục tìm số Vi rồi bấm nút “Call”. Như thường lệ, bên kia

đỏ chuông và ngay lập tức có tín hiệu nhắc máy:

“Vi hả? Em...” - Khi nhận được tín hiệu, cậu lập tức nói nhưng câu nói của cậu nhanh chóng bị cắt ngang bởi cái giọng ồm ồm vang lên trong điện thoại:

[Ái chà... “Anh Huy” cơ đấy! Chúng mày yêu nhau thắm thiết quá nhỉ?]

“Anh... Mày nói gì tao không hiểu!” – Cậu thật sự không hiểu cái tên chết tiệt bên kia nói cái quái gì, nhưng nếu hắn đã nói chuyện theo kiểu rác rưởi, thì cậu cũng phải dùng thái độ đối xử với rác rưởi nói với hắn, mặt cậu đan lại, sát khí dần lộ trong đáy mắt.

[Haha, mày á? Không hiểu á? Đừng có giả ngây! Trương Mỹ An – người yêu của mày đang trong tay bọn tao!] - Cái giọng khoái trá vang lên trong điện thoại.

Ba chữ “Trương Mỹ An” như trở thành chất xúc tác để cậu nổi điên, không còn quan tâm đến việc mình gọi cho Vi chứ không phải An nữa, đúng hơn là việc tại sao An lại giữ điện thoại Vi, cậu nhanh chóng hét vào điện thoại:

“Mày bắt cô ấy đi đâu?? Sao lại bắt An? Nói mau!”

[Haha, bình tĩnh, bình tĩnh, đừng nóng vậy chứ! Nóng quá không tốt đâu anh bạn à! Bây giờ tao phải ngắt máy rồi, phải chờ ý con ả đó tao mới nói rõ cho mày biết được! Mà bạn gái mày cũng xinh lắm đấy!] – Đến đây thì hắn hạ giọng, nói bằng giọng rác rưởi hết mức, cũng như khiến Huy hóa điên hoàn toàn: [Tao muốn hiếp nó quá cơ, nứng lắm rồi mày à! Hahahaha!]

“Mày... mày!!! Thằng khốn! Tao sẽ băm vằm mày ra nếu mày dám động một ngón tay vào cô ấy!” – Huy nghiến răng, nắm chặt tay hết lên. Tay cầm của túi băng gạc bị cậu nắm chặt như muốn nhào nát, mặt cậu đã đỏ lừ lên tự bao giờ, ánh mắt chứa đựng sự căm phẫn tột độ.

[Hahahahaha! Ở đó chờ đi nhóc!] – Hắn cười khoái trá rồi ngắt máy, để lại Huy với cơn giận sôi gan. Cậu nổi điên, nhấn nút “call” lần nữa nhưng bên kia chỉ có câu nói: “Thuê bao quý khách vừa gọi...” quen thuộc cho thấy bên kia đã tắt nguồn. Thấy khó chịu với câu nói đó, cậu lập tức ngắt máy rồi ném mạnh chiếc iPhone 4 vào góc đường, buông ra một câu chửi thề:

“Mẹ nó!” cùng ánh mắt giận dữ.

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên cậu nổi giận như vậy, giận đến mức bỏ quên cả lý trí, quên cả chỗ mình đang đứng và để đôi chân chạy thật nhanh, thật nhanh về phía khách sạn với đôi mắt của thú dữ. Tất cả những gì cậu muốn làm bây giờ là gặp Kiệt và cho cậu ta một trận như từ vì đã không bảo vệ An mà còn để cô bị lũ khốn bắt đi. Sở dĩ Trần Gia Huy không thể mất kiểm soát như vậy, nhưng câu nói: “Tao muốn hiếp nó quá cơ” của tên khốn kia đã khiến cậu trở nên như thế. Cậu yêu An, và cậu muốn lần đầu tiên của cô phải là của cậu, nếu tên nào dám cướp nó trước, cậu sẽ giết và phanh thây hắn ra!

.....

.....

Phòng 201

RẦM! RẦM!

“Mở ra! Mở ra! Kiệt, mày ở trong đó phải không? Tao có chuyện muốn nói với mày! Mở ra mau!!!” – Huy đập mạnh cánh cửa phòng 201 như muốn vỡ tung trong khi gào to.

CẠCH

“Lâm Chấn Kiệt!!!!!!” – Lúc cánh cửa mở ra cũng là lúc có một con thú dữ sấn đến tóm cổ xô chàng trai vừa mở cửa ngã xuống sàn. Con thú dữ đó gần mạnh từng tiếng tên của cậu rồi không đợi cậu trả lời, “nó” đã đâm mạnh một cú vào gương mặt điển trai đó, làm chiếc kính đen văng tít ra xa. Ánh mắt Huy nhìn Kiệt... long sòng sọc...

Còn cậu trai đó, người tên Kiệt đó từng sờ... mọi chuyện diễn ra quá nhanh và cậu cũng không biết cái quái gì xảy ra. Trước mặt cậu... là Trần Gia Huy mà cậu biết, hay một con thú dữ nào đó nhập vào thân xác cậu ta? Một mớ dấu chấm hỏi to đùng trong đầu. Cậu nuốt nước bọt rồi nhả ra một câu, đôi mắt chưa hết sùng sùng:

“Gia... Gia Huy...cậu... Cậu sao vậy?”

“Mày còn ở đó hỏi tao nữa hả?” – Huy nói rồi nhanh tay giáng một đòn nữa vào mặt cậu, khiến giọt máu đỏ sẫm bắt giã tuôn khỏi khóe miệng – “Trương Mỹ An đâu? VỢ CHƯA CUỐI của tao đâu??” – Cậu nhắm mạnh cụm “vợ chưa cưới” trong khi ghi chặt Kiệt.

“Haa... An... bên... Bên kia...” – Cậu cảm thấy máu đang trào khỏi khóe miệng... đau rát... Tay cố gượng lên, run run chỉ về phía cô gái với mái tóc màu hạt dẻ đang đứng ở góc phòng, hai tay cô bịt chặt miệng để ngăn tiếng hét đang nghẹn lại nơi cuống họng, đôi mắt trong veo màu nâu sẫm mở to hết mức. Vết thương ở chân đã rách ra và nhuộm đỏ miếng vải bao lấy nó bởi lực hút của Trái Đất tác động lên nó, đau rát...

Chuyện... chuyện quái gì đây? Đó... tên con trai với ánh mắt long sòng sọc... đôi tay gồng cứng, chần chịt những sợi gân ẩn hiện đó... có phải là Trần Gia Huy... tên “sư tử biển thái” nào đó không? Rồi còn cụm từ “vợ chưa cưới” đó nữa... Gia Huy... nói vậy là có ý gì? Sao... Sao lại tìm mình? Anh

ta... uống lộn thuốc sao?

Về phía Huy, khi bắt gặp được Mỹ An – người con gái cậu yêu đang bình an vô sự đứng đó... cô không hề bị bất cóc!

Niềm vui như vỡ òa trong lòng cậu. Ôn chúa! Cô ấy vẫn bình yên ở đây!

Huy vội rời khỏi Kiệt, lao đến kéo An ôm vào lòng, ôm thật chặt:

“May quá, cô vẫn bình yên!”

Đôi đồng tử chưa kịp khép lại phải giãn rộng một lần nữa. Tên này... hấn bị quái gì vậy? Làm ơn đi!! Ai đó nói tôi biết chuyện quái gì xảy ra với tên này đi mà!!!!!!!

~~~~ Một con quạ bay ngang để lại dấu chấm lửng to đùng... ~~~~

Và cô cứng thần thờ đứng đó, trong khi thân thể bị “tên nào đó” ôm cứng, thần thờ... Thần thờ... vì chẳng có ma nào chịu giải thích cái tình hình này giúp cô. Trong đầu cô thầm nhớ lại cái lần gặp đầu tiên chết tiệt, cái tên chết tiệt này, cũng với cái bộ mặt “trời đánh thánh đâm” này, đã ngang nhiên ôm cô giữa đường giữa xá và giờ thì giữa phòng.

Cô ngơ ngác ngác y hết lần đó...

Nhưng mà... Khác ở chỗ...

Tim cô loạn nhịp bởi cái ôm này!

Cô cảm thấy cái ôm này... ấm áp!

Và trên hết! Cô cảm thấy đôi tay “phản chủ” của mình đã giờ lên... ôm nhẹ tên “sur từ lập dị” này tự bao giờ... Cũng như vòng tay của Huy ôm cô chặt hơn bao giờ hết... như sợ chỉ cần buông ra... là An sẽ biến mất khỏi cậu ngay vậy...

Mùi dịu dịu, lành lạnh mà ấm áp của Huy liên tục phả vào cánh mũi An, hơn nữa nhịp tim đập loạn trong khuôn ngực kia cứ liên tục “hại não” cô, “đun” đến khi mặt cô đỏ bừng như người say rượu...

Trong lòng cô thầm oán: Tên... tên ngốc! Sao lại “quyến rũ” tôi bằng cái cách này kia chứ... Tôi... Tôi đã... yêu anh mất rồi còn đâu! Tên ngốc đáng ghét!!!

Cái ý thầm oán đó cũng khiến An xấu hổ mà đẩy Huy ra, bờ môi đỏ mọng nhả ra thanh âm lí nhí như muỗi kêu:

“Anh... sao vậy? Sao tự dưng... lại ôm tôi?”

“Ồ... À thì...” – Nhanh chóng nhận thức được hành động của mình, cậu đỏ mặt quay sang hướng khác – “Tôi... nghe người ta nói... Cô bị bất cóc!”

“Ài?” – Cô đáp ngay lập tức.

“Tôi không biết!” – Huy đáp rồi thuật lại mọi chuyện cho An nghe, bỏ mặt Kiệt nằm trên sàn chứng kiến tất cả... Trong lòng cậu đau chết được!

~~~~~

P/s: Chap này do cháu nó "ý tưởng tràn trề" nên viết hơi dài. Đã cắt bớt một trang word trước khi đăng nhằm giữ ý tưởng cho chap sau nha~ . Mà cũng sắp thi nên cháu nó sẽ tạch khoảng 1,2 tháng gì đó rồi đăng tiếp nha mọi người, thời hạn ra chương thì... khó nói quá! Hoặc hàng tuần hoặc cách tuần, có khi ba bốn tuần, mọi người thông cảm cho cháu nó! :3

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Khởi Đầu Sóng Gió

Tại một sân khấu bỏ hoang ***

Đôi mắt đen trong veo của cô gái với đôi tay đang bị trói vào một chiếc ghế mặt ngoài mở ra... Tia sáng nhanh chóng len vào đôi mắt đó, in lên võng mạc của cô gái xinh đẹp đó một cảnh tượng xa lạ.

Một quang cảnh tồi tàn của cái sân khấu bị bỏ hoang nào đó hiện ra, bụi và mạng nhện giăng kín trần nhà, những chùm đèn treo lơ lửng trên không trung

tường chừng chỉ cần một tác động nhẹ cũng sẽ ngay lập tức rơi xuống, đè nát thứ bên dưới nó, bầu không khí phảng phất mùi gỗ mục cũ kĩ, vách tường loan lổ những mảng vôi bị tróc và chần chịt vết nứt. Nhìn chung có lẽ sân khấu này đã bị bỏ hoang ít nhất cũng phải vài chục năm.

Có một người phụ nữ mặc đồ công sở đứng trước mặt cô gái xinh đẹp kia, bên cạnh cô ta cũng như rải đều trong không gian đó là một đám khoảng mười mấy tên bặm trợn, trên tay mỗi tên còn có một thanh sắt hay một cái chùy, và cô đoán chắc trong người chúng phải có ít nhất một con dao.

Không để ý đến lũ bặm trợn xung quanh, Vi giương mắt nhìn người phụ nữ trước mặt:

“Cô là ai? Tôi đắc tội gì với cô?” – Cô bình tĩnh nhả ra câu hỏi đó, trong lòng thầm thấy lạ vì miệng của mình không bị bịt kín bằng băng dính hay khăn tay gì đó – điều mà đa số những kẻ bắt cóc đều làm. Nhưng mà với trí óc thông minh vốn dĩ, câu hỏi kia sớm đã được giải đáp. Bộ não nói với cô rằng nơi đây hoang tàn như vậy, lại nhiều người như vậy, còn ở đảo khơi, cho dù cô có hét đến khản cổ cũng sẽ không ai nghe, hoặc bọn này sẽ sẵn sàng làm gì đó để cô phải im lặng. Thế nên bây giờ điều cần thiết nhất là đàm phán, là hỏi cho ra lẽ mớ rắc rối này.

Nhìn đứa con gái mỏng manh, yếu đuối tưởng chừng chỉ cần vươn tay bóp nhẹ cái cổ trắng nõn nhỏ xinh đó một cái là có thể tước đoạt mạng sống ở trước mặt, Kiều Linh không thể tin rằng cô ta còn đủ bình tĩnh để thốt ra câu nói đó. Tuy trong lòng là như vậy, nhưng trước mặt Vi cô vẫn nhả ra giọng lạnh nhạt:

“Đáng ra người ngồi vào vị trí của cô phải là Trương Mỹ An!”

“... Sao lại là cậu ấy?” – Vi im lặng một lúc rồi nói.

“Vi người bọn tao muốn bắt cóc là con ả đó!” – Một giọng nói chua ngoa xen vào giữa cuộc đối thoại, kéo theo một nhân ảnh nửa xuất hiện trước mắt cô, nhân ảnh đó đang khoanh tay tiến lại đứng cạnh Kiều Linh, đối diện với cô. Đồng thời khiến đôi đồng tử cô dần rộng... Không... không thể! Không thể làm với ai được! Mái tóc xoắn màu nâu sẫm kiểu búp bê đó, cái giọng the thé, chua ngoa đó... Không thể làm được! Là... Là Sally! Đứa con gái đã suýt giết chết An!

Đôi mắt Vi lộ rõ vẻ căm phẫn khi nhìn thấy Sally, sự bình tĩnh cô cố giữ bấy giờ có phần lung lay:

“Cô... Sao cô lại ở đây?”

“Tao ở đâu mà quần được chắc!” – Sally nói rồi lại cười phá lên, khoe môi vẽ nên một đường cong khinh miệt.

“...”

“Haha, xem kia! Mày lại chỉ biết im lặng nữa rồi! Nếu tao không nhầm thì lần đó mày chỉ nói có vài câu rồi co giò chạy biến! Vậy mà còn dám vỗ ngực xưng danh là em họ của một trong Tứ Hoàng cơ đấy! Nực cười, nực cười quá phải không tui bây?” – À ta tiếp tục lên tiếng bằng cái giọng the thé, ngữ âm đặc sệt sự khinh bỉ, và kết thúc nó bằng một tràng cười. Tuy nhiên ở đây toàn là thuộc hạ của Kiều Linh nên bọn chúng dù muốn cũng không dám cười theo, vì người con gái đó mà nổi giận thì nom rất đáng sợ.

Trước những câu nói đó, Vi chỉ im lặng, cúi gầm mặt. Có thể vì cô sợ, cũng có thể vì những câu nói của ả này rác rưởi đến mức cô không cần thiết phải bận tâm.

“Sally!” – Kiều Linh lên tiếng khi thấy Sally có biểu hiện như sắp gây chuyện, sau đó nói tiếp khi thấy ả ta đã im lặng – “Như đã nói, người chúng tôi định bắt là Trương Mỹ An, nhưng không biết tại sao hai tên này lại nhầm cô ta với cô, đó là lý do cô ở đây và đóng vai trò như một kẻ thế thân.” – Cô ta buông lời bằng chất giọng đều đều, không tức giận cũng không bất hòa, nói như thể việc cô ta làm là đúng, là nằm trong công việc cô ta nhất định phải làm vì được ai đó giao cho, đi kèm với câu nói đó là cái hất cằm về phía hai tên con trai với bộ mặt sung húp hãy còn in dấu năm ngón tay đỏ ửng đứng ở góc phòng. Dĩ nhiên Kiều Linh không hứng làm cái việc thấp hèn như vậy, người làm nó là Sally.

Vi nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đôi môi nhỏ xinh hồng hào hoàn toàn tự nhiên không thoa son cất tiếng:

“Nếu vậy thì hà cớ gì bắt giữ tôi? Lẽ nào các người định lấy tôi làm con tin để An ra mặt?”

“Haha, cũng có phần đúng, xem như cô thông minh!”

“Vậy hãy mau nói tôi biết lý do các người muốn An!” – Ánh mắt kiên định nhìn về phía Linh.

Kiều Linh lúc này mới nghiêm túc nhìn Vi, nhìn vào đôi mắt kiên định, cứng rắn đó, lòng thầm nghĩ em họ của cậu chủ có khác, khí chất, phong thái và cách nói y hệt cậu chủ. Cô đang phân vân không biết có nên nói cho Vi biết không, vì thật tâm cô cũng không hề muốn làm việc này, cô chỉ muốn ở bên cạnh và chăm sóc Bảo thôi, cô không hề muốn dính vào những chuyện này. Nhưng mà...

**** Khoảng mười ngày trước ****

“Con ngồi đi!” – Một người đàn ông trung niên với mái tóc muối tiêu ngồi trên chiếc ghế chủ tịch, điềm đạm nói.

“Vâng, thưa chú!” – Một cô gái trẻ với mái tóc được cắt ngắn màu nâu sẫm kiểu cách ôm vào gương mặt xinh xắn, sắc nét cung kính nói rồi vén váy ngồi xuống chiếc ghế đối diện người đàn ông kia, trên ngực phải đeo logo của trường THPT New World.

“Cháu đang thắc mắc tại sao ta lại triệu hồi cháu gấp trong khi cháu đang ở lớp phải không?” – Ông ấy vừa nhip nhíp ngón tay đeo chiếc nhẫn hình con

rồng bằng vàng được chạm khắc tinh xảo trên bàn vừa nói, đôi mắt màu ruby của con rồng ánh lên giữa ánh sáng nhàn nhạt của căn phòng, ra sức làm tăng phần uy quyền của ông.

“Vâng!”

“Ta nghĩ cháu phải biết cháu là người ta tin tưởng cỡ nào, ta lại không nghĩ cháu sẽ phản bội ta.”

“Vâng, cháu biết! Xin chú nói rõ việc lần này cháu phải làm đi ạ!” – Kiều Linh cung kính nói, ngữ điệu có chút nóng lòng trước sự vòng vo của người này.

“Haha, cháu có vẻ nóng vội, đang có hẹn với ai sao?” – Ông ấy nói trong khi môi vẽ lên nụ cười nhạt, nhưng cũng đầy ẩn ý.

“Dạ không ạ! Nhưng...” – Cô có phần ấp úng trước người đàn ông này. Quả thật cô đang rất vội, vì Tiểu Bảo đang phải chờ cô ở trường mà. Không biết tại sao nhưng... cô có cảm giác rất lạ với chàng trai đó...

“Thôi được rồi, không vòng vo nữa, ta vào vấn đề chính!” – Ông ấy nhanh chóng vào vấn đề khi thấy Kiều Linh hơi ấp úng, nhấp một ngụm cà phê rồi tiếp – “Ta muốn cháu gây nên một trận cháy nổ tại ngôi trường đó!”

“Sao ạ?” – Giọng nói của cô vẫn rất nhã nhặn, nhưng ẩn trong đó là những dấu chấm hỏi to đùng.

“Ta muốn tách con trai mình ra khỏi con bé nghèo nàn đó!” – Trần Vũ Khánh nói, bàn tay to, gân guốc với chiếc nhẫn bằng vàng khê nắm thành hình nắm đấm, ánh mắt hằn rõ sự khinh miệt.

Nghe đến đây, dĩ nhiên cô biết rõ người ông muốn ám chỉ không ai khác ngoài Trần Gia Huy – người thừa kế tập đoàn SPO và Trương Mỹ An – đứa con dâu thứ 33 tạm thời của gia tộc này, cũng như người có gia thế nghèo nàn, mẹ là công nhân, chỉ là một công nhân quần, còn cha thì đã mất từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Khởi Đầu Sóng Gió

Hiểu ra được vấn đề, Kiều Linh nở một nụ cười tuyệt đẹp rồi lên tiếng:

“Vâng, nhưng cháu nghĩ không nhất thiết phải làm cho trường học đóng cửa ạ!” – Giọng nói không hề bất kính.

“Cháu đang có ý chống đối ta?” – Vũ Khánh nói đều đều, nhướn mi nhìn cô.

“Dạ... dạ không ạ! Cháu không dám!” – Cô lí nhí khi nhận thấy mình đang làm trái ý ông.

“Vậy thì không nói nhiều nữa, ta muốn cháu làm nó ngay hôm sau!” – Ông ta nói giọng chắc nịch, mang khí chất của người cầm đầu cả một tập đoàn lớn nhất Việt Nam, tập đoàn thu tóm hầu hết nền kinh tế của đất nước, cả trường THPT New World cũng nhận không ít tiền tài trợ từ tập đoàn của ông.

Ta lại nói về chuyện mà Kiều Linh đang thắc mắc. Thật ra, với uy quyền của mình, ông thừa sức để yêu cầu hiệu trưởng đuổi học con bé đó. Nhưng mà với cái đầu của một người quản lý kinh doanh thì ông phải nghĩ sâu xa hơn. Nếu ông đuổi học con bé đó thì sao? Việc hai đứa quen nhau một năm trời khiến ông chắc rằng Huy nhất định sẽ đi tìm con bé đó. Lại cả việc nó được đặc quyền ở nhà ông một năm với tư cách con dâu tạm thời thứ 33 của tập đoàn SPO nữa, ông đâu thể ngang nhiên phá luật mà tổ tiên để lại chỉ vì một con bé nghèo nàn chứ.

Việc Huy và con bé đó luôn dính lấy nhau ngày qua ngày cùng sự tán thành của vợ cũng làm ông không khỏi đau đầu. Thế là sau khi suy ngẫm kỹ lưỡng, ông đã đưa ra quyết định bằng cách nào đó phải tách đứa con quý tử của mình và con bé đó ra khỏi nơi này, khỏi sự bảo bọc và tán thành của Thiên Nghi – bà vợ tuy đã ngoài năm mươi nhưng vẫn xinh đẹp mê người của ông. Và cách đó là phải buộc chúng nghỉ học, với tính cách của đứa cháu ham chơi (đang đề cập đến Vi đây mà ￣▽￣), nhất định sẽ đưa chúng nó ra khỏi nơi này. Và khi đó ông chỉ việc tiếp tục ra lệnh cho con bé trước mặt bắt cóc Trương Mỹ An rồi ép bọn nó phải xa nhau, hoặc ép con bé An phải cắn răng tự động rời xa Huy. Nghĩ là làm, ông đã ngay lập tức ra lệnh cho Kiều Linh, để cô bé thực hiện kế hoạch giúp mình. Tuy nhiên, việc Kiều Linh có quan hệ với ông, không ai biết được kể cả Thiên Nghi. Đó là tất cả suy nghĩ của Trần Vũ Khánh.

Lại quay về hiện tại, Kiều Linh tuy không hiểu ngụ ý của ông nhưng vẫn biết thân biết phận mà dạ vâng, tuân lệnh làm theo. Cũng như sau khi vụ việc cháy trường diễn ra, quả như điều ông nghĩ đến, Vi đã đến gặp ông và xin phép đi đến đảo Janguen. Dĩ nhiên ông đồng ý ngay lập tức và tiếp tục ra lệnh cho Linh bắt cóc An, nung nấu mong muốn kế hoạch của mình sẽ thành công.

*** Hiện tại ***

“Sao cô không trả lời tôi?” – Giọng nói trong vắt như thiên thần của Vi cắt ngang mạch suy nghĩ của Kiều Linh, khiến cô bất giác giật mình.

“À... Uhm... Tôi có một số việc với Trương Mỹ An, chỉ vậy thôi!” – Kiều Linh nhanh chóng trở về thực tại, giọng nói có chút ấp úng. Thật sự cô không biết có nên nói kế hoạch tàn nhẫn này cho Vi biết không... Vì thật tâm cô không muốn ngăn chặn tình cảm của Gia Huy và Mỹ An, cần bản vì cô nghĩ họ đẹp đôi, hợp nhau... Huy đẹp trai và An cũng không phải dạng vừa. Hai người họ lại rất yêu nhau...

Cô... Trong cô cũng tồn tại suy nghĩ: Giá như Thiên Bảo cũng yêu cô như Huy yêu An... Được như vậy thì một đứa bé mồ côi bị cha mẹ ruồng bỏ ngay khi chào đời như cô... có chết cũng cam lòng... Chỉ cần Bảo yêu cô thôi... Chỉ cần có vậy... Nhưng mà... Bảo... thật sự chỉ xem cô như là chị gái... Cậu đem lòng yêu Vi và chẳng mấy may để ý đến nhịp đập trái tim cô... Suốt một tuần trước chuyến đi, cậu luôn cùng mọi người ở cạnh Vi... theo dõi... quan sát người con gái đó... Cậu không hề nhận ra cô luôn đứng nép sau tường, bóng cây... để quan sát cậu... Lúc cậu gọi điện... cô đã nhắc mấy ngay lập tức nhưng cậu cũng không hề để ý điều đó, chỉ than vãn với cô... để rồi cô hệt hăng mà buông ra câu nói: “Em cúp máy đây!”... Nghĩ đoạn, trái tim cô bất giác đau thắt như bị ai đó bóp nghẹt...

“Nói dối! Nếu có việc thì cô chỉ cần đến khách sạn Biển Hát mà tìm cậu ấy!”

“..Haha, cô thì biết gì... Cô thì biết gì về việc này hả?” – Đột nhiên Kiều Linh giờ giọng bất cần trước cô, trả lời cô bằng ngữ âm nhạt nhẽo. Có lẽ cô trở nên như vậy là vì dòng suy nghĩ cay nghiệt kia...

“Cô... Tôi muốn biết! Cô mau nói cho tôi biết đi!”

“Nói cho một người đang bị trời và không làm được gì như cô thì có ích gì?”

“... Tôi sẽ nghĩ mọi cách để giải quyết nó, tôi muốn biết tại sao cô lại muốn An! An và tôi thậm chí còn chưa trò chuyện với cô mà! Thật vô lý khi bắt cóc An hoặc tôi mà không nói rõ nguyên nhân!” – Vi gào lên, dồn hết tất cả những gì mình nghĩ vào câu nói đó.

“...” – Nghe được câu nói đó, Kiều Linh im lặng một lúc lâu rồi tiến về phía Vi, khẽ nâng cằm cô lên rồi nở một nụ cười nhạt:

“Bộ có quen biết mới bắt cóc được sao?” – Vừa nói cô vừa mân mê chiếc cằm nhỏ xinh.

“Đĩ nhiên!” – Vi nói chắc nịch, mặc kệ hành động của người con gái kia.

“Đó chỉ là ý nghĩ của một con nhóc mặt còn búng ra sữa như cô thôi! Tôi không hề nghĩ như vậy!” – Kiều Linh đáp lại ngay sau khi câu nói kia vừa dứt, đồng thời khuôn mặt xinh đẹp sắc nét của cô đã áp sát vào mặt Vi tự bao giờ, tưởng chừng chỉ cần cô nhích nhẹ là có thể hôn lên đôi môi đỏ mọng của Vi.

“Cô... Cô... Tránh ra!” – Mặt Vi thoáng đỏ bởi cử chỉ này của Kiều Linh, hai chân bị buộc chặt vào chân ghế cố ngo ngoáy để lùi ra sau nhưng vô ích, tất cả những gì cô có thể làm là ngo ngoáy, ngo ngoáy như một con cá nằm trên thớt, giây giữa cố thoát nhưng vô dụng.

“Haha, tôi không phải là lesbian (*), cô không cần phải căng thẳng vậy đâu!” – Linh bật cười trong khi thì thầm vào tai cô.

~~~~~  
Oh my god! Cảnh tượng quái đản này là sao?? Hai người ai cũng có “người trong lòng” rồi mà? Sao tự dưng... tự dưng... Tự dưng lại môi sát môi, tay xoa cằm giờ đủ cử chỉ thân mật thế? Một người ranh ma còn một người mặt đỏ ửng như thiếu nữ then thùng là sao? Tình hình là có một sự... vô lý không hề nhẹ ở đây =.=

~~~~~  
“Không... không phải thì mong cô tránh xa khỏi tôi!” – Cô nói trong khi tai liên tục bị hơi thở ấm nóng của Linh phả vào, nhột nhạt, nhạy cảm khiến đôi môi đỏ mọng của cô bất giác thót ra câu đó, ngữ điệu có chút run.

“Haha, okay, không đùa với cô nữa!” – Linh bật cười rồi nhích người khỏi Vi. Lòng cô thầm nghĩ: con bé này quả đúng là giống hệt thiên thần, trên đời này sao lại có người mang vẻ đẹp thuần khiết như vậy kia chứ? Vẻ đẹp hoàn toàn tự nhiên, không vương chút son phấn mà vẫn khiến người ta không thể rời mắt, lại cả mùi hương dịu dịu, thơm tho đó nữa, trong suốt hai mươi năm tuổi đời, chưa bao giờ cô được thưởng thức mùi hương này. Xem ra Trần Nhật vì quyến rũ đến mức kể cả cô là con gái mà còn có chút xiêu lòng hướng chỉ là Bảo – một người háo sắc. Và điều này cũng khiến sự ghen ghét từ trong đáy lòng dấy lên trong cô, đôi tay bất giác nắm lại thành hình nắm đấm...

Còn Vi, cô không hề biết Linh nghĩ gì, cô chỉ cảm thấy dễ chịu vì được giải thoát khỏi cái tình huống “dễ gây hiểu lầm” kia thôi. Khẽ khép đôi mi, hít thật sâu để lấy lại cân bằng cho cơ thể, sau đó cô cất tiếng:

“Tôi hỏi cô lần cuối, tại sao cô lại muốn An?” – Ánh nhìn kiên định một lần nữa dán chặt vào Linh.

“...”

“Tôi biết! Cô không phải là người xấu!” – Thấy Linh im lặng, cô nói tiếp.

“Haha, sao cô biết được? Cô đi guốc trong bụng tôi chắc!” – Linh bật cười đáp trả, tuy nhiên... đôi tay đang nắm chặt kia cũng lỏng ra.

“Không, vì ánh mắt của cô! Nó khôn gian trá và độc ác như ánh mắt của người có dã tâm!” – Vi nói tiếp, trong lòng hi vọng suy nghĩ của mình là đúng.

“...” – Linh một lần nữa im lặng, cô không biết phải nói như thế nào, nửa muốn nói hết toàn bộ sự việc cho Vi... nửa lại không...

(*): Đồng tính luyến ái nữ.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ngăn Cản

Không gian bị sự tĩnh lặng bao trùm, ánh mắt kiên định của Vi vẫn dán chặt vào Linh, những tên bặm trợn ở đây chỉ lẳng lặng quan sát cuộc đối thoại giữa hai người, bọn họ đứng yên như tượng đá, không có quyền can dự vào. Còn Sally bên cạnh cũng chẳng nói chẳng rằng vì ả ta chắc chắn là Linh sẽ không nói, cô sẽ không phản bội lại ông chủ bằng bất cứ giá nào, linh tính mách vậy với ả...

Ánh sáng liên tiếp phả vào qua ô cửa sổ, thời gian như bị lắng đọng... lâu... rất lâu...

“Thật ra là...” - Linh cuối cùng cũng bị ánh mắt kiên định kia đánh gục, cô mở miệng định thuật lại mọi chuyện nhưng mà...

“Cô muốn phản bội ông chủ sao?” – Sally giờ giọng chanh chua ngắt ngang. Đồng thời khiến sự hoang mang rộ lên trong đáy mắt Linh.

“Ông... Ông chủ?” – Cô ngỡ ngàng nhìn Sally.

“Ông ấy không chỉ nhờ cô, mà còn nhờ cả tôi! Mà việc này thì thú vị đến mức tôi không tài nào từ chối được! Có vẻ ông ta biết mọi thứ.”. Nói rồi Sally bật cười khinh bỉ nhìn về phía Vi lúc này đang vô cùng tức tối, cô đang dùng ánh mắt căm phẫn tột độ dán chặt vào ả.

“Nhưng...” – Linh đáp ứng.

“Không nói nhiều! Con nhỏ này chỉ là cá nằm trên thớt! Cô không thể vì nó mà phản bội ông chủ được!” – ả tiếp lời.

“... Được rồi” – Cô nhả ra câu đó sau khi im lặng hồi lâu. Bởi vì cô biết dụng ý của ông chủ, cô biết tên cáo già Trần Vũ Khánh không thể hoàn toàn tin tưởng ở cô. Và dĩ nhiên việc ông ta dùng cái vỏ bọc nhờ vả Sally cũng là để ả giám sát và ngăn chặn cô vì nhất thời mềm lòng mà nói ra sự thật cô cũng biết tông. Cũng như hậu quả của nó là rất kinh khủng... Nghĩ đến đây toàn thân cô khẽ run... Không phải chứ! Chịu đựng “nó” lần nữa thì cô thà chết... Vậy nên cô đành phải đồng ý.

“Haha, giờ thì... bắt đầu những thứ con nhỏ này phải chịu thôi!” – Sally nói rồi nhếch môi cười – nụ cười ác quỷ. Nụ cười đó bắt gặp khiến Vi rùng mình.

**** Tại khách sạn Biển Hát ****

“Vậy tức là anh gọi cho Vi nhưng đầu dây bên kia lại có người bảo tôi trong tay họ?” – An xoa cằm suy nghĩ sau khi nghe Huy kể hết mọi chuyện, cũng như lý do khiến cậu nổi điên. Kiệt nằm trên sàn cũng đã ngồi dậy tự bao giờ, không màng đến vết thương trên môi mà chỉ lẳng lặng lắng nghe.

“Uhm” – Huy gật gù.

“Hm... ra vậy... Mà... sao lúc này... anh lại nổi điên đến vậy? Theo tôi biết thì... anh vốn dĩ không thể mất kiểm soát như vậy. Nhất là khi chưa biết rõ ngọn ngành.” – Cô thắc mắc.

Nghe được câu nói đó, cậu đáp ứng, bắt gặp nhìn sang phía khác:

“Uhm... ờ thì...”

“Thì sao?” – Cô hỏi dồn.

“Thì... thì tôi... tôi... lo... lo...” – Đến đây thì cậu lén nhìn cô – “Lo cho cô!”

An tròn tròn mắt, mặt bắt gặp dò lên:

“Sao? ... Anh... Anh lo... cho tôi á?” – Cô đáp ứng.

“...” – Cậu không đáp mà đảo mắt nhìn sang phía khác.

Hình ảnh đó đã nằm gọn trên đáy mắt Kiệt, cậu khó chịu với cảnh “trai ấp úng, gái dò mắt” này, vội chen ngang:

“Vậy tức là Vi đang trong tay bọn chúng phải không?”

“Hơ... Oh... Uhm” – Mặt cô vẫn chưa hết đỏ.

“... Hm... Được rồi, việc chúng ta cần làm là tìm ra nơi bọn chúng bắt giữ Vi!” – Hít một hơi thật sâu với trấn tĩnh, cô gạt đi bộ mặt ửng đỏ lúc nãy, đáp bằng giọng bình tĩnh. Tên sư tử lập dị nào đó cũng đã quay trở lại vấn đề chính. Tuy nhiên, nhịp tim của hai người đã hòa làm một tự bao giờ.

“Chịu thôi, chúng ta chẳng có manh mối nào ngoài cuộc điện thoại của Huy!” – Kiệt nhún vai.

“Chẳng lẽ chúng ta phải ở đây chờ đợi mà không thể làm gì được?” – An khó chịu mím môi.

Huy thì vẫn im lặng, cậu đang suy nghĩ gì đó.

Bầu không khí rơi vào thinh lặng...

CÁCH

“Có chuyện gì vậy mọi người?” – Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí thinh lặng này, kéo theo nhân ảnh của một cậu trai với mái tóc vàng xoăn hiện lên trước mặt ba người, nhanh chóng thu được sự chú ý từ họ. Dương đóng cửa ngay sau khi nhả ra câu đó, tiến vào.

“Huh... Ah, không có gì đâu Dương!” – An vội trả lời qua loa sau hai giây đứng hình rồi cô nở nụ cười. Sở dĩ cô phải làm như vậy vì cô biết tình cảm của Dương đối với Vi, cậu sẽ hóa điên mất nếu biết Vi bị bắt cóc.

Kiệt nghe vậy cũng không nói gì thêm, chỉ có...

“Em họ tôi bị bắt cóc!” – Sáu chữ đó rơi khỏi khuôn miệng Huy đồng thời khiến An đen mặt, cô ngay lập tức véo mạnh vào hông tên sư tử đáng ghét không biết suy nghĩ này. Grừ, tức quá đi à, anh ta có óc không mà sao không biết nghĩ gì hết vậy trời?? ><

“Oái... Cô... Cô làm cái quái gì vậy hả??” – Cậu nhảy dựng, rú lên trong khi tay xoa xoa hông bị An véo đau điếng, mặt nhăn mày nhíu nhìn cô.

“Đáng chết đáng chết đáng chết! Anh có biết là câu nói đó của anh vạn lần đáng chết không hả? Anh nhìn phản ứng của Dương kia!” – An nghiêng răng nghiêng lợi thảm rủa xả oán hận vào tai Huy, cổ nện giọng để chỉ có mình cậu nghe.

Cậu ngay lập tức tiếp thu câu nói đó, nhìn sang phía Dương và nhanh chóng nhận ra Dương như hóa đá, ánh mắt cứ trơ ra, giống như một cái xác không hồn vậy, thần thờ chôn chân tại chỗ. Trong lòng cậu có chút ân hận nhưng vẫn làm giọng thản nhiên đáp lại:

“Thì sao chứ? Trước sau gì cậu ta cũng phải biết! Giấu diếm chẳng có ích lợi gì!”

“Giải cứu Vi xong rồi nói anh chết chắc!” – An cay cú.

“Cô nghĩ mình tôi, cô với Kiệt làm nổi chắc! Lại còn chẳng biết bọn khốn đó nhốt Vi ở cái xó nào! Biết suy nghĩ tí đi!” – Cậu quạu, gân cổ nói.

“Anh...” – Cô cứng họng.

“Hai người thôi đi có được không?” – Dương gào lên khiến cả An lẫn Huy đều im thin thít. Rồi... hiện tại cậu đang rất rối! Rối vì không biết kẻ khốn nào đã bắt Vi! Rối vì câu nói kia của Huy, đúng hơn là hai chữ “em họ” – hai chữ khiến cậu biết ngay người đó là ai. Hai tay cậu nắm lại thành hình nắm đấm, gân xanh cũng theo đó mà nổi cộm lên.

“Ơ... Dương... Cậu...” – An nói lắp sau vài giây đứng hình. Có vẻ Dương tức giận thật rồi.

Còn Dương, thấy ánh mắt ngờ ngàng xen lẫn khó hiểu của An, cậu ngay lập tức nén giận, hít thật sâu để lấy bình tĩnh rồi cậu buông lời, tay cũng giãn ra phần nào:

“Xin lỗi, tại tớ lo cho Vi quá...”

“Không... Không sao.”

“Uhm... mà sao bọn nó lại bắt cóc cô ấy?” – Cậu cô cười rồi hỏi, có thể thấy cậu đang cố gắng giữ bình tĩnh.

“Chúa biết!” – Giọng của Huy.

“Vậy chúng ta...”

Chương 56: Chính Tôi Sẽ Cứu Tôi!

CẠCH

—

Ngay lúc An định nói gì đó thì cánh cửa một lần nữa mở ra. Kế đó là hình ảnh Vân ôm tay Phong bước vào, vẫy vẫy tay với An, cô vô tư nói mà không màng đến cái bầu không khí hình sự ở đây:

“Hi An! Vết thương ở chân cậu sao rồi? Còn đau nữa không vậy?”. Cùng nụ cười tinh nghịch.

“Hờ... oh... uhm... Tờ ờn!” – Cô ngớ người, đứng hình chập hai, đáp như máy.

“Hi hi. Vậy thì tốt quá rồi! Ủa mà sao mọi người có mặt đông đủ ở đây vậy? Cơ mà Vi với tên tóc dựng biển thái đâu?” – Vân đáp gọn lời An rồi hỏi dồn, điệu bộ ngây thơ hơn con nai tơ.

Đây đích thị là kiểu người vô tư không biết sự đời. ==

Phong bên cạnh cũng chỉ im lặng, dùng bộ mặt lạnh tanh quan sát tất cả.

“Haizz, chuyện là vậy...” – An lên tiếng định kể hết cho hai người này nghe nhưng Kiệt đã chen ngang, thay cô làm điều đó.

“Oh... Uhm... Đã hiểu.” – Vân và Phong ngồi bệt hăn dưới sàn, chăm chú nghe Kiệt thuật lại, câu nói kia cũng là phát ra từ miệng cô.

“Nhưng mà...” – Cô định mở miệng nói tiếp thì...

PHẬP

Có một con dao găm phóng sượt qua má An... gây nên một vết đỏ chảy dài rồi cắm chặt vào vách tường sau lưng cô..

Cả đám ngỡ ngàng... Vân cũng cứng họng, quên luôn cả chuyện mình vừa nói... Duy chỉ có An là ngỡ ngàng xen lẫn sợ hãi... vết thương nhỏ trên má đang rỉ máu. Toàn thân cô phút chốc bủn rủn, mất hết sức lực, vết thương ở lòng bàn chân và má cứ không ngừng rỉ máu... thân thể cô bất giác trượt xuống, ngồi bệt trên sàn... cô không biết thứ gì vừa chạm vào má mình vì nó quá nhanh!

Sau vài giây đứng hình thì cả đám cũng choàng tỉnh. Huy giật mạnh mảnh giấy đi kèm với con dao ra, căng mắt đọc:

[Sân khấu Siren, đường X phố Cỏ. Bọn tao đang bắt giữ Trần Nhật Vi ở đây. Nếu muốn cứu người thì bảo Trương Mỹ An đến thế mạng, tuy nhiên cô ta phải đi một mình!]

Từng câu... từng chữ của mảnh giấy hiện lên rõ nét trên vông mạc cậu, kéo đôi đồng tử màu hổ phách mở to... giọt mồ hôi lạnh cũng theo phản xạ mà lăn dài trên trán chàng trai đó...

“Nó viết gì vậy?” – Cả đám nhanh chóng xúm quanh, dán chặt mắt vào mảnh giấy. An cũng thức tỉnh mà đứng dậy theo.

“Chết tiệt!” – Huy vò nát mảnh giấy ngay khi cả đám xem xong rồi cậu đảo mắt nhìn quanh, An đã rời vị trí tự bao giờ.

Cô cố bước chân khập khiễng đi lại phía cửa, vội mở ra sau đó toan bước đi mà không nói một lời.

Cứu.. cứu... Nhất định mình phải cứu Vi! Thế mạng... thế mạng... Thế mạng thì sao? Vi sẽ được cứu! Điều mình cần làm là phải cứu Vi! Mình không thích ánh mắt thần thờ của Dương chút nào! Lại càng không thích đứng yên chờ mọi người tính kế trong khi Vi thì đang sống từng giây, từng phút trong sợ hãi! Cậu ấy là người bạn cực kỳ tốt mà ông trời ban cho mình, lại là em họ của Huy, mình phải cứu... phải cứu...

“Khoan đã!” - Đang vội cất bước, bỗng cô thấy tay mình đang bị ai đó nắm chặt rồi kéo mạnh khiến cô mất đà ngã nhào về phía sau... nhào vào khuôn ngực vạm vỡ của Huy...

“Buông ra! Buông! Mau buông tôi ra! Tôi phải cứu Vi!” – Cô gào lên, giãy giụa trong vòng tay cậu với dòng suy nghĩ nặng trĩu trong lòng.

“Em bình tĩnh đi! Em nghĩ với tình trạng này mình sẽ đến đó được sao? Còn nữa, đến đó đồng nghĩa với việc em phải bị bắt thay cho Vi đó!” – Cậu ôm chặt cô trong vòng tay, gào lên.

Nghe được giọng nói ầm áp mà khản trương đó... cơ thể cô cũng thôi vùng vẫy... buông lỏng. Với cả từ “em” trong câu nói kia cũng khiến tim cô lệch một nhịp. Nhưng chỉ một nhịp thôi! Sau đó sự sốt sắng, lo lắng cho Vi cũng làm cái sự lệch nhịp đó tan biến, thay vào bằng câu nói dứt khoát:

“Đi bộ cũng đến! Với lại bây giờ chỉ có tôi cứu được Vi! Anh không đọc mảnh giấy đó sao?” . Cùng hành động quay lại mặt đối mặt với Huy, máu đã tạo thành một vệt dài trên má... nhưng cô không thấy đau!

“... Vậy ai sẽ cứu em hả?” – Cậu dịu giọng sau vài giây thỉnh lặng, tay chạm vào vết thương trên má cô, nhẹ lau vết máu khiến nó trở thành một mảng hồng do máu nhòe đi.

“Chính tôi sẽ cứu tôi!” – An gần giọng, đôi mắt đỏ chất chứa sự kiên định khiến người khác phải run sợ!

Cô phải cứu Vi, cô không có dư thời gian để ở đây đôi co với cậu. Cô cũng thừa biết ánh mắt cậu chứa đầy sự lo lắng cho mình, nhưng cô phải đi, không thể để cậu ngăn chặn rồi bỏ mặc Vi ngay khi biết cách cứu cô ấy được! Việc cậu gọi cô bằng “em” cũng không còn mấy quan trọng vào lúc này, kệ đi... muốn gọi sao cũng được...

“...” – Sau khi nghe được năm chữ kiên định đó, cậu chỉ biết im lặng...

Đáp lại là hành động dùng hết sức đẩy cậu ra rồi xoay người bỏ đi của cô. Cô men theo vách tường bước đi...vết thương ở chân cũng theo đó mà để lại từng vết đỏ nhỏ trên sàn...

“O này! Ít ra cũng phải để tôi đưa em đi!” – Như sự tỉnh, cậu vội nói với theo rồi chân cũng bước từng bước dài về phía cô. Chẳng mấy chốc đã đến cạnh An.

“...” – Cô im lặng, bỏ mặc sự tồn tại của cậu, vẫn gắng bước...

“Geez” – Thấy cô bơ mình trắng trợn. Cậu “geez” một tiếng rồi hung hăng bế An lên, không nói không rằng chạy thẳng xuống nhà xe, quăng cô vào chiếc BMW do người của tập đoàn SPO bố trí sẵn ở đây vài ngày trước. Sau đó tăng tốc chạy thẳng về phía sân khấu Siren vốn đã bị bỏ hoang từ lâu, mặc kệ cô giống hệt con nai vàng ngơ ngác trong xe.

*** 30 phút sau, tại sân khấu Siren ***

“Đến nơi rồi!” – Cậu nói trong khi đưa mắt quan sát xung quanh, thật đáng khi phải nói rằng cậu phải dùng bản đồ trên điện thoại mới dò ra được vùng này. Là vùng vắng người nhất đảo, xung quanh là đồng cỏ bao la với vài căn nhà cũ kỹ lác đác, mỗi căn cách nhau chắc cũng khoảng vài trăm mét. Trong lòng cậu thấy lạ rằng vì sao khu vực thênh thang này lại chưa bị đô thị hóa? Cũng như từ nhỏ đến lớn cậu đã đến đảo này không ít lần, tuy nhiên không hề biết là còn có một nơi thế này trên một hòn đảo gần như hiện đại này. Việc có một sân khấu bỏ hoang ở đây cũng là một ẩn số đối với cậu.

Đang suy nghĩ mông lung và đặt ra hàng tá nghi vấn về nơi hoang vắng này, bỗng cậu nghe một tiếng CẠCH khô khan. Kệ đó là hành động bước ra ngoài của An, cô cô bước thật nhanh vào trong sân khấu, bỏ mặc Huy với ánh mắt lo lắng phía sau.

Cậu vội đứng dậy theo phản xạ...

Nhưng ngay lập tức phải ngồi lại vì dòng chữ “Trương Mỹ An đến thế mạng, tuy nhiên cô ta phải đi một mình” của tờ giấy chết tiệt đó.

Tay cậu nắm chặt vô-lăng, việc nhìn người con gái mình yêu đi vào chốn nguy hiểm thật quá sức đối với cậu! Cậu gồng người, cố gắng để mình không chạy đến ôm lấy An và rồi bỏ mặt em gái mình! Trong lòng vô cùng căm ghét bọn dê tiện chỉ biết bắt cóc người khác đó!

.....

.....

.....

An đã đứng trước cửa sân khấu, chỉ cần đẩy cánh cửa này ra... cô sẽ được gặp và giải thoát cho Vi. Nỗi sợ hãi đột nhiên trào dâng trong cô... Nhưng thoáng chốc chỉ như một cơn sóng... vội tan biến!

Khẽ lắc nhẹ đầu rồi hít một hơi thật sâu, cô nhẹ đẩy cửa mở ra...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thiên Thần Gãy Cánh

Đạp vào mắt An là một quang cảnh tồi tàn, xung quanh còn có những tên bặm trợn đang nhìn chằm chằm vào mình. Nhưng cô không quan tâm những

thứ đó, thứ cô quan tâm là người con gái đang bị trói chặt vào chiếc ghế giữa sân khấu kia!

Và hình ảnh người con gái đó khiến cô không khỏi bàng hoàng, cả thân thể như mềm nhũn, không thể tin vào hình ảnh trước mắt! Hình ảnh đó thật quá sức giống với cái gọi là... “thiên thần gãy cánh”!

Vì ngồi đó... đôi tay bị trói chặt vào chiếc ghế... Máu... Rất nhiều máu đang thi nhau chảy ra khỏi vết thương trên đùi cô... À không... nó còn tạo nên một đóa hoa màu đỏ rực trên hông cô nữa... Máu len lỏi... đeo bám... tạo thành vệt đỏ trào ra khỏi khoe miệng cô gái đó... Thứ chất lỏng đỏ tươi đó cũng nhuộm lên đôi tay nhỏ nhắn của Vi... Máu từ vô số vết thương trên người cũng đã... nhuộm đỏ thân thể rũ rượi của cô tự bao giờ... Và kinh khủng nhất là hình ảnh mái tóc đen tuyền của cô bị túm chặt... Có ai đó đang nắm đầu cô giật mạnh ra phía sau, mái tóc mượt mà bị nhàu nát trong bàn tay tàn nhẫn đó... Và kẻ làm điều ác độc đó không ai khác ngoài Sally! Á đứng đó, giương đôi mắt lúc đầu là bất ngờ, sau đó là ánh nhìn khinh khinh khi bắt gặp nhân ảnh của An, một tay nắm đầu Vi, trên tay còn lại của ả là một con dao nhọn hoắt, lưỡi dao còn vương lại giọt máu đỏ tươi... Không cần nói cũng biết những hạt trân châu máu dính trên đó không là của ai khác ngoài Vi... Thật khủng khiếp! Đây là... đây là những thứ cô đã phải chịu sao? Nó... thật quá sức tàn nhẫn! Sally... ả ta... có thể ác độc đến mức này sao?

Ánh mắt bàng hoàng của An... nhanh chóng được thay bằng ánh mắt căm phẫn tột độ khi cô chứng kiến tất cả. Cô lao nhanh về phía Sally, giật phắt tay ả khỏi tóc Vi, gào lên:

“Con khốn! Mày làm cái quái gì với bạn tao hả? Không phải mày muốn tao đến thế mạng sao? Vi đã đắc tội gì với mày mà mày hành hạ cậu ấy như vậy hả? Sally!” – Tay cô nổi gân, nắm chặt tay ả đến đau rát.

“Mày... Mày buông tao ra!” – Sally nói rồi vùng tay khỏi tay An – “Haha, mày nên tự trách bản thân đến quá trễ thì đúng hơn! Mà tao nói cho mày biết... Tất cả những thứ xảy ra với con nhỏ này! Đều do mày mà ra đó! Con khốn suốt ngày chỉ biết quyến rũ anh Huy!” – Nụ cười khinh bỉ rực lên trên môi ả...

“Mày nói gì?” – Giọng An có chút run...

“Tao nói mày đó! Nếu không phải mày quyến rũ anh Huy, thì bọn tao đã không bắt nhầm con nhỏ này và khiến nó sống không bằng chết thế này! Là mày... tất cả mọi thứ là do sự ích kỷ của mày! Hiểu chưa con khốn?” – ả ta tiếp lời, xoáy sâu vào tâm khảm cô... Sau đó tiện tay rạch thêm một vết thương ở vai Vi...

“Aghhh!” – Tiếng hét yếu ớt vang lên - Tiếng hét thống khổ của “thiên thần gãy cánh”...

“Mày... Dừng lại mau!” – An vội gào lên khi nghe thấy tiếng hét đau đớn của Vi... Câu nói của Sally cũng khiến cô không khỏi hoảng loạn... Toàn thân bất giác khẽ run...

“Đủ rồi Sally! Cô ta sẽ chết mất!” – Linh vội lao ra cản khi thấy Sally đã đi quá xa.

Sally vẫn thế... Vẫn tàn nhẫn như ngày nào!

“Haha, tại sao? Đang vui mà!” – ả ta đáp gọn rồi vùng tay định tổn thương Vi nhiều hơn Nhưng! Linh đã ngăn ả!

“Cô ta là cháu gái của ông chủ đó! Nếu để cô ta chết thì chúng ta cũng không sống tốt được đâu!” – Chất giọng đều đều vang lên, mang từng câu chữ trôi tuột vào tay ả. Linh đang cố gắng giữ bình tĩnh, cô không ngờ Sally có thể tàn nhẫn đến mức này...

“..Được rồi!” – Sally nói sau ba giây im lặng, ả ta thật chẳng vui tí nào khi phải buông tha Vi – người đã lên mặt với ả trước đây... Nói rồi ả cũng thoái lui về đứng ở một góc trong sân khấu.

“Cảm... Cảm ơn cô...” – An dù không hiểu mấy vẫn cảm ơn Linh sau khi chứng kiến tất cả. Nói rồi cô vội tháo dây trói cho Vi. Linh không hề có hành động ngăn cản, chỉ đứng xem.

.....

.....

.....

“Haa...An... Sao cậu... lại đến đây?” – Ngay khi được cởi trói... Thân thể Vi theo phản xạ đổ sập vào người An... Cô thều thào...

“Tớ đến để cứu cậu! Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi!” – An ôm lấy Vi... Nói nhẹ hòng an ủi cô, máu từ thân thể đó cũng bết vào áo cô. Giờ thì áo của cả hai đều dính máu.

“Kh... Không... Họ... Họ muốn bắt cậu...Mau.. An...Haa... Tớ không sao... Cậu... mau chạy đi!” – Vi cố sức nói... Hơi thở cô nồng mùi máu...

“Cậu nghỉ ngơi đi, rồi sẽ ổn thôi!” – Đau xót với những vết thương trên người Vi... An nói nhanh rồi đỡ cô nằm xuống. Sau đó đứng dậy đối mặt với Linh và Sally. Vi thì cố sức cử động nhưng không được, sức lực của cô cũng chẳng đủ để lên tiếng... Cô chỉ có thể nằm đó, dõi theo An.

“Trời cô ta lại!” – Linh lên tiếng. Ngay lập tức có hai tên bặm trợn đi đến khóa tay An, đề cô xuống chiếc ghế còn vương vãi máu của Vi, trói tay cô lại. Đây quả thật là thế mạng... Cô khẽ nhếch môi khi đôi tay mình bị trói chặt vào chiếc ghế.

Linh cầm trên tay một con dao, chậm chậm tiến về phía An.

“Cô muốn gì? Tôi không nghĩ cô muốn tôi đến đây chỉ để hành hạ.” – An lên tiếng bất cần.

“Haha, cô thông minh đấy! Đã vậy thì tôi nói luôn, tôi muốn cô... Rồi xa Trần Gia Huy!” – Linh đáp, không ngại nói ra yêu cầu của mình.

Nghe được câu nói đó, An chỉ khẽ nhếch mép, nói như cười:

“Lại nữa sao? Các người làm hại Vi chỉ vì cái lý do đó? Lần trước các người đâm Vân còn chưa đủ sao?”

“Vây mới nói, mầy mau mau rời xa anh Huy đi! Con khốn!” – Sally giờ giọng chanh chua.

“Sally!” – Mặt Linh tối sầm – “Cô thử xen vào nữa đi, xem tôi có để yên cho cô không!” – Ngữ điệu vô cùng đáng sợ.

Nghe vậy, ả ta cũng chỉ biết im lặng.

“Nếu cô không muốn bạn bè mình bị tổn thương thêm nữa, thì hãy mau chóng rời xa Huy đi, đừng cố đeo bám anh ta nữa!” – Linh giờ giọng nghiêm túc thường trực.

“Haha, sao tôi phải nghe lời lũ hèn hạ các người chứ?” – An cười giễu cợt, cô thật quá đỗi căm hận đám người này, nhất là Sally!

“Vi mạng sống của cô đang trong tay tôi! Chắc cô không muốn bản thân bị như Trần Nhật Vi nhỉ?” – Cô ta lên tiếng đe dọa, con dao trong tay cũng lóe ánh bạc dưới ánh sáng. – “Còn nữa, cô chẳng có thân phận gì đặc biệt nên tôi hoàn toàn có thể giết cô nếu cần.”

“Haha, các người có giỏi thì đến đây mà giết tôi! Tôi chết là xong chứ gì? Mọi thứ chấm hết ở đây, bạn bè của tôi sẽ không còn phải bị tổn thương nữa!” – An bật cười rồi nói, dùng ánh mắt kiên định nhìn Linh.

“Cô...” – Linh ngỡ ngàng – “Cô điên rồi sao?”

“Đúng vậy! Tôi điên rồi đó! Tôi thà chấp nhận cái chết còn hơn là phải rời xa Huy và nhìn những người bạn của tôi bị lũ hèn các người tổn thương!” – Từng câu, từng chữ cùng ngữ điệu cứng cáp rơi khỏi bờ môi cô. Cô đã khác trước! Sau tất cả, cô không còn là một Trương Mỹ An yếu đuối nữa, cô đã biết liều mạng để cứu lấy những người bạn của mình. Cũng như thà chết chứ nhất quyết không chịu xa Huy... vì cô biết... Trái tim cô... đã thuộc về cậu! Nó không thể chịu nổi việc rời xa cậu... Nó thà ở bên cậu... Thôn thốc vì cậu đến chết!

Ở đâu đó trong sân khấu... có một người đang khóc... Là Vi... Dù không thể cử động... không thể nói chuyện... Nhưng nước mắt cô vẫn lăn dài... Vi An... Cậu ấy... đang khiêu khích lũ người này... khiêu khích bóng đen của Tử Thần... Và cũng vì... tình cảm vô tận dành cho anh Huy của con người đó... Trông An lúc này... thật giống với thiên thần! Thiên thần bắt khuất với đôi cánh sắp bị bẻ gãy...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ánh Sáng...

Bầu không khí phút chốc chìm vào thinh lặng, không gian chỉ tồn tại hơi thở nặng nề... và tiếng nấc nghẹn của Vi... cùng tiếng gió biển rì rào thổi qua ô cửa cũ mục. Linh vẫn đứng đó với con dao trong tay, bất động. Cô không biết phải làm gì với người con gái này, đôi tay cô khẽ run... tưởng chừng con dao đó có thể bị buông rơi... rơi xuống sàn nhà giá buốt bất cứ lúc nào... Nhưng lòng trung thành với ông chủ - người đã nuôi nấng một con bé mồ côi như mình đã khiến cô siết chặt cán dao.

Phải rồi... mình không thể để tình cảm lấn át lý trí... mình phải làm thôi, hoàn thành nhiệm vụ này... bằng mọi giá phải ép Trương Mỹ An rời xa cậu chủ... phải rồi... bằng mọi giá...

Nghĩ rồi cô nắm chặt cán dao... hét lên sau đó dùng sức chém mạnh một đường xuống vai An... Khiến vai áo cô rách ra... kéo theo một dòng máu đỏ thẫm, men theo cánh tay trắng nõn rơi thõm xuống sàn...

An cắn chặt răng để ngăn tiếng hét rơi khỏi môi mình, mồ hôi đã ướt đầm trán cô... khiến những sợi tóc màu hạt dẻ bết lại... men theo khóe mắt cô lăn xuống như thể nước mắt cô đang rơi. Nhưng cô không hề khóc! Chẳng có gì phải khóc cả... ép cô phải rời xa Huy ư? Đâm Vân... hành hạ Vi chỉ để chia cách cô và Huy ư? Hèn hạ! Đê tiện! Không bao giờ, không bao giờ cô rời xa cậu... dù phải để bản thân mất máu đến chết.

Cô ngồi đó, gương đôi mắt kiên định nhìn về phía Linh, ánh mắt đó vẫn không thay đổi, vẫn kiên định đến mức khiến Linh hoảng loạn...

“Gi... Gi đây? Cô vẫn ngoan cố sao? Vẫn ngoan cố như vậy sao??” – Về cuối Linh nói như gào rồi vùng tay định chém An thêm một nhát nữa nhưng...

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Linh vẫn đứng yên với tư thế sắp rách nát gương mặt xinh đẹp của An... Bàn tay nắm chặt cán dao vẫn còn vương máu của cô khẽ run...

Rồi như bị đánh gục bởi ánh mắt đó... con dao bất giác rơi khỏi tay cô... rơi xuống sàn tạo nên một tiếng “keng” đáng chất...

“... Chết tiệt... Sao cô có thể kiên định như vậy?... Sao cô có thể ngoan cố... như vậy?... Tại sao? TẠI SAO?? Tại sao cô lại có thể đứng vững như vậy dù sắp phải bị hành hạ đến chết chứ? Anh ta quan trọng vậy sao?? Trên đời này đâu phải chỉ có mỗi anh ta là con trai? Sao cô có thể để mặc bản thân và những người bạn của mình phải chịu đau chỉ vì muốn ở bên anh ta? Tại sao chứ?” – Giọng nói từ hoảng loạn... run rẩy đến gào lên của Linh đã trấn át cả không gian.. át luôn tiếng nức nở của Vi... Và cô đã kết thúc câu nói bằng giọt nước mắt trong veo lăn dài trên gò má...

Không... không thể chịu nổi nữa... Ông chủ... thật quá tàn độc!

...

“Haa... Yêu... là yêu... Lý do tôi có thể ngoan cố như vậy... là do yêu Huy! Tôi... Tôi đã yêu anh ấy đến mức không thể yêu ai nhiều hơn nữa rồi! Cô bảo trên đời này không phải mỗi anh ấy là con trai? Haha... Thật là nực cười quá đó! Cô nghe cho rõ đây...” – An ngưng lại để hít một hơi thật sâu rồi nói to. – “Không phải trên thế giới này chỉ có mỗi Trần Gia Huy là con trai! Nhưng anh ấy là duy nhất! Là duy nhất trên đời! Không ai có thể thay thế được vị trí của anh ấy trong tôi!”....

“... Là người duy nhất tôi có thể tìm thấy... trong đời...”

Từng câu.. từng chữ... từng ngữ điệu từ kiên định cho đến yếu đuối ấy của An... Linh đã nghe hết... Và trong câu nói của An.. cô thấy được chính bản thân mình... Cô thấy mình cũng không khác gì cô gái này cả... Cô cũng yêu Bảo... với cô Bảo cũng là người con trai duy nhất... Vậy... Nếu đổi lại là cô thì sao? Nếu như ai đó bắt cô rời xa Bảo thì sao? ...

... Không thể... không thể chấp nhận... Không thể chịu đựng được.. không thể... Ý nghĩ đó khiến cô bất giác ôm lấy ngực trái... nơi con tim đỏ màu máu tươi vẫn ngày ngày đập loạn.. và đong đầy hình ảnh ai đó.. Đôi chân cô cũng mất hết sức lực.. nó ngã khuỵu, khiến cô bất lực ngồi bệt xuống sàn nhà... khuôn mặt đã không ngăn được giọt nước mắt...

Lại một khoảng lặng nữa trào dâng... Nhưng mà...

Trong khoảng lặng đó... bỗng rộ lên một tiếng cười khinh khinh và chua chát... Kế đó là tiếng vỗ tay khinh miệt...

Sally đứng ở góc sâu khuất với nụ cười rác rưởi in trên môi. À ta vừa vỗ tay vừa đi lại phía An và Linh: “Vỡ kịch hay đấy! Tao đã không thể nào rời mắt được! Vỡ kịch về một con bé “địa mà đòi đeo chân hạc” và một con nhỏ xác láo vì tình cảm cá nhân mà phản bội ông chủ. Rất hay đấy!” – À cười rồi nhìn về phía Linh: “Linh à, không biết Trần Vũ Khánh sẽ làm gì với mày nhỉ? Con nhỏ mồ côi đáng thương.” – Giọng nói đặc sệt mùi khinh miệt. Kế đó là hành động nhặt con dao trên sàn lên của Sally.

Với con dao trong tay, ả chậm rãi tiến về phía An: “Mà mày không cần phải lo gì cả. Nhiệm vụ này... tao sẽ hoàn thành giúp mày. Không cần phải do dự... Bé ngoan thì được thưởng, nhưng bé hư hỏng thì cần phải phạt. Tao chỉ cần.. GIẾT NÓ là xong!”

Khi câu nói tàn độc đó vừa dứt thì Sally vùng cao lưỡi dao nhắm thẳng vào ngực trái An mà đâm xuống.

PHẬP

Lưỡi dao ánh bạc đó được cắm sâu vào thân thể của một cô gái... Và như mong muốn của chủ nhân nó... Nó đã được đâm mình vào quả tim ấm áp của một con người...

Người đó không hét lên... mà chỉ ôm lấy An... trút hơi thở cuối cùng lên vai cô... nhả ra thanh âm yếu ớt... nhẹ như gió thoảng - một con gió ấm thổi qua đời cô:

“Xin lỗi...”

Lúc tiếng nói nhẹ hẫng đó kết thúc... cũng là lúc một dòng máu tươi trào ra khỏi cánh môi đỏ hồng của Linh... Đồng tử cô đã mờ đi và rồi... cô đã ngưng thở... cơ thể ấm nóng vẫn ở tư thế ôm lấy An... bất động...

Còn An thì đã đỡ người tự bao giờ... đồng tử cô dần rộng hết mức... nước mắt cũng theo đó mà trào ra...

Nhanh... nhanh quá! Linh... vừa nãy còn nói chuyện với cô... sao bây giờ... bây giờ thân xác cô ấy lại đang lạnh dần thế này? Linh... Linh!!!

“Này... Cô... Cô sao vậy? Mau tỉnh lại đi chứ! Này!!” – An vội gào lên... Cô giãy giụa... Đôi tay vùng vẫy cố gắng thoát khỏi sợi dây thừng để lay

người Linh... để bắt lấy chút hy vọng cuối cùng rằng cô còn sống... Nhưng vô dụng... An chỉ có thể gào... gào vào gào...

Ở đâu đó trong sâu kháu... Vì cũng không tránh khỏi ngỡ ngàng... Duy chỉ có...

“Haha, con ngốc, mày nghĩ cái quái gì mà lại chết thay con nhóc này vậy hả? Chẳng phải mày chính là đứa cầm dao chém vào vai nó sao? Cái con ngu này!” – Sally nhếch môi cười như không có chuyện gì. Ầ nhanh tay rút dao ra khỏi thi thể Linh, quay lưng về phía An rồi tung con dao lên không trung:

“Và thế là xong, một Kiều Linh lạnh lùng luôn ra về ta đây. Một con nhóc mồ côi rác rưởi, suốt đời bị Trần Vũ Khánh sai khiến như một công cụ rẻ mạt. Ha ha ha ha ha. Đó là cái giá phải trả cho sự phản bội ông chủ của mày! Đáng đời!” . Nói rồi ả nhặt lấy con dao vừa rơi xuống, đưa lưỡi liềm nhẹ vệt máu của Linh động lại trên lưỡi dao. Trông ả không khác gì một con ác quỷ đội lốt người... Thật tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đã Vứt Tắt

Có một đôi mắt đang mở to hết mức nhìn Sally, trên đôi mắt đó là hai hàng lệ vẫn đang lăn dài... Ánh mắt ấy chất chứa sự thù hận khôn nguôi dành cho Sally và sự đau xót vô hạn dành cho Linh, người giờ đây chỉ còn là cái xác không hồn dựa vào vai An... chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng, không bao giờ tỉnh lại được. An mặc kệ từng giọt nước mắt đang lăn trên má, dùng giọng điệu hơi khàn đi vì khóc nhìn ả ta, hét lên:

“Đủ rồi đó! Cô đang làm cái quái gì vậy? Cô dám giết cả đồng bọn của mình chỉ vì thù ghét tôi sao?”

Đáp lại là một tràng cười kinh tởm vang vọng khắp sân khấu của ả, ả cười, cười rất kinh khủng, khiến người ta chỉ muốn tát một cái thật kêu vào mồm ả để ả không thể cười được nữa.

““Đồng bọn”? Haha, mày quá vội vã để kết luận tao là đồng bọn của nó đó. Mày lầm rồi! Chưa bao giờ! Chưa bao giờ tao coi cái con ngu đó là đồng bọn cả! Tao chỉ đứng cùng nó vì nghĩ nó sẽ giúp tao loại bỏ cái gai chướng mắt như mày khỏi anh Huy thôi, ngốc ả!” – Ả nhìn vào ánh mắt căm phẫn của An, nói thản nhiên.

“Cò... Cò...”

“Đủ lắm rồi con khốn!” – Một giọng nói tức giận vang lên cùng tiếng RẦM của cánh cửa cũ mục bị mở toan. Ánh hoàng hôn đỏ rực tràn vào không gian tàn nhẫn nơi đây, kéo theo một nhân ảnh to cao vạm vỡ, thanh tú mẽ người... bóng của chàng trai đó in dài trên sàn của căn phòng cũ kĩ... Đôi mắt cùng mái tóc chàng trai đó rất âm trầm... thuần một sắc đen, trong đôi mắt đen thuần đó là một sự căm ghét tột độ đang dán chặt vào Sally, vết sẹo dài 10cm ở tay phải chàng trai đó cũng bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ hết sắc máu, mái tóc đen đã bị mồ hôi vãi ra trên trán cậu làm cho bết lại, cả tấm lưng to cũng bị mồ hôi làm ướt đầm...

Bọn thuộc hạ ở đây ngay lập tức biết có kẻ lạ xông vào, vội lao đến khóa chặt tay chàng trai đó hông ngăn cậu lao đến bóp cổ Sally. Còn Sally thì chưa kịp định thần bởi tiếng động vang trời khi này, thần thờ nhìn chàng trai đẹp tuyệt đó.

“Bọn mày buông tao ra! Buông ra! Tao phải giết chết con khốn này!” – Khang giãy giụa trong khi bị đám thuộc hạ khóa chặt tay và chân. Ánh mắt cậu vô cùng tức giận hướng thẳng về phía Sally, và chỉ trong phút chốc... nó đã hóa thành màu đỏ tươi hết sắc máu.

Còn An và Vi thì đã ngo cả ra... Khang... Sao anh ta lại đến đây???

BỐP - Có một cú đánh trời giáng vào một trong số những tên đang khóa chặt Khang, tên đó vì quá bất ngờ nên lập tức ngã lăn quay mà không kịp đánh trả. Và rồi tên bên cạnh cũng có cái kết tương tự. Cậu ngay lập tức đánh gục những tên còn lại ngay khi được giải vây rồi lao như điên về phía Sally nhưng... Chân cậu bắt buộc phải dừng lại vì... Vì ả ta đang dí sát con dao nhuộm máu Linh về phía An, lưỡi dao được thế cửa vào cổ An... đau rất!

“Mày... Mày thử đến đây xem! Tao sẽ lập tức giết chết con nhóc này! Còn... còn anh nữa anh Huy, sao anh lại ở đây?” - Ả ta nhìn thẳng vào Khang, gào lên nhưng khi thấy được nhân ảnh của chàng trai với mái tóc màu nâu sẫm đứng phía sau cậu, liền dịu giọng.

“Mày/ Cô bỏ cô ấy ra!” – Cả hai đồng thanh, ánh mắt họ như có máu, sát khí ngút trời. Dù không biết là ai đang gục trên vai An nhưng họ vẫn nhanh chóng nắm được tình hình, cứu An là việc duy nhất bây giờ họ phải làm.

“Muốn thế thì các người mau tránh xa tôi ra!” – Vì có Huy ở đây nên ả đã dẹp đi lối xưng hô thô thiển khi này, nói to trong khi dí sát dao vào cổ An.

Còn Vi ở đây đã quan sát hết, máu trên người cô cũng đã đông lại, cô cố điều hòa nhịp thở để lấy lại giọng nói...

“Hừ... Buông... tôi ra!” – An cảm thấy đau rất vì lưỡi dao đang cửa vào cổ mình... kéo theo giọt máu nhỏ chảy ra, cô cố nghiêng người để tránh lưỡi dao đó nhưng không được... Sally ghì sát quá! Sally vừa kẻ dao vừa hơi kéo chiếc ghế đang trôi cô về phía sau khiến thi thể Linh bị trượt khỏi An... đó

sập xuống sàn nhà giá lạnh... Để lộ thân thể đầy máu tươi của cô, Vi... và cả Linh nữa...

Nhìn thấy An trong bộ dạng thê thảm như vậy, Huy không thể chịu được nữa, cậu nắm chặt tay thành hình nắm đấm:

“Cô muốn sao mới chịu buông tha An đây?”

“Anh... Anh thừa sức biết em muốn gì mà!” – Sally ép sát lưỡi dao vào cổ An hơn.

“... Tôi không rời bỏ cô ấy đâu! Cô đừng tốn công vô ích!” – Lặng người một lúc, cậu nói lãnh đạm của cậu rơi khỏi bờ môi thanh tú.

Đáp lại là nụ cười nhạt nhẽo rực lên trên môi ả:

“Phải xem có giống tốn công vô ích không đã!” . Nói rồi ả dúi lưỡi dao khỏi cổ An để lấy thế sao cho một nhát cắt đứt động mạch ở cổ cô. Nhưng ngay khi lưỡi dao hạ mạnh xuống, sắp cắt đứt động mạch An thì bỗng khựng lại. Điều gì... Điều gì khiến ả phải dừng ngay hành động tàn ác đó lại?

Câu trả lời không gì khác ngoài... ngoài cảnh tượng kiên quyết của Huy... Cậu đang kề một lưỡi dao khác sát cổ mình, ngay động mạch, băng lãnh nhìn Sally:

“Có chết thì cùng chết!”. Ngay lúc Sally kết thúc câu nói, cậu đã ngay lập tức nhặt con dao trong tay tên thuộc hạ bất tỉnh dưới chân, kề sát cổ mình. Cảnh tượng đó khiến Khang và Vi không khỏi ngỡ ngàng.

“Huy... Cậu...” – Khang lắp bắp.

“Trần Gia Huy! Anh đang làm cái quái gì vậy hả?” – An gào lên, nước mắt vô thức ứa ra. Không! Cô thật sự, thật sự không muốn mất Huy! Không muốn Huy phải chết chung với mình! Không muốn!

Nhìn thấy An khóc, cậu lặng đi một lúc... Rồi nở một nụ cười thật tươi, nói bằng giọng:

“Sur từ Hà Đông ngốc của anh, anh xin lỗi vì đã không thể bảo vệ em, xin lỗi vì đã không mở miệng nói yêu em trong suốt thời gian qua, xin lỗi vì đã là một kẻ vô dụng chỉ biết bỏ mặc em trong hoàn cảnh khốn cùng nhất... Anh xin lỗi vì tất cả... Nhưng mà bây giờ sur từ lập dị này muốn bảo vệ em, hoặc là chết cùng em, không có sur từ ngốc như em, anh không sống được! Và lúc nào anh cũng muốn em cười, vậy nên đừng có mà khóc như con nhóc tí mít ướt thế!” – Nói rồi cậu chuyển thái độ nhìn Sally – “Sally, cô muốn giết An sao? Haha, cứ việc làm thử cô muốn. Nhưng tôi nói cho cô biết, nếu cô giết An, tôi cũng sẽ tự sát tại đây!”

Nghe được thanh âm ảm áp, nồng mùi yêu thương đó. An thật không tin nổi vào tai mình nữa, nhưng... vui quá! Hạnh phúc quá! Gia Huy... Gia Huy thật sự muốn chết cùng mình sao? Là thật... hay là mơ?

“Gia Huy...” – Hai chữ đó đồng loạt thoát ra khỏi miệng cô và Sally, nhưng với giọng điệu ảm áp, tha thiết từ An và giọng điệu hốt hoảng... bàng hoàng từ Sally. ả không biết phải làm gì trước tình cảnh này, bất giác hét lên, giọt nước ảm nóng cũng lăn dài trên gò má ả tự bao giờ.

“Anh... Anh... Anh quả thật muốn chết chung với con nhóc xấc xược này sao? Có đáng không chứ?” – Giọng ả run run, nước mắt nhỏ giọt xuống sàn. Sally đã khóc!

“Chết chung với người mình yêu là điều hạnh phúc nhất đời tôi! Cô cứ giết An thử xem!” – Huy nói trong khi dí sát dao vào cổ mình, tạo thành vệt máu nhỏ rỉ ra.

Sally vội hét lên:

“Đừng! Em... Em... Em thua rồi!” . Sau đó một tiếng “keng” nhạt nhẽo vang lên, khiến lưỡi dao đang kề sát cổ An rơi xuống, kéo theo nhân ảnh rũ rượi ngồi sụp xuống đất của Sally, dáng vẻ của kẻ thua cuộc... thất thần...

Huy vội bỏ dao khỏi người, chạy như bay đến bên An, cõng trói cho cô:

“Em không sao chứ?” – Cậu nói bằng giọng điệu lo lắng, một Huy cứng đầu, cao ngạo, không quan tâm người khác nghĩ gì đã đi đâu mất, chỉ còn lại một Huy ảm áp, dịu dàng với ánh mắt chứa đầy yêu thương...

Nghe được giọng nói ảm áp đó, An chỉ khẽ lắc đầu nói:

“Em... Em không sao!” . Cùng nụ cười tuyệt đẹp khiến tim cậu lệch một nhịp.

Mặt cậu đỏ bừng lên: “Xong... Xong rồi!” – Cậu nói lắp ngay khi sợi dây thừng rời khỏi tay An, rơi xuống đất.

“Hi” – An cười rạng rồi ngay lập tức ôm ghì lấy Huy, thì thầm: “Đồ ngốc, có ai tỏ tình mà toàn “xin lỗi” như anh không chứ?”

Mặt cậu đỏ bừng như quả cà chua chín sắp ửng đến nơi: “Có em mới là đồ ngốc! Anh đã tỏ tình đâu!” . Nói rồi cậu cũng ôm lấy An.

Cô cười, định mở miệng nói ba chữ “Em yêu anh” nhưng...

ÀM!!!!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Sinh Ra Là Để Yêu Em

Dàn đèn sân khấu cũ kỹ bỗng đổ sụp xuống...

Sẵn sàng để chết người con gái bên dưới nó..

Nhưng!

Trước khi nó đổ ập xuống.

Có một chàng trai đã nhanh chân chạy đến, đẩy mạnh cô gái đó ra xa cùng tiếng gào:

“Cẩn thận!” vang lên khắp sân khấu, trôi tuột vào hư không...

Tất cả diễn ra chỉ trong một giây... Khiến tất cả những con người ở đây không khỏi bàng hoàng...

Ngay khi định thần lại, Vi đã lập tức gắng chạy đến bên Khang – người con trai đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Khang nằm đó, máu trào ra khỏi khoe miệng cậu, đôi mắt cũng không còn đỏ nữa mà đã trở lại bình thường... thuần diệu sắc đen... Cả thân dưới của cậu bị dàn đèn sân khấu nặng trĩch đè lên. Máu... Máu đang liên tục tràn ra từ phía thắt lưng cậu, nhuộm đỏ cả một khoảng đất.

“Hum.ư... V...Vi. Nhật Vi!” – Cậu thều thào, một tay cậu giơ lên, lạc lõng trong không gian mờ mịt, u tối nơi đây, đôi mắt đen nhòe đi nhưng vẫn cố mở to để tránh để bản thân mất tỉnh táo, thiếp đi để rồi không bao giờ tỉnh lại nữa.

“Em... Em đây, anh có sao không?” – Cô nhanh dùng cả hai tay nắm lấy cánh tay đang giơ lên của cậu, thật chặt mặc cho những vết thương trên người cô lần lượt rách ra do cử động mạnh, đau rát... về mặt vô cùng lo lắng cho cậu.

“Haa...E...Em... có.. sao ah.. có sao không?” – Cậu gắng nói, máu liên tiếp trào ra khỏi miệng cậu... càng nói càng chảy nhiều...

“Hức... Em. Em không sao! Đừng nói nữa... Anh làm ơn đừng nói nữa!” – Vi lại bật khóc thêm một lần nữa, hai tay nắm chặt tay cậu, hàng nước mắt lăn dài... cô lắc đầu nguây nguẩy, giọng nói khàn đi vì khóc.

“Khụ.. Em không sao... thì tốt rồi... Ghé tai lại đây... Anh có... chuyện muốn nói... haa...” – Khang gắng nói, khoe miệng cậu nở một nụ cười ảm áp...

Cô như bị câu nói cùng nụ cười của cậu mê hoặc... vội làm theo, ghé tai sát vào miệng cậu, tay vẫn nắm chặt tay cậu không rời...

“Em. đừng khóc, em phải cười lên... Và phải..sống tốt đó.. Cũng đừng giận Dương nữa...có biết không? Haaa... Nhật Vi... Anh yêu em...” - Ba chữ cuối thoáng qua như làn gió ấm... Khiến cô ngầy người... Ngay khi câu nói cuối cùng trong đời của cậu kết thúc, cậu liền cố gắng áp môi mình vào môi Vi, trao cho cô nụ hôn vội. Sau đó tay cậu buông lơi... mắt cậu nhắm lại... nhịp tim cậu cũng dừng lại... và cuối cùng là đôi môi... đôi môi cậu rời khỏi môi cô, nhưng nó vẫn hơi cong lên, hệt như cậu đang cười... Trông thanh bình xiết bao, cậu nằm đó, tựa như một người đang ngủ, rất yên bình. Chỉ là... giấc ngủ đó là giấc ngủ vĩnh hằng, cậu sẽ không bao giờ... tỉnh lại được nữa...

“Anh Khang... Anh Khang!!!!!!” - Vi lay mạnh cánh tay cậu, khóc thét lên như một đứa trẻ, tiếng khóc của cô vang khắp sân khấu... Huy, An và cả Sally đều lặng người đi... họ không ngờ mọi chuyện lại như vậy... An ôm chặt Huy hơn như sợ cậu cũng sẽ như Linh và Khang... qua đời tại chốn sân khấu cũ kỹ, mục nát ghê sợ này... cô hoảng loạn tột độ...

.....

“Vi! Đừng như vậy nữa! Em bình tĩnh lại đi!” – Đột ngột có tiếng nói to xen vào tiếng khóc của Vi... Rồi bóng một chàng trai nhanh chạy về phía cô, ôm ghì lấy thân thể đẩy vết thương của cô, kéo cô khỏi thi thể của Khang, ôm thật chặt.

Còn Vi, khi đột ngột được ai đó ôm vào lòng, cô còn không kịp phản ứng đã nằm gọn trong lòng người đó, định đưa tay đẩy người đó ra, nhưng hơi ấm cùng giọng nói thân thuộc của cậu đã ngăn hành động đó.

“Anh xin lỗi, xin lỗi em nhiều lắm, em tha lỗi cho anh đi, anh sẽ không dám... không dám làm như vậy nữa.” – Dương ôm chặt cô, nói, đồng thời đưa tay lau đi hàng nước mắt lăn dài trên má cô.

“Cho phép anh bảo vệ nụ cười của em nha... như di nguyện của Khang” – Cậu vùi đầu vào làn tóc hơi rối của cô, thì thầm

Vì không nói gì mà chỉ im lặng...

“Đừng im lặng mà... trả lời anh đi!” – Cậu nói như van nài.

“Được rồi... tha anh lần này...” – Vì nín khóc, dụi dụi mắt, xoay lại nhìn cậu. – “Sao anh lại đến đây?”

“Vì anh lo cho em, nhưng mà đường đến đây xa khiếp!” – Cậu nói, tay vẫn ôm chặt cô.

Cô vô thức tựa vào ngực cậu, ngay cạnh thi thể của Khang... Cô vùi sâu vào ngực cậu... như không muốn nhìn Khang – người đã hi sinh vì cô. Có thể người ta sẽ nghĩ cô thật vô tâm, nhưng mà trong tình cảnh này... nếu khóc nữa thì cô sẽ không chịu được mà ngắt đi, hiện cô cũng không còn sức để mà khóc nữa, nhưng nếu nhìn chàng trai nằm đó, nước mắt cô sẽ lại tuôn, lòng đau như cắt...

“Khoan đã, cái gì đây? – Đang ôm Vi thì cậu bỗng phát hiện có một cái USB màu đen nằm gần chỗ Khang. Vì tò mò, cậu đặt cô ngồi cạnh, cầm cái USB đó mà quan sát. Cô ngồi cạnh cũng dán mắt vào, An và Huy cũng tò mò tiến lại.

Huy giật lấy cái USB: “Gì đây”

“Tôi không biết.”

“Ồ đây không có máy tính, sao mà biết trong này có gì đây?” – An lên tiếng trong khi ôm tay Huy.

“Hừm...” – Cậu suy tư, tạm thời cũng không biết nên làm gì với cái USB này.

“Nếu... Nếu không có thì... các người cứ dùng... cái của tôi.” – Bỗng có một giọng nói chen ngang ngay lúc cả bọn đang bí bách, đi kèm với nó là Sally với một cái máy tính xách tay.

“Sao cô có thứ này?” – Huy ra vẻ dò xét.

“Của... của em mang theo.” – Á ta lấp bắp, mặt hiện rõ nét hối lỗi, không dám nhìn thẳng vào mắt Huy.

“Được.” – Cậu lạnh lùng nói rồi giật lấy chiếc máy tính, không quên dùng ánh mắt hận thù nhìn á, khiến á không khỏi run sợ. Vừa cắm USB vào máy, cả đám đã thấy có hai thư mục, một cái là: Sinh ra là để yêu em, cái còn lại là: Âm mưu. Huy nhanh bấm vào chữ “âm mưu” nhưng nó đòi password, cả đám không ai biết nên cậu đành phải bấm hực mở thư mục còn lại.

Vừa mở ra đã có một đoạn nhạc vang lên:

Ngồi thần thờ, chẳng biết chờ điều gì khi em còn yêu quá ai mà

Lòng muốn nói, anh từ lâu thích em rồi

Sợ nói ra, em lại cách xa

Thật thế mà...

Vừa nói ra, thì em đã tìm cách lánh xa anh

Được em yêu, chỉ là trong giấc mơ thôi.

Dù cho anh cố gắng, ngậm cay nuốt đắng

Thì em vẫn sẽ mãi thuộc về người ta

Dù cho anh bước qua, cũng chẳng là... gì của em

Em để yêu người ta, còn anh sinh ra... là để yêu em..

Rồi thời gian trôi qua, một ngày không xa

Em cũng đã đi quá xa cùng người ta

Chẳng hiểu anh lúc ấy sẽ thấy hạnh phúc hay

Hòn ghen vì không được em một lần thôi để ý tới.

Chương 61: Em Xin Lỗi!

Từng câu hát lặng lẽ... âm thầm chảy vào tai Vi, nhưng câu hát cùng điệu nhạc đó.. âm áp vô cùng, kéo theo giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Giọng hát đó như vang vọng khắp không gian, mọi thứ im lặng như tờ, chỉ còn giọng hát của Khang là vang vọng mãi... Chỉ tiếc là cậu không thể hát được nữa, cậu chỉ còn là một cái xác vô hồn nằm đó, đôi mắt kia đã tối sầm, đôi đồng tử cũng mờ dần, mờ dần... chỉ có nụ cười âm áp là mãi in hằn trên gương mặt thanh tú của cậu...

*** Vài ngày trước chuyến đi***

Có một cô gái với chiếc váy trắng phủ qua cặp đùi trắng nõn đang dạo phố, mái tóc đen nhánh ôm lấy gương mặt trắng hồng đẹp mê người, một vài sợi vô tình lướt qua cánh môi đỏ hồng tựa quả ngọt của cô, chúng thỏa sức tung bay trong gió thu se lạnh. Những câu hát cùng giai điệu thánh thót len khỏi bờ môi cô... thật khỏe khàng, đôi chân bé nhỏ bước đi trên con đường thân thuộc, từng làn gió tươi mát ôm trọn lấy thân thể cô... một cô gái sở hữu nhan sắc tựa thiên thần.

“Nhật Vi!” - Bỗng có một giọng nói vang lên từ xa, khiến cô bất giác quay đầu nhìn lại.

Từ phía bên kia đường, một chàng trai mặc chiếc áo somi nâu tay dài xắn đến khuỷu vội chạy đến, tay cậu xách một chiếc túi to ụ, vết sẹo dài 10cm ở tay phồng rộp của cậu ánh lên dưới ánh dương...

“Anh Khang!” - Vi nhanh chóng nở nụ cười rục rờ khi trông thấy cậu đang tiến lại gần mình - “Anh làm gì ở đây vậy?”. Câu nói của cô kết thúc khi Khang đã đứng đối diện mình.

Khang cười, giọng túi đồ: “Anh đi mua nguyên liệu để làm MTxx đó mà! Còn em?”

MTxx? Lại là thứ thuốc độc đó ư?

Không được, mình nhất định không thể để anh ấy tiếp tục dùng thứ kịch độc chết người này. Hình ảnh bọn thầy ma với đôi mắt đỏ ngầu hiện lên trong tâm trí cô.. khiến cô bất giác run người..

Vi nhanh chóng giật lấy chiếc túi trong tay cậu, giờ tay định ném nó đi nhưng cậu đã ngăn lại: “Này, em tính làm gì?”

“Anh buông ra! Em phải ném nó đi, anh tuyệt đối không được sử dụng thứ thuốc độc này nữa!” - Vi nói bằng giọng giận dữ, tay cô vẫn ngoan cố nắm lấy chiếc túi chực ném nó đi.

Nhưng tay cậu ngày càng siết chặt hơn khiến cô không tài nào ném nó đi được, cậu hằn học: “Nhưng còn những tên nghiện MTxx kia thì sao? Em tính để bọn nó tràn ra đường mà rút cạn máu của tất cả những người em yêu thương hả? Anh đang cố cai MTxx đây! Còn bọn chúng thì hết thuốc chữa rồi! Chỉ còn cách khiến chúng bị chính thứ thuốc độc này giết chết thôi! Em có hiểu không hả? Nhật Vi!”

... Ba giây trôi qua...

Bàn tay cô dần buông lỏng... khiến Khang dễ dàng đoạt lại chiếc túi đó, cậu nhìn vào gương mặt tối sầm của Vi, tóc mái của cô khẽ phủ xuống che mất biểu cảm nơi gương mặt xinh xắn, khẽ nói: “Em hiểu chuyện thì tốt.”

“...”

“Sao vậy?” - Thấy cô không trả lời mình, cậu hơi khom người xuống, ngược mắt nhìn lên: “Giận anh rồi hả cô bé?”

“...” - Cô im lặng nhìn sang phía khác, không thèm nhìn cậu.

Cậu bỗng phì cười rồi nắm tay cô kéo đi thẳng.

“Ồ, anh kéo em đi đâu vậy?” - Lúc này Vi mới giật mình không hiểu chuyện gì, cứ bị cậu nắm tay kéo đi xuyên qua dòng người xuôi ngược với vẻ mặt ngơ ngác...

Anh ấy định kéo mình đi đâu đây?

***

“Em thấy nơi này sao?” - Khang lên tiếng hỏi khi đã ngồi xuống bãi cỏ xanh mượt ven sông, còn Vi thì ngồi cạnh cậu, duỗi chân về phía trước về vô cùng thoải mái, dĩ nhiên là bàn tay ngang ngực của cậu vẫn nắm chặt tay cô mãi không rời.

“Đẹp lắm anh.” - Cô bất giác nở nụ cười, nhìn về phía ánh hoàng hôn rực rỡ dần buông trên mặt sông... Tuy nhiên tay cô cũng rút về.. để lại một khoảng trống lạnh lẽo nơi lòng bàn tay cậu.

Cậu hiểu ý, gượng cười rồi cũng thu tay lại.

Từng cơn gió hững hờ lướt qua hai con người này, họ đang chăm chú nhìn về phía chân trời xa kia, nơi mặt trời lười biếng thu mình lại... dần trút những tia sáng ấm áp cuối cùng. Nhìn ánh dương đang tắt ngấm, thấy sắc trời đỏ tựa máu kia, trong lòng cậu đau như cắt... Con đau không thể gột tả thành lời...

“Còn giận anh không đấy?” - Cậu chột nờ nụ cười nhìn sang cô, cố nuốt cơn đau vô hình đó xuống tận đáy lòng.

Vì lúc này mới xoay sang nhìn cậu, ánh mắt ngạc nhiên thấy rõ: “Ồ, em có giận anh đâu! Anh nói gì lạ vậy?”

“Ừm thì.. khi nãy anh có hơi lớn tiếng, tương... em giận!” - Cậu hơi lúng túng, đưa tay giấu đầu nhìn cô.

“Hi, không có, em chỉ suy nghĩ chút chuyện thôi à anh...” - Cô cười trừ.

“Em nghĩ chuyện gì?”

“Hừm... anh muốn nghe hả?”

“Ừm ừm, em mau nói đi!” - Cậu sốt sắng.

Cô nhìn cậu một lúc lâu... Sau đó nở nụ cười ranh mãnh, lại nhìn về phía hoàng hôn: “Không nói anh biết đâu! Cái này là chuyện của con gái, con trai không được tò mò, nếu không thì anh sẽ thành “ái nam ái nữ” đó!”

“Hả? Sao lại là “ái nam ái nữ”?” - Cậu ngờ cả ra.

“Hi hi, thì tình thông cả chuyện nam lẫn nữ, không là “ái nam ái nữ” thì là gì hả anh?” - Cô cười ngây thơ.

“Ồ.. Em.. Em...”

Đang lúc lúng túng thì ngón tay cô bỗng chặn ngang môi cậu: “Anh, nếu không muốn bị em gọi là “ái nam ái nữ” thì đừng tò mò nữa, biết chưa Vĩ Khang?”

Cậu không thể mở miệng đáp, đành gật gật.

Cô hài lòng bỏ tay xuống, lại nhìn về nơi xa xăm... Để mặc cậu chăm chú nhìn mình, đôi môi lại khẽ cất tiếng hát...

“Muốn dùng một ly latte khiến anh say..

Để anh có thể yêu em thêm một chút

Cảm giác khi yêu thầm anh không thể nào biết

Đã có người bên cạnh nên anh mãi mãi không hiểu được...

Nhìn thấy anh cùng người ấy ở ngay trước mắt

Chúng mình tình yêu của em thật mù quáng...

Anh không hiểu được những nỗi buồn của em

Bởi vì anh chưa bao giờ phải trải qua cảm giác ấy...”

(Trích Si Tâm Tuyệt Đối - Lưu Phương)

Cậu im lặng lắng nghe từng câu hát trong trẻo của cô, chìm đắm vào như thể thấy chính mình trong đó... Như thể cô hát lên nỗi niềm sâu kín bấy lâu của cậu vậy...

Bỗng cậu đưa tay tóm lấy vai cô, đè cô nằm xuống thảm cỏ xanh mướt...

“Nhật Vĩ! Anh yêu em!” - Ánh mắt của kẻ cuồng si in hằn rõ rệt trên đôi đồng tử cậu - “Hãy là của anh đi!”

...

Cô thần thờ, toàn thân như bị ai đó rút cạn sức lực, đôi mắt mở to nhìn vào thân thể to lớn của cậu phủ lên người mình, ngỡ đến không nói nên lời: “Anh...”

“Anh sẽ làm tất cả mọi thứ, chỉ cần em đồng ý yêu anh thôi...” - Cậu nhìn chăm chăm vào cô.

Bây giờ cô mới vỡ lẽ, hóa ra đây là lý do khiến cậu đối xử tốt với cô những ngày qua, hóa ra đây là lý do học bàn của cô lúc nào cũng đầy bánh và sữa từ sau ngày ở tòa nhà cấm, hóa ra lý do cậu ra khỏi phòng thí nghiệm thường xuyên hơn để gặp cô, cười nhiều hơn khi ở bên cô là đây... Thật là... làm sao cô có thể biết được chứ?

Anh ấy... yêu mình ư?

Bản thân mình cũng thích sự quan tâm của anh ấy, nhưng mà...

“Em xin lỗi... Người em yêu không phải là anh... Em chỉ xem anh như người anh trai thứ hai...” - Nói rồi cô hạ giọng - “Anh buông em ra đi.”

“Không! Anh sẽ không buông đâu! Trừ khi em cho anh cơ hội theo đuổi em!” - Cậu hét to, hai tay siết lấy vai cô chặt hơn. Đau rất...

“Anh... Mau buông em ra!” - Cô nhúm mày, tay cố đẩy cậu ra.

“Nếu đã vậy...” - Cậu chợt cúi xuống hôn lấy hôn để lên cổ cô, chiếc lưỡi ma quái liếm ướt cả hõm cổ trắng hồng... - “Anh phải có được em!”

“Anh... Anh không được làm như vậy! Em không muốn!” - Cô dùng sức cố đẩy cậu ra, nhưng càng đẩy cậu càng siết chặt hơn...

Ngay khi tay cậu lần đến ngực mình, cô hét to: “Nếu anh còn tiếp tục! Em sẽ hận anh suốt đời! Lâm Vĩ Khang!”

... Đôi tay cậu chợt nói lỏng ra.

Cô nhanh chóng đẩy cậu ra rồi chạy đi mất.

Những ngày kể đó, cô luôn tìm cách tránh mặt cậu, và tìm chút ấm áp từ giọng nói của người cô yêu - Hải Dương.

*** Hiện tại ***

Ôm lấy mớ ký ức hỗn độn đó.. cô nắm lấy bàn tay đã lạnh ngắt của Khang, nói bằng chất giọng khàn hản đi: “Em xin lỗi...”

Lại một giọt nước mắt nữa lăn dài...

P/s: Như tựa... Em xin lỗi!! >.< Hai tháng qua là hai tháng đầy cực khổ của cháu nó, mới thi đầu vào xong, chưa kịp ăn mừng đậu nguyện vọng 1 thì hết kiểm tra chất lượng đến 15p, 1 tiết bla bla bla... Cháu nó cảm đầu cảm cổ học, quên ăn quên ngủ (quên lun cốt truyện -_- => phải mất cả tuần lễ cháu nó mới nắm được cái tình hình để mà gỡ tiếp). Và bây giờ cháu nó vẫn thi!!!!!!!!!!!! T^T

Ah mà nói chung á là... Dù có bận thi cỡ nào đi chăng nữa, dù có quên cốt truyện hay thậm chí là tên nhân vật đi chăng nữa, cháu nó quyết tâm không bỏ bộ này, quyết tâm lết cho hết mặc dù... hom biết chừng nào mới lết hết =.=. Vại nên mọi người đừng có bỏ rơi cháu nó mà!!! T^T (mấy cái web nhảm cháu end truyện rồi gỡ chữ "full" xuống dùm cháu.) *hét*

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chốn Yên Nghỉ Cuối Cùng.

*** Một tiếng sau ***

Ở góc sân khấu kia, có bốn con người cũng đang chìm đắm trong nỗi đau chưa xốt. Họ là những người đến sau, họ đến khi mọi chuyện đã rồi, giờ đây họ chỉ biết lặng lẽ quan sát khung cảnh hoang tàn, thoang thoảng mùi máu tươi ảm đạm này. Dù không biết rõ ngọn ngành, nhưng họ cũng không nhẫn tâm đến mức gọi lại chuyện buồn, chỉ nhìn hai thi thể nằm đó.. cũng đủ biết được phần nào sự việc rồi.

Vân ôm lấy Phong, rúc sâu vào người cậu, toàn thân run bần bật, cô không dám nhìn vào hai thi thể tái nhợt kia, vì cô sợ phải chứng kiến cảnh một ai đó chết, nhất là người mình từng quen biết, sợ đối mặt với sự mất mát... thế nên cô chỉ biết tránh né nó thôi... bằng cách vùi sâu vào khuôn ngực vạm vỡ của cậu. Phong có thể cảm nhận rõ hơi thở run rẩy của cô, đôi tay rần rần chắt đó lại ôm cô chặt hơn, chỉ ôm thôi, không nói một lời.

Còn Kiệt, ngay khi bước vào, cậu đã nhập bọn với đám người Gia Huy, chỉ để chắc chắn rằng An vẫn an toàn.

“Kiều Linh...” - Bảo ôm chặt lấy thi thể Linh, sau gần cả tiếng đồng hồ vùng vẫy trong cơn đau của sự thật... Cậu mới chịu chấp nhận rằng Linh đã chết rồi... Dù cậu không yêu cô gái này, nhưng chắc chắn là cậu thương cô, thương hơn cả người thân của mình, từng dòng ký ức nhặt nhòa về Linh cứ xoay quanh cậu, khiến tim cứ nhói lên từng đợt... Tay cậu đan chặt vào bàn tay lạnh ngắt của cô...

.....

.....

.....

“Chôn họ đi, trời sắp tối rồi.” - Phong chợt cất giọng lạnh lùng, ánh mắt của cậu nhìn theo phía mặt trời dần khuất dạng, bầu trời ngày một tối hơn, ánh sáng le lói dần..

Lại một khoảng lặng nữa dâng trào...

Trong cơn đau, ai có thể đủ bình tĩnh để nghĩ đến chuyện đó? Chôn họ ở nơi bãi thiêu này ư? Thốt lên câu nói lạnh lẽo đến ảm đạm đó.

Chỉ có thể là Hoàng Vũ Phong.

Tất cả lại trở về với im lặng. Cả đám không ai bảo ai, từng người một đứng dậy, trừ Sally, họ bắt đầu đưa hai người họ trở về với đất lạnh, vùi Linh và Khang vào hố sâu... chỉ cắm hai cây thánh giá làm từ vài thanh gỗ mục gần đó lên hai nấm mồ tạm bợ của họ, rồi tất cả lại lặng lẽ bỏ đi. Ngày hôm đó, ánh hoàng hôn đỏ hơn thường ngày... tựa như một bầu trời máu, ngày hôm đó, bầu trời âm u hơn, lạnh lẽo hơn... gió hững hờ thổi qua cành cây tạo nên tiếng xào xạc ảm đạm

Tại nơi đồng cỏ bao la này, đã kết thúc câu chuyện của hai con người...

*** Vài ngày sau ***

Phòng 203.

“Em lại nhớ Khang?” - Một chàng trai mang màu mắt xanh biếc của biển cả đến bên cô gái của cậu - người đang ưu tư nghe lại bài hát kia.

“Vâng...” - Cô gật nhẹ.

“Hừm...” - Cậu nhú mi rồi nhanh tất quách cái âm thanh đó đi, nói. - “Đành rằng anh ta chết là vì em, đành rằng anh ta rất yêu em, nhưng anh ta đã chết rồi, em nhớ anh ta cũng đã mấy ngày rồi, giờ đừng nhớ nữa, anh không thích.”

Vì hơi sững người, sau đó chợt bật cười: “Hi... Anh ghen hả?”

“Không. làm gì có!” - Cậu quay mặt sang hướng khác, tuy nhiên tay lại tìm đến tay cô, nắm nhẹ.

Cô cười, siết nhẹ bàn tay to lớn của cậu, khẽ cất giọng: “Đừng ghen, em chỉ xem anh ấy là anh trai thôi.”

“Ngày nào em cũng nói câu này!” - Cậu nhấn nhá.

“Là vì ngày nào anh cũng ghen! Nên em nhắc cho anh nhớ.”

“Ồ ơ, tại ngày nào em cũng nghe anh ta hát mà! Anh không chịu được!”

“Hi hi, thế sau này em ít nghe lại, được chưa?” - Cô cười trong sáng.

“Em hứa rồi đấy.” - Cậu nắm tay cô chặt hơn. Chợt...

Vì rút tay khỏi tay cậu rồi quàng tay ôm cổ, hôn nhẹ lên môi Dương: “Em hứa mà.”

Đáp lại là nụ cười tươi rói của cậu, cậu cảm thấy thật sự hạnh phúc vì giờ đây mình đã có cô - thiên thần xinh đẹp, lung linh tựa ánh dương.

CẠCH - Tiếng mở cửa.

“Anh Dương, Nhật Vi, chúng ta ra ngoài chơi đi!!!” - Tiếng nói hùng hổ của Vân vang lên, và tất nhiên là cô cũng thấy được cái tình cảnh đó ngay khi kết thúc câu, kéo theo ba... à không, bốn cặp mắt tròn tròn mới đứng.

Hai người vội rời ra, mặt đỏ như gấc chín, Vi mím môi xoay mặt về phía tường còn Dương lấp bắp: “Em... Em vào đây làm gì?”

“Thì... Thì qua rủ hai người đi chơi chứ gì! Mấy ngày nay toàn ru rú trong khách sạn, mọi người ai cũng buồn nên hôm nay mình phải đi thay đổi không khí chứ, em chán chết rồi đây này!” - Vân đáp, đồng thời nắm tay Phong đi vào.

Cậu liền nhủ mi phần bác: “Nhưng mấy vết thương trên người Vi còn chưa khỏi mà, em ấy còn băng tùm lum thế này, vậy sao mà đi được hả em? đẹp đẹp!”

Nghe vậy, Vân đưa mắt nhìn thân thể chỗ thì quần băng trắng, chỗ thì dán băng urgo, chỗ thì bầm tím của Vi, nhất là gương mặt thanh tú cũng không tránh được vết thương nhỏ đang trong quá trình lành. Quan sát một hồi, cô trả lời tỉnh rụi: “Cũng đỡ hơn hôm ở sân khấu Siren mà! Vi trông thế này chắc đi được mà, tớ nói có đúng không?”

Nhìn nét mặt hiện rõ ba chữ “muốn - đi - chơi” của Vân, cô đành cười nhẹ: “Uhm, tớ đi được mà.”

“Thấy chưa thấy chưa, Vi đi được kìa, vậy anh cũng đi đi mà, thỉnh thoảng ra ngoài ngắm cảnh hóng gió cũng tốt mà, ru rú trong phòng hoài còn gì là đi chơi chứ, đi đi mà anh!” - Vân bỏ tay Phong ra, tiến lại ôm tay Dương lay lay mà nài nỉ.

“Anh nói không. . .” - Chợt cậu sững người, cô nói hai chữ cuối: “Là không.”

Tình hình là Phong không thích cô ôm tay người khác nên đã vội kéo cô về phía mình, giờ giọng lạnh tanh: “Cậu ta không đi, chúng ta đi.”

“Nhưng. . . Nhưng” - Cô mặt nhăn mày nhí, ấp úng.

Đúng lúc Vân đang khó xử, Dương chợt đứng lên: “Được rồi, đi thôi đi.”. Nói rồi cậu khom người xuống để mà cõng Vi. Vi chợt đỏ mặt, cô đưa mắt nhìn cậu: “Em tự đi được mà.”

“Ủầy ầy, anh ấy lo cho cậu thôi mà Vi, không muốn cậu phải đi lại với mấy cái vết thương đó ý mà, đi thôi đi thôi!” - Vân ra giọng cuống quýt, vội đẩy đẩy hai người họ đi, dù trong lòng chả hiểu lý do tại sao anh mình lại thay đổi cái rụp như thế, chắc là giọng nói của Phong có sức uy hiếp, chắc vậy. . .

Vừa cười thầm vì lôi kéo được hai người này khỏi phòng, cô lại vừa lo lắng vì không biết hai cái tên đực rựa kia có dụ dỗ được An với Gia Huy ra khỏi cái phòng 201 không, thật sự là làm người ta hồi hộp mà.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Định Mệnh

*** Cùng lúc đó, tại nhà An ***

“Haizz cái con bé này, đột nhiên đi đến ở tạm nhà bạn, đã vậy còn chẳng thèm nói mình một tiếng, phải để cho người nhà của bạn gọi về báo cho mình biết. Kể từ đó cũng chẳng thèm về thăm mình gì cả, không biết con bé học hành thế nào rồi nữa.” - Một người phụ nữ trung niên thờ dài chán nản.

Đứa con gái duy nhất của bà - Trương Mỹ An đã đi được hơn một tháng rồi, hôm nó bỏ đi bà không có nhà, đến lúc trở về liền nghĩ nó đã bị bắt cóc. Bà nhanh chóng báo cảnh sát. Nhưng chỉ sau đó vài ngày, quản gia Đình đã gọi đến thông báo cho bà về An, lúc đó bà mới cảm thấy yên tâm phần nào.

Hàng tuần quản gia Đình vẫn gọi điện để báo tin cho bà, bảo bà cứ yên tâm. Và chuyện An ở nhà của cậu chủ tập đoàn SPO - con trai của “người đó” bà vẫn chưa được biết vì quản gia Đình đã khôn khéo che đậy. Nhưng. . .

DING DOONG - Tiếng chuông cửa.

“Là ai vậy nh?” - Bà tự hỏi rồi đặt cái áo đang xếp dờ xuống, đi ra mở cửa.

Ngay khi cánh cửa màu nâu sẫm mở ra, nhân ảnh một người đàn ông với bộ vest đen sang trọng hiện ra trước mắt bà, đồng thời khiến bà như chết trân tại chỗ. Đôi mắt nâu tuyệt đẹp mở to hết mức. . . lộ rõ vẻ kinh hãi tột cùng: “Ông. . .”

“Em vẫn xinh đẹp như xưa nhỉ? Thụy Vy.” - Giọng người đàn ông vang lên, câu nói đó rất ngắn gọn nhưng vẫn đủ để gợi nhớ một dòng ký ức dài. . . Dòng ký ức nhớ nhuốc mà dù có chết bà cũng không hề muốn nhớ lại. . . Nó khiến cơ thể bà run lên bắn bật. . .

*** Tại đảo Janguen ***

Cả bọn kéo nhau bước đi trên đường, lướt qua ánh mắt ghen tỵ có, ngưỡng mộ có của những người xung quanh. Bởi Vân vừa nắm tay Phong vừa nhâm nhi thôi chocolate trắng bước đi, còn Dương thì vừa cõng Vi vừa cười nói với cô, hai người họ trông hạnh phúc biết bao, Vi êm đềm tựa làn sóng êm dịu, Dương âm áp tựa ánh nắng ban mai, thật yên bình. . .

Và có một "cặp đôi" khiến đám hủ nữ ven đường không ngừng hú hét. Đó là Bảo và Kiệt, mặc cho hai chàng trai này đang rất uất ức, mặt nhăn mày nhí nhìn những cô gái họ yêu đang tay trong tay với hai gã đẹp mã kia. Nhưng! Trong con mắt của hủ nữ thì họ giống hệt như cặp "tình nhân" hờn dỗi nhau vậy, họ đi đến đâu đám hủ nữ liền hú hét đến đó với đôi mắt sáng rực như đèn pha ô tô. =.= Trí tưởng tượng của hủ nữ thiệt là đáng sợ mà!

Bên cạnh họ, Huy cứ ngheh ngang nắm chặt tay An mà cất bước, mặc cho gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của cô đã đỏ ửng hệt như cà chua chín tự bao giờ...

“Ah ah ah! Thiệt là ngượng quá đi mà! Cái tên sư tử ngốc này có cần nắm chặt vậy không chứ?” - Nội tâm cô hét gào.

“Không nắm chặt thì cô chạy mất à?” - Huy bỗng cất giọng khiến cô giật bắn.

“Huh? Huh? Anh nói gì vậy?” - An xoay sang nhìn cậu, ngây ngốc hỏi. Hồng lễ tên này đọc được suy nghĩ của mình ta?

“Huh? Gì là gì, không phải cô kêu ca rằng tôi nắm chặt quá à?” - Cậu nhìn cô, tay nắm chặt hơn.

“Tôi kêu ca lúc nào?” - Cô nhăn mặt, tay cảm thấy hơi đau.

Thấy nét mặt của cô, cậu chợt nói lỏng tay:

“Mới này.”

“...” - Đến đây, cô mới biết mình đã lỡ miệng nói ra, đành ngượng chín mặt mà quay sang phía khác, mím môi im lặng, thật tâm cô cũng chẳng biết nói gì bây giờ... cũng chẳng dám nghĩ luôn!

“Cô sao thế?”

“...Kh..Không có gì...” - An lắp bắp, mặt cô càng đỏ hơn.

“Uhm, nếu đau thì nói, tôi sẽ nói lỏng tay.” - Cậu chợt nở nụ cười, ngắm nhìn gương mặt đỏ ửng vì ngượng của An, trông cô đáng yêu vô cùng!

Cô không đáp mà chỉ khẽ gật, bàn tay cũng nắm lấy tay Huy, họ cứ thế mà tiến bước.

Sáu con người này, giờ đây họ đã có nhau, đã bên nhau sau bao sóng gió cay nghiệt, giờ đây họ đã bước đi bên nhau, trong tim đã in đậm hình bóng của nhau. Giờ đây họ đang cùng nhau rảo bước trên con đường tấp nập của phố Janguen xinh đẹp, thưởng thức bầu không khí tốt lành của ngày mới tươi sáng. Nhưng câu chuyện của họ vẫn chưa thể khép lại trên nền nhạc vui tươi của từng làn sóng hiền hòa, những con sóng dữ ngoài kia vẫn đang chực chờ ngày được nhấn chìm họ vào con đau của tuyệt vọng, được hòa vào những giọt nước mắt bi ai của họ. Sóng, sẽ không bao giờ ngừng vỗ! Nỗi đau, sẽ mãi bóp chặt trái tim rỉ máu kia...

***

“Ông đến đây làm gì?” - Bà Vy dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, chiếc nhẫn trên tay ông ta lóe lên ánh đỏ mị mị, ông nhip nhip ngón tay trên bàn gỗ như thể đang gõ nhịp của khúc hát nào đó.

“Thăm tình xưa.” - Ông ta nói thản nhiên.

“Tôi chưa bao giờ yêu tên khốn như ông!” - Bà tức giận quát.

“Nhưng suốt đời tôi vẫn chỉ yêu mình em!” - Trần Vũ Khánh dùng ánh mắt lụy tình nhìn bà - ánh mắt nghiêm nghị đến lãnh tàn của ông đã biến đầu mắt, chỉ còn lại ánh mắt lụy tình đến tuyệt vọng...

Năm giây trôi qua...

“Tôi không biết làm sao ông tìm được nơi này, nhưng xin ông hãy về cho, người tôi yêu mãi mãi là chồng tôi.” - Bà nói đều, như thể đang cố kìm nén cơn tức giận tưởng chừng đã nguội ngoai sau gần mười tám năm rông rã.

“Hừm... Có một đứa con gái đang làm phiền đến cuộc sống của con trai tôi. Và tôi đã vô cùng bất ngờ khi phát hiện đứa con gái tâm thường đó chính là con của em, và Trương Vũ Thiên.” - Nói đến đây, ông ta chợt nhíu mày. - “Tôi càng không ngờ là con bé đó mê con trai tôi như đến vậy, nó bám thẳng bé như sên, đến mức đòi sống đòi chết quyết không buông tay. Chuyện hay thật nhỉ? Tiểu Vy.”

“Ông... Ông nói gì vậy? Tôi không hiểu!” - Mắt bà mờ to hết mức, tai như thể ù cả đi, bà không thể tin những gì ông ta nói. Nó... Nó thật quá hoang đường mà!

“Ha ha, thế tôi hỏi em nhé. Có phải dạo này con bé tạm sang nhà bạn ở để học tập không? Còn có một người đàn ông thông báo tình hình con bé cho em mỗi tuần, tuyệt nhiên không nói cho em biết con bé đang ở nhà ai, đúng không?” - Vũ Khánh cười đều.

Sau cú shock khi biết tin con bé đeo bám con trai mình - đứa con gái mình muốn nó buông tha cho Huy, lại chính là con gái của người mình yêu suốt mười tám năm, ông ta đã quyết định đến đây, tạo ra một kế hoạch mới cho cái tính ích kỷ, độc đoán của mình.

Thị Vy kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Con... Con gái mình nó... Nó yêu con trai của hấn sao? Sao... Sao lại có thể như vậy chứ?

Không! Không thể, nó tuyệt đối không thể làm như vậy, vì như vậy là...

Chương 64: Quá Khứ Tăm Tối

“Đ... Đúng...” - Bà kinh ngạc đến không thốt nên lời, miệng lắp bắp.

Thấy bộ mặt thất thần của Thụy Vy, ông ta liền nở nụ cười hề hèn: “Em nghĩ đứa con gái tầm thường của em có thể đeo bám con trai tôi sao?”

“Không... Không thể dễ như vậy được! Tuyệt đối tôi sẽ ngăn chúng lại! Ông nói tôi biết đi, giờ nó đang ở đâu?” - Sở dĩ bà phải hỏi như vậy là vì trước khi An đi một tuần, điện thoại của An đã bị hỏng nên bà không thể liên lạc được với cô.

“Đào Janguen.”

“Sao nó lại ở đó?”

“Đi chơi thôi.” - Ông ta cười. - “Nhưng nó sẽ không bao giờ trở về nữa.” - Đôi mắt ông ta ánh lên tia tàn độc khi kết thúc về sau...

“Sao lại như vậy? Ông đã làm gì con bé?” - Bà ngay lập tức mất bình tĩnh, gào lên.

Ông ta nhún vai: “Tôi nghĩ em phải biết câu trả lời rồi chứ.”

“Mày...”

“Bình tĩnh, con bé hiện không sao. Nhưng sau này thì... Tôi không biết.” - Viên ngọc ruby trên chiếc nhẫn ở tay ông ta lóe lên ánh đỏ tàn độc, như thể ngầm thông báo họa sát thân sắp đến với An.

Bà Vy nắm chặt tay, giọng dịu giọng: “Ông muốn sao mới buông tha cho con bé đây?”

“Ha ha, câu đó tôi hỏi em mới đúng, phải làm sao con gái em mới thôi đeo bám con trai cưng của tôi?”

“... Tôi nhất định sẽ ngăn chúng ngay khi chúng trở về!” - Bà nhìn sâu vào mắt ông ta, nói chắc nịch.

Đáp lại là một tràng cười dài...

“Em nghĩ có thể sao? Khi xưa em cũng một lòng yêu Trương Vũ Thiên thôi, em yêu hấn đến quên tính mạng không phải sao? Và cuối cùng em đã không từ bỏ được hấn bất chấp mọi sự phản đối. Vậy mà em còn nghĩ là có thể tách chúng ra sao? Tôi đã phải người hăm dọa, đe nẹt, tổn thương bọn chúng, và kết quả là con bé đó thà chết cũng không xa thằng bé.” - Ông ta nhấp một ngụm trà, nói tiếp. - “Nó giống em trong quá khứ, nên tôi nghĩ em là người hiểu nhất, Thụy Vy à.”

“...” - Bà lặng người đi. Quả thực là như vậy... Khi xưa bà bất chấp tất cả để đến bên bó của An, dù đã đính hôn với Vũ Khánh, dù đã yêu ông ta suốt bốn năm nhưng đến cuối bà vẫn đến bên Vũ Thiên - người bị bệnh ung thư phổi và đang hấp hối. Khi đó bà có thể bất chấp mọi thứ như vậy, thế sao con gái bà lại không? Sao nó lại không có quyền yêu chỉ vì sự ích kỷ của mình chứ? ...

Ai nói tôi biết tôi phải làm gì đi...

Lại một cái nhếch môi của người đàn ông tội lỗi...

“Năm xưa chỉ vì em rời xa tôi mà tôi phải kết hôn với người tôi không hề yêu, chỉ vì em mà suốt mười tám năm trời cuộc sống của tôi hết như địa ngục. Quảng thời gian hạnh phúc nhất của tôi chắc là... Lúc tôi cưỡng đoạt em, em cũng thích nó phải không? Ha ha ha ha ha.”

“Đồ dê tiện!” - Hai chữ “cưỡng đoạt” đã khơi dậy cơn giận cổ kìm nén bấy lâu trong bà, khiến bà hất trọn tách trà nóng hôi vào mặt ông ta.

Đáp lại bà là hành động rút khăn tay từ trong người ra, thân nhiên lau mặt của người đàn ông đó, ông ta vẫn cười nhưng nụ cười đó cũng không hẳn là cười, nó cứ đắng chát thế nào...

“Kẻ dê tiện là tôi, hay em?”

“Ông...”

“Tôi không muốn đôi co với em. Hôm nay tôi đến đây là vì muốn thương lượng thôi.” - Ông ta ngắt lời bà.

“... Ông muốn gì?” - Người bà run lên vì giận.

“Muốn em lựa chọn giữa việc trở thành người tình bí mật của tôi, và tính mạng của con gái em” - Một nụ cười gian ác lại nở rộ, bộc lộ mưu đồ tàn nhẫn của ông ta.

Lại một khoảng lặng trào dâng...

“...Đã mười tám năm trôi qua, tôi cũng đã ba mươi tám tuổi, cũng đã trở thành một bà già rồi, tôi đâu còn sức hút gì với ông nữa? Thế sao ông vẫn muốn hành hạ tôi?” - Có thứ gì đó nghẹn ứ lại nơi cổ họng bà...

Ông ta cười chua xót: “Ha ha ha, em nghĩ việc làm người tình của người em yêu suốt bốn năm và yêu em suốt mười tám năm là hành hạ sao?”

“.... Tình yêu sẽ trở thành sự hành hạ nếu ông dùng thủ đoạn đê hèn để có nó. Đạo lý này, đến giờ ông vẫn chưa hiểu ư?”

“... Không! Tôi không hiểu gì cả! Suốt mười tám năm qua tôi sống trong đau khổ, trong sự thiếu vắng em! Tôi không thể chịu đựng nó thêm một phút giây nào nữa! Giờ tôi đã có cách kéo em về bên tôi, sao tôi lại phải buông tha cơ hội này chỉ vì cái đạo lý đó chứ?” - Ông ta đã dẹp hẳn nụ cười gian ác trên môi, thay vào đó là đôi môi mím chặt, đôi chân mày nhíu chặt, và cảm xúc đau nhói trong trái tim cò mổ...

“...”

“Nếu em không chấp nhận. Thì con bé đó... Tôi sẽ giết... Sẽ giết... Sẽ giết...” - Ông ta lầm bầm, lặp đi lặp lại hai chữ cuối bằng giọng điệu ghê sợ...

CHÁT - Một cú tát trời giáng rơi xuống bộ mặt lụy tình đến mức ghê tởm của ông ta...

“Đừng có lặp đi lặp lại cụm từ tàn nhẫn đó khi thật ra con bé chính là con ruột của ông!” - Bà gào lên, từng giọt nước mắt cay đắng khế tuôn...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Lời Hứa

Đào Janguen, 9h30.pm Phòng 201.

An trầm tư đứng bên cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn bầu trời đầy sao ngoài kia. Ánh trăng hừng hờ tỏa ánh sáng lạnh ngắt xuống bãi biển cô độc, tất cả trở thành một màu tím buồn tẻ của bầu trời đêm lạnh lẽo. Những ngọn gió cũng dữ dội hơn, giá buốt hơn ban ngày, nó sẵn sàng tiếm cái lạnh thấu tâm can vào trong những con người dưới kia. Những ngôi sao lặng lẽ tỏa sáng bầu trời đêm tĩnh mịch. Sóng vùn vụt, cuộn cuộn vỗ vào bãi cát kia, xóa nhòa hết những dấu tích của con người in trên đó, xóa nhòa cả những câu nói yêu thương ấm áp. Tiếng gió reo, tiếng sóng vỗ, tiếng tán dừa xào xạc tạo nên chuỗi âm thanh cô đơn đến lạnh lẽo, khiến cho ai nhìn vào nó cũng phải khẽ run trước cái lạnh công tể người. Biển về đêm đem lại cho người ta cảm giác cô đơn đến lạc lõng, làm cho người ta thấy mình nhỏ bé biết bao trước đại dương mênh mông này.

Cô khoác lên người chiếc váy ngủ trắng tinh tựa thiên thần giữa đêm tối, chăm chú ngắm nhìn cảnh vật đượm buồn kia, con tim cứ từng đợt nhói lên mà không rõ lý do. An đang buồn, nhưng lại không rõ là buồn vì mới đây thôi cô còn cười đùa cùng chúng bạn, và anh - người cô yêu nhất trên đời, Vậy mà bây giờ cô lại thấy buồn, thấy nỗi đau vô hình cứ vây lấy mình, từng cơn quặn thắt... Cô lặng lẽ nhớ lại suốt khoảng thời gian qua, tựa vào mảnh kính cường lực ngăn cách cô với bầu trời giá buốt ngoài kia.

Cái gì mà thế sẽ trả thù chứ? Rốt cuộc mình cũng chẳng thể làm gì Gia Huy... Lại còn yêu anh ấy hơn cả sinh mệnh...

Phép màu của vận mệnh vô thường kia thật đáng sợ!

Bỗng có một vòng tay to lớn ôm trọn lấy thân thể cô từ phía sau, đi kèm với nó là giọng nói ấm áp:

“Sao chưa ngủ nữa, sư tử Hà Đông ngốc?”

Cô thoáng bất ngờ nhưng lại khẽ cười, bởi cô biết giọng nói cùng ngữ điệu ngang ngược kia chỉ có thể là tên sư tử lập dị nào đó thôi, đồng thời cũng không có ý khước từ cái ôm kia.

“Không có gì, em chỉ muốn ngắm sao thôi.”

Huy đưa mắt nhìn lên bầu trời:

“Cũng đẹp phết nhỉ.”

“Uhm...” - Cô khẽ gật đầu, nhẹ nhàng tựa người vào bộ ngực vạm vỡ của cậu.

“Nhưng em đừng ngắm nó nữa.” - Cậu khẽ hôn lên làn tóc mềm, thì thầm vào tai cô.

“Tại sao? Nó rất đẹp mà anh.” - Cô bất ngờ, đưa đôi mắt trong veo màu nâu sẫm tuyệt đẹp nhìn cậu.

“Anh thấy nó buồn quá! Nó sẽ làm cho tâm trạng của em không được vui!” - Nụ hôn của cậu lướt dần xuống hõm cổ mịn màng.

An phì cười, đưa tay khẽ đẩy đầu cậu ra: “Thứ duy nhất làm em không vui bây giờ là tên gốc nhà anh đang lộng hành quá đó! Đừng có được nước lấn tới nha!”

“Em nói dối, rõ ràng khi này anh thấy em trông rất buồn, nhìn chẳng khác gì bà cô già ế chồng đang trầm ngâm suy nghĩ tại sao mình ế cả!” - Cậu nhún mĩ, vòng tay ôm càng chặt hơn.

“Ya, anh nói ai là bà cô già ế chồng vậy hả?” - Cô tức tối xoay lại véo má cậu.

“Anh ói em ó An óc! (Anh nói em đó An gốc!)” - Hai má bị cô véo căng nên giọng nói của cậu trở nên cực kỳ khó nghe và... buồn cười!

Và nó ngay lập tức xua đi nỗi đau không rõ nguyên nhân của cô, khiến cô phải bật cười:

“Ha ha ha, giọng anh ngộ quá à! Làm lại làm lại đi!”

“Ủ! Ao em ám ói... (Hừ! Sao em dám nói cái giọng nói ngọt ngào quyến rũ chết người của anh như vậy hả?)” - Cậu phản bác trong khi hai má vẫn bị An véo, và dĩ nhiên là giọng nói đó khiến cô không thể nhịn cười được!

Thật là buồn cười quá đi mà!

“Phi... Anh... Anh... Giọng của anh... Ha ha... Nó... Nó... Oái!” - Cô đang cười hả hê trước cái giọng không giống ai này của cậu thì bỗng bị cậu véo má lại, kéo kéo kéo, kéo căng hết mức có thể!

“Ờ?? Ỉ ẬY?? Ưông em a!! (Ờ? Gì vậy? Buông em ra! >”<)” - Đến phiên cô sở hữu cái giọng kì dị này.

“Ồng! Em... (Không! Em buông anh mới buông!)” - Cậu không quan tâm cái giọng mình hiện tại nữa, chỉ ra sức kéo kéo má An.

“Ồ ỉ!...(Mơ đi! Đồ sư tử lập dị!)” - Cô lè lưỡi trêu cậu.

“Ược ắm! Ế anh em... (Được lắm! Để anh xem em chịu được đến bao giờ!)” - Một chữ “tức” hiện chinh ỉnh trên trán cậu, cậu dùng ánh mắt không cam tâm chịu thua nhìn cô. Cô cũng dùng ánh mắt quyết thắng nhìn cậu! Hai người vừa nhìn chăm chăm vào nhau vừa nghiêng răng nghiêng lợi trong khi má bị đối phương kéo căng.

Aaaa! Cái tên sư tử lập dị kiêu hãnh mọi này đúng là đến phút cuối vẫn không ưa nổi mà! Đáng ghét quá đi à!!

*** Mười lăm phút sau ***

Cả hai đã ngồi bệt xuống sàn, tựa người vào lớp kính mà thở hổn hển...

“Haa... haa... Anh... dai thật!” - An vừa xoa đôi má đã ửng đỏ cả lên vừa nói.

“Em... cũng đâu có thua gì!” - Cậu nói rồi tiến đến bên cô, khẽ xoa xoa má cô để làm dịu cơn đau.

“Có đau lắm không? Ai bảo sư tử gốc nhà em cứ cứng đầu không chịu buông làm gì!” - Đôi mắt màu hổ phách đó không giấu nổi tia lo lắng.

“Geez, tại anh không chịu buông em trước thì có!” - Cô bĩu môi, đồ lỗi cho cậu.

Cậu ngậy ra rồi lại nở nụ cười ảm áp:

“Rồi rồi, lỗi tại anh, được chưa An gốc?”

Lần đầu tiên trong lịch sử tình trường, Huy nhà ta chịu nhận lỗi về mình! Đúng là chuyện còn hiếm hoi hơn cả Nhật Thực mà!

Trong khi ngậy ra bởi cái bản mặt này của cậu, cô bỗng thấy có một bàn tay to nắm lấy tay mình, ánh mắt màu hổ phách nghiêm túc nhìn cô:

“Em... Dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng mang bộ mặt buồn bã đó nữa! Anh không thích đâu, nhìn em như thế... Anh không vui nổi!”

“...” - Cô im lặng.

“Hứa với anh đi!” - Cậu siết tay cô chặt hơn, ánh mắt vô cùng khẩn trương.

Cô nhìn sâu vào đôi mắt đó...

Thời gian như bị ngưng đọng, lâu, rất lâu...

“Anh sẽ bên em mãi mãi chứ?” - Cuối cùng giọng nói nhẹ, trong vắt của cô cũng vang lên, bàn tay nhỏ bé cũng siết lấy tay cậu.

Cậu không do dự, liền cười ảm áp mà gật đầu:

“Uhm, dĩ nhiên rồi!”

Đáp lại cậu là nụ cười rạng rỡ cùng cái hôn phớt lên đôi môi thanh mỏng, rất nhanh và đột ngột khiến cậu vô cùng bất ngờ. Cũng lại là lần đầu tiên, đôi đồng tử đó mở to khi được ai đó hôn...

“...”

Cô rời ra, cúi mặt, mím môi nhìn xuống sàn...

“Em hứa...” - Cậu nói đó mỏng và nhẹ tựa cánh lông vũ trắng tinh khôi.

“... Tuyệt!” - Cậu không kìm nổi vui sướng mà ôm cô vào lòng, hơi thở ảm áp cùng nhịp tim rộn ràng trong lồng ngực kia khiến cô bất giác mỉm cười.

“Anh cũng phải giữ lời, tuyệt đối không được rời xa em!” - Vòng tay trắng nõn, bé nhỏ khẽ ôm thắt lưng Huy...

“Biết rồi mà, ai dám rời xa con sư tử Hà Đông cọc cằn hung dữ như em chứ!” - Cậu cười ranh mãnh.

Và lập tức nhận ngay một cú đấm mạnh vào ngực của An:

“Đáng ghét!”

“Này thì đáng ghét!”. Cậu nói rồi đột nhiên cưỡng hôn cô!

À mà, có phải là cưỡng hôn không ta?

An nhà ta đang hết sức hưởng thụ kia...

Nụ hôn đó rất sâu, rất dài... Cứ như thể cậu đang chiếm trọn cô bằng nụ hôn đó vậy... Nó vừa mãnh liệt, lại vừa ảm áp... Thấp thoáng trong đó còn có khao khát chiếm đoạt đến rạo rực của cậu nữa. Trong khi đang tận hưởng đôi môi đó, cậu còn cố tình cắn nhẹ khiến cô phải nháu mày vì đau...

Aaa, đây đúng là tên ác bá mà! Hôn cũng ác nữa...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tìm Kiếm Sự Thật

Trong lúc đó, phòng 202.

Chàng trai với mái tóc xanh dương lạnh lẽo tựa đêm Đông đang ngồi dựa vào thành giường, chân duỗi thẳng và lướt web trên điện thoại. Đúng hơn là cậu đang nhìn chăm chăm vào hiện trường vụ cháy nổ đó. Rốt cuộc là ai gây nên vụ này? Liệu nó có liên quan đến chuyện Kiều Linh và Sally bắt cóc Vĩ? Nếu có, mục đích của hung thủ là gì? Sau chuyện đó Sally cũng trốn đi biệt tăm, mối quan hệ giữa ả, Kiều Linh với “ông chủ” kia là gì? Aiz thật là khó nghĩ!

Trong khi cậu đang nháu chặt đôi mày để cố tìm ra mối liên kết giữa những sự việc rối rắm gần đây thì Vân đã đến bên cậu, thoải mái ngồi xuống cạnh, tựa đầu vào vai cậu thì thầm:

“Sao anh còn chưa ngủ nữa?”

“Tôi đang nghĩ về những việc xảy ra gần đây.”

Câu nói lạnh lùng của cậu khiến cô phải nhăn mặt:

“Sao anh lạnh thế?”

“Quen rồi.” - Cậu nói trong khi vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại.

Cô khó chịu giật lấy cái điện thoại, phòng má:

“Nhưng em không thích thái độ lạnh nhạt này của anh! Cứ như thể cái điện thoại quan trọng hơn em vậy đó!”

Cậu ngờ ra, nhìn cô đứng ba giây rồi lại bật cười.

“Cô có cần đáng yêu vậy không chứ?”

Nói rồi chỉ với một hành động vờn tay, cậu đã nhanh chóng lấy lại được chiếc điện thoại.

“Moh... Anh thật xa cách... Giận!” - Cô nhăn mặt, bĩu môi rồi liền quay mặt sang phía khác, không thèm nhìn Phong.

Haiz, đến chịu với em!

Phong thờ dài, nhanh kéo cô ôm vào lòng đồng thời áp đầu cô vào vai:

“Vân Vân ngoan, tối nay anh sẽ nuông chiều em.”

Cậu nói ngọt hơn cả chữ “ngọt” của cậu khiến cô đỏ bừng mặt, cười tí mắt thích thú, vòng tay ôm chặt cậu, tận hưởng cái hơi thở ròn rợn mà thân thương, an toàn đó, thoải mái vô cùng.

“Hm. Ở bên em hoài hoài nha gấu Bắc Cực.” - Cô vừa dụi vào người cậu vừa nói bằng giọng tình nghịch.

“Gấu Bắc Cực?” - Cậu khó hiểu nhìn cô.

“Uhm uhm, gấu Bắc Cực đẹp trai phong độ đáng yêu của em~” - Cô vừa gật gù vừa làm nũng.

“...”

Cậu không biết phải đáp thế nào, bèn lắc đầu chán nản mà len tay vào làn tóc mềm mại.

Cô cười tươi rói, ôm cậu chặt hơn:

“Em muốn thế này mãi.”

“Thế thì ta sẽ thế này mãi.” - Một cái hôn dịu dàng bỗng rơi trên trán cô.

“Uhm. Mà... Anh nghĩ chuyện ở sân khấu hôm đó với chuyện cháy trường có liên quan gì nhau không?” - Cô chột ngược lên nhìn cậu.

“Hm... Có thể mọi chuyện đã được sắp đặt từ trước. Chúng ta mới đến đây lần đầu, cũng không báo cho bọn Sally biết mình sẽ đến đây, vậy mà họ cũng ở đây cùng lúc với ta, còn bắt cóc Vi, như vậy chỉ có thể là chúng đốt trường để tạo cơ hội sau đó đến đây ra tay.” - Cậu vừa nhìn màn hình điện thoại vừa nói - “Nhưng uẩn khúc ở đây là, làm sao họ biết chúng ta sẽ đến đây?”

Vân suy nghĩ một chút rồi lên tiếng:

“Có thể người đó là một người rất thân với chúng ta, nắm rõ mọi hành tung của ta.”

Ba giây trôi qua...

“Lẽ nào là...” - Cô và cậu đồng thanh.

Phòng 203.

“Chú của em tại sao lại dễ dàng đồng ý cho chúng ta đi chuyến này vậy?” - Dương hỏi trong khi lau lau mái tóc lòa xòa ướt sũng của mình.

“Hm... Em cũng không biết, nhưng sao anh hỏi vậy?” - Cô gái bên cạnh cậu đáp.

“Không, chẳng qua là anh thấy một số chuyện không đúng.”

“Chuyện gì anh?”

“Chuyến đi này có gì đó là lạ. Từ khi đến đây, chúng ta chỉ vui đùa được một chút lại gặp đủ thứ chuyện, mà những kẻ gây chuyện còn là bọn Sally nữa! Em không thấy lạ sao?”

Cô suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Hm. Có thể do trùng hợp thôi anh. Có gì sáng mai chúng ta bàn tiếp, giờ ngủ thôi anh, em buồn ngủ rồi.”

Kéo theo đó là hành động nằm xuống, cuộn người vào chăn của Vi, đôi mi thanh tú mềm mại cũng khẽ khép lại. Cô làm vậy là để tránh cậu hỏi sâu hơn, bởi cô đã sớm nghĩ ngờ là người đó, nhưng nếu là người đó thật thì...

Aizz ngủ thôi, mình không muốn nghĩ về nó nữa!

Thấy Vi đã ngủ say, cậu liền tắt đèn, nằm xuống ngủ theo.

Phòng 204.

Sau khi cãi nhau chí chóe, đấu nhau um trời để tìm lời giải cho cái sự tình gần đây, hai tên con trai trong phòng đã lăn đùng ra ngủ. Hai tên này chẳng bao giờ hòa hợp được với nhau, đến ngủ cũng phải để gối chính giữa ngăn cách. Nhưng chả hiểu sau được có vài phút thì cái gối đã biến đâu mất, hai tên đực rựa này cũng sấp vào nhau và... Ôm nhau ngủ!

Bảo liên tục gọi tên Linh và Vi trong khi vuốt vuốt mái tóc bù xù của Kiệt. Còn Kiệt thì cũng không phản kháng lại, cậu im lìm chìm vào giấc ngủ với nỗi nhớ An cùng khúc mắc vẫn chưa được giải.

Phòng 201.

Nụ hôn đó kéo dài như bất tận, nhưng rồi nó cũng phải chấm dứt khi cô gái xinh đẹp kia cảm thấy ngạt thở.

Cô gái đó ôm chặt thắt lưng chàng trai thanh tú kia, tựa đầu vào vai cậu trong khi để cậu ôm trọn lấy mình, tận hưởng sự hạnh phúc rạo rực trong tim.

Nhưng ký ức về chuyện xảy ra ở sân khấu Siren bỗng ủa về, khiến cô bất giác cất giọng:

“Gia Huy nè.”

“Chuyện gì?”

“Anh có biết... Trần Vũ Khánh là ai không?”

Ngay khi An kết thúc câu hỏi, đôi đồng tử cậu nhanh dần rộng, gương mặt tràn đầy sự ngạc nhiên:

“Sao em biết tên ba của anh?”

“Sao cơ? Ông. Ông ta là ba của anh?” - An kinh ngạc đến mức hét um lên, mắt như muốn nhảy cả ra ngoài, ngơ ngàng nhìn cậu. Đùa... Đùa chắc! Kẻ đó... Kẻ đứng sau tất cả, là ba của Gia Huy ư? Không, không thể nào! Sao ông ta có thể làm như vậy được? Hay là... Hay là trùng tên? Nhưng sao Linh lại bảo Vi là cháu gái ông ta? Vậy... Vậy... Vậy là sao?

An vùng ra khỏi vòng tay Huy theo phản xạ, dùng ánh mắt sợ hãi xen lẫn kinh tởm nhìn cậu. Ánh mắt của cô... kinh hãi đến tuyệt vọng! Thì ra... Thì ra người đứng sau tất cả là ba của Huy. Người tổn thương tất cả những người xung quanh mình, người muốn tách mình ra khỏi Gia Huy... lại chính là ba của anh ấy! Sao... Sao có thể chứ? Không tin, không thể tin được....

Huy nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của An lẫn hành động đó liền không khỏi bất ngờ:

“Em sao vậy? Ba anh đã làm gì sao?”

Sự thật này khiến tâm trí cô rối bời, nhìn ánh mắt ngậy ra của cậu... Cô càng thấy loạn hơn, nước mắt cũng vô thức ứa ra mà chính cô cũng không hề biết...

Cái gì đây? Ba của người mình yêu cố gắng dùng mọi thủ đoạn để tách mình ra khỏi anh ấy ư? Còn anh ấy thì không biết gì cả? Thật nực cười!

Và ý nghĩ đó cũng khiến nụ cười rục lên trên môi cô, trong khi hai hàng nước mắt kia vẫn lăn dài... Cảm xúc của cô rối loạn tột độ... Cô không biết nên khóc hay nên cười trước sự thật này nữa...

“Ha ha, anh không biết... không biết thật ư? Anh hoàn toàn không biết ba anh đã làm gì ư?” - Cô vừa nói vừa cười đắng chát, cụ thể cô cũng không còn biết mình nói gì nữa.

“Em... Em nói gì vậy?” - Cậu nhìn cô đầy khó hiểu. Trương Mỹ An, em bị sao vậy?

“Chính ba của anh đã gây ra tất cả chuyện này đó tên khốn!”

Tiếng gào đau đớn của An khiến cậu sững người...

Nhưng cậu không quá kích động, đôi mắt đó nhanh trở lại bình thường, như thể đó là chuyện hiển nhiên, chẳng to tát gì.

Cậu nhìn An một lúc lâu rồi đưa tay ôm cô vào lòng:

“Em bình tĩnh lại đi, chuyện này... Anh cũng nghi ngờ từ lâu rồi. Chỉ là không ngờ nó là sự thật thôi. Em yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ em, dù có phải chết.

Có anh bên cạnh em mà, hãy để anh bù đắp những việc kinh khủng mà ông ta đã làm với em. Đừng ghét anh, đừng làm bộ mặt đó nữa, được không?” - Vừa nói cậu vừa đỡ dành cô như đỡ dành một đứa trẻ, ôm chặt như sợ cô sẽ rời bỏ mình mà đi.

Lời nói ấm áp, dịu êm của cậu khiến cô dịu đi phần nào, vòng tay ấm này, lồng ngực vạm vỡ này... rốt cuộc mình còn có thể tận hưởng nó đến khi nào đây?

Cô không đáp mà chỉ vùi sâu vào khuôn ngực cậu, nhắm mắt nhắm tự trấn tĩnh mình.

Sự thật đã phơi bày, nhưng An vẫn không thể ghét bỏ Huy, cô chỉ hận, hận lắm cái gã gây nên tất cả chuyện này...

Cô nức nở, đôi tay bầu chặt lấy người cậu đầy cảm phẫn...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

8h30a.m, phòng 201.

Sau khi làm rõ hết những khúc mắc tại phòng của An và Huy, bọn họ không ai còn có hứng vui chơi nữa, ánh mắt của tất cả lộ nên tia thất vọng tràn trề. Họ không ngờ suy nghĩ và sự hồ nghi của họ là đúng, họ không ngờ kẻ đứng sau chuỗi rắc rối này lại là ba của Huy - người cha, người chú mà họ hết lòng kính trọng. Bảo và Kiệt nắm mạnh tay vào tường cảm phẫn, mím chặt môi gần giọng:

“Đồ khốn!”

Vì thi đã thất vọng đến mức không thể khóc được nữa, cô dùng ánh mắt vô hồn nhìn mọi người, nụ cười thiên thần cũng đã bị sự thật tàn khốc kia vùi nát, tất cả những gì còn lại trong cô là sự đau đớn, những vết thương trên người mình, quả đúng là do Trần Vũ Khánh sắp đặt. Ông ta... Không đáng để mình gọi một tiếng “chú”!

Phong thần mặt, lặng im nhìn mọi người, chẳng hề tỏ ra kinh ngạc khi biết sự thật, vì vốn đó là điều cậu nghĩ đêm qua mà. Sự thật là sự thật thế thôi, có đau khổ hay gì cũng không thay đổi được. Người lớn... Luôn là những kẻ dối trá và xảo quyệt, quả là không nên tin vào người lớn - nhất là những người thành đạt, càng thành đạt bao nhiêu, người ta sẽ càng tàn độc bấy nhiêu. Đồng tiền, thanh danh lợi lộc đã cướp hết tính người của họ rồi.

Vân ôm lấy vai Vi, cố tìm cách để cô cười, cố tìm cách để ngăn dòng nước mắt đó - thứ nước vô thức chảy ra, ngay cả chủ thể cũng không biết. Dương cũng chỉ biết nắm chặt lấy tay Vi, giảm bớt sự đau đớn và hồi hận của cô.

An và Huy vì đã biết rõ sự thật này nên họ chỉ im lặng thôi. Đúng hơn là hai người họ đang không biết dùng bộ mặt gì để đối mặt tên cáo già kia. Nhất là Huy, giờ cậu không xem ông ta là ba nữa, mà chính là kẻ thù - tên sẵn sàng làm hại đến người mình yêu. Khi trở về, cậu nhất định sẽ không để An rời xa mình một bước, sẽ không để hắn có cơ hội làm hại cô. Cậu nghĩ trong khi ôm siết lấy An, giữ cô thật chặt.

Bầu không khí tĩnh mịch nuốt chửng cả căn phòng, đẩy những người bên trong nó xuống hố sâu của tuyệt vọng. Nhưng đây vẫn chưa phải là sự tuyệt vọng duy nhất, vẫn còn những chuyện khủng khiếp hơn khiến họ không chịu nổi nữa, rồi nó sẽ đẩy họ vào cõi chết, mang họ đến với Từ Thần với trái tim rỉ máu. Sẽ mau thôi... mau thôi...

Họ trải qua ngày cuối cùng ở đảo trong sự đau đớn ở tim, chẳng có nụ cười nào rực rỡ trên gương mặt họ cả. Vị thần ban phát nụ cười đã bỏ rơi họ rồi, ông ấy đã mang nụ cười của họ đi đâu mất. Chỉ để lại tám con người với vẻ mặt từ giận dữ đến đau khổ mà thôi.

Bóng dáng cô đơn của họ lướt đi trên bãi cát trắng, ký ức về buổi đi chơi vui vẻ đã bị sóng biển xóa nhòa. Màn bắn pháo hoa trong đêm cuối cũng chẳng được thực hiện. Đêm đó, bầu trời chẳng có lấy một ngôi sao, ánh trăng lạnh lẽo nhàn nhạt tỏa xuống bãi biển hoang tàn. Ngày cuối cùng cũng là ngày nhạt nhẽo của họ, chẳng có lấy một niềm vui nào cả, họ trở về phòng, lẳng lặng chìm vào giấc ngủ mệt mỏi...

10h30p.m, nhà của Huy.

CẠCH - Tiếng mở cửa.

Trần Vũ Khánh chậm chậm mở cửa phòng An ra, nhẹ nhàng bước vào trong.

Tao không tin mày chính là con gái ruột của tao! Gì chứ? Mày mà là con gái tao á? Mơ đi, mày làm gì có cửa chứ! Hơn nữa Thụy Vy không phải chỉ ân ái với một mình tao, còn cái gã tao hận nhất nữa! Điều gì chắc chắn mày là con gái tao chứ? Vậy mà hôm đó Thụy Vy lại bảo như vậy. Xem ra hôm nay ta phải đích thân xác nhận cho rõ mới được.

Ông ta mò đến giường của An, bỗng mùi hương dịu êm của Thụy Vy sộc vào mũi khiến ông ta trở nên mê mẩn, khẽ đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại cảm lấy gối của cô, ôm vào lòng mà hôn hít, nhắm tịt mắt tận hưởng mùi hương êm dịu đó.

Đúng là con gái em có khác! Mùi cơ thể cũng giống em nữa! Thích quá!

Trong lúc tận hưởng cái mùi đó, ông ta bỗng phát hiện trên giường có một vài sợi tóc màu hạt dẻ, nhanh lấy một sợi bỏ vào túi nhựa rồi nhét vào túi quần. Xong hít một hơi thật mạnh cái mùi hương đó rồi nhanh chóng lên ra ngoài.

Không ai có thể biết trong đầu ông ta nghĩ gì.

Thiên Nghi - vợ của ông ta vô tình đi ngang, bỗng thấy chồng lên ra từ phòng An liền không khỏi nghi ngờ. Ông ấy làm gì vào giờ này vậy? Lại ở trong phòng của con bé An nữa? Ông ấy rốt cuộc có mưu đồ gì đây?

Sáng hôm sau, họ trở về, đúng hơn là không ai muốn ở lại hòn đảo u buồn kia nữa, và họ cũng chẳng biết phải đối mặt với gã đàn ông tàn độc kia thế nào.

Trên xe du lịch

Mọi người ai nấy cũng mệt mỏi, từng cặp từng cặp khẽ dựa vai nhau mà ngủ. Tay của Huy đan chặt vào tay An, bờ vai của Phong luôn là chỗ dựa ấm áp cho Vân dựa vào, cô vừa ôm cậu vừa ngủ say. Dương khẽ hôn lên đôi mắt đã sưng lên vì khóc của Vi, đau xót ôm cô vào lòng, khẽ kháng vuốt ve làn tóc mềm trong khi ngắm cô ngủ say. Còn Kiệt thì không ngủ, cậu cứ dõi mắt theo dáng ngủ yên bình của An mãi.

An này, em hãy cố lên, dù cho mọi chuyện có tồi tệ thế nào, tôi vẫn sẽ ở bên bảo vệ em. Dù tim tôi có đau chết cũng không sao đâu, vì nó luôn hướng về em mà...

Cậu nhìn An được một lúc lâu rồi lại nhìn sang Bảo - cái tên đèn xanh đèn đỏ biến thái cứ dựa vào vai mình suốt, vô thức xoa đầu tên đó.

“Cậu cũng phải chịu nhiều đau khổ rồi. Cứ ngủ đi, Kiều Linh sẽ luôn dõi theo cậu mà.” - Kiệt thì thầm vào tai Bảo, rồi cậu nhìn thẳng về phía trước, nơi khung cảnh cứ luôn thay đổi trước mắt.

Thế giới này đúng là vô thường thật, không biết tiếp theo sẽ là chuyện gì đến với chúng tôi đây?

*** Ba mươi phút sau ***

Chợt điện thoại của Vân đổ chuông inh ỏi, cắt đứt những suy nghĩ miên man của Kiệt cũng như đánh thức cả bọn... trừ cô!

Ôi trời ạ! Tại sao tất cả mọi người đều bị cái tiếng chuông inh ỏi này đánh thức trong khi chủ nhân của nó vẫn ngủ khò được ấy nhỉ?

Cả đám hướng mắt về phía con heo mê ngủ đó. huy ra hiệu cho Phong đánh thức cô dậy.

Phong thờ dài, nhanh lay lay người cô:

“Dậy đi, điện thoại của em reo kia!”

“Huh.. Hở?” - Vân nửa tỉnh nửa mê mở mắt nhìn cậu.

Rồi lại dựa người vào ghế mà... ngủ tiếp.

“Này này, em mau dậy đi chứ heo ngốc!” - Giọng của Phong chợt ầm ập lạ, cậu nói trong khi lay cô mạnh hơn.

Cô thì cứ vật vờ vật vờ, cứ bị lay tỉnh lại ngủ tiếp, cứ vậy mà lặp đi lặp lại, quyết không chịu dậy luôn.

Thấy thế, Dương ngay lập tức hét to:

“Nguyễn Hoàng Thanh Vân! Điện thoại của em reo kia!!!”

“Ồ..Huh.. Ủa? Điện thoại em reo hả?”

“Nè má!” - Dương cầm điện thoại đưa cho cô.

“Oh.. Uhm” - Cô ngơ ngẩn ngẩn nhận lấy cái điện thoại, ấn nút “trả lời”.

Bên kia vang lên giọng của một người đàn ông trung niên:

[Chào cục cưng của ta, ta đã giải quyết xong việc ở Mỹ rồi, tuần sau ta sẽ về nước. Thời gian qua con có quậy phá gì ở Việt Nam không đó?]

Vân ngay lập tức tỉnh hẳn mà hét vào điện thoại, giọng vô cùng phấn khích:

“Papa!! Papa có biết là thời gian qua con nhớ papa lắm không? sao đến tận bây giờ người mới liên lạc cho con vậy hả?”

Một giọng cười ấm áp truyền vào điện thoại:

[Ha ha ha, ta cũng rất nhớ con! Giờ ta chỉ rảnh được một chút nên mới liên lạc được với con đó. Mà con với Dương đi đâu thì đi, đúng một tuần sau phải ở nhà cho ta, ta sẽ nói cho con biết lý do ta đột nhiên bảo hai đứa về Việt Nam gấp. À, dĩ nhiên có quà cho hai đứa rồi.] - Ông ấy cười rồi lại nói tiếp. - [Thôi ta lại có việc rồi, bye bye con, hẹn gặp con ở Việt Nam, con gái yêu của ta.]

Nói rồi bên kia vang lên một tiếng “tút” dài ngoằn khiến Vân buồn rười rượi...

“Papa, người thật nhẫn tâm! Tự dưng gọi về nói với con có mấy câu lại cúp máy! Hừ, ghét quá!” - Cô lèm bèm.

Dương cười, chồm đến xoa đầu cô:

“Nghe được giọng papa là được rồi mà em! Giờ nói anh biết papa gọi có việc gì nào.”

Vân hậm hực nói thuật lại lời của papa cho Dương nghe, xong rồi mọi người liền bắt giác nở nụ cười. Ba của Vân từ Mỹ trở về, chẳng phải đây là chuyện tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương

Một tuần sau

Tại phòng VIP của một quán karaoke gia đình...

“Papa! Người cuối cùng cũng chịu về rồi sao?” - Một cô gái mang nét đẹp của ánh mặt trời rạng rỡ cười tươi rói, nhanh sà vào lòng người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế sofa, sau đó liền ngồi hẳn lên đùi ông ấy mà ôm lấy bờ vai mạnh mẽ tựa như một đứa con nít ôm lấy vai ba mình, ra sức dụi dụi để tận hưởng hơi ấm nồng nàn của người luôn yêu thương, chăm sóc mình từ khi sinh ra đến ngày lớn khôn, gương mặt rục lên niềm hạnh phúc căng tràn.

“Ha ha, con gái cưng của ta lại như một đứa con nít nũng nịu nữa rồi! Chẳng phải ta đã bảo hôm nay ta sẽ về sao? Thế mà suốt tuần qua ngày nào con cũng gọi hỏi thúc ta là thế nào hả? Papa vẫn còn chưa giải quyết xong ổn thỏa nữa mà.” - Cái giọng ôn tồn đến ấm áp của người đàn ông đó vang lên trong khi đôi tay rón rén chắc đó ôm lấy Vân.

Cô cười, nhanh chu môi tình nghịch mà hôn mạnh lên má ông ấy:

“Papa à, papa có biết con nhớ người nhiều lắm không? Người bận chuyện gì ở Mỹ mà đến giờ mới về vậy?”

“Thì ta biết con thích nhất là chocolate, nên đã đi khắp nước Mỹ để mua tất cả những loại chocolate ngon nhất trần đời và mang về cho con. Nếu ta không mua thì con sẽ khóc um lên cho xem.” - Ông ấy nói rồi lôi dưới gầm bàn trước mặt ra một cái hộp cực to, và những thứ nằm trong đó lập tức khiến cặp mắt trong veo của Vân nhanh sáng rực lên hết như cái đèn pha ô tô!

Woa, đủ mọi loại chocolate luôn, đen có nâu có trắng có, còn có loại chocolate siêu siêu siêu hảo hạng giá ngất trời nữa!

“Woa papa ơi con yêu người nhiều nhiều lắm!” - Cô nói rồi bóc vỏ một thanh chocolate đen, cắn một miếng rở to mà ăn ngon lành, đáy mắt hiện rõ hình trái tim to lớn, cười tươi rói nhìn ông.

“Oh I love you, too my baby.” - Ông cười - nụ cười rất nam tính của một người đàn ông trưởng thành. Ông là Robert William, là một doanh nhân thành đạt bậc nhất ở Mỹ và ông cũng chính là người Mỹ chính gốc, chòm râu quai nón gọn gàng, mái tóc nâu vàng cắt ngắn cũng như đôi mắt xanh dương đẹp tựa làn nước trong đã khẳng định điều đó. Dù đã ở độ tuổi ngoài bốn mươi nhưng ông ấy vẫn vô cùng lịch lãm với bộ vest đen ôm sát cơ thể, lại vô cùng yêu vợ, thương con nên trong mắt Vân - đứa con gái bé bỏng của mình, ông vẫn luôn là một người cha tuyệt nhất thế gian. Kể cả khi cô gái Việt Nam mà ông yêu nhất - mẹ của Vân qua đời vì tai nạn, ông vẫn nén đau thương mà sống tiếp, ngày đêm chăm chỉ làm việc để chăm lo cho hai báu vật mà cô gái ấy ban tặng cho mình, tuyệt nhiên không hề lấy vợ kế mặc cho ngoài kia có rất nhiều cô gái xinh tươi sẵn sàng ngã vào lòng ông - một người vừa đẹp trai phong nhã, vừa nói được cả bốn thứ tiếng: Việt, Đức, Pháp cùng tiếng mẹ đẻ của mình. Hôm nay, bằng tất cả sự thương nhớ và sự ấm áp của tình yêu thương, ông đã trở về mà xoa đầu cô. Cái xoa đầu ấm nhất, thân thuộc nhất trong đời cô.

“Oh dad, I want you to speak in Vietnamese when you’re in Vietnam. I just like your Vietnamese and call you ‘papa’ instead of ‘you’.(*)” - Vân nuốt trọn phần còn lại của thanh chocolate béo ngậy, làm mặt nghiêm túc nhìn ông.

Ông nhìn bộ mặt ra vẻ “thanh niên nghiêm túc” của con gái mình, liền không khỏi bật cười: “Oh my little daughter, you’re so funny! (**)”

Cô phồng má: “Papa, you don’t hear what I say! I hate you, hate you hate you hate you! (***)”

Nói rồi cô liền nhảy khỏi người ông ấy, bấu môi nhìn chỗ khác.

“Ha ha, thôi nào con gái, ta chỉ đùa chút thôi mà, hãy thôi giận ta đi và mau ngồi xuống nào!” - Ông ấy buông ra một câu tiếng Việt trong khi vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Không! Người phải hứa với con là không nói tiếng Anh ở đây nữa!” - Cô ương bướng nói.

“Được thôi, điều đó dễ mà! Con mau ngồi xuống đi, không phải con muốn biết lý do ta gọi con đến đây sao?” - Ông nói trong khi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Vân liếc mắt nhìn theo tay ông, lại quay mặt đi như mèo con giận dỗi:

“Nhưng người phải hứa với con cơ!”

“Ha ha, được mà được mà, gì cũng được hết. Ta hứa! ”

Mãi đến khi nghe hai chữ cuối trong câu nói của ông, cô mới chịu đi lại mà ngồi xuống, rồi lập tức hỏi:

“Rồi, giờ papa nói đi. Người bảo con đến đây có việc gì vậy?”

“Hm... Dương đâu rồi con?” - Ông ấy chột nhìn quanh rồi hỏi về Dương.

“Hôm nay bạn gái anh ấy đột nhiên ngắt xiu, anh ấy đang trong bệnh viện để lo cho cô ấy đó papa.” - Vân nói trong khi cắn đôi thanh chocolate trắng nồng vị sữa tươi.

“Huh? Thằng con quý tử của ta có bạn gái rồi sao? Thằng bé cũng nhanh thật, hết như ta lúc trước.” - Ông ấy vừa cười vừa gãi gãi chòm râu quai nón gọn gàng. - “Nhưng bạn 'gà' oh không không bạn gái nó bị gì vậy con?”

Vân cười tinh nghịch rồi khẽ véo cái mũi cao to chuẩn người Mỹ của ông, nói:

“Người phát âm sai nè!”

“Nhưng ta đã sửa rồi mà, con thử tìm thêm một người nào nói tiếng Việt chuẩn như ta xem!” - Ông ấy nhăn mặt.

“Có chú Kyo York á, đâu phải mình papa đâu! Người ta còn hát cả tiếng Việt nữa kìa.” - Cô đáp nhanh.

“Oh no, ‘bạn’ ấy đâu có thương con bằng ta, trình độ tiếng Việt cũng ngang ta là cùng.” - Robert lại phản bác.

“Papa lại gọi sai nữa rồi! Phải là ‘ông ấy’ cơ!”

“... Hừm, ta không thích con đứng về phía người ngoài đâu, nếu con còn tiếp tục như vậy, ta sẽ lấy lại hết quà của con.” - Ông trừng mắt, đe dọa nhìn Vân.

Cô liền ôm lấy hộp chocolate:

“Không! Papa mà lấy lại, con sẽ từ người ngay lập tức cho xem!”

“Ha ha ha ha, lại còn uy hiếp ngược lại ta!” - Ông ấy nói rồi xoa đầu cô, tiếp. - “Giờ ngoan nào, nói ta biết bạn gái Dương bị gì đi nào.”

Vân thích thú vì làn tóc nâu vàng mượt mà của mình được ông vuốt ve như thỏ nhỏ, làm mặt mèo thoải mái rồi nói:

“Con cũng không biết nữa papa, kể từ khi đi chơi về, con thấy cô ấy rất hay bị ngắt, rồi sáng nay vừa vào lớp được hai tiết đã ngắt ngay trên bàn. Hiện chúng con cũng rất lo cho cô ấy papa à.”

“Ồ vậy sao, ta nhất định sẽ hỗ trợ tiền viện phí nếu con bé chẳng may phải nằm viện.” - Ông lại cười.

Cô cũng cười: “Papa nhân từ nhất! Nhưng mà người mau nói lý do người gọi con đến đây đi! Nãy giờ lạc đề rồi!”

“Ha ha được thôi được thôi, hôm nay ta gọi con đến đây là để...”

“Để...?”

“Để con gặp anh trai của con.” - Sự vui mừng in rõ trên đáy mắt xanh thăm thẳm của ông.

“Anh trai? Chẳng phải anh của con là anh Dương sao papa?” - Cô nghiêng đầu khó hiểu.

“Không, đây là người anh cùng cha khác mẹ với con, là sản phẩm tội lỗi của ta với một người phụ nữ đã có chồng trong quá khứ, lúc ta và mẹ con kết hôn được khoảng sáu tháng. Hôm đó ta bị cô ấy chuốc rượu và hơi men đã khiến ta nghĩ cô ấy là mẹ của con, và sa vào lưới... Rồi khi cái bụng của cô

ấy to dần lên, ta đã tự thú tội với mẹ con...” - Ông nói trong khi lặng nhìn xuống chân mình, kể lại tội lỗi mà nước biển cũng không thể rửa trôi của mình.

“Rồi... Rồi sao nữa papa?” - Cô chăm chú nghe.

“Mẹ con đã chịu một cú shock rất lớn và trở nên trầm cảm suốt thời gian người phụ nữ đó mang thai. Và sau khoảng hai tháng đứa bé tội lỗi đó ra đời, cuối cùng mẹ con cũng đã chấp nhận và bảo ta nhận thằng bé làm đứa con đầu tiên.” - Ông nhấp một ngụm rượu vang, tiếp. - “Nhưng thật không may, khi ta đến tìm và bảo cô ấy giao con cho ta, liền phát hiện cả cô ấy lẫn đứa bé đã bị đuổi khỏi gia tộc vì quan hệ bất chính với người ngoài. Và ta đã luôn tìm tung tích của hai người đó suốt mười tám năm nay. Xin lỗi vì ta đã giấu con suốt thời gian qua, giờ ta đã tìm được anh cả của chúng con rồi, nó sẽ đến ngay thôi.”

Vân hiểu ra, nói nhanh:

“Vậy giờ con sẽ gặp anh ấy phải không papa?”

“Con không đánh ta, chửi ta vì tội lỗi của mình?” - Ông ấy không khỏi bất ngờ.

Đáp lại là nụ cười tươi rói tựa ánh mặt trời của cô:

“Hi hi, papa đã không lừa dối mẹ, papa đã tốn công tìm kiếm anh ấy ngay trước khi con ra đời, papa lại rất thương chúng con, việc gì con phải đánh người, chửi người chứ? Đời người ai cũng mắc sai lầm mà, quan trọng là ta biết sai và sửa sai, và người đã làm rất tốt, con không có lý do để trách cứ người.”

Một lớp nước nóng hổi, mỏng manh tựa giọt sương sớm mai thoáng bao phủ lấy đôi đồng tử đẹp đẽ của ông, nơi khóe mắt chính trực bỗng cay xè. Trước sự tha thứ cùng nụ cười của con gái mình, người đàn ông đó không khỏi xúc động. Ông vốn nghĩ nó sẽ đánh mình, chửi mình thậm chí là từ mình vì việc làm trời đất khó dung đó. Nhưng không! Thử giờ đây ông nhận là nụ cười xinh xắn của con gái mình cùng sự tha thứ diệu kỳ...

“Đùa sao? Papa khóc á?” - Mắt cô trợn ngược lên cắt ngang cái dòng xúc động của ông.

“Ồ đâu có, con nhìn nhầm thôi!”

“Mũi người đỏ kìa!”

“Đã bảo là do con nhìn nhầm thôi mà!”

“Nhưng mắt người cũng đỏ nữa!”

“Con nhìn nhầm nhìn nhầm thôi biết chưa?”

“Nhưng...”

“Nói nữa ta tịch thu quà!” - Câu nói đó ngắt ngang lời Vân, khiến cô im luôn. Quả thật là chỉ có đồ ăn mới không chế được con bé ham ăn này!

“Người chơi ăn gian...” - Cô lèm bèm.

“Ta không nhớ là mình có đùa với con.” - Ông hậm hực.

“Vâng vâng vâng, mà sao giờ anh ấy chưa đến nữa papa?” - Cô làm mặt mèo xụ rồi lại ngẩng lên hỏi.

“Ta cũng không biết nữa con, nhưng chắc chắn nó sẽ đến mà.” - Ông xem đồng hồ rồi đáp lời cô.

Cô gật gù rồi ngoan ngoãn ngồi ăn chocolate.

Khoảng mười phút sau...

CÁCH

(*): "Oh papa! Con muốn người nói tiếng Việt khi người đang ở Việt Nam. Con chỉ thích tiếng Việt của người và gọi người là 'papa' thay vì 'you'."

(**): "Ôi đứa con gái bé bỏng của ta! Con thật vui tính!"

(***): "Papa, người không nghe lời con gì cả! Con ghét người ghét người ghét người!"

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Một chàng trai hết sức “bình thường” bước vào, mái tóc đen rối bù như tổ quạ gần như che mất cái cặp mắt ti hí đó, gương mặt trở đầy mụn và tàn nhang nhìn hết như cái.. “núi lửa” của hắn khiến Vân nhà ta không khỏi rùng mình. Râu ria mọc lởm chởm trái ngược hoàn toàn với bộ râu gọn gàng của Robert. Cái môi thâm đen như miếng thịt ung cùng hai cái răng nhô hẳn khỏi miệng khiến cô muốn đi “rửa mắt” ngay lập tức!

Ôi mẹ ơi... Thật là kinh quá mức cần thiết mà...

“Oh my god! Anh... Anh con đây á?” - Vân mở to mắt nhìn cái tên con trai xấu không thể xấu hơn trước mặt.

Ông cũng ngờ cả ra mà nhìn người đó, vì quá ngỡ ngàng trước sự thật phũ phàng nên ông đã quên luôn dung mạo đứa con thất lạc của mình, chỉ đứng hình nhìn chàng trai quá ư là “đẹp” kia.

Còn hắn - người được cho là đứa con thất lạc của Robert, chỉ lăm lét nhìn quanh căn phòng rồi đường hoàng bước vào. Gương mặt đầy mụn bỗng đỏ bừng lên khi chiêm ngưỡng nhan sắc của Vân. Cơ mà cái bản mặt hiện tại của Vân nhà ta đã biến dạng một cách đáng kể, đôi mắt mở to nhìn hắn như nhìn người ngoài hành tinh, khỏe môi không khỏi giật giật kinh hãi, và toàn thân cũng đã hóa đá tự bao giờ.

Thánh thần thiên địa ơi! Anh con đây hả trời? Tại sao papa con đẹp trai ngồi ngồi thế kia, anh Dương cũng đẹp trai sáng chói cả mặt thế kia, mà sao người anh cùng cha khác mẹ của con lại... lại... Lại lệch lạc nhan sắc thế này? Nhìn kiểu nào cũng ư giống người trong gia đình con!

Aaaaaa, thật là không công bằng mà!!! Yuri Phạm, bà thế là sau khi kết thúc bộ này, bà nhất định sẽ bóp chết mi ngay tức khắc!

~~~~~ 1s chen ngang ~~~~~ Tình hình là nếu mà em không thể lết xong bộ này đúng cốt truyện giao trước á, thì mọi người đã biết lý do rồi ha.~~~~~

~~~~~ Kết thúc 1s chen ngang ~~~~~

Hắn cúi đầu chào Robert rồi ngồi xuống cạnh Vân, gương mặt thì vẫn cứ đỏ bừng bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt cô. Cô gắng nhích sát vào người ông hết mức có thể trong khi hắn cứ nhìn chăm chăm vào thân thể cô.

Gi... Gì chứ? Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi đó là sao? Anh muốn gì? - Nội tâm cô thét gào.

Theo lẽ thường tình thì khi gặp người trong gia đình mình thì ai cũng phải có cảm giác thân thiết, nhưng tuyệt nhiên Vân nhà ta không ưa nổi hắn, cứ nhích nhích ra xa miết.

“Chào em” - Cái giọng ồm ồm đến khó nghe của hắn vang lên, kéo theo đó là một luồng khí không màu nhưng có mùi cực kỳ kinh dị phả vào mũi cô, khiến Vân nhà ta ngay lập tức ho khan mà né ra.

“Eh... Chào... Chào anh.” - Cô gượng cười nhìn hắn trong khi tay bấu chặt tay áo Robert, thì thầm

“Papa à... Cái tên này thật sự là anh trai con hả?”

Ông cũng thì thầm lại: “Ta cũng không biết, cơ mà cuộc hẹn này chỉ có ta, anh con và con biết thôi, chắc đúng rồi đó.”

Đôi mày cô nhíu chặt vì không chấp nhận nổi cái sự thật tàn khốc này, liền bấu mạnh hơn khiến ông giật thót, nghiêng rằng: “Người... Người mau đổi chỗ với con đi, anh ta... Anh ta hồi quá!”

“... Được, được, con mau qua đi!” - Thế là ông đã hi sinh cái mũi cực nhạy của mình để đổi chỗ với Vân.

Ngay khi cô thoát khỏi cái mùi hôi đó, hắn liền sấp qua ngồi cạnh cô, ngồi sát hết mức có thể, lại còn nhoèn miệng cười để lộ hàm răng vàng úa cùng mấy chấm đen li ti. Aizz, rốt cuộc tên này chính là mười hay hai mươi năm không đánh răng vậy trời? Còn... Còn bị lởĩ sĩ nữa. Má ơi...

“Em với bố nói chuyện gì vậy?” - Hắn cười tươi rói, thân nhiên gọi Robert một tiếng “bố” khiến ông nổi cả da gà.

“Eh... Hi hi... Không có gì đâu anh, anh tên gì?” - Cô cười gượng gạo, gắng nhích ra xa hắn hết mức có thể.

Hắn thân nhiên bóc vỏ một thanh chocolate sữa, cắn một miếng rờ to rồi đáp:

“Anh tên Minh Thành, rất vui được biết em!” - Mùi chocolate béo ngậy, thơm tho hòa với mùi hôi mấy chục năm không đánh răng của hắn tạo thành thứ mùi gớm không tả nổi, cô không chịu được bèn quay hướng khác mà ho khan. Tên chết tiệt, chocolate của bà! Ai cho mi ăn hả?

Sau khi thoát khỏi cái mùi hôi đó, cô vừa quay sang định đáp lời hắn thì... thì bỗng... Bỗng hắn... Hắn không nói không rằng mà đặt tay lên đùi cô, xoa nhẹ nhẹ lên da mịn màng.

“Á!” - Cô hét toáng lên, nhanh đứng bật dậy. - “Anh làm cái quái gì vậy hả?”

“Sao phải xoắn thế em? Sau này chúng ta là người một nhà cả mà, thoải mái với nhau đi.” - Hắn cũng đứng dậy theo, nói trong khi lướt nhẹ tay trên cánh

tay trắng không tỳ vết của Vân.

BÓP

Tình hình là Vân nhà ta đã rùng mình mà đâm mạnh một cú vào bụng hấn, khiến hấn không kịp đỡ mà ngã lăn quay ra sàn.

“Ú có anh em gì nữa nhé! Bà đây ghét nhất mấy tên vừa đen vừa hôi lại biến thái như mi!” - Cô nói rồi đập mạnh vào hạ thân hấn, tức tối quay đi.

“Ồ.. Em/con...” - Hấn và Robert đồng thanh, nhưng ông cũng bực tức mà đập phát nữa vào bụng hấn. - “Mày là thằng bỉ ổi! Tao đã sai khi tìm kiếm mày bấy lâu nay!”

Rồi ông nhanh đuổi theo cô. Nhưng...

Cô đột nhiên dừng lại, đứng sững người ở cửa...

Bởi, bởi vì... nhân ảnh một người cao to đứng chắn trước cửa khiến cô không thể ra... Mà thực chất đôi chân cô cũng đông đá rồi... Làm sao nhích nổi một bước cơ chứ?

Là vì mái tóc màu dương sẫm lạnh đó, đôi mắt màu tím sâu lắng đến lạnh lùng đó... Là vì vóc người cao lớn thân thuộc đó... Là vì hơi thở ròn rợn khiến cô chỉ muốn đắm chìm vào mãi mãi, không muốn thoát ra đó... Là vì... Là vì anh - người đang đứng trước mặt cô bây giờ.

Đôi mày thanh tú của chàng trai đó nhú lại:

“Sao em lại ở đây?”

“... Cậu... Cậu đó em hỏi anh mới đúng, chẳng phải hôm nay anh có việc bận sao?” - Cô hỏi trong khi gương mặt xinh đẹp đó như đông cứng cả lại... Thật sự không biết dùng bộ mặt gì để đối diện với chàng trai trước mắt nữa.

“... Đây là việc bận mà anh nói.” - Cậu im lặng khoảng ba giây rồi đáp, đôi mắt ánh lên tia khó hiểu.

Cô không khỏi ngạc nhiên:

“Gi.. Gì chứ? Hôm nay là ngày em và papa nhận lại anh cả mà... Anh cả của em cũng đến rồi... Hấn là một tên...”

Đến đây, bỗng chuông điện thoại của Minh Thành reo lên inh ỏi, cắt ngang cả câu nói của cô.

Hấn nhìn cô cười hi hi rồi vội bắt máy:

“Alo, con nghe nè mẹ.”

[Cái thằng kia, sao giờ này mày còn chưa đến nữa hả? Bố vợ cùng vợ tương lai của mày đang chờ dài cổ ở đây này! Gì mà đi xem mắt chứ? Mày để người ta chờ như vậy mà được à?] - Giọng một người phụ nữ bực dọc vang lên trong điện thoại.

“Ồ.. Nhưng mà con.. Con đến rồi mà! Bố vợ và vợ tương lai của con cũng ở đây mà mẹ!” - Hấn khó hiểu.

Vợ tương lai? Cái tên khi này đang nói cái quái gì thế? Vân nhăn mặt.

[Mày đang gạt ai đấy? Bố và vợ tương lai mày đang ở cạnh tao nè! Còn không mau đến đây? Họ bỏ về bây giờ!]

“Ồ... Nhưng...”

[Phòng VIP số 2, mọi người đang chờ mày, đến nhanh lên chứ ơ a cái gì?]

Nghe đến đây, hấn bỗng phát hiện ra có gì đó nhầm lẫn, vội lách sang người cô và cậu, nhìn lên bảng hiệu phòng: [VIP 1], liền phát hiện mình nhầm lẫn mà gãi đầu cười hi hi, cô còn thấy vật lạ rơi ra từ đầu hấn nữa! Thật kinh khủng mà!

“Đi mau đi tên khốn! Đã nhầm phòng rồi mà còn sàm sỡ bà nữa hả?” - Cô tức đến quên cả chàng trai trước mắt, nhanh đâm phát nữa vào mặt hấn, khiến hấn phụt cả máu mũi. - “Cút ngay cho bà!”

“Ồ dạ dạ em cút liền. Hic... Đại tỷ xinh đẹp mà hung dữ quá!” - Hấn nói rồi meo máo lết đi.

Cô nhìn theo, thật là tội cho cô gái phải làm vợ của hấn!

Vừa đưa mắt lại đã gặp ngay gương mặt băng lãnh của cậu, no-ron thần kinh của cô liền trấn tĩnh lại, hoạt động hết công suất mà suy nghĩ... Nếu như... Nếu như cái tên khốn đó đi nhầm phòng... Và chuyện hôm nay chỉ có papa, mình và anh cả biết... Vậy... Vậy thì...

Đôi đồng tử cô dần rộng hết mức khi nghĩ đến phần còn lại, đôi mắt đó dán chặt vào cậu. Không... Không lẽ...

Đùa chắc! Không thể! Chuyện này chắc chắn không thể... Là không thể mà... phải không?

“A, ta nhớ ra rồi. Con là con trai của ta phải không?” - Vì đứng sau lưng Vân nên Robert không thể thấy được biểu cảm trên gương mặt cô, vô tình hỏi.

Phong hướng mắt nhìn về phía ông:

“Ông là...”

“Mẹ của con là Diễm My phải không?”

“...” - Cậu im lặng.

Bầu không khí bỗng trở nên nặng nề gấp vạn lần...

“Con... Con trai...” - Hai chữ đó nghẹn ngào thoát khỏi khóe môi ông... Ông run run đến bên cậu...

Đôi mắt cậu ánh lên tia bối rối, lồng ngực bỗng đau đến thất lại...

Thời gian xung quanh như đông cứng lại... Cậu nhìn ông, rồi lại nhìn Vân. Lúc này gương mặt cô đã tối sầm cả lại, đôi môi mềm cũng mím chặt...

“Em... Ông ta.... Hai người...”

“Đừng nói nữa!” - Cô gào to lên như muốn xé toạc cả không gian, tiếng hét đó như tiếng chiếc đồng hồ thời gian vỡ tan tành vậy... Kim nén... Đau đớn... Ngỡ ngàng... Không thể tin được! Tất cả cảm xúc đó vỡ òa trong ba chữ kia... Kéo theo giọt nước mắt lăn dài...

Ngày hôm đó, sự thật chôn kín bấy lâu hiện ra trước mắt cô. Ngày hôm đó, có một lưỡi dao khoét sâu vào lồng ngực cô, khoét sâu từng con tạo nên nỗi đau dữ dội hơn cả cái chết!

Ngày hôm đó, có một con ngựa lao nhanh xuống đường, lao nhanh thật nhanh giữa dòng người tấp nập, chạy trốn khỏi mọi thứ...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chap 70

Ngày hôm đó, giữa con phố đêm rực rỡ ánh đèn, giữa những con người vội vã lướt qua nhau giữa cuộc sống xô bồ, có một cô gái thơ thẩn bước đi như một cái xác không hồn. Làn tóc nâu vàng của ánh nắng ban mai giờ đây cũng đã nhuộm màu đắng cay. Cô bước đi, bước đi vô định như thể mình đang lơ lửng giữa không gian trắng xóa. Cô thấy khóe mắt cay cay, thấy cảnh vật xung quanh cứ nhòe dần, nhòe dần trong nỗi đau vô hình...

Thế giới vẫn xoay vòng, vẫn tồn tại theo quy luật của nó, mọi người vẫn nói chuyện rôm rả, vô tư lướt qua bóng lưng cô độc đó.

Hôm nay không có mưa, không có sấm, cũng chẳng có gió giật dữ tợn, chỉ có một cô gái với trái tim bị vỡ ra thành trăm mảnh, chỉ có một cô gái lạc lõng giữa màn đêm nhạt nhòa mà thôi.

Tại sao chứ? Cái định mệnh quái ác gì thế này? Tại sao anh lại là anh trai của em? Như vậy khác gì anh đang cầm dao đâm nát trái tim của em chứ? Sao lại để em gặp anh? Sao lại để em yêu anh? Để rồi giờ anh lại là người anh thất lạc của em? Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt! Em thật không biết phải đối diện với nó ra sao nữa...

Haa... Quá đủ... Quá đủ rồi... Tất cả mọi thứ... Quá đủ rồi.....

“Tôi không muốn chịu thêm bất cứ nỗi đau nào nữa! Hoàng Vũ Phong, tôi ghét anh!!!” - Giữa dòng người vội vã, giữa con phố xô bồ rực rỡ ánh đèn, có một cô gái nước mắt giàn dụa, ngã khuỵu giữa đường mà gào khóc, tiếng khóc nghe sao mà tê lương, sao mà cay nghiệt quá... Nó đắng... Đắng đến mức khiến người ta nhói lòng...

Cô siết tay xuống đường mặc cho từng đầu ngón tay đã rỉ máu, mặc cho người người lướt qua, mặc cho từng ánh mắt quái dị đang hướng thẳng về mình, gương mặt xinh xắn tựa ngọc, thuần khiết, ngày ngọ ngày nào giờ đã thấm đẫm nước mắt...

Khung cảnh trước mắt cô nhạt nhòa hết giọt nước mắt lăn dài...

“Không thể... Không thể chịu được nữa... Ai đó... Ai đó giết chết tôi đi!” - Vân lâm bầm rồi đứng phắt dậy, lao ra chắn trước mặt chiếc xe tải đang lao như bay tới, rũ rụi đứng giữa đường như một con ngựa vô hồn...

“Cô kia! Cô bị điên à? Mau tránh ra!” - Bác tài vừa hét lên vừa hăm phanh hòng thức tỉnh cô gái trước mặt, nhưng tiếc là khoảng cách quá gần!

“Ha ha... Ha ha ha ha ha...” - Đáp lại là một tràng cười dài cay nghiệt của cô, cô không màng đến tiếng hét đó, vừa cười điên dại vừa lê chân về phía chiếc xe tải đang lao tới, ánh mắt trong veo giờ đã vẩn đục màu của nỗi thê lương... Nỗi thê lương của một con cò bị Chúa Trời đùa bỡn... Nỗi thê lương của một cô gái vùng vẫy trong cơn đau của sự thật... Nỗi thê lương của từng mảng ký ức nhạt nhòa...

Cô cứ cười... cười mãi trong khi nước mắt vẫn liên tục trào khỏi mi... Thân xác lão đảo được ánh đèn xe soi sáng đến ảm đạm...

Định mệnh...

Tàn nhẫn quá!

Mẹ ơi... Con muốn đến với mẹ... Mẹ ơi... Con nhớ hơi ấm của người! Nhớ nhịp tim của người đập rộn ràng khi con vẫn chưa thành hình trong bụng mẹ...

Đưa mắt nhìn chiếc xe đã ở trước mắt, Vân nở nụ cười tươi rói như ánh ban mai...

Mẹ ơi, con không muốn đổi mặt với sự thật này nữa... Con đến với mẹ đây...

...

Lúc chiếc xe sẵn sàng cán chết cô cùng hình ảnh hoảng loạn của người lái in sâu vào võng mạc, cũng là lúc có người lao ra, ôm theo cô nhảy vào lề đường trong tích tắc!

Chưa kịp định hình, đã nghe tiếng ông ấy chửi rủa:

“Con khốn! Có muốn tự tử thì đi chỗ khác mà tự tử! Đừng có liên lụy tao!” - Xong ông ta khinh bỉ phun nước bọt về phía Vân nhưng người con trai đó đã nhanh ôm gọn cô vào lòng, để mình hứng trọn thứ chất nhờn bẩn thỉu đó... Chỉ ôm chặt cô gái trong lòng...

“Geez, phim tình cảm rẻ tiền!” - Ông ta cúi kính nói rồi lái xe phóng đi mất, người người xung quanh vẫn hiếu kỳ tiến đến xem trò vui...

Nhưng Vân không quan tâm những điều đó, cô đang bị con quỷ của nỗi đau nuốt chửng... Cô cũng chẳng quan tâm chàng trai đã cứu mình nữa, chỉ nghe nhịp trái tim cò mổ đang dần héo tàn...

“Không sao đâu, tôi mãi bên em” - Cái giọng lạnh lùng nhưng ngập tràn yêu thương vang lên, kéo theo hơi thở rộn rọc khiến cô nhanh vùng khỏi người đó.

“Kh... Không... Không! Không thể! Chúng ta không thể tiếp tục! Anh biến đi! Biến đi! Biến đi!” - Cô vò rối mái tóc nâu vàng xác xơ của mình, hoảng loạn lùi về phía sau, nước mắt lại nhỏ xuống đất... Hòa vào giọt máu đang liên tục rỉ ra từ đầu ngón tay cô... Đau rất... Nhưng so với cơn đau của định mệnh... Thì có là gì...

Phong nhìn sâu vào đáy mắt cô, nhìn ánh dương rạng rỡ ngày nào giờ trở nên u tịch hẳn, tia nắng ấm áp ẩn trong nụ cười ngày nào đã không còn nữa... chỉ còn bóng dáng thê lương của nước mắt mà thôi... Thân thể bé nhỏ đó run lên từng đợt nấc nghẹn khiến cậu hận bản thân mình hơn gấp trăm ngàn lần... Chỉ muốn xé xác mình ra để đổi lại nụ cười đáng yêu của cô mà thôi... Đau... Đau quá! Sao lại đau thế này? Nó... Nó còn đau hơn lúc cậu và mẹ mình bị đuổi khỏi gia tộc nữa, đau... Đau đến mức không thở được... Đến mức gương mặt lãnh cảm của cậu chỉ chực bật khóc... Trái tim như bị ai đó giẫm nát... Càng nhìn ánh dương của mình khóc... Cậu càng thấy bản thân bất lực... Chỉ thờ người ra đó, lặng lẽ nhìn cô...

Rồi cô chợt bật cười điên dại, ngược mắt nhìn lên trời. Đêm nay... Trời không sao... Chỉ có mặt trăng vắng u ám mà thôi, màn đêm thăm thẳm kia... Sao lại không thể nhả chìm cơn đau này? Sao lại không thể quay ngược thời gian cơ chứ? Sao lại không thể...?

“Em... Đừng khóc... Anh... đau...” - Cậu nói bằng giọng nặng nề, từng chữ từng chữ như khắc sâu vào trái tim rỉ máu của cô.

Cô đưa ánh mắt đắm lệ nhìn cậu, xong lại bật cười:

“Anh bị ngu sao? Tôi đã bảo... Anh... Anh biến đi rồi kia mà! Tôi không muốn nhìn thấy mặt anh! Mau biến đi anh có nghe rõ kh...?”

Còn chưa kịp nói hết câu... Đã thấy làn môi thanh tú của cậu chạm môi cô... Đau đớn hôn ngấu nghiến... Cái lưỡi trần trụi rực khao khát hun tàn lên vào khoang miệng cô, dồn dập sục sạo khắp bên trong... Tay cậu giữ chặt gáy cô, không để cô có cơ hội thoát khỏi nụ hôn cháy bỏng đó... Cứ thế mà đi sâu vào...

“Ừm...” - Cô trừng mắt rồi dùng hết sức đẩy mạnh cậu ra.

CHÁT

Âm thanh đặng ngắt đó vang lên, mang cái tát trời giáng của cô in lên má...

“Đồ bệnh hoạn, vô sỉ! Tôi hận anh!” - Cô nghiêng răng nhìn chàng trai trước mặt, cũng chính là ANH TRAI mình, gào lên giữa trời không...

Cái tát đó nóng... Nóng lắm... Nóng đến mức khiến máu trào khỏi khóe miệng cậu, nhưng lại không thể át đi cơn đau trong tim...

“Em... Không thể... Yêu... Tôi sao?” - Cậu đưa mắt nhìn cô, ánh mắt đó vô hồn đến cay nghiệt... Từng chữ nặng nề thoát khỏi khuôn miệng cậu rồi lặng lẽ tan vào hư không... Hòa với nhịp run rẩy nơi ngực trái...

“Hah, anh bị điên sao? Tôi làm sao có thể bệnh hoạn đến mức yêu anh trai mình cơ chứ? Tất cả... Chấm dứt rồi! Tôi không muốn gặp tên khốn cả em gái mình cũng yêu như ANH!” - Cô cắn môi đến rỉ máu, xong lại cố dùng giọng điệu khinh bỉ nói với cậu. Sau đó vội đứng dậy chạy thật nhanh đi... Cố gắng nhanh hết mức để cậu không thấy lệ nhòa trên mi... Để cậu thấy căm hận mình và rồi...

Từ bỏ...

Sau phút đắm say tưởng chừng như mãi mãi

Là con đau ép buộc ta phải từ bỏ..

Cô gái của tôi ơi...

Từ bỏ đi... Từ bỏ đi...

Dù tim có tan nát..

Cũng hãy từ bỏ đi...

Tình sai trái, càng giữ sẽ càng đau..

Cô gái của tôi ơi... mạnh mẽ lên...

Từ bỏ đi thôi...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nỗi Đau Và... Oắt Con Lạ Mặt

Cô là ai? Bóng người cô độc đó là ai, là ai? Dưới ánh đèn phố hoa lệ kia là ai đang khóc? Giữa khối âm thanh lách lách đó là tiếng nấc của ai, của ai? Giọt máu đào đỏ rực liên tục nhỏ xuống đường đó phải chăng là tim cô đang khóc, là nó đang thét gào giận dữ, oán trách cô sao ly biệt quá vội, hay nó hận cô sao không cho nó có cơ hội được ở bên anh?

Ha ha, chẳng biết, chẳng biết nữa... Từ bỏ rồi... Hết rồi, chấm dứt rồi... Anh không phải là của em, chúng ta không yêu, không yêu nhau... Anh chỉ là một con gió vô tình, lưu lạc vào biển mây mông lung của em, mang cho em sự bình yên bất chợt rồi lại tiếp tục cuộc phiêu lãng của mình thôi đúng không? Chúng ta không yêu nhau, mọi thứ ta đã trải, từ lần đầu tiên em vui vào lòng anh mà ngủ đến khi tay anh đan chặt vào tay em trong đêm giá buốt, tất cả chỉ là cảm xúc nhất thời thôi phải không anh?

À à đúng rồi, chúng ta là anh em, là ANH EM nên khi gặp nhau nhất định sẽ có những cảm xúc thân mật vốn có của người một nhà, máu trong tim em và anh là cùng một dòng, thế nên... Tất cả chỉ là huyền cảnh mà con ngốc bị phản bội như em vẽ nên thôi phải không Hoàng Vũ Phong, con gió ấm của em?

Trong ánh đèn đường nhạt nhòa, ánh tóc nâu vàng mịn hoặc của cô nổi bật hẳn trong biển người. Từng dòng từng dòng ký ức cứ dần tuôn theo giọt nước mắt của cô, nhấn chìm cô trong biển đau vô tận. Lòng rất muốn quay lại để ôm chặt lấy cậu, nói với cậu ba tiếng: “Em yêu anh.” nhưng chân cứ gượng bước từng bước nặng nề về phía màn đêm đen kịt... Tuyệt đối không thể quay trở về...

Muốn nhẹ nhàng xoa dịu vết thương hằn sâu trên má cậu... Nhưng đôi tay lạnh lẽo, tê rần từng hồi này không cho phép cô làm điều đó... Không cho phép...

*****

Ở một nơi nào đó của thành phố X, có một chàng trai vẫn thất thần ngồi bên đường, đôi mắt màu tím thẫm lạnh mờ to thần thờ, gương mặt hằn rõ vết ngón tay đỏ ửng. Xung quanh cậu là một luồng khí lạnh đến bức người nhưng cậu không quan tâm đến điều đó. Cậu đau... Đau đến mức gương mặt trở nên cứng đờ.. vô cảm tột cùng... Ánh mắt ngập tràn đắng cay nhìn vô định. Tay cậu nắm chặt vài sợi tóc nâu vàng của người, mân mê như đang nắm lấy một thứ gì đó trân quý nhất thế gian... Nơi bờ môi giá buốt vẫn còn đọng lại hơi ấm mê đắm của người...

Thật sự... Chúng ta... Không thể yêu nhau sao?

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, nhạc chuông là một bài oán than, tang thương đến mức khiến ai nghe qua cũng phải rơi lệ. Đôi tay cậu vẫn nắm lấy

những sợi tóc, không hề động đậy.

Mãi đến lần gọi thứ hai mươi, cậu mới một mồi ấn nút trả lời:

“...” - Im lặng.

[Vũ Phong?] - Bên kia vang lên giọng nói ấm áp, ôn tồn của một người đàn ông không thạo tiếng Việt.

“Ừ.” - Cậu nén cơn đau vào tim, lãnh cảm trả lời.

[Ta gọi mãi sao con không trả lời?] - Trầm mặc một lúc, Robert lại nói bằng giọng lo âu: “Con gái ta có đang ở cạnh con không? Khi này có chuyện gì mà nó lại chạy nhanh như vậy?”]

Cảm thấy lồng ngực lại co thắt, cậu hắng giọng rồi lạnh lùng trả lời:

“Tôi... Không tìm được cô ấy.”

Người bên kia nhú mày khó chịu:

[Thật là không tìm được sao? Nó đi đâu được nhỉ? Điện thoại cũng tắt máy, con giúp ta tìm nó được không? Ta không rõ đường phố ở đây.]

“...Ông tự đi mà tìm” - Cậu lười nhác ném lại câu đó rồi tắt máy, chẳng thèm quan tâm kẻ kia nói thêm gì.

Vài giây sau, bài hát oán than lại vang lên từ điện thoại, cậu khó chịu cầm lấy nó ném ra đường, một chiếc xe tải chạy ngang qua, cán nát trong tích tắc. Cậu chỉ lạnh lùng nhìn chiếc điện thoại nát bét dưới bánh xe tải mà im lặng không nói gì.

Trái tim cứng cáp của một đứa con bị gia tộc bỏ rơi lại nhói đau từng hồi... Thật ra Robert đã liên lạc với cậu từ bốn năm về trước, ông ấy thậm chí đã cử người đến lấy tóc của cậu để xác định ADN mới thừa nhận cậu là đứa con thất lạc của mình, luôn miệng nói bù đắp và luôn luôn chu cấp đầy đủ cho cậu từ Hoa Kỳ. Cậu luôn thể hiện thái độ chán ghét thường trực nhưng vẫn không thể phủ nhận vì cuộc sống của cậu, cần ông ta. Vì bà ta đang đau ốm nằm thoi thóp trên giường bệnh, cậu hầu như không đến thăm bà suốt bốn năm ròng rã kể từ bà ngã bệnh sau khi tìm được Robert... Cậu luôn mặc nhận những thứ ông ta cho mình nhưng sâu trong thâm tâm vẫn hận, rất hận bà ta cùng gã Hoa Kỳ khốn kiếp đó... Họ chính là người mang đến cuộc sống tù nhục này cho cậu, cũng chính bà ta tha thiết mong cậu nhận lấy những thứ xa xỉ kia... Chính bà ta sống chết bắt cậu thừa nhận ông ta, nên cậu mới mặc định coi ông ta là người chu cấp của mình, sự chán ghét trong đáy mắt cậu, họ có hiểu? Hah, làm sao họ có thể hiểu được cơ chứ? Lũ người luôn tưởng vật chất có thể bù đắp tất cả đó...

Trong bốn năm qua, mỗi tháng ông ta đều gọi điện cho cậu, bảo cậu sang Mỹ nhưng cậu hầu như chẳng bao giờ bắt máy, những món ông ta gửi... không nằm trong thùng rác thì cũng là bãi rác thành phố. Chán ghét... là cảm nhận của cậu với người đàn bà sống buông thả cùng người “ba” ruột của mình... Ông luôn nói về đứa con gái của mình trong những cuộc gọi ít ỏi với cậu - Christine (tên tiếng Anh của Vân), đó là một cô gái tinh nghịch, trong sáng hiền hòa, cô ở cùng với Robert hết tiểu học rồi ông lại quá bận bịu với công cuộc tìm kiếm đứa con thất lạc cùng bao nhiêu việc lo toan, thế nên đành gửi cô về Việt Nam sống tạm vì cô vốn rất yêu thích đất nước Việt Nam - nơi đã nuôi lớn mẹ... Còn Dương thì vẫn ở bên ông. Đến khi tìm được con trai, ông mới vội vã bảo con gái trở về Mỹ, tập trung gia đình để nói chuyện hệ trọng, nhưng cảm giác tù hãm khi nhìn gương mặt con gái với từng đường nét của vợ đã không cho ông nói ra... Thế nên ông đành viện cớ muốn con gái ở bên mình để cầm chân Vân bên Mỹ suốt bốn năm. Trong bốn năm đó, chưa lần nào ông ta không ngừng lo lắng cho Phong, nuôi nấng hy vọng sẽ bù đắp được cho cậu...

Mọi thứ cứ thế mà xoay vòng, xoay vòng trong giọt máu ứa ra khỏi cổ tay Vân khi Minh Vỹ khoát tay với cô gái khác rồi bỏ cô, trong cái chầu mày lo toan của người đàn ông da trắng mắt xanh buổi hoàng hôn, sự lạnh nhạt đến run rẩy dâng trào của đứa con bơ vơ... Để rồi tất cả đều giao nhau tại một điểm định mệnh, hóa thành lưỡi tâm đao cắt đứt duyên tình mỏng manh, khiến chàng trai lạnh lẽo đó phát hiện Christine - người mình có thiện cảm suốt bốn năm... là người yêu, cũng chính là em gái của mình - Nguyễn Hoàng Thanh Vân...

Mái tóc của cậu ư? Màu chính xác của nó cũng là màu nâu vàng ấm áp, nhưng cậu ghét thân phận thấp hèn của mình, ghét cái quá khứ nơi mình sinh ra nên đã nhuộm xanh nó, chỉ có màu xanh cô độc mới có thể khóa lấp cơn đau, tù nhục của chính cậu... Màu của giá băng...

“Chú đẹp trai, đã trễ lắm rồi, sao chú vẫn chưa về nhà?” - Đang chìm trong cơn đau quặn thắt, bỗng có một giọng nói trong như thiên thần vang lên bên tai cậu.

Cảm thấy khó hiểu, cậu vô thức quay sang nhìn. Là một cô bé tầm bốn, năm tuổi mặc một cái đầm dây xanh biển ngồi xuống cạnh cậu, mũi tẹt, mắt trong veo màu nâu sẫm, gương mặt ngây ngô trong sáng cùng mái tóc hạt dẻ ngắn cùn cùn, nom giống như phiên bản thu nhỏ của An. Cô bé giương đôi mắt ngây thơ nhìn cậu, lúc này giống như một “ông chú” già...

Năm nay cậu mới mười tám tuổi, trông giống ông chú lắm sao?

Cảm thấy hơi không hài lòng với cách gọi của trẻ con, nhưng dòng suy nghĩ miên man khiến cậu lơ đãng cô bé đó, lại trầm ngâm nhìn ánh đèn hoa lệ.

Cánh tay áo somi nâu đen lại bị kéo cho nhăn nhúm:

“Chú, ăn kem” - Cái giọng non nớt vang lên, đồng thời bé chỉ tay vào quán kem ngay sau lưng hai người, vì mãi mê đau khổ nên cậu không nhận ra phía sau mình là một quán kem.

“...” - Im lặng.

“Chú đẹp trai, Tiểu Ái muốn ăn kem” - Bé mè nheo.

“...”

“Chú đẹp trai, Tiểu Ái đói.”

“...” - Im lặng, không thèm quay sang nhìn.

Cái tay nhỏ nhắn, mềm mại của bé lại ngang nhiên nắm lấy tay cậu, kéo kéo kéo:

“Chú, ăn kem, chú, Tiểu Ái đói, muốn ăn kem, ăn kem cơ!”

“...” - Im lặng. Người đi đường nhìn một tên to xác mặt lạnh tanh đang bị đứa con nít kéo tay lên xuống, không khỏi bật cười.

Đứa bé này, cậu mang nó đến đồn cảnh sát được không?

Cúi xuống, bé thốc lên.

***** Mười phút sau, tại đồn cảnh sát thành phố X *****

“Đứa nhóc này đi lạc, giao cho các anh.” - Cậu nói với cảnh sát khu vực rồi đặt bé xuống, quay người bỏ đi.

Đi được hai bước, ống quần lại bị nắm

“Chú đẹp trai, Tiểu Ái muốn ăn kem, không muốn chơi với mấy chú mặt mày bặm trợn kia!” - Bé vừa nói vừa mèu, gương mặt trẻ thơ giờ đã ầng ậng nước mắt.

Cậu trầm mặc nhìn nó ba giây, xong lại lê chân đi.

Chân bị túm, cổ lê đi.

Ngón tay bị túm, vẫn cố đi.

Đến vạt áo sơ mi, bị túm luôn...

Người cảnh sát phía sau, nhìn hai người... Không chịu được đành bật cười nói: “Bố con có giận nhau cũng đừng mang ra đồn cảnh sát chứ, anh đỡ nó tí là được mà.”

Bố? Ai là bố của nhóc tí này? Cậu chau mày, sầm mặt, liếc oắt con từ trên trời rớt xuống kia. Mắt long lanh long lánh rung rung, miệng chúm chím mím chặt như sắp khóc...

“... Đi.” - Tầng băng ngàn năm vẫn là không thể cưỡng lại vẻ dễ thương chết người đó, bèn lười nhác buông một chữ rồi bước đi.

Dưới ánh đèn hiu hắt, có bóng một chàng trai đi bên cạnh một cô bé, mặt đường in rõ bóng hình cao ngệu của chàng trai cùng bàn tay nhỏ nhắn ôm gọn lấy ngón tay to lớn của cậu...

Hừm... Xem như hôm nay cậu xui xẻo, vừa mất đi cô, lại bị một oắt con lạ hoắc đến đòi dẫn đi ăn kem đi... Oắt con.. Thật biết cách đeo bám trai đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Điên Dại

Cùng lúc đó, ở một nơi góc đường lạ mặt, cô gái của chúng ta vì mãi chìm đắm trong cơn đau cùng chuỗi ký ức nhạt nhòa nên đã không còn quan tâm đến xung quanh. Lúc cô bất ngờ nhận ra thì không gian xung quanh đã vô cùng lạ mặt, là một con hẻm u tối dơ bẩn. Vẫn đưa đôi mắt đã sưng húp vì khóc nhìn khung cảnh quái dị đó, chỉ bất giác nở nụ cười đắng chát...

Tay cũng vô sức siết chặt mảnh vải đỏ quấn quanh cổ tay... Lại cười điên dại như một kẻ điên. Không chịu nổi...thật sự không chịu nổi cái sự thật chết tiệt này mà... Cô phải làm sao? Phải làm sao để vượt qua nó đây?

Mà... Bây giờ cô cũng chẳng thể khóc nổi nữa, dòng người xung quanh cứ thừa dần... thừa dần khi bầu trời về khuya.

Cảm thấy đã mệt là, cô bèn rũ rượi thả người xuống một góc tối, bên cạnh là ống tiêm trong vắt của những con nghiện để lại. Cô trầm ngâm nhìn cái ống tiêm đó một lúc lâu... Trong đầu liền nảy ra một ý nghĩ điên rồ, vội cầm lấy ống tiêm mà đâm mạnh vào tay mình trong khi nở nụ cười đáng ngất... Cô gái của chúng ta... Đã hoàn toàn gục ngã!

Cảm giác nghiện ma túy... Sẽ như thế nào nhỉ? Có bớt đau không?

Ống tiêm cứ thế từ từ tiến sát mạch máu xanh nhạt ẩn dưới làn da trắng sứ của cô. Lý trí bây giờ đối với cô thật sự là một thứ quá xa vời...

Nhưng...

“Oất con khốn kiếp! Mày đứng lại!” - Bỗng từ đâu vang lên tiếng hét hỗn loạn của một đám người khiến tay cô dừng lại giữa không trung, chỉ còn chưa đến một centimet nữa là ống tiêm dính ma túy kia sẽ đâm mình vào dòng máu đỏ sẫm nóng hổi đang rực chảy trong cơ thể cô, nhưng tiếng hét đó đã ngăn cô tự giết mình.

Rồi lúc cô chưa kịp hiểu ra chuyện gì, đã thấy từ xa có một đứa bé mặt mày lem luốc ôm khư khư một cái bánh mì nguội chạy vội qua, đôi chân hần hễ những đường roi ngang dọc, gương mặt hốt hoảng tột độ. Ở phía sau cô bé cũng như nơi tiếng hét đó thoát ra là một đám người gồm sáu, bảy gã đàn ông mặt mày bặm trợn tên cầm roi mây, tên cầm xích sắt cùng gậy sắt hùng hổ đuổi theo cô bé, miệng liên tục la hét om tòm: “Oất con khốn nạn! Mày đứng lại!” Tên khác cũng nháo nhào chen vào: “Đừng để tao bắt được mày!”

“Tao sẽ đánh gãy chân mày! Mau đứng lại!”

“Đứng lại!”

Đám người bặm trợn đó vừa chạy vừa hét to còn đứa bé kia đã gần như kiệt sức, vấp phải hòn đá mà ngã lăn quay. Lũ người kia nhanh chóng túm được tóc cô bé mà giật ngược lên, để lộ gương mặt lem luốc dưới ánh trăng. Làn mi đen cong vút, đôi mắt to tròn thơ ngây nhưng lại lộ vẻ bi thương tột độ, không những vậy, cô còn thấy thoáng qua móng tay cái và ngón trỏ của cô bé chỉ còn là cục thịt đỏ hỏn do đã bị ai rút sạch nữa, mái tóc đen rối bù ôm gọn lấy gương mặt xinh xắn đó. Con bé này... Lớn lên nhất định sẽ trở thành đại mỹ nhân!

Vân đánh giá sơ qua dung nhan của đứa bé rồi chợt phát hiện gã đàn ông kia định gậy sắt đập vào đầu nó, cảm thấy tình hình cấp bách nên vội siết chặt ống tiêm trong tay mà lao về phía đó.

Lũ chết tiệt, bà đây đang đau chết mà lại dám ức hiếp trẻ em trước mặt bà! Chúng bay tới số rồi!

Gã đàn ông vừa gậy sắt định đánh con nhóc ăn cắp vặt cho nó chết thì bỗng từ đâu nhảy ra một con nhỏ tóc vàng chặn gậy của mình, chẳng biết vì bất ngờ hay bị lực ỡ tay cô nghiêng chệch mà cánh tay xù xì lông lá của gã run lên, gã lập tức nghiêng răng quất:

“Mày... Mày là con nào?”

Vân cong môi cười nhạt - nụ cười lạnh lẽo còn hơn cả băng tuyết mùa đông, xong lập tức thuận tay đâm mạnh ống tiêm vào tay đang túm chặt tóc đứa bé của gã, khiến gã la thê lên như một con heo bị chọc tiết, bỏ tóc con bé ra mà ôm cánh tay bị kim tiêm đâm chảy máu, gậy đánh đập trong khi cái miệng hôi hám liên tục phun ra mấy câu từ thô tục. Đứa bé kia vì đột nhiên được giải thoát nên cứ đứng trơ ra nhìn cô gái tóc vàng đứng chắn trước mặt mình, đôi tay lem luốc vẫn ôm ghì lấy cái bánh mì nguội ngắt.

“Gã khốn! Ngoan ngoãn làm con nghiện suốt đời đi!” - Vân lại nhếch môi cười khoái trá khi gã đang ôm tay gậy đánh đập trên đất, nụ cười trên môi cô không còn là nụ cười âm áp của ánh dương khi xưa, mà chính là nụ cười cay nghiệt của ác quỷ. Con người ta khi đau quá thì nhất định sẽ trở nên tàn độc, câu nói đó quả thật vô cùng đúng đắn! Nhất là với cô gái xinh đẹp của chúng ta...

Mấy gã còn lại nhìn nhau rồi lại không hện mà cùng nhau xắn tay áo lao vào đánh cô. Và cô liền hóa thành một con quái vật trong phút chốc, đôi tay nom yếu ớt nhanh chóng nổi gân mà hết thúc vào sườn tên này lại bẻ gãy tay tên kia, thân thủ vô cùng nhanh nhẹn khiến mấy gã đàn ông thô kệch kia dù có dùng lực mạnh cách mấy cũng không hề đánh trúng cô. Đúng vậy, cô đã chính thức biến con đau thấu xương của mình thành con giận dữ tột độ mà trút hết lên đám côn đồ ức hiếp trẻ con này...

Nhưng Vân nào ngờ... Phía sau bọn chúng còn có một tên khác nữa! Tên đó đến trễ nên cô nhất thời không kịp nhận ra sự hiện diện của hắn, cộng thêm những tên kia cứ ngoan cố bầu vịu lấy chân cùng tay khiến cô không kịp trở tay và thế là lãnh trọn một cú gậy sắt mạnh từ đằng sau. Cô bắt gặp rên nhẹ một tiếng rồi khụy xuống ôm lấy vai, gắng gượng để bản thân không gục ngã...

Mấy gã đàn ông bị đánh bỏ lăn ra đất thấy cô thất thủ liền lồm cồm bò dậy, vội lấy mấy sợi xích sắt nặng trĩu cùng gậy sắt nằm ngổn ngang dưới đất lên, cùng nhau xúm vào hồng đánh cho con nhỏ xác xược kia một trận như từ.

“Chết tiệt!” - Vân ôm lấy bên vai đau nhức kinh khủng như từng thớ thịt bị rã cả ra, thờ dốc trong khi buông một câu chửi rủa, dùng đôi mắt rực cháy tia cương quyết không phục nhìn đám người đang dàn bao vây lấy mình, gần như sắp ngã đến nơi.

Bọn chúng giờ mới thông dong nhìn từ trên xuống dưới thân thể cô, cái gã ban nãy nện gậy sắt lên vai cô liền cười khoái trá như tiếng sắt gỏi rồi cất giọng hèn hạ:

“Ê ê, nhìn kỹ con nhỏ này cũng đẹp quá bây! Mà chắc nó là người lai, là hàng hiếm ngàn năm có một đó! Hay là mình đánh ngất nó rồi cùng nhau chơi cho đã. Tụi mày thấy sao hả?” Nói rồi gã thúc nhẹ vào sườn gã bên cạnh, trùng hợp thế nào lại thúc trúng phần sườn khi nãy bị cô thúc mạnh vào sung

húp.

Chỉ thấy gã bên cạnh tức tối chửi thề một câu rồi quát: “Biết đâu không hà thắng quý? Hồi nãy nó mới đánh tao đó!” - Xong liền chửi mắng ở khoe môi, nhìn chăm chăm vào nơi nhạy cảm của cô: “Mà con nhỏ này đẹp thiệt. Chơi nó tội lắm!”

Về cuối của hắn như một lời kích động đám xung quanh, bọn chúng nhanh thừa cơ lao vào cô cười khoái trá, tư thế cùng lực đánh còn mạnh hơn cả khi nãy khiến cô nhất thời trời tay không kịp, lại bị một sợi xích sắt quất mạnh lên vòng eo mảnh khảnh, máu nóng cũng theo đó mà trào ngược lên giữa cuống họng cô. Và đó là điều dĩ nhiên khi mà một cô gái nhỏ nhắn tay không tác sát phải chống chọi với cả đám đàn ông lực lưỡng thế kia, hơn nữa trong tay chúng toàn là những hung khí chết người!

Rồi trong giây phút thân thể dường như ngã khuỵu, trong lúc mồ hôi đã tuôn như suối trên trán khiến tóc bết cả lại, cô chợt bật cười man rợ rồi gượng đứng dậy, phúi phúi bùn đất bám trên người sau đó lui về phía sau vài bước, dùng mu bàn tay lau khoe môi, giờ giọng khích tướng:

“Đến đây nào, lũ cặn bã!”

“Mày nói ai là cặn bã hả con khốn?”

“Đánh chết nó đi tội lắm!”

Cả đám liền nghiêng răng nghiêng lợi lao nhanh về phía cô, cô nhanh chóng tóm mạnh lấy thanh gậy sắt trong tay tên này rồi kéo mạnh để hắn theo đà ngã đè lên tên cầm xích bên cạnh, cả hai tên đều mất đà ngã sòng soài trên mặt đất. Vẫn chỉ kịp thở một tiếng thì đã thấy gã kế tiếp vừa la hét ồm ồm tới mấy câu rủa thò tục vừa giương gậy lao vun vút đến, liền nhếch môi cười rồi đập mạnh lên bàn tay tên dưới chân để hắn miễn cưỡng buông gậy sắt ra, cô cầm lấy thanh gậy rồi đập mạnh lên đầu tên kia để giật nốt xích sắt ra, quấn thành nhiều vòng trên tay mình. Đồng thời lao nhanh về phía mấy gã du côn mặt mày bặm trợn hồi nãy kia, hết dùng gậy sắt nện mạnh khiến đầu tên này ứa máu lại bay lên đập vào vai tên kia rồi vòng ra sau lưng hắn mà dùng xích siết chặt cái cổ rác rưởi của hắn.

Chẳng mấy chốc, đám đàn ông mới nãy còn hùng hục hổ hổ chửi rủa giờ đã nằm sòng soài trên đất như mấy con heo bị đánh vật ra sàn thờ hồng hộc, có tên còn bị cô đánh cho chảy máu đầu... Vẫn... Hiện tại chẳng còn là Nguyễn Hoàng Thanh Vân tình nghịch ngày nào nữa rồi... Bây giờ cô giống hệt như một con ác quỷ cuồng sát, nơi khoe môi còn vương giọt máu tanh tươi của lũ cặn bã trước mặt, và trong đám đàn ông đó... Cái gã đánh lên cô từ phía sau dường như chẳng còn cử động nổi nữa, chỉ bị cô đánh đến mức mặt xanh mặt vàng gì cũng nôn cả ra đất, một chân bị cô bẻ gãy ngoặt ra phía sau, răng và lưỡi trộn cả vào nhau trong khi gã kinh hãi nhìn trân trân vào cô, miệng lắp bắp mấy tiếng run rẩy: “Ác... Ác quỷ!”

Vẫn bộ ngoài tai lời nói run rẩy của tên khốn đó, chỉ lặng lẽ đứng giữa đám đàn ông rác rưởi mà hướng mắt nhìn về màn đêm đen kịt, thân thể rũ rượi như sắp gục ngã đến nơi... Mái tóc nâu vàng rồi bù xòa xuống che đi gần hết cả gương mặt trắng hồng, từng hơi thở gấp gáp cứ liên tục rơi ra khỏi khuôn miệng khô khốc của cô, nhanh chóng tan vào màn đêm tĩnh lặng, sợi xích sắt quấn thành rất nhiều vòng trên tay cô, thân mặc buông dài xuống như một con rắn ma mảnh quấn lấy chủ nhân của mình, đồng thời dùng thân mình cửa sâu vào từng thớ thịt của cô, đau đến rớm máu...

Hôm nay lẽ ra là ngày vui nhất của cô vì gặp được papa cùng người anh trai thất lạc đã lâu, thật không ngờ cái viễn cảnh tươi đẹp đó lại trở thành không gian sắc mùi máu tanh cùng tiếng kim loại va vào da thịt đáng ghét... Cũng là ngày cô đánh mất lý trí mà đánh như điên như dại... Bất chấp thân thể điều tàn của mình... Ha ha, quả là sự đời không ai có thể lường trước mà...

Lặng người một lúc lâu, cô mới sực nhớ đến đứa bé đang ngồi co ro trong góc, vì hoảng sợ trước khung cảnh hỗn loạn trước mắt mà khóc đến khàn cả cổ, đôi mắt trẻ thơ tuyệt đẹp cũng đã sưng húp tự bao giờ. Tiếng nấc của trẻ con cứ thế mà vang lên giữa không gian thoáng mùi máu tanh.

Cảm thấy chạnh lòng, cô bèn gắng nhích thân thể rã rời đến bên cô bé đó, mỗi bước đi cứ như là mỗi khớp xương bị bẻ đôi vậy, nhích từng bước khó nhọc, thanh âm lạnh ngắt của sợi xích sắt vang lên trong đêm như tiếng rên của quỷ vọng về từ cõi chết khiến cô bé sợ hãi mà ép sát người vào tường, thân thể run rẩy bầy.

Đến khi đã đứng trước mặt cô bé, cô mới ngồi xổm xuống trước mặt nó, đưa bàn tay không mang xích đặt lên đầu nó, khẽ cất giọng dịu dàng:

“Đừng sợ, đừng khóc, hãy mạnh mẽ lên.”

Đứa bé ngay lập tức nín khóc, chỉ trơ mắt ra nhìn chị gái xinh đẹp vì mình mà toàn thân bị đánh đến kiệt sức trước mặt, nhưng dù cho nó cố gắng thế nào.. cũng không thấy rõ gương mặt cô, chỉ thấy trong vầng mặt mình là một cô gái làn da trắng sứ dịu dàng, mái tóc vàng đáng ghét đã che đi cả nửa gương mặt cô khiến nó không thể biết được cô là ai, chỉ có thể đoán lơ mơ rằng cô là một người rất xinh đẹp, lại còn nghĩa khí nữa! Đôi mắt trong veo ngây ngô đặc vẻ u sầu của nó giờ đã có thêm một tia sáng le lói...

Lời nói êm dịu đó vừa dứt, Vân liền đứng dậy rồi đi trong khi tay dần rũ bỏ sợi dây xích nặng trĩu gì sét, bỏ lại đứa bé đáng thương kia.

Tại sao cô không dẫn nó theo ư? Bởi mỗi con người đều có một định mệnh riêng, cô không muốn vướng vào cuộc đời nó. Còn nữa, hiện tại cô cũng chẳng biết phải đối mặt thế nào với mọi người... Phải đi đâu? Đi đâu để tránh khỏi sự thật tàn nhẫn đó? Chính cô cũng không biết câu trả lời.

Phía sau một con ác quỷ của sự điên cuồng khốc liệt, là một trái tim ấm áp bị giầy vò đến nát tan...

****

Ở một nơi nào đó, chàng trai mang vẻ đẹp của giá băng chợt thấy tim mình quặn thắt, vô thức ôm siết lấy ngực mà thở dốc, tim đau siết như thể bị ai đó bóp nghẹt.. Khó chịu... Cực kỳ khó chịu... Nhưng con bé quái gở kia hiện đang ăn đến cốc kem hoa quả thứ sáu đã tình mắt nhận ra sự khác thường ở

cậu, nhanh chóng tiến lại hỏi xem cậu có sao không, và cậu bèn chỉ biết lắc đầu bảo không sao... Vì thực chất cậu cũng không biết vì sao mình lại có cảm giác này... Mà này giờ tìm cậu có lúc nào không đâu đâu...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Bệnh Viện

Cùng lúc đó, tại bệnh viện.

Chàng trai với mái tóc xoăn màu nâu vàng ấm áp của ánh dương đang ngồi thẩn thờ ở bên giường, tay cậu nắm chặt bàn tay nhợt nhạt đến trắng bệch của cô gái tóc đen thuần dịu dàng bên cạnh. Đôi rèm mi khép chặt lại như thể đang chìm trong giấc ngủ êm đềm, nhưng một vài giọt mồ hôi lạnh vương trên trán cùng cái nhũn mảy khe khẽ lại thể hiện cơn đau vô âm ỉ trong giấc ngủ tạm bợ đó, cô lặng lẽ nằm yên trên chiếc giường trải drap trắng toát, thân thể bé nhỏ lọt thỏm vào giữa không gian xộc mùi thuốc khử trùng gai mũi, đôi môi hồng căng mọng tự nhiên giờ đã tái đi thấy rõ, tiếng kêu khô khốc của từng giọt nước biển nặng nề rơi xuống, theo đường dây trong suốt chạy thẳng vào cơ thể cô thông qua ống kim truyền ở cổ tay cứ liên tục vang lên giữa thinh không. Vì đã nằm như thế này được gần nửa ngày rồi, và trong suốt nửa ngày đó, Dương không hề rời khỏi giường dù chỉ một bước, cậu muốn ở bên cô, cậu muốn người đầu tiên cô thấy khi tỉnh lại chính là mình, chỉ như vậy thôi cũng có thể chứng minh được cậu yêu cô đến nhường nào...

Cậu vẫn ngồi lì ở đó, trong lòng thoáng lo lắng cho đứa em gái đi gặp anh trai đến giờ vẫn chưa đến nhưng ở đó đã có Robert, chắc chắn Vân sẽ không sao nên cậu đã bỏ mặc cảm giác nhói đau ở tim mà chăm chú lo lắng cho người con gái của mình, đôi tay cậu vẫn siết lấy, siết lấy tay cô chặt hơn, chặt hơn nữa và không hề có ý muốn buông ra..

Vi... Em mau tỉnh lại đi mà... Tâm trí cậu giờ đây chỉ lẫn lộn câu nói đó, đôi mắt đẹp dễ như đóng băng trên thân thể mong manh, yếu ớt tưởng chừng chạm nhẹ là có thể tan biến của cô. Rồi bỗng nhiên trong thâm tâm cậu cảm thấy một đợt lạnh lẽo kiềm mất mát chưa từng có, giống như là cậu sẽ mất đi Vi và Vi sẽ tan biến ngay bây giờ vậy! Điều đó khiến cậu sợ, sợ mình sẽ mất Vi! Nó khiến cậu siết tay cô chặt hơn như thể muốn dung hòa bàn tay lạnh lẽo đó vào trong cơ thể ấm áp của mình ngay lập tức - một nỗi đau không tên!

“Này, nhóc ra ngoài nghỉ ngơi tí đi, để bọn này trông con bé cho.” - Có lẽ vì toàn bộ tâm trí đã đặt cả lên người Vi nên cậu hoàn toàn không nhận ra có người vào, mãi đến khi người có võ vai cậu cùng giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên, cậu mới nhận ra đó là Huy.

Dương lập tức đứng phắt dậy mà lay mạnh cánh tay Huy:

“Bác sĩ nói gì với anh vậy? Mau nói cho tôi biết!”

“...” - Huy im lặng, trong đáy mắt cậu thoáng hiện rõ tia do dự và hình ảnh đó đã in sâu vào trong võng mạc Dương, khiến cậu nhanh chóng chuyển từ lay tay đến xúc mạnh lấy cổ áo Huy, mắt bình tĩnh mà gào lên:

“Rốt cuộc em ấy bị cái quái gì vậy hả? Lúc trước Vi bị bắt cóc anh cũng đâu có cái thái độ đó! Nói! Nếu anh không nói thì tôi nhất định sẽ đánh chết anh!”

“Cậu thôi đi Dương!” - An ở bên cạnh lập tức xông vào gỡ tay cậu khỏi người Huy đồng thời đứng chắn giữa hai người. Khi đã chắc chắn Dương không thể chạm vào người con trai ở sau lưng mình nữa, cô mới dùng ánh mắt kiên quyết nhìn chăm chăm vào cậu, tiếng nói vừa dứt khoát lại có phần mềm mỏng rơi khỏi môi cô: “Tâm trạng của anh ấy bây giờ cũng không khác gì cậu đâu, cậu bình tĩnh đi có được không?”

“Tôi bình tĩnh thế quái nào được khi mà ngay cả tên không quan tâm đến ai như anh ta cũng im như chết thế kia hả?” - Dương nhúm chặt mày, tay siết lại thành nắm đấm như thể chỉ hận không thể lao đến tóm cổ Huy hỏi cho ra lẽ.

“... Cậu bình tĩnh đi đã...” - An lí nhí nói, ngay cả cô cũng không biết nên trả lời thế nào mới phải, đành đáp một câu không đầu không đuôi trong khi mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào cậu.

Dương nhìn chăm chăm vào cặp tình nhân đang đứng trước mắt mình một lúc lâu, sau đó mới hít một hơi thật sâu rồi buông ra câu nói bình tĩnh đến không ngờ:

“Rồi, hai người nói đi.”

An vẫn dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn cậu như thể muốn hỏi: “Đã thật sự bình tĩnh chưa?”

Cậu nghiêm túc đối mặt cô ra vẻ đã thật sự bình tĩnh. Lúc này cả An, Huy lẫn Dương đều nghiêm túc nhìn nhau. Nhìn, nhìn và nhìn.

Bầu không khí thật phần căng thẳng...

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

An bỗng phá lên cười nắc nẻ như người bị động kinh khiến hai tên con trai nào đó đồng loạt ngậy ngốc, mắt chữ A mồm chữ O chớp chớp mắt nhìn nhau rồi lại nhìn cô, hàng loạt dấu chấm hỏi màu hồng cánh sen thi nhau hiện lên bay tứ tán khắp không gian.

Không lẽ... Bệnh điên mãn tính của nhỏ này tái phát? Hay là nhỏ shock quá hóa khủng rồi? Cả hai đồng loạt nghĩ, dùng ánh mắt vừa ngậy ngốc vừa quan ngại nhìn con điên đang cười tươi như bông bụp là An, chỉ hận không thể tống cô vào nhà thương điên ngay tức khắc.

Còn An sau khi cười một trận đã đời, cô mới lấy lại vẻ thủy mị vốn có mà vỗ vỗ vai Dương, nở nụ cười tươi rói trong khi thoải mái nói: “Xem bản mặt lo đến sốt vó của cậu kìa! Vì không sao đâu, bác sĩ nói cậu ấy chỉ vì thiếu ăn mất ngủ nên cơ thể suy kiệt tí thôi, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe ngay.” - Xong lại dùng ngón trỏ thần mật chọt má cậu khiến cái tên sư tử lập dị nào đó sầm mặt tức tối: “Khi này bọn này chỉ đùa thôi, thử xem cậu yêu Vi đến mức nào ấy mà, không có gì to tát đâu.”

Dương liếc mắt sang Huy, liền nhận ngay cái gật đầu phụ họa của cậu, sau đó mới tạm yên tâm nhưng trong lòng vẫn thấy có gì đó không ổn, bèn nhíu mày dò xét: “Nhưng mà...”

“Ừm...” - Bỗng Vi rên lên một tiếng cắt ngang lời Dương, đồng thời thu hút mọi sự chú ý của đám người trong phòng về phía mình. Sau đó cô mới một mồi nhích đôi mi nặng trĩu, đôi tay yếu ớt chống lên giường cố gắng ngồi dậy nhưng vô lực.

Ngay khi nghe tiếng kêu của Vi, cậu liền bỏ luôn mớ thắc mắc của mình mà lao đến bên giường, vội vã đỡ cô dậy, không đợi cô mở miệng nói mà đã cất tiếng hỏi dồn dập:

“Em tỉnh rồi à? Có đau ở đâu không? Có khát không? Có đói hay thấy khó chịu ở đâu không?” - Rồi chốt lại bằng câu nói sốt sắng: “Quên mất, để anh đi gọi bác sĩ.”

Sau đó xoay người định bỏ đi nhưng cô đã níu tay cậu lại, khẽ lắc đầu rồi yếu ớt nói: “Không cần đâu, em ổn mà...”

Cậu khựng lại một chút rồi nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, cười ôn hòa:

“Anh đi rồi sẽ quay lại ngay.”

Nhưng Vi nào để cậu đi, cô lập tức níu tay áo cậu mà nhíu mày thì thào:

“Em khát...”

Lúc này An liền nói chen vào: “Ah Ah, dù sao Vi cũng tỉnh rồi, cậu ở lại chăm sóc cậu ấy đi. Tớ với anh Huy gọi bác sĩ cho. Hai người ở lại vui vẻ nha!”

Nói rồi không đợi Dương trả lời, cô đã kéo tay Huy lôi xềnh xệch ra ngoài, bỏ lại đôi trai tài gái sắc ở lại trong căn phòng nồng nặc mùi thuốc khử trùng, biến mất trong vòng một nốt nhạc!

Dương ngơ ngẩn nhìn cặp tình nhân dắt díu nhau ra ngoài, có chút không an tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn rót nước cho Vi. Thôi kệ vậy, người cậu yêu đã tỉnh và cũng không có vấn đề gì rồi, cậu không hơi đâu quan tâm mấy chuyện khác. Bây giờ người mà cậu lo nhất chỉ có Vi thôi.

Chỉ cần em không sao, hết thấy mọi chuyện trên thế gian anh đều không quan tâm.

***

“Em rất có năng khiếu làm diễn viên.” - Đó là câu đầu tiên Huy nói ra sau khi bị An kéo đi một quãng xa lắc xa lơ, cũng là ngòi nổ khiến chiến tranh bùng lên, bởi vì...

“Gì chứ? Trong đó cũng có phần nửa sự thật mà!” - An lập tức thả tay cậu ra, chu môi hờn dỗi đáp.

“Ừm ừm, em biến cụm “nhập viện để theo dõi và điều trị” thành “nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe” rồi nuốt luôn về trước của bác sĩ, như vậy là phần nửa sự thật của em phải không?” - Sư tử lập dị ngựa quen đường cũ đớp chất lại.

“Xì, chẳng lẽ nói lại hết đề Dương đau đến nhồi máu cơ tim mà chết hả? Anh tàn nhẫn nó cũng vừa vừa thôi chứ!” - Sư tử Hà Đông quyết tâm giành thắng lợi.

“Thế em nghĩ giấu giấu diếm diếm thì tốt à? Để đến khi cậu ta tự mình phát hiện còn đau khổ hơn, vẫn là nên nói để cậu ta chuẩn bị tâm lý.” - Heo mọi kiên quyết mang vinh quang về cho đội nhà.

“Hơ hơ... Vậy khi này ai cứng đờ miệng không nói nổi một lời, chỉ biết đứng đực ra chờ lão nương đây giải cứu vậy ta?” - Xứ nhi ngốc chuyển sang đá xéo.

Cậu cứng họng đứng giữa giây rồi há to miệng đớp lại:

“Lúc này là bốn công tử định tạo bầu không khí trang nghiêm rồi mới nói, là xú nữ (1) nhà người đột nhiên chen ngang, lại còn ở đây kể công?” - Bắt đầu cãi nhau kiểu Kim Dung

“Ái chà chà, cái tên xú nam (2) này thật không biết lễ nghĩa a, lão nương đây đã cứu người một màn thua trông thấy, người không biết cảm ơn mà còn nói ngang như vậy!” - An nhà ta cũng gân cổ chỉnh âm rồi cãi nhau kiểu Kim Dung với cái tên không biết phải trái này.

“Người... người @#^&*(((^@%***@^@@!!”

Con tác giả chen ngang: Hai thánh này đang lời luôn mấy chuyện xưa ời là xưa, xưa quá trời xưa từ cái hồi ôm ấp lần đầu tiên đụng mặt ra mà cãi, cãi toàn mấy chuyện không đầu nên cháu nó cắt cho cái chap nó đỡ dài nha mấy bác. Hơi đầu mà nghe cái lũ này cãi nhau kiểu Kim Dung. Ha~

Sau một hồi cãi nhau này lửa giữa ánh mắt tò mò của mấy thân nhân đến chăm sóc người nhà cùng bệnh nhân qua lại trong bệnh viện, thiếu điều bị nhân viên an ninh tóm cổ lôi đi vì tội “gây mất trật tự nơi công cộng” thì Huy bỗng bắt gặp một đám người mặc vest đen đang từ từ tiếng về phía hai người họ, cậu thậm chí còn chẳng kịp suy nghĩ đã tóm vai An dồn vào tường, dùng thân thể cao ngạo của mình che hẳn tầm nhìn của cô.

Cô vì đang trên đà vinh quang vì mình cải sắp thẳng nên chỉ đỏ mặt đôi chút, sau đó lại đặt tay lên ngực cậu muốn đẩy ra, mắt e dè nhìn sang phía khác mà lí nhí: “Anh... Tránh...”

Lại tưởng cũ màn cũ, chữ “ra” còn chưa kịp thoát khỏi cổ họng cô đã bị môi cậu chặn ngang, khiến cô chỉ kịp “um” lên một tiếng sau đó chẳng thể thoát ra âm thanh nào nữa. Cậu tham lam mút lấy cánh môi mềm ngọt ngào như trái chín của cô, đầu lưỡi cũng ngang ngược tách môi cô ra mà trườn lưỡi vào khoang miệng ấm nóng, thoải mái nhắm nháp tư vị ngọt ngào bên trong...

Cô bất giác lùi về phía sau khi phát hiện có dị vật trườn vào trong miệng mình nhưng tuyệt nhiên không thể vì mình đang dựa sát vào tường, đành để mặc cho tên ngốc nào đó làm càn trong khoang miệng ấm nóng như thiêu đốt của mình...

Thật ấm... Thật mềm... Cái cảm giác lâng lâng này... Muốn... Anh... Em muốn, muốn nhiều hơn nữa...

An bất giác vờn đầu lưỡi mềm mại ướt át quần nhẹ lấy lưỡi cậu. Quần một chút... Mút một chút rồi càng ngày càng sâu... càng ngày càng mê đắm đến mức không thể dứt ra...

Môi tìm môi, lưỡi tìm lưỡi, hơi thở gấp gáp cùng thân thể nóng bừng như có lửa đốt dán sát vào nhau như thể dung hòa thành một...

Ở giữa hành lang bệnh viện, giữa dòng người mệt mỏi lướt qua nhau, có hai người đang hôn nhau cuồng say, hôn đến mức quên cả đất trời...

Mãi đến khi cô gái xinh đẹp của chúng ta cảm thấy cực kỳ khó thở, đôi môi mềm đã bị hôn đến sưng đỏ thì tên sắc lang nào đó mới chịu buông ra, dùng nụ cười của một con mèo vừa ăn được một mẻ cá to, vẩy vẩy đuôi khoái chí nhìn người con gái duy nhất của đời mình.

Khi này chỉ định dồn em vào tường để che đi ánh mắt của ông ta thôi, không nghĩ là sẽ hôn em ở nơi nồng nặc mùi thuốc khử trùng này. Nhưng mà không sao, anh đã rút ra được phát hiện mới nhất là hôn em ở chỗ nào cũng tuyệt! Sau này phải tăng cường hôn mới được, hê hê.

Chỉ tội cho An lập tức khuyu người xuống mà thở hì hục như vừa thi chạy marathon cấp quốc gia thôi, gương mặt trắng nõn đã xinh đẹp nay lại càng xinh đẹp hơn vì đang phủ một tầng đỏ hồng rực rỡ...

Sau khi đã phần nào điều chế được hơi thở, đồng thời cung cấp đủ khí cho phổi, cô mới đứng thẳng dậy, ngượng ngùng buông lời trách móc:

“Tên háo sắc...”

Đây rõ ràng là lời trách móc nhưng lại khiến lòng ai đó vui như nở hoa, khóe môi cũng nở ra nụ cười tươi đến sắp lộ hết răng ra ngoài, bởi vì An hiện tại đẹp, đẹp quá mức cần thiết khiến cậu chỉ hận mình không thể cao ngang với cột điện để che hết mấy ánh mắt hiếu kỳ của lũ người xung quanh thôi. Đúng vậy, cậu muốn khoảnh khắc đẹp nhất này của An sẽ chỉ thuộc về mình, muốn vị ngọt ngọt, thơm thơm cùng ẩm ẩm của đôi môi đó sẽ chỉ có thể tồn tại dư vị trên môi mình. Lòng rõ ràng là nghĩ vậy, nhưng miệng lại cất lên một câu nói phá tanh bành cái bầu không khí lãng mạn không chịu được này:

“Hm... Sơn môi rất thơm, rất ngọt, loại gì vậy em?”

~~~~~ Một con quạ đen bay ngang qua ~~~~~

An đơ người, mặt nóng bừng bừng đến mức có khói trắng xì ra nghe xèo xèo và dĩ nhiên cũng đỏ không thể nào đỏ hơn. Gì chứ? Cái tên ngốc này! Bốn lão nương ngày hôm nay vì chuyện của Vi có kíp trang điểm quái đầu! Không kíp trang điểm thì sơn môi ở đâu ra? Ở đâu ra hả cái tên chết tiệt trời đánh thánh đần này!

“Hôm nay em không có sơn môi!” - Trong lòng đầy một bụng tức giận nhưng cô vẫn cố nén lại, vừa giận vừa thẹn buông một câu. Cái tên này trước đây đã hôn bao nhiêu cô gái, thử qua bao nhiêu loại sơn chẳng lẽ không biết? Chỉ giỏi chọc tức người ta...

Thấy mặt cô đỏ bừng bừng không rõ vì tức hay vì thẹn, cậu chỉ đưa tay gỡ đầu ra về ngay thơ đáp lại: “Ừa vậy hả, anh không biết luôn đấy.” - Nhưng

nụ cười sáng chói đã không giấu được trên môi.

Mà nụ cười đó cũng đột nhiên tắt ngấm ngay khi An định hờn dỗi đáp lại, cậu tàn nhẫn phá đi không khí một lần nữa, nghiêm túc nhìn cô:

“Em nghĩ ông ta đến đây làm gì?”

“Ông ta?” - Cô rất nhanh đã hồi phục tâm tình, hơi nhú mày khó hiểu nhìn cậu. Ông ta là ai? Lúc này cô có thấy ai đâu...

“Ba anh.”

(1) xú nữ: cô gái xấu.

(2) xú nam: chàng trai xấu.

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Đôi Mắt

Mắt An lập tức mở to, gì chứ? Cái lão già độc ác đó đến đây làm gì? Ông ta gây ra biết bao nhiêu chuyện như vậy... Còn chưa thấy hài lòng sao? ...

Chuỗi suy nghĩ đã hiện ra khi hình ảnh máu me như một thiên thần gãy cánh của Vi bủa vây tâm trí cô, một cảm giác hoang mang xen lẫn căm phẫn cũng từ đó mà dấy lên, cứ thế chiếm trọn lấy lồng ngực cô.

Lòng hoang mang là vậy, nhưng cô vẫn điềm tĩnh đáp lời cậu sau vài giây trầm mặc:

“Em không nghĩ là ông ta lo cho Vi, bởi vì phòng bệnh của cậu ấy đâu phải hướng đó.”

“Hừm... Đó là hướng đến phòng xét nghiệm ADN, ông ta đến đó làm gì?” - Cậu nhú chặt mày đáp, mắt vẫn nhìn chăm chú theo hướng đi của Trần Vũ Khánh, trong lòng hiện lên rất nhiều khúc mắc xen lẫn sự hoang mang tốt độ...

“Lại là đích thân đến, chuyện này chắc chắn rất quan trọng với ông ta.”

“...” - Cậu im lặng không đáp lời cô, bởi vì hiện tại trong lòng cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu. Ông ta xét nghiệm ADN để làm gì? Sau tất cả những chuyện mà ông ta đã gây ra trước đây, ông ta vẫn không chịu buông tha cho mình và An sao? Rốt cuộc ông định mưu tính gì nữa đây hả Trần Vũ Khánh?

Nghĩ đoạn, cậu đã không thể chịu được nữa mà sai bước nhanh về phía khu xét nghiệm ADN, nhưng mới vừa bước được vài bước thì tay cậu đã bị An nắm lại, siết chặt lấy.

Cậu khó hiểu quay lại nhìn cô:

“Em...”

“Anh đến đó thì được gì? Đối mặt nói chuyện mới ông ta thì được gì? Chúng ta có biết ông ta định làm gì không? Bây giờ tốt hơn hết vẫn là chờ đợi động tĩnh từ ông ta!” - Cô tức giận ngắt ngang lời cậu.

Đôi mắt màu hổ phách sáng rực như hổ dữ của cậu bùng ánh lên một tia thâm trầm, như thể muốn xoáy sâu vào đôi đồng tử trong veo màu nâu sẫm của cô. Nhưng cô không hề né tránh ánh mắt đó, vẫn cứ dùng ánh mắt vừa kiên định vừa có chút như van nài nhìn sâu vào đáy mắt cậu, lòng ôm ấp hi vọng rằng cậu sẽ ngưng ngay cái hành động ngu ngốc đó lại.

Thời gian cũng vì vậy mà như lắng đọng... Trong sự căng thẳng tốt cùng của đôi tình nhân kia.

Cậu cứ thế nhìn cô một lúc lâu trong khi gạt bỏ cả ánh trăng tàn sang một bên, sau đó mới cất giọng trầm đục:

“Anh sẽ ngăn ông ta bằng mọi cách. Vậy nên, hãy để anh đi đi, có được không?” - Giọng nói của cậu không hề có ý van nài hay mềm mỏng, mà chính là giọng nói của một người sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để người mình yêu được an toàn, để gã đàn ông độc ác kia không thể làm hại cô.

Đủ rồi, quá đủ rồi... Những cơn đau mà ông ta đã gây nên cho em là quá đủ rồi! Bây giờ anh không muốn chỉ vì một phút do dự hôm nay, mà hôm sau sẽ mất em mãi mãi... Đừng ngăn cản anh nữa...

Nghe được giọng nói kiên quyết của cậu, đôi mày thanh tú của cô đã không chịu được mà nhú lại, tay cũng bất giác siết lấy tay cậu chặt hơn... Không hiểu sao nhưng cô lại cảm thấy... Nếu bây giờ để cậu đi, thì mình nhất định sẽ mất cậu mãi mãi...

“Nhưng...”

Cảm nhận được sự lo lắng từ cái nhíu mày do dự của cô, cậu đột nhiên kéo cô ôm chặt vào lòng, len tay vào làn tóc mềm mà vuốt ve, miệng dịu dàng thốt ra một chữ:

“Ngoan.”

Nói rồi không đợi cô trả lời, cậu đã thả tay cô ra mà chạy thật nhanh về phía khu xét nghiệm, nơi gã đàn ông tàn độc nhất thế gian đang mưu tính bên trong.

An vẫn chưa thoát khỏi mùi hương dễ chịu trên người cậu, chỉ ngây ngốc đứng đó nhìn người yêu của mình đang xa... Dần xa... Dần biến khỏi tầm mắt như đang chạy về một con đường đen tối mịt mờ...

Cô có cảm giác... Sự thật đã sắp được phơi bày...

Và cũng chính cảm giác đó khiến đôi chân vốn đang cứng đờ tại chỗ của cô vội vã chạy theo cậu, cùng cậu chạy vào con đường vốn mịt mờ đến mức không lối thoát...

***

“Thưa ông, kết quả xét nghiệm ADN cho thấy cô Trương Mỹ An quả thật là con gái ruột của ông.” - Cái giọng trầm đục của vị bác sĩ già mặc blouse trắng vang lên giữa không gian sức nức mùi thuốc khử trùng, đồng thời trôi tuột vào trong tai An... Mang cái nội dung tàn nhẫn đó đâm mạnh vào trong màng nhĩ cô khiến nó rí máu...

Đôi đồng tử cô mở rộng hết mức... Ngờ ngàng, sững sốt, bàng hoàng và cả sự sợ hãi đến run rẩy nữa... Tất cả, tất cả những cảm xúc đó đang chen nhau in sâu lên vồng ngực khốn khổ của cô, thì nhau nghiền sâu sự thật kinh khủng đó vào lòng cô như một cái khoan đâm máu vô hình... Hà hê bóp nát tim cô, khiến cô cảm thấy từ ngực dâng lên một con quỷ thất dữ dội mà dựa lưng vào tường thờ dốc... Tay bóp chặt lấy nơi ngực trái khốn khổ...

Đau... Đau quá... Con đau này... Giống như bị ngàn lưỡi kiếm vô hình đâm xuyên người vậy... Khó... Khó thở quá... Đau quá...

Nhưng cô không khóc...

Nếu là Trương Mỹ An trước đây, nhất định cô sẽ khóc rống lên mà phá nát mọi thứ sau đó lao qua lan can bệnh viện mà tự sát. Nhưng cô bây giờ đã khác trước rồi, cô không còn là một con nhọ yếu đuối như vậy nữa! Cho nên hiện tại dù đó đau đớn cỡ nào cô cũng không được khóc! Nhất định phải làm rõ cái chuyện quỷ quái này mới được, biết đâu... biết đâu đây cũng chính là âm mưu của ông ta nhằm chia cắt cô với Huy... Biết đâu là như vậy...

Và thế là cô đã tự tạo nên một cái cớ cho bản thân mình để không tin vào câu nói tàn độc đó. Cô không tin! Tuyệt đối không thể tin gã đàn ông ác như rắn độc này là ba mình! Tuyệt đối không...

Rồi cái cớ đó đã khiến cô đè nén cơn đau đến tận xương tủy vào trong lòng, tay siết chặt lấy nắm đấm cửa trong sự bất ngờ xen lẫn khó hiểu của Huy rồi mở tung ra, nén hết nỗi thống khổ vào bên trong sau đó tự đeo cho mình chiếc mặt nạ bình tĩnh đến không ngờ... Cố gắng ép dòng nước mắt nóng hổi chảy ngược vào trong...

Đúng vậy, giây phút này... Mình không được phép yếu đuối, mình không được phép khóc khi chưa biết rõ mọi thứ... Đúng vậy, phải đối mặt thôi.

Cô siết chặt tay lại thành hình nắm đấm đến mức những sợi gân xanh nhạt cũng nổi bật lên trên cánh tay trắng nõn nà, khẽ bước vào trong. Huy ở bên cạnh hơi nhíu mày nhưng cũng đi vào theo cô.

“Cô là...” - Vị bác sĩ hơi khó hiểu nhìn cô, ông ta không cách nào nhớ nổi là mình đã từng gặp qua người con gái xinh đẹp như vậy.

“Trần Vũ Khánh, chuyện này là sao?” - Giọng nói bình tĩnh đến không ngờ rơi khỏi bờ môi cô, bình tĩnh đến mức vô tâm...

Gã đàn ông đầu lồm đồm bạc bắt ngờ xoay sang nhìn cô, nhìn sâu vào đáy mắt kiên cường đang cố giấu nhem sự bi ai vào sâu trong tâm khảm của cô, sau đó bỗng nhếch môi cười đều:

“Thôi nào con gái, đừng xù lông như vậy chứ, đến đây ta ôm cái nào.” - Ông ta nhấn mạnh hai chữ “con gái” khiến một đợt ớn lạnh xen lẫn kinh tởm chạy dọc sống lưng cô, tởm lợm! Và đi kèm với nó là hành động dang tay như thể sẵn sàng đón cô vào lòng bất cứ lúc nào...

Cô siết chặt tay hơn như thể cố nén lấy cơn thống giận đang dần chiếm lấy mình như quỷ dữ, ngăn bản thân lao vào đánh chết tên khốn đó! Cảm phần tội đồ là cảm giác của cô lúc này... Nhưng cô lại không làm gì mà chỉ đứng yên đó, dồn hết sự căm phẫn kiềm khinh bỉ vào trong các đầu móng tay, khiến nó đâm sâu vào da thịt, đau rát...

“...Ông nói dối! Ba tôi chính là Trương Vũ Thiên, không phải tên khốn như ông!” - Cô trừng mắt nhìn ông ta, hét to.

Giọng điệu mạnh mẽ là vậy... Ngoan cường là vậy... Nhưng chính cô cũng không biết là giọng của mình đang run rẩy đến thảm thương... Chỉ biết nhìn sâu vào mắt ông ta, cố gắng không ngã khuỵu mà tìm ra chân tướng của tất cả nỗi đau này...

“Hay cho hai chữ “tên khốn”, con chữ hay, hay lắm con gái à...” - Nhìn ánh mắt lạnh lùng như đã chết của cô, Trần Vũ Khánh bỗng cảm thấy tim mình nhói đau... Nhưng rất nhanh ông đã khôi phục lại nụ cười đều cán của mình, vỗ vỗ tay vừa ra vẻ như khen ngợi, vừa lại như chế giễu mà tiếp lời. - “Nhưng tiếc là tên khốn đó không phải là ba của con, ba ruột của con là ta, là chủ tịch tập đoàn SPO hùng mạnh ta! Chưa bao giờ là cái tên khố rách áo ôm lại còn bệnh tật đó. Con nên ngoan ngoãn chia tay anh con mà trở về với ta, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc. Ngoan nào, ta sẽ cho con là tiểu thư của tập đoàn này, trao cho con mọi thứ con muốn. Nào, gọi Huy một tiếng “anh” đi và đừng yêu nó nữa, con sẽ được hạnh phúc, nào.. Nào Tiểu An xinh đẹp của ta.”

“Lão khốn! Còn lâu tôi mới tin lời ông!” - An đã không chịu đựng được nữa mà tát một cú thật kêu vào gương mặt đê hèn của ông ta. Để rồi khi cô hốt hoảng nhận ra... Đã thấy nơi khóe môi khô ráp của ông chảy máu, còn gương mặt thì hằn rõ năm ngón tay đỏ ửng...

Cô lập tức thu tay về, điên dại lắc đầu lia lịa trong khi liên tiếp lùi về phía sau như thể muốn phủ định vết thương trên má ông ta là do mình gây ra, như muốn chối bỏ sự thật rằng chính tay mình đã đánh BA RUỘT của mình đến chảy máu...

À mà... Có lẽ ông ta không xem cô là con ruột...

Bởi vì ngay khi phát hiện môi mình chảy máu, ông ta liền thét lên:

“Con khốn!” Rồi cô chân đạp mạnh vào bụng khiến An ngã lăn ra đất, đầu đập mạnh vào cạnh bàn mà bị thương một mảng lớn, kéo theo một vệt máu lằn dài trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần...

Còn ông ta thì run rẩy thu chân lại... Bối rối nhìn máu đang không ngừng chảy ra... liên tục hóa thành giọt rơi xuống sàn, khó xử đến mức ngó người nhìn cô...

Huy lập tức xông vào đẩy mạnh ông ta ngã ra sàn mặc cho những tên vệ sĩ đang dùng sức kéo mình ra, hét lên: “Ông làm cái quái gì vậy hả?” - Tiếng hét đó vừa cứng rắn... Lại vừa run rẩy đến thê lương...

“Ta không có ý...”

Ông bác sĩ vốn run rẩy đứng một bên bởi vì kinh hãi mà đánh rơi tập hồ sơ trong tay... Để dòng chữ đen lạnh lùng hằn sâu vào giác mạc cô...

[Trương Mỹ An là con của Trần Vũ Khánh (xác suất 99,999999%)]

Ha ha ha... Chết... Chết rồi... Tim của Trương Mỹ An... Chết rồi! Ha ha ha... Cái gì là gia đình? Cái gì là người yêu? Dối... Dối trá cả thôi!...

Vỡ! Vỡ rồi! Vỡ hết rồi... Ha ha ha ha ha... Cái gì mà người ba mình kính yêu nhất trên đời không phải là ba ruột của mình, còn kẻ thù không từ mọi thủ đoạn để hại mình là BA RUỘT của mình, mẹ mình thì lừa dối mình suốt mười bảy năm...

Ha ha... Ha ha ha... Đây đúng là một chuyện nực cười nhất thế gian mà!

“Ha ha ha ha ha... Nực cười... Nực cười chết mất!” - Cô cười điên dại mặc cho dòng nước mắt nóng hổi lăn trên mặt mình, hòa cả vào dòng máu đang nhỏ từng giọt,... Từng giọt xuống sàn nhà lạnh ngắt...

Cười to... To... To hơn nữa... Bởi vì đây thật sự là một chuyện quá sức bi hài... Cô cười đến mức sung cả mắt, cười đến mức nước mắt lăn ra ngày càng nhiều hơn nữa, đến mức khản cả giọng nhưng vẫn cười... Cười và cười mặc cho nước mắt cùng con đau khổ khốn khổ trong tim đang cố nhấn chìm nụ cười đó... Đáng ghét...

Cô cứ thế vừa cười điên dại vừa nhìn Huy lao như điên vào đánh cái gã đàn ông thối tha đó, mặc cho cậu la hét những câu từ vô âm trong khi đánh gục hết đám vệ sĩ xung quanh sau đó gào thét to như tiếng hét của đứa trẻ thê lương:

“Ông chết đi! Chết đi! Người như ông không xứng đáng làm ba của chúng tôi! Ông chỉ là một tên cặn bã thôi! Kẻ nào làm hại đến người tôi yêu đều là cặn bã! Khi nhò ông không cho tôi yêu Linh Nhi rồi giết cô ấy ngay trước mặt tôi chỉ vì tôi là cậu chủ còn cô ấy là con của người hầu! Lớn lên ông lại ngăn cản tôi yêu Mỹ An vì em là em gái cùng cha khác mẹ với tôi? Hah, nói đi! Rốt cuộc ông có xem tôi là con không vậy hả lão khốn này!” - Cậu xốc mạnh cổ áo Trần Vũ Khánh rồi nôi gân ấn mạnh ông ta vào tường, đem hết bao nhiêu uất ức từ nhỏ đến lớn dồn hết vào con giận dữ tột cùng này... Để con ác ma mang tên “căm phẫn” nuốt chửng linh hồn mình... Sẵn sàng mang trên vai tội danh bất hiếu để bảo vệ cho người con gái của mình, can đảm đối mặt với định mệnh tàn khốc...

Không ai, không một ai có thể làm hại đến cô gái của tôi một lần nữa!

An ở bên cạnh chứng kiến cảnh đó nhưng cô không hề ngăn cản mà chỉ cười... Cười nụ cười cay nghiệt mà đáng ghét...

Chúa Trời à... Tại sao người lại trừng phạt chúng con như vậy? Chúng con chỉ là muốn yêu... yêu và được yêu thôi mà... Tại sao lại gán tội danh nghịch luân này cho chúng con? Chúng con yêu nhau là sai... Là tội lỗi sao? Nếu vậy... Tại sao người lại sắp đặt cho chúng con yêu nhau? Để rồi bây giờ con muốn khóc không thể khóc.. Muốn cười cũng không thể cười... Tại sao? Tại sao chứ?

Tại sao người đàn ông đó lại là cha của con?

Tại sao mẹ lại lừa dối con?..

Và...

“Tại sao người ấy lại là ANH của con?” - Cô đã không chịu được nữa mà hét lên... Vang vọng giữa trời không... Mặc cho những ánh mắt hiếu kì bên ngoài nhìn vào... Mặc cho sự đau khổ cùng cực vây lấy thân mình, mặc kệ... Mặc kệ hết!

Ha... Rồi nụ cười cũng dần tắt ngấm trên gương mặt cô... Chịu thua trước dòng nước mắt đang không ngừng tuôn rơi... Cô không đủ sức để cười nữa, bởi vì tim cô vỡ nát rồi... Cô hiện tại rất đau... Đau hơn bất cứ nỗi đau nào trên đời! Và rồi cô đã không thể kiềm chế được nữa mà khóc rống lên như một đứa trẻ, trong khi nhìn đứa trẻ khác đang trấn áp chính ba ruột của mình...

Trong khi gã đàn ông tội lỗi kia im lặng... Để mặc cho cậu con trai quý tử của mình đánh thỏa thích... Bởi vì trong lòng ông lúc bấy giờ là một mớ hỗn độn, hai đứa con của quá khứ và thực tại đang đau khổ trước mặt ông... Ông có là sói dữ, có là người độc ác và mưu mô cỡ nào đi chăng nữa... Nhìn kết tinh giữa người con gái mình yêu, người con gái mình kết hôn với mình đang vùng vẫy trong cơn đau trước mặt mình như bây giờ... Ông chỉ biết lặng thinh... Bởi vì sau tất cả, người sai luôn là ông! Hai đứa trẻ này.. Ha ha.. Chúng hoàn toàn chẳng có lỗi làm gì cả... Chúng không đáng chịu đựng thứ đau đớn xé tim gan này...

Vậy nên...

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Kiên Định

Vậy nên ta càng phải ngăn chúng lại!

Nghĩ đoạn, ông ta liền chớp lấy tay Huy ngăn cậu đánh vào ngực mình, nhưng tuyệt đối không làm hại cậu mà chỉ đợi cậu ngưng lại, rồi thả tay ra...

“Thôi được rồi... Ta sai... Mọi thứ đều do ta gây nên. Ta biết tội lỗi của ta dù có đắm mình xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch được.” Dứt lời ông ta liền phất tay, ngăn đám vệ sĩ khi nãy bị đánh bỏ lăn có cơ hội đàn áp cậu, nuốt một ngụm nước bọt rồi nhìn sâu vào ánh mắt phách rục lửa giận trong mắt cậu. “Vậy nên bây giờ... Chúng ta kết thúc tất cả ngay tại đây, có được không con?”

Huy nghi ngờ nhìn ông ta, rồi đột nhiên mắt lóe lên một tia sát khí, tay nổi gân siết lấy cổ Trần Vũ Khánh: “Ông đừng có hòng mà gạt tôi, loại như ông, đời nào chịu dừng lại chứ? Ông có biết là vì ông mà Vi, An bị hành hạ sắp chết và một người bạn của tôi phải bỏ mạng không hả?”

“Thôi nào thôi nào, đó là tai nạn..., Là tai nạn thôi mà, đâu phải ta... muốn vậy..haa...” Ông ta khó nhọc nói trong khi nhìn chăm chăm vào Huy, tay vỗ nhẹ lên tay cậu.

Cậu do dự nhìn ông ta một lúc, rồi cũng thả tay ra. Ông lập tức ôm lấy cổ thờ dốc ngay khi được thả ra, khẽ loạng choạng một lúc rồi ngã phịch xuống ghế, vội vã lôi một lọ thuốc trong túi áo ra, lấy một viên bỏ vào miệng nuốt xuống để bình ổn lại hơi thở.

Huy cứ thế mà nhìn ông ta với ánh mắt phức tạp.

Sau khi ổn định lại hơi thở, ông ta mới xoa nhẹ viên đá ruby trên cái nhẫn, liếc ngang qua nụ cười điên dại của An mà hướng cậu nói:

“Tuy ta đã làm rất nhiều chuyện sai trái, nhưng hôm nay ta nhất định phải ngăn cản con và An đến với nhau bằng mọi giá, đó không còn đơn giản vì con bé là một đứa tầm thường, mà là vì nó là con của ta. Cả hai đứa đều là con của ta, ta không muốn đứa cháu đích tôn của mình là QUÁI THAI! rồi người ngoài nhìn vào sẽ thế nào đây? Thanh danh của ta, tài sản của ta rồi sẽ đi về đâu đây? Chủ tịch tập đoàn SPO có một đứa cháu quái thai? Con trai và đứa con hoang của chủ tịch tập đoàn lớn nhất nhì Việt Nam loạn luân với nhau?” Nói đến đây, ánh mắt của ông lóe lên một tia tức giận. “Không, ta không chấp nhận điều đó!”

Nghe đến hai chữ “thanh danh, tài sản”, An lập tức bùng tình khò con đau, mặc cho máu đang lăn trên trán mà hét lên:

“Cuối cùng ông cũng chỉ vì bản thân ông mà thôi!”

Nói xong không đợi ông ta trả lời, cô đã chống tay lên bàn, loạng choạng đứng dậy bỏ đi... Cô không muốn... Không muốn ở với người đàn ông này thêm một khắc nào nữa... Cô chỉ muốn... Chỉ muốn biến mất thôi... Biến mất khỏi thế gian...

Nhưng sức lực hiện tại của cô nào cho phép cô làm điều ngu ngốc đó? Bởi vì dòng máu đang lăn trên trán đã rút cạn sức lực của cô... Khiến cảnh vật xung quanh trước mắt cô cứ nhòe dần, nhòe dần rồi hóa thành một màu đen thăm thẳm trước khi ngã gục...

Và được vòng tay ấm áp của ai đó đỡ lấy...

Người đó ôm cô vào lòng... Sau đó nhấc bổng cô lên trong ánh mắt độc địa của gã đàn ông kia, đặt cô nằm gọn trong vòng tay của mình rồi mang cô ra khỏi nơi đó mặc cho tiếng reo gọi khẩn đặc của ông ta, thậm chí còn không thèm nhìn ông ta đến một lần!

Mà nếu có... Cũng chỉ là cái nhìn khinh khi của một người bị ông ta bóp nát mọi thứ trong tay mình mà thôi...

Nhất định cả đời này cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ta!

Tiền tài danh lợi gì đó, ông cứ giữ đó mà xài một mình đi! Tôi không cần!

Không cần biết...

Bây giờ cậu không cần biết cái gì là anh em, cái gì là luân thường đạo lý nữa... Cậu chỉ biết đang cuộn người trong lòng mình là sư tử Hà Đông ngốc của mình mà thôi. Cậu sẽ không... Sẽ không vì gã đó mà đánh mất người con gái mình yêu một lần nào nữa!

Cũng sẽ không bao giờ quay về căn nhà ghê tởm đó nữa!

Cậu không có lý do gì để phải rời xa người con gái mình yêu chỉ vì tội lỗi năm xưa của ông ta!

Bây giờ cậu sống cũng chỉ là để bảo vệ cô và yêu cô bằng tất cả những gì mình có mà thôi!

Cậu sẽ không bao giờ buông tay cô theo ý của ông ta!

Hah, cái gì mà anh em quan hệ với nhau sẽ sinh ra quái thai? Cái gì mà phá hỏng thanh danh lợi lộc của ông? Dối trá! Tất cả là dối trá thôi! Tôi không tin! Mà dù có thật như vậy đi nữa thì tôi thà là người đi xuống địa ngục! Tội lỗi đó một mình tôi gánh!

Ông không cần phải lo đâu lão khốn!

Siết chặt An trong tay, cậu nguyện bắt chấp mọi thứ để yêu cô... Nguyện vì cô chịu đựng tất cả, chỉ cần cô không biến mất khỏi vòng tay cậu... Chỉ cần thế thôi... Những thứ còn lại... Cậu không quan tâm nữa.

Tôi vốn dĩ là một kẻ không quan tâm đến bất kì ai. Vậy hãy để tôi là một kẻ bất cần như vậy đến phút cuối đi...

Để tôi quan tâm em là đủ... An ngốc của tôi...

***

Tại một phòng bệnh VIP sức nức mùi thuốc khử trùng, nơi tiếng tích tắc của đồng hồ vang lên từng đợt cảm lạnh.

Dương đang ngồi bên giường chăm sóc cho Vi, bỗng cánh cửa phòng bệnh mở toang, kẻ đó là hai tên con trai tay xách nách mang đủ thứ đồ chen vào đồng thời phá nát cái bầu không khí âm ỉ này.

Đúng vậy, là CHEN vào! Hai cái tên đực rựa củ chuối này vẫn là muôn năm cũng không biết lảng mạn là gì! Đến cả đi thăm bệnh cũng giành nhau chen qua cửa để được “lọt” vào trong trước như thể mắc nợ ngàn kiếp vậy!

“Nè, tôi đến trước! Tôi phải được vào nhìn mặt bé Vi trước!” Bảo dùng ánh mắt hình viên đạn chĩa thẳng vào Kiệt, hai cái đầu sát rạt nhau.

“Nè nè nè, tôi chạm đến ngách cửa trước cậu một phần nhìn giấy nhá! Nhìn nè nhìn nè.” Kiệt gân cổ cái rồi chỉ xuống chân của mình. “Chân tôi cũng lọt vào phòng hơn cậu một centimet rưỡi nhá! Tôi phải là người vào trước!”

Bảo lập tức với chân vào sâu hơn cậu hai centimet:

“Giờ thì ông đây vào hơn cậu những hai centimet nhé! Còn không mau tránh ra để ông vào??”

“Tránh tránh cái con khỉ, ông đây còn có chuyện gấp cần nói với Dương, ông phải được vào trước!” Kiệt cũng không thua, găng với chân đạp mạnh lên chân cái tên đèn xanh đèn đỏ biến thái kia mặc cho cánh cửa đã không chịu được mà kêu lên ấy tiếng cọt kẹt thảm thương.

“Ahh ah ah cái tên này còn dám dùng vũ lực với ông à? Tránh ra để ông thăm bệnh tình của bé Vi!” Bảo la oai oái rồi vươn tay định đánh cậu nhưng tiếc là tay phải đã kẹt bên ngoài còn tay trái thì đã ép sát vào vai tên khốn này, và thế là tuyệt kĩ “cầu xực xí quách” lại được áp dụng, cậu cắn một cú đau điếng vào cái vai toàn xương là xương của tên kia.

“A!” Kiệt kêu lên một tiếng đau điếng rồi nghiêng răng đập lên chân cái tên không biết liêm sỉ kia mấy cái. “Mau tránh ra coi cái thằng này!”

“Không đẩy thì sao? Ông đây không vào được thì mi cũng đừng hòng vào được!” Cậu gân cổ tuyên bố trong khi quyết bám trụ cái cửa, nhất quyết không cho cái tên ẻo là kia nhào vào trong trước mình.

Tình hình là hai cái gã này từ sau chuyện đi đến đảo Janguen cứ như nước với lửa, đụng độ là tranh nhau cãi nhau, cãi từ chuyện bà hàng xóm mắt con gà đến chuyện cái panstu(*) rồi vòng luôn vào chuyện tranh xem ai vào cửa trước. Cãi, cãi, cãi và cãi everywhere, cãi đến mức bị đám hủ nữ gán cho cái danh “cặp đôi quốc dân” vẫn cãi, bắt chấp thời gian nên chỗ nào hai tên này xuất hiện là chỗ đó không yên ổn nổi! Mà hai tên này toàn cãi chuyện “củ chuối” không mới ghê...

(*): quần nhỏ...

Và tình hình là Vi ở trong chứng kiến cảnh tượng đó liền không nhịn được bật cười:

“Hai anh ấy thật năng nổ.”

Còn mặt Dương thì đã đen kịt như đáy nồi, hằm hằm đứng dậy đi về phía hai cái tên điên kia, một cước đá bay ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại:

“Năng nổ cái con khỉ...”

Đêm hôm khuya khoắt tự dưng hai cái tên điên này đến quấy phá, thật là hông hết không khí mà! Hừ!

****

0:00 a.m

Dưới bầu trời đầy sao khuya lấp lánh, có một cô gái với mái tóc nâu vàng rối bù lê đi trên đường, đôi tay trắng nõn nay đã chần chịt vết bầm tím vì trận đánh với đám đàn ông bặm trợn ban nãy, một vết máu nhàn nhạt vẫn còn đọng trên khóe môi đỏ mọng của cô, mang tiếng thở dốc một nhàoai tan vào màn đêm giá buốt. Run rẩy, thê thảm cùng đau đớn là vậy... Nhưng vẫn không tài nào làm giảm đi sự xinh đẹp mê người của cô gái đó, không những vậy, những vết thương đỏ máu tựa đóa mầu đơn chỉ chực bùng nở trên thân thể cô, kéo theo một nét quyến rũ đến mị hoặc.

Cô cứ thế mà lê đi trong đêm vắng, lê đi về hướng bất định mông lung. Người đó... Chính cô đã quay đi từ bỏ cậu, chính cô đã giáng cho cậu một cái tát rồi bỏ đi nhưng sao giờ cô lại thấy đau đớn, thấy hối hận quá... Cô chỉ muốn chạy thật nhanh về phía cậu mà nhào vào vòng tay lạnh giá đó, tận hưởng cái hơi thở ròn rợn nhưng lại vô cùng dễ chịu đó... Thỏa sức nghịch ngợm “quả đầu xanh” lạnh lẽo của cậu, ngắm gương mặt thanh tú như nét đẹp của màn đêm vĩnh hằng...

Em muốn... Muốn đem tất cả những gì mình có dâng hết cho anh...

Nhưng muộn rồi... Kể từ giây phút đó... Thử tình yêu mỏng manh này đã vỡ nát rồi, không thể hàn gắn lại được nữa!

Đau... Đau chết đi được!

Người con gái đó cứ mãi để cho ký ức nhấn chìm, để rồi bất giác va vào lòng một người đàn ông lạ, sau đó yếu ớt ngã xuống như một món đồ bị bỏ rơi.

Cô thần thờ chống tay ngồi dậy, không buồn ngẩng lên nhìn đó là ai, chỉ chống tay đứng dậy rồi khẽ mấp máy môi:

“Xin lỗi...” Sau đó lách qua người đó mà đi thẳng.

Nhưng mới đi được một bước thì tay cô đã bị người đó nắm lại.

“Đừng chạm vào tôi đồ khốn!” Cô lập tức nổi đóa, xoay lại gạt phắt cái tay kinh tởm đó ra! Gì nữa đây? Lại định chơi trò xin đầu rẻ tiền như mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình nữa à cái gã chết tiệt này!

“Sao em lại ra nông nổi này?” Người đó không hề bất ngờ hay nổi giận trước thái độ của cô, chỉ nhúu mày hỏi.

... Giọng... Giọng nói này...

Cô lập tức bùng tỉnh, mở to mắt rồi ngẩng mặt lên nhìn cậu...

Đôi đồng tử vốn một nhàoai của cô lập tức giãn rộng hết mức:

“Mình... Mình Vy!?”

P/s: Bây giờ cháu nó mới biết những ngày qua mình dùng dấu đối thoại sai, cơ mà mắc bệnh lười thâm niên nên sẽ chỉ dùng đúng từ chương này về sau thôi nha các bác, đến khi nào hoàn rồi rảnh rồi sẽ beta lại dấu. (bây giờ lười lười lười beta lăm rồi/_\, lười chấy thây rồi/_\)

Bạn đang đọc truyện *Định Mệnh... Nước Mắt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.